

§1. СпПр е повдигнала обвинение с Обвинителен акт против Десислава Петрова Иванчева, Биляна Емилова Христова - Петрова и Петко Георгиев Дюлгеров за това, че в периода от 16 март до 17 април 2018 г в гр. София, с три деяния, обединени в едно продължавано престъпление, първата като извършител, а останалите двама като помагачи, а първата и като лице, заемащо отговорно служебно положение - а именно кмет на район Младост, Столична община - са извършили корупционно престъпление.

Подс. Иванчева, като извършител, е поискала дар, който не ѝ се следва, а именно парична сума от 500 000 евро, с левова равностойност 977 915 лв, платими на части, като подс. Иванчева е приела и дар, който не ѝ се следва - сумата от 70 000 евро, с левова равностойност 136 908, 10 лв, като първа част от поискания дар;

Подс. Петрова като помагач умишлено е улеснила подс. Иванчева чрез отстраняване на спънки и чрез фактически действия - а именно 1) проверила собствеността на недвижимите имоти на "Ваклин груп" ООД - нови УПИ III-1381, УПИ VIII-1381, кв. 40, местност ЖГ "Младост 4 - Камбаните" и на недвижимите имоти на "Ваклин груп - Камбаните" ЕООД - УПИ I-44, 263, 266, 351, 376 в кв. 38, местност ЖГ "Камбаните-Младост 4" и УПИ II-267, 352, кв. 27 местност ЖГ "Камбаните-Младост 4"; 2) проверила предвиденото в тях застрояване, необходими за определяне на размера на искания наследващ се дар, съобразно разгърнатата застроена площ; 3) участвала в двете срещи на 16 март и 11 април 2018 г с останалите двама подсъдими, с които постигнали съгласие за размера на дара, за увеличаването на този размер, за условията за получаването му; 4) уговорила в телефонни разговори с подс. Дюлгеров мястото на предаване на приетата от него първа част от поискания дар - сумата от 70 000 евро.

Подс. Дюлгеров като помагач е умишлено е улеснил подс. Иванчева чрез отстраняване на спънки и чрез фактически действия - а именно 1) участвал е в срещи с подс. Иванчева и Петрова на 16 март и 11 април 2018 г, с които постигнали съгласие за размера на дара, за увеличаването на този размер, за условията за получаването му; 2) провел телефонни разговори със св. Ваклин, уговорил срещи с него и провел такива срещи на 19 март, 13 април и 17 април 2018 г, с цел съобщаване на постигнатото съгласие с останалите двама подсъдими за размера на поискания дар, условията на получаване; 3) участвал в предаването на първата част - сумата от 70 000 евро.

Този дар е бил поискан, респективно даден от Александър Ваклин, управител на "Ваклин груп" ООД и "Ваклин груп Камбаните" ООД, от подс. Иванчева, подпомогната от останалите двама подсъдими.

Подс. Иванчева е поискала този дар, за да извърши действие по служба - а именно да изпълни задълженията си, произтичащи от административните процедури: 1) да съобщи Заповед № РА-50-390/14.06.2017 г на Главния архитект на Столична община, след което да върне преписката на Главния архитект, като и да изпълни последващите си задължения - съобщаване на издаденото разрешение за строеж, откриване на строителна площадка, определяне на строителна линия и ниво, разрешаване ползването на строежа; 2) по отношение на УПИ I-44, 263, 266, 351, 376 в кв. 38, местност ЖГ "Камбаните-Младост 4" и УПИ II-267, 352, кв. 27 местност ЖГ "Камбаните-Младост 4", собственост на "Ваклин груп Камбаните" ЕООД.

Твърди се, че подкупът е в особено големи размери, представляващ особено тежък случай и е извършен чрез изнудване, посредством злоупотреба със служебно положение, изразяващо се в поставяне на условие на св. Ваклин, че ако не предаде поискания дар, подс. Иванчева няма да придвижи преписката в първия случай (а именно Заповед № РА-50-390/14.06.2017 г на Главния архитект на Столична община) и няма да позволи законосъобразно движение по преписките във втория случай (а именно по отношение на

УПИ I-44,263, 266, 351, 376 в кв. 38, местност ЖГ "Камбаните-Младост 4" и УПИ II-267, 352, кв. 27 местност ЖГ "Камбаните-Младост 4", собственост на "Ваклин груп Камбаните" ЕООД).

Тези три деяния, обединени в едно продължавано престъпление, са, както следва:

Първото деяние е извършено в периода 16-19 март 2018 г в гр. София, като подс. Иванчева, подпомогната от другите двама подсъдими, е поискала паричната сума от 250 000 евро, с левова равностойност 488 957, 50 лв, за да съобщи Заповед № РА-50-390/14.06.2017 г на Главния архитект на Столична община, след което да върне преписката на Главния архитект, чрез следните свои действия: на 16.03.2018 г тримата подсъдими се срещнали и постигнали съгласие за наследващия се дар и условията за неговото получаване - а именно провеждане на телефонни разговори между подс. Дюлгеров и св. Ваклин, уговаряне на среща между тях двамата, провеждането на такава среща на 19 март 2018 г в гр. София, заведение Кафетерия Еспресо, с цел съобщаване от подс. Дюлгеров на св. Ваклин на постигнатото съгласие за искане на дара. За подс. Петрова се твърди, че е улеснила деянието на подс. Иванчева, като е извършила проверка за собственост и застроена разгъната площ, посочени по-горе, а също така и като е участвала в срещата на 16 март 2018 г и във взимането на решенията на тази среща. За подс. Дюлгеров се твърди, че е улеснил това деяние, като е участвал в срещата на 16 март 2018 г и във вземане на решенията на тази среща; в провеждане на телефонни разговори със св. Ваклин, уговаряне и провеждане на среща с него на 19 март 2018 г, при която му съобщил постигнатото съгласие с останалите двама подсъдими.

Второто деяние е извършено в периода 11-13 април 2018 г в гр. София, като подс. Иванчева, подпомогната от другите двама подсъдими, поискала двойно увеличение на първоначалната поискана сума - а именно вече е поискала сумата от 500 000 евро, с левова равностойност 977 915 лв, за да изпълни задълженията си, произтичащи от административните процедури: 1) да съобщи Заповед № РА-50-390/14.06.2017 г на Главния архитект на Столична община, след което да върне преписката на Главния архитект, като и да изпълни последващите си задължения - съобщаване на издаденото разрешение за строеж, откриване на строителна площадка, определяне на строителна линия и ниво, разрешаване ползването на строежа; 2) по отношение на УПИ I-44,263, 266, 351, 376 в кв. 38, местност ЖГ "Камбаните-Младост 4" и УПИ II-267, 352, кв. 27 местност ЖГ "Камбаните-Младост 4", собственост на "Ваклин груп Камбаните" ЕООД. Това деяние е извършено чрез следните действия: тримата подсъдими се срещнали на 11.04.2018 г, постигнали съгласие за увеличение на размера на поискания на 19.03.2018 г дар и условията на неговото получаване - а именно провеждане на телефонни разговори между подс. Дюлгеров и св. Ваклин, уговаряне на среща между тях двамата, провеждането на такава среща на 13 април 2018 г в гр. София, заведение в Ринг Мол, с цел съобщаване на постигнатото съгласие. Отново за подс. Петрова се твърди, че е улеснила деянието на подс. Иванчева като е извършила проверка за собственост и застроена разгъната площ, посочени по-горе, а също така и като е участвала в срещата на 11 април 2018 г и във взимането на решенията на тази среща. Отново за подс. Дюлгеров се твърди, че е улеснил това деяние, като е участвал в срещата на 11 април 2018 г и във вземане на решенията на тази среща; в провеждане на телефонен разговор със св. Ваклин, уговаряне и провеждане на среща с него на 13 април 2018 г, при която му съобщил постигнатото съгласие с останалите двама подсъдими.

Третото деяние е извършено на 17.04.2018 г, като подс. Иванчева, подпомогната от другите двама подсъдими, е приела дар, който не ѝ се следва, от св. Ваклин - а именно сумата от 70 000 евро, с левова равностойност 136 908, 10 лв, първа част от наследващия се дар, за да извърши действие по служба - за да изпълни задълженията си, произтичащи от административните процедури: 1) да съобщи Заповед № РА-50-390/14.06.2017 г на

Главния архитект на Столична община, след което да върне преписката на Главния архитект, като и да изпълни последващите си задължения - съобщаване на издаденото разрешение за строеж, откриване на строителна площадка, определяне на строителна линия и ниво, разрешаване ползването на строежа; 2) по отношение на УПИ I-44,263, 266, 351, 376 в кв. 38, местност ЖГ "Камбаните-Младост 4" и УПИ II-267, 352, кв. 27 местност ЖГ "Камбаните-Младост 4", собственост на "Ваклин груп Камбаните" ЕООД. В диспозитива на обв.акт не се прецизира с кои действия е извършено това деяние. За подс. Петрова се твърди, че тя е подпомогнала това деяние, като е уговорила в телефонни разговори с подс. Дюлгеров мястото и времето на предаването на приетата от него в кафене Мemento първа част от наследващия се дар - сумата от 70 000 евро. За подс. Дюлгеров се твърди, че е подпомогнал това деяние, като е получил сумата от 70 000 евро в кафене "Мemento" и я предал на останалите двама подсъдими на уговореното с подс. Петрова време и място.

Дадена е числова правна квалификация на деянието по чл. 302а вр чл. 302 т.1 и т.2 вр чл.301 ал.1 пр. първо и второ, вр чл. 26 ал.1 НК; за подс. Иванчева е налице привръзка към чл.20 ал.2 вр ал.1 НК, а за подс. Петрова и Дюлгеров към чл.20 ал.4 вр ал.1 НК.

§2. Доводи на страните

В своите пледоарии прокурор Тончева посочва, че поддържа обвиненията съобразно квалификациите им в обв.акт. Излага становището си за установените фактически обстоятелства – за длъжностните качества „кмет“ и „заместник кмет“ на подс. Иванчева и подс. Петрова, за близките отношения помежду им, за властовите им правомощия. Акцентира на правомощието на подс. Иванчева да предприема действия по обявяване на заповеди за изменение на ПУП, както и на делегираните ѝ правомощия. Излага доводи за начина на организиране на деловодната система в администрацията на район Младост, както и за приноса на подс. Иванчева. Коментира забавяне на преписките, усилията на инвеститорите за ускоряването им и реакцията на подс. Иванчева в тази насока, вкл и нейното изискване към инвеститорите да извършат определени дарения, насочени към благоустрояването на квартала. Коментира отделни случаи, при които подс. Иванчева е изисквала такива дарения и въпреки съгласието на инвеститорите е продължавала да възпрепятства строежите. Коментира предприетите административни действия на инвеститорите против тези действия на подс. Иванчева, както и започналото наказателно производство, в рамките на което е бил разпитан св. Ваклин. Посочва, че следва да се кредитират показанията му, подкрепени от другите източници на доказателствени сведения. Според нея не са налице процесуални пречки за приобщаване на обясненията на подс. Дюлгеров в досъдебната фаза, като се мотивира. Спира вниманието си на инвестиционните намерения на св. Ваклин, както и на движението на административната процедура по промяна на ПУП. Посочва, че забавянето на преписката по обявяване на Заповедта от 14.06.2017 г се дължи единствено на подс. Иванчева. Счита, че не следва да се кредитират обясненията на подс. Иванчева, че забавянето до 28.11.2018 г се дължи на липсата на главен архитект на района, доколкото св. Стефанов е изпълнявал тази длъжност. Позовава се на показанията на различни свидетели, вкл и на св. Г. Димитрова и св. П.Ваклин. Счита, че срещата между подс. Иванчева и св. П. Ваклин се дължи на инициативата на последната, за да разбере причините за забавянето, а на инициативата на подс. Иванчева, за да я порицае за неспазено изискване за озеленяване на вече построен обект. Счита, че следва да се кредитират показанията на св. П.Ваклин за репликите на подс. Иванчева в тази среща, свързани с изразеното от нея становище, че печалбите на строителните фирми са високи, като и те трябва да дадат, за да получат; подробно коментира аналогични отношения на подс. Иванчева с други инвеститори. Посочва, че подс. Иванчева е искала от инвеститорите приблизително по 20 евро на кв.м.

РЗП, или около 10% от прогнозната печалба, като парична стойност на подобренията в района. Подробно излага предприетите от св. Ваклин административни и съдебни средства за защита, както и реакцията на тях на подс. Иванчева. Посочва, че тя е изисквала от св. Русев да провери параметрите на застрояването, както и други обстоятелства, които не били относими към обявяването на заповедта. Посочва, че преписката не била администрирана въз основа на устното нареждане на подс. Иванчева в този смисъл. Счита, че св. Русев е направил изявление пред св. П.Ваклин, че ако изпълни служебните си задължения по обявяване на Заповедта, ще загуби работата си.

След това съсредоточава вниманието си върху отношенията между св. Ваклин и подс. Дюлгеров, поетия от последния ангажимент да провери защо се бави преписката, срещата му с подсъдимите на 16 март 2018 г в пицария Ил Форно, като посочва, че извън нея подс. Иванчева е поискала процесния подкуп от 20 евро на кв.м. РЗП. Излага аргументи за последващите отношения между подсъдимите, респективно между подс. Дюлгеров и св. Ваклин; подробно коментира съответните изявления на тримата подсъдими, вкл и уговорката да се споменават детски площадки, като се има предвид подкуп. Акцентира на конкретни моменти от изявленията на тримата подсъдими, от които по несъмнен начин се установява, че исканата от тях парична сума е именно подкуп, както и че те са съзнавали противоправността на деянието си. Излага аргументи и за намаляване на исканата сума за един кв.м., предвид увеличението на площта, при включване на новите обекти. Съсредоточава вниманието си и на срещата от 11 април 2018 г, когато е постигнато окончателното съгласие за размера на подкупа, както и за предаване на първата вноска. Подробно коментира разменените СМС, срещата в административната сграда на район Младост от 13 април 2018 г, уговорките между св. Ваклин и подс. Дюлгеров за провеждането ѝ.

Съсредоточава вниманието си върху събитията от 17 април 2018 г, като посочва, че за тях са събрани множество доказателства, които взаимно се допълват. Коментира предаването на паричната сума от 70 000 евро и значението ѝ.

Коментира задържането на подсъдимите и събраните доказателства, вкл и следи от маркиращото вещество по ръцете им. Счита несъответствието в номерата на банкнотите за очевидна техническа грешка.

Прокурор Рангелов посоча, че поддържа обвинението и то е несъмнено доказано. Аргументира позицията си, че подс. Иванчева е длъжностно лице, както и естеството на нейните правомощия. Посочва, че като встъпила на длъжността, тя променила реда в деловодството, като изисквала всички преписки да минават през нея, което довело до съществения забавяния. Така била забавена и преписката на св. Ваклин, като подробно описва неговия случай – промяна на ПУП, посещенията на св. П.Ваклин, изявленията на подс. Иванчева при тази среща, предприетите съдебни и административни стъпки от св. Ваклин, вкл и сезирането на КПКОНПИ, срещата с подс. Дюлгеров, неговият ангажимент да провери на какво се дължи това забавяне.

Посочва, че подс. Петрова по искане на подс. Иванчева проверила собствеността на имотите на св. Ваклин и тяхната РЗП, след което те двете на 16 март 2018 г при среща с подс. Дюлгеров те обсъдили тази преписка и отправили своето корупционно искане. Посочва и последващите контакти на св. Ваклин с подс. Дюлгеров, както и обсъждането им на така поискания подкуп. Коментира подробно срещите им по дати и по направени изявления. Посочва осигуряването от св. Ваклин на паричната сума от 70 000 евро. Посочва срещите между тримата подсъдими, като цитира разговора между тях, вкл и за новите имоти на св. Ваклин. Посочва и уговорката им за среща със св. Ваклин, както и кодирания език, който ще използват, както и проведената среща на 13 април.

Поддържа, че подсъдимите са постигнали уговорка да увеличат подкупа на половин милион евро, като подс. Петрова проверила площите на новите обекти на св. Ваклин.

Подробно излага хронологията на събитията на 17 април – срещата на св. Ваклин с подс. Дюлгеров и предаване на сумата от 70 000 евро; последващата среща на тримата подсъдими; ареста им; процесуално следствените действия.

От правна страна приема, че подс. Иванчева е имала качеството на длъжностно лице с отговорно служебно положение, че е поискала първо четвърт, а след това и половин милион евро, чрез активните действия на останалите двама подсъдими като помагачи. При срещите между тях е било взето решение за размера на подкупа, който да поискат и условията на поискването му; изградили обща стратегия за това.

Аргументира становището си, че е налице както искане на подкуп, така и приемането му, при посочените в обв. акт квалифициращи обстоятелства, вкл и относно продължаваното престъпление. Счита деянието осъществено при пряк умисъл.

В заключение прави пълен разбор на всички елементи от изпълнителните деяния спрямо тримата подсъдими поотделно, за да аргументира искането си съдът да възприеме предложената от прокурора правна квалификация.

В своята реплика посочва, че не е налице провокация, като се позовава на т.17 от Постановление 8/81, както и на Решение 450/01 на ВКС. Подлага на разбор поведението на св. Ваклин, като счита, че той не е имал активно поведение.

Относно възраженията, че СРС не са били използвани по установения ред посочва, че те са дадени при разследване на корупционно престъпление; също така посочва, че линията на разследване върви съобразно събраните доказателства, поради което търпи развитие. Поради което, след като е обсъдил събраните доказателства, съответният орган е направил искане за ползване на СРС, като е предоставил и цялото дело; следователно не са основателни доводите на защитата, че той е заблудил съда.

Счита, че всички доказателства, събрани със СРС, са били коректно отразени.

Относно намерените следи от маркиращо вещество в автомобила посочва, че те са били оставени от подсъдимите преди подс. Иванчева да напише своите възражения – поради което и не би могла ръцете ѝ да са замърсени от дадения ѝ бял лист.

Счита, че е несъмнена връзката между обаждането на подс. Иванчева към св. Стоянова да придвижи преписката на св. Ваклин.

Посочва, че служителите на КПКОНПИ са участвали при ареста на основание чл. 103 т.3 ЗКПКОНПИ

Прокурор Николов посочва, че фактите по делото са несъмнено доказани, като процесуалните действия са законосъобразни, като подсъдимите, още като обвиняеми, са участвали лично в процесуално-следствените действия, когато това е било необходимо. Посочва, че в своите обяснения подсъдимите не дават сведения какво са правили в колата, както и къде са били, къде са се срещали. Техните обяснения са насочени към обстоятелства, които нямат отношение към предмета на делото – бавно работеща администрация и др. Счита, че следва да се кредитират първоначално дадените обяснения на подс. Дюлгеров, вкл и в протокола за личен оглед и пред поемните лица. Посочва, че получаването на паричната сума е следствие на поведението на подсъдимите Иванчева и Петрова, които не са искали да извършат едно елементарно действие, докато не им плати, съзнавайки, че той плаща лихви за заема, с който е закупил земята.

При аргументиране на оттегчаващите отговорността обстоятелства посочва, че такава е било отношението на подс. Иванчева и към останалите свидетели, които са били притискани да правят дарения, като в някои случаи независимо от тези дарения, преписките им не са били придвижвани. Счита подс. Иванчева и подс. Петрова като безскрупулни хора, които не се съобразяват със законите в страната, дори с указанията на

адм.съд, Така демонстрират чувство на безнаказаност, че са над закона, че могат да направят каквото преценят, разполагайки със съдбите на хората. Посочва, че подсъдимите са имали „силно развито чувство, че трябва и може да получаваш, без значение дали имаш право на това“.

Посочва, че проблемът с корупцията е наболял в нашето общество. Посочва, че подс. Иванчева е уволнила от ареста един от свидетелите. Акцентира на множеството квалифициращи обстоятелства, високата обществена позиция на подс. Иванчева и подс. Петрова, нарушеното обществено доверие, завишената обществена опасност, уронване на престижа на органите на местното самоуправление.

Като смекчаващи отговорността обстоятелства посочва, чистото съдебно минало и данните за влошеното им здраве. Счита липса на други смекчаващи отговорността обстоятелства.

Предлага да се определи наказание около средния размер.

Адвокат Димитър Марковски, защитник на подс. Иванчева, посочва, че настоящето наказателно производство е безпрецедентен пример за това по какъв начин не се спазват правата на обвиняемите. Счита начина на ареста, както и последващите действия, вкл и присъствие на отговорни длъжностни лица, които не би следвало да са там, като демонстрация на сила.

Акцентира, че подс. Иванчева е първият кмет на район Младост, която не е имала политическа обвързаност; тя е заела тази позиция след като активната ѝ гражданска позиция е прераснала в официално сдружение, противопоставящо се на безразборното застрояване на района. Именно защитавайки тази гражданска позиция, тя е предприела следващите си служебни действия – а именно много обстойна и внимателна проверка на всички инвестиционни намерения; в тази насока са ѝ били делегирани допълнителни правомощия от Кмета на Столична община. Поради това посочва, че образуването и придвижването на административните преписки се включва в обхвата на тези разширени правомощия. Разделя свидетелите на седем групи, като посочва, че в по-голямата си част показанията им не се оспорват. Изразява такива съмнения относно основните свидетели на обвинението, особено св. Ал.Ваклин. Счита, че не е налице умишлено забавяне на неговата преписка, нито субективно отношение на подс. Иванчева към него; акцентира на обстоятелството, че подс. Иванчева не е имала предишен опит като кмет, като е следвало да сформира екип; счита за нормално в интервал от 6 месеца след встъпване новия кмет да се запознае с естеството на работата. Като идва на работа, тя заварва гигантски обем от преписки; сериозно е работила по тях, като не ги е забавяла; самото забавяне се дължи на липсата на главен архитект и на секретар; имало е и вътрешен разнобой между служителите; поради това и не може да се очаква, че като с магическа пръчка работата да тръгне. Издала е заповед всички преписки да минават през неин доклад, доколкото е следвала политиката, въз основа на която е била избрана като кмет – а именно „внимателна проверка и обследване на всички бъдещи заявени строителни обекти“. Поради това и съвместно е изпълнявала служебните си задължения, като е обикаляла обектите в късните часове на денонощието, за да ги проверява. Поради тази нейна непримиримост строителните предприемачи са били засегнати при постигане на своите цели – а именно реализиране на големи печалби – засегнати от логото на подс. Иванчева като „зелен кмет“, от нейните проверки на строителните обекти, обследване на собственост и изискване за спазване на правилата. Акцентира, че останалите преписки, които не са свързани със строежи, са се движили в срок, независимо че са били в десетократен по-голям обем. Достига до извод, че административните процедури са вървели нормално, като подс. Иванчева като кмет е осигурила законосъобразно функциониране на администрацията.

Отново повтаря, че забавянето на преписката на св. Ваклин не е било умишлено. Проследява движението ѝ в рамките на район Младост. Счита, че не е вярно, че тази преписка е била държана на бюрото на подс. Иванчева от 16.06.2017 г до 28.11.2018 г, доколкото в този период е била възложена проверка дали имотът на св. Ваклин не навлиза в общински имот; забавянето се е получило поради административните трудности, които е срещнала подс. Иванчева, посочени от него по-горе.

Счита, че твърденията на прокуратурата, че подс. Иванчева е оказала натиск и е блокирала преписката на св. Ваклин цели да се формира убеждение у съда, че тази преписка е била на специален отчет при нея; както и че св. Русев рискува да загуби работата си, ако направи нещо по своя инициатива по тази преписка. Тези твърдения не са основателни, доколкото самият св. Русев отрича да е бил подлаган на такъв натиск; самата преписка е била забуксувала като други подобни преписки. Следователно забавянето ѝ не е умишлено, а в резултат на стечение на обстоятелствата.

На следващо място посочва, че съдът следва да спази обвинителната рамка, която е избрана от прокурорите – а именно обвинение в три самостоятелни деяния, всяко осъществено в отделни периоди от време (16-19 март, 11-13 април и 17 април 2018 г); това е така, независимо че в обстоятелствената част на обв.акт прокуратурата прави и други фактически твърдения. Акцентира, че „анализът на доказателствата трябва да бъде строго отнесен към изпълнителното деяние, което е фиксирано в диспозитива; всяко излизане извън този интервал би било тълкуване като разширяване на обвинителната теза. Същевременно счита, че защитата не може да премълчава тези други фактически твърдения в обст. част на обв. акт.

Привлича съдебното внимание на момента, в който св. Ваклин е сезирал правоохранителните органи и предприетите от него правни и фактически действия. Достига до извода, че цялата инициатива по даването на подкупа е на св. Ваклин, доколкото към момента на това сезиране той вече е бил предприел административни и съдебни стъпки да защити правата си. Счита показанията на св. П.Ваклин за недостоверни, като в онази част, в която те посочва, че е останала с впечатление, че ѝ се иска нещо, ги нарича „свободни съчинения, интерпретации“. Счита показанията ѝ за опровергани, доколкото тя твърди, че подс. Иванчева при срещата си с нея не се е интересувала от озеленяване, а от показанията на св. Ваклин е станало ясно, че след тази среща го е търсил служител на район Младост именно за такова озеленяване.

Относно срещата от 16 март 2018 г посочва, че на нея тримата подсъдими са не са говорили за искане и предаване на подкуп. Счита „абсолютно имагинерно“ твърдението на прокурора, че такъв разговор е бил воден извън заведението, при автомобила на подсъдимите. А за такъв разговор няма никакви доказателства. Самият подс. Дюлгеров, в обясненията си от досъдебната фаза, говори за среща на пазар Г. Кирков. Счита, че е налице пълен доказателствен дефицит относно такава среща. Поради това и прокуратурата се насочва към срещата на 19 март. Изразява учудването си защо на тази среща не са се експлоатирани СРС, като счита, че не може да се вярва на св. Ваклин, доколкото не е незаинтересована страна, доколкото се намира „по тънката граница на активния подкуп“ – т.е. това е човек, който трябва да внимава за фактите, които съобщава, за да не се уличи сам себе си в престъпление. Счита, че е налице провокация към подкуп, която е доразвита от разследващите. Счита недостоверни показанията на св. Ваклин за твърденията на подс. Дюлгеров за искания му подкуп, а също така и за неподкрепени от никакви доказателства; напротив, изтъква, че сумата от 20 евро на кв.м. на РЗП са даренията, които подс. Иванчева е искала от строителите да правят на територията на района. Посочва, че тези дарения са пряка проекция на каузата на подс. Иванчева – а именно детски площадки, зелени площи и спиране на безразборното строителство. Доколкото тези неща са в полза на обществото, не би следвало подс. Иванчева да се възприема като „обществен враг и

чудовище“, както я изкарва прокуратурата. Тези дарения са били акт на свободен избор от страна на строителните дружества. Посочва примера на „Гаранти Коза“, които въпреки забавянията и въпреки съдебните административни процедури са реализирали своите дарения.

Акцентира, че тези 12 500 кв.м. РЗП по 20 евро не са параметри на подкупа, посочен от прокуратурата; позовава се на обясненията на подс. Иванчева, които се подкрепят и от записите в нейното тефтерче. Счита, че един разумен човек не би приел, че ако някой реши да вземе подкуп, понеже му забравял размера, ще си го пише в личното тефтерче, което седи в чантата му.

Относно срещата на 23 март 2018 г посочва, че според него тя не се е провела на тази дата, доколкото на нея се говори за ПТП, което е в бъдещето – на 31 март 2018 г – и обективно не е възможно; следователно се е провела на друга дата и следователно излиза извън периода на изпълнителното деяние.

Относно сумата от 70 000 евро излага съмненията си как св. Ваклин е придобил тази парична сума – тъй като тези пари не са документално осчетоводени като средства на търговските дружества, които той управлява; счита, че тази сума е несъвместима с подадените от св. Ваклин данъчни и осигурителни декларации; счита, че това хвърля сянка на съмнение на добросъвестността и на останалите му твърдения.

Относно срещата на 3 април 2018 г между тримата подсъдими посочва, че тази дата не влиза в диспозитива на обв.акт, поради което и съдържанието на използваните СРС няма пряка доказателствена стойност. Коментарите в тези разговори относно определени числа, в евро или левове, нямат нищо общо с предмета на делото. След като прокуратурата твърди, че размерът на подкупа е фиксиран, не е било нужно подсъдимите да се лутат между числа, които прокуратурата неуспешно иска да ги напасне с предмета на делото – доколкото 3 по 75 не прави 250 000. Тези разисквани числа нямат нищо общо с предмета на подкупа. Счита, че „с тези аритметики не излизат нещата“. Аргументира се с явната недостоверност на обвинителното твърдение, че първоначално подс. Иванчева и подс. Петрова ще поискат подкуп между 3 и 5 % РЗП, което възлизало на 650 кв.м. РЗП; счита, че не е възможно искащия подкуп да даде такава вариация – между 3 и 5 %, вместо това направо трябва да поиска по-високия процент. Счита тази вариация като опит на прокуратурата да напасне числата, съобразно обвинението.

Относно твърденията на прокуратурата, че подс. Петрова е предложила на подс. Иванчева да ѝ преразпедели преписката, за да се симулира движението ѝ посочва, че те не са подкрепени от доказателства, като е налице поредна интерпретация, за да се внуши, че е имало конкретно отношение към преписката на св. Ваклин.

Относно срещата на 3 април 2018 г между св. Ваклин и подс. Дюлгеров посочва, че е налице дълбоко вътрешно противоречие – тъй като прокуратурата твърди, че към първоначално определените 12 500 кв.м. РЗП се включват и нови 40 000 кв.м в една обща допълнителна уговорка, а тези 12 500 кв.м. вече са били предмет на първата уговорка. Повтаря, че и на тази среща св. Ваклин отново активно е водил разговора, като отправя предложението си новите обекти, целейки да ги провокира към взимане на подкуп. Счита, че това е станало с активното подпомагане на държавното обвинение, което не е било удовлетворено от първоначалните параметри на подкупа. Посочва, че св. Ваклин нито тогава, нито понастоящем, не е имал намерение да извърши такова строителство. Счита отново, че подс. Дюлгеров е бил слушател, а св. Ваклин е бил водещият разговора и само той е правил коментари по това предложение.

Относно срещата на 11 април 2018 г между тримата подсъдими посочва, че такава среща не е била осъществена. Позовава се на трасовъчни данни от мобилната комуникация, като подс. Дюлгеров се е намирал на 3 км от другите подсъдими. Акцентира,

че прокуратурата не твърди, че тази среща се е осъществила по друг начин, а не с лична среща.

Относно срещата на 13 април 2018 г посочва, че не са верни твърденията на прокуратурата, че при нея подс. Дюлгеров е подпомогнал св. Ваклин за срещата му с другите две подсъдими. Счита, че след като преди среща подс. Иванчева е държала св. Ваклин час и половина преди кабинета си, като е имала формален и хладен тон при тази среща, като му е показала, че не е привилегирован, това опровергава тезата на прокурора, че целта на срещата е да му покаже, че се работи по преписката и че той трябва да си подготви парите за даване на подкупа. Счита, че действителната тема на разговора била облагородяване на градинки, а не искане на подкуп. Изразява и учудването си защо св. Ваклин не се е възползвал от ситуацията, че се намира насаме с подс. Иванчева и подс. Петрова, като не им е оставил носените от него 70 000 евро. Достига до отговор, че начина на поведение, държането и подхода на подсъдимите към него са изключили такава преценка за даване на подкупа.

Относно събитията на 17 април 2018 г посочва, че не оспорват срещата между св. Ваклин и подс. Дюлгеров; оспорва, че на тази среща подс. Дюлгеров да е отишъл в тоалетната, където да е отделил за себе сумата от 14 000 евро, от предадените му 70 000 евро – доколкото това не се установява от материалите по СРС. Счита това твърдение за недоказано, като приема, че подс. Дюлгеров е взел тази сума в определен момент, като така е имал контакт с маркираните банкноти; така по ръцете му останали следи от маркиращото вещество; при последващата му среща с другите две подсъдими, това вещество е било възможно да е преминало и по техните ръце, предадени чрез чаши и предмети, пипани от подс. Дюлгеров. Акцентира на точното място по ръцете на подс. Иванчева, където е намерено маркиращото вещество, като посочва, че то е силно доказателство, че тя не е докосвала банкнотите. Счита, че това маркиращо вещество се е появило на ръцете ѝ в резултат на небрежност на разследващите – те с ръкавици са пипали маркираните банкноти, като след това са ѝ дали бял лист с формат А4, където тя да напише своето възражение; това обяснява специфичното място, където са намерени следите от това маркиращо вещество – а именно по меката част на дланта на дясната ръка - т.е. на мястото на контакта на ръката ѝ по време на писане. Относно другите места, на които е намерено маркиращо вещество – малко петънце на лявата ръка, на носа и на брадата, посочва, че е комично да си представим, че е възможно тя да има контакт с парите с тези части на тялото си. Поради това счита, че подс. Иванчева не е докосвала парите. Също така, докато е била в колата си, тя е провела множество телефонни разговори, поради което и не е имала време да преброи 56 000 евро. Относно разговора ѝ със св. Маргарита Стоянова посочва, че тя го провежда в 12,51,00 часа, което, съпоставено с видео техническата експертиза, означава, че го провежда преди да се доближи и качи в колата си., което става в 12,52,42 часа (като уточнява, че времето на записа е един час назад).

Относно самото задържане посочва, че то е „безпрецедентно, демонстрация на сила и на болни институционални амбиции“, с тотално нарушаване на човешките права. Посочва, че извън настоящето производство подс. Иванчева може да реализира правата си. Но тези нарушения имат значение относно „маниера и начина на събиране и подреждане на доказателства“.

Заключва, че подс. Иванчева няма участие в трите инкриминирани деяния, че интерпретацията на прокурора не почива на доказателствата, че е налице „доказателствена стъкмистика, подреждана само в посока участието на подс. Иванчева в престъпната дейност“. Моли да бъде оправдана. Цитира Решение № 309/03 на ВКС, н.в. 102/03, относно корелацията и съвпадение на волята на искащия и даващия подкупа. А по настоящето дело има „блуждение и жонглиране с цифри“, не може да се изведе яснота.

Не е налице и изнудване със служебно положение, като се позовава на съдебната практика – Решение 95/98 и ППВС 8/81, доколкото за св. Ваклин е имало и други юридически средства да реализира своите права, а не само чрез кмета на район Младост – подаване жалба до адм.суд или директно да иска от кмета на СО да направи съобщаването. Акцентира, че всъщност св. Ваклин не е искал да си реализира правата, поради което вместо да изчака решението на адм.суд, е тръгнал да търси връзки и някой да му ходатайства.

Приема, че е имало „някакви договорености, има говорени цифри, суми, числа“ между св. Ваклин и подс. Дюлгеров, но изразява съмнения дали тази информация е станала достояние на подс. Иванчева. Коментира обясненията на подс. Дюлгеров от досъдебната фаза, като акцентира, че от тях се установява, че той не е имал понятие относно сумата от 500 000 евро, поради което и не може да се приеме, че самата подс. Иванчева е формирала воля за такава парична сума.

Относно исканото от прокурор Николов наказание около средния размер, счита, че това е наказание от 20 години лишаване от свобода, което представлява „съдебна грешка с изключително тежки и фатални последици върху личността на Иванчева“.

В своята реплика посочва, че св. Ваклин е търсил нерегламентиран контакт с подс. Иванчева, като е бил разочарован от физическия си контакт с нея. Той е провокирал подкупа, което се извлича от отказа му да даде парите на подс. Дюлгеров на 16 април вечерта, предвид опасенията му, че подс. Дюлгеров може да установи маркирането на парите. Повтаря, че следите от маркиращото вещество по ръцете на подс. Иванчева са резултат от проведената среща с подс. Дюлгеров в заведението, доколкото неговите ръце са били преди това замърсени от този химикал. Повтаря, че подс. Иванчева е провела разговора си със св. Стоянова преди да влезе в колата.

Адвокат Марин Марковски, защитник на подс. Иванчева, посочва, че акцията по ареста на подс. Иванчева, в която участват „огромни мъже с автомати,... с белезници“ е демонстративна и заменя реалната борба срещу корупцията в България. Задава въпроса защо полицията е бързала да арестува подс. Иванчева и подс. Петрова, а не е изчакала да види какво ще направят с парите. Счита, че отговорът е, че подсъдимите не са знаели, че парите са били там. Счита, че „се монтира обвинение с претенция за ужасяващо тежка присъда“, което е „в името на истината е мъчително“. Посочва, че „религията на истината е смисъла на модерната цивилизация, в наказателния процес истината дава свободата и въздуха“.

Посочва, че част от твърдените срещи, а именно на 23 март и 3 април, са посочени в обст.част на обв.акт, но ги няма в диспозитива, поради което не са очертани като изпълнително деяние. Счита логически нескопосан опит че тези останали срещи са свързани с изпълнителното деяние и помагат да се разбере какво е станало на датите, за които вече има обвинение. Конкретно за срещата на 23 март посочва, че според прокуратурата там има един много сериозен доказателствен актив, който свързва с доказване на престъплението – но прокуратурата не го е дописала като изпълнително деяние. Поради което счита, че съдът следва да приеме, че след като го няма в диспозитива на обвинението като изпълнително деяние, то не може да го коментира като престъпление, доколкото не е сезиран с тези обстоятелства.

По-долу отново се връща на тази теза, като посочва, че срещите, където „за беля са най-главните доказателства“, но тези срещи „ги има в обстоятелствената част, а ги няма като искане за престъпление“. Позицията се на суверенитета на прокуратурата да взема решения: „това са решили, това са направили“.

Повтаря, че на срещата на 16 март не се е говорило за подкуп, което се установява от записа със СРС; поради това и прокуратурата твърди, че такъв разговор е проведен извън заведението, в колата, което според него е недоказано.

Счита, че забавянето на една преписка не е престъпление; при все това св. Ваклин е сезирал различни служби с това забавяне, доколкото има „темперамент за орезилване“; посочва, че държавните служби са се възползвали от този негов темперамент, като са осъществили една „недобросъвестна и невисоко професионална дейност“. Отново посочва този темперамент на св. Ваклин относно изявленията на св. Ваклин, че има и други площи – което е в изпълнение на подадената му линия „да изобличава на всяка цена“.

Посочва, че за не е възможно подс. Иванчева да иска половин милион евро, тъй като от нея не зависи нищо – тя не разрешава и не забранява (има предвид строежите); тя само трябва да администрира съобщаването на административен акт.

Посочва, че целта на настоящия процес е „да бъде ударена Иванчева“ като причина за това, е че тя иска зеленина и се противопоставя на безразборното застрояване. Относно твърденията, че е принуждавал предприемачите да правят площадки за деца задава риторичния въпрос: „По-човешки рекет има ли от това?“. Счита, че няма предвиден от закона ред подс. Иванчева, като кмет на района, да иска зеленина и градинки. Поради което и във всички инкриминирани срещи, а именно на 16 март и последваща среща, „във всички случаи, когато се е говорило за суми, за съотношения на РЗП, застроена с 20 евро, във всички случаи се е имало предвид, че всички пари, които е трябвало да се дадат, са за зеленина и подобряване.“ Същевременно подс. Иванчева не е искала парични суми – а е искала труд и материали.

Посочва, че подс. Дюлгеров е бил „смачкан“, като са го накарали да твърди, че подс. Иванчева е искала тези парични суми; а неговите твърдения не се подкрепят от останалите доказателства по делото.

Посочва, че записването в тефтерчето не може да бъде свързано с искането за подкуп, доколкото който иска подкуп, знае какво иска; това според него противоречи на здравия разум и на психологията. Посочва, че: „това записване показва, че тя е записала, за да знае какво иска.“

Относно срещата на 13 април посочва, че не е възможно подс. Иванчева да е искала подкуп, доколкото е изгонила св. Ваклин, тъй като той се изказвал с недомлъвки и неясноти. Счита за „неточно и несериозно“, „нескопосан опит“ твърдението на прокуратурата, че е имало уговорен код – а именно подс. Иванчева ще говори за градинки, но ще има предвид взимане на подкуп. Счита, че от поведението ѝ се вижда отговорност и неподкупност – защото не е взела подкупа. Акцентира, че никъде в срещата не става въпрос за искане на пари.

Счита, е подс. Дюлгеров е жертва на провокация към подкуп, поради което и събраните доказателства са опорочени. Като така опорочени доказателства приема иззетите веществени доказателства; посочва, че „не че не са дадени, не че не са намерени, но не може с провокация за подкуп да се събират доказателства“.

Счита, че автор на провокация са „чудовища в мрака, в мъглата, чудовища с уникална власт и пари“ – като има предвид строителни предприемачи, които са недоволствали от принудата от страна на подс. Иванчева да облагородяват градинки; те са в основата да бъде „монтирана тази история“.

Моли за постановяване на оправдателна присъда; отчита авторитета на прокуратурата, „желанието на институциите да блеснат“, като счита, че над тях се намира честният, независим, почтен, отговорен и квалифициран съд, доколкото се касае за съдбата на болен човек, който иска да има дете, който заслужава правосъдие.

В своята реплика посочва, че когато става дума за факти и съдби, съдът следва да е особено внимателен. Аргументира се за защо съдът следва да приеме, че подс. Иванчева не е пипала парите. Не е доказано, че св. Ваклин да е казал, че носи парите.

Заклучава, че когато става дума за човешки съдби, следва да се събират и обсъждат доказателствата скучно, търпеливо и внимателно. Исканата от прокурора присъда от 20 г лишаване от свобода унищожава човешката съдба. Посочва, че изтръпва от отговорността на съдийската професия.

Адв. Гинчева, защитник на подс. Иванчева, посочва, че подкрепя казаното от другите защитници; счита, че ѝ е било трудно да разбере схемата на държавното обвинение, като приема, че наказателното производство е изначално неправилно и се намира в разрез със закона; причина за това е обстоятелството, че поначало не са били налице законовите предпоставки за образуването му.

Подлага на анализ прокурорските актове по сигнала на Николи ЕМ и на НАСП, необходимостта да се извърши предварителна проверка по първия и оттеглянето на жалбата от Артекс относно втория, като изразява несъгласие с извода на прокуратурата, че следва да се образува наказателно производство, по чл. 304в вр чл.301 НК. То е образувано в нарушение на закона – тъй като не са били налице достатъчно данни за извършено престъпление, още повече корупционно, в посочения период – 29 май – 11 юли 2017 г.

Подлага на анализ и справката от 30.01.2018 г на Антон Славчев, КПКОНПИ, като изразява несъгласие с фактическите обстоятелства в нея, доколкото Антон Славчев не би могъл да знае за усещанията на св. П.Ваклин – като тя не е имала никаква комуникация със служителите на КПКОНПИ; аналогични аргументи изтъква и относно твърдението на Антон Славчев, че подс. Иванчева била поставила иксане за нереално висока сума към Светослав Разванов; както и относно твърдението, че на 09.02.2018 г предстои среща между св. Ваклин и подс. Иванчева.

Счита, че незаконосъобразно е направено искането за ползване на СРС – без да има достатъчно данни за образуване на досъдебно производство и без данни, че подс. Иванчева ще извърши нещо противозаконно; счита справката от 30.01.2018 г за невярна, като е използвана за заблуждаване на съда, с цел неправомерно даване на разрешение за използване на СРС. Тя е невярна, тъй като св. П.Ваклин не е подавала сигнал до КПКОНПИ и не е била разпитвана от техен служител; не се знае нищо за лицето Разванов; св. Ваклин не твърди, че е имал разговори с подс. Иванчева към 30.01.2018 г. Поради което зам.председателят на СпНС се е запознал с невярна информация, за да даде разрешение за използване на СРС, с което СпПр е нарушила чл. 173 ал.2 т.1 и т.2 НПК и чл.14 ал.1 т.1 и т.3 ЗСРС. Следователно и това разрешение, дадено от въведен в заблуждение съд, опорочава и събраните със СРС доказателства.

Подлага на анализ показанията на св. Димитрова, като счита, че те не допринасят за обвинителната теза; преразказва съдържанието им, вкл и твърдението ѝ, че никой не ѝ е искал подкуп; счита, че следва да бъдат кредитирани.

Подлага на анализ и показанията на св. П.Ваклин, като счита, че е налице противоречия кога точно се е срещнала с подс. Иванчева – през август, както тя твърди, или през юни, както е посочено в справката на КПКОНПИ. Посочва, че св. П.Ваклин не твърди някой да ѝ е искал подкуп, а само е останала със съмнения за „лични претенции“, тъй като след разговора никой не я потърсил, за да направи дарение за общината, като преписката е продължавала да се бави. Поради което от нейните показания не може да се направи извод, че подс. Иванчева е искала подкуп. Тя също така не е сезирала полицията с такъв сигнал.

Подлага на анализ и показанията на св. Ваклин, като цитира част от тях – а именно, че той е подал жалба, с цел да се задвижи преписката му – а не с цел наказателно

преследване за корупционно деяние. Относно срещата му с подс. Иванчева и подс. Петрова на 13 април посочва, че при нея се е обсъждало само облагородяване на градинки; акцентира, че подс. Иванчева не е знаела кой е той, тъй като многократно го е питала за името му и кое дружество представлява; поради това тя не е имала представа, че св. Ваклин е искал да ѝ даде подкуп; самият св. Ваклин посочва, че от поведението на подс. Иванчева и подс. Петрова не е останал с впечатление, че те искат да получат подкуп; поради което не е оставил носената парична сума. Акцентира, че поведението на подс. Иванчева на тази среща е като спрямо всеки друг строителен предприемач. Именно поради това и след тази среща на св. Ваклин се е обадил човек от общината, който е поискал да се оформи договор за дарение.

Подлага на анализ и показанията на общинските служители, които имат отношение към причините за забавяне на преписките.

Акцентира, че при изпълнение на служебните задължения на подс. Иванчева водещо е било желанието ѝ и каузата ѝ „да направи район Младост едно приятно място за живеене. Нейното желание да се спре безумното застрояване, да се озелени, да се поправят и да се изградят нови съоръжения за спорт и игра за деца...подобряване на улиците, тротоарите и инфраструктурата“. Поради това е искала от св. Русев да изчислява РЗП на бъдещите обекти, „за да предвиди какво неудобство се причинява на гражданите и съответно какво може да си позволи при желание инвеститора да дари за района в който строи.“

Позовава се и на показанията на различни инвеститори в района, които посочват, че подс. Иванчева не им е искала пари лично за себе си; независимо от забавянето на преписките им, те са правили дарения на района.

Не оспорва показанията на поемните лица.

Изразява съмнения относно спазване на правата на подс. Иванчева при задържането ѝ. Счита служителите на КПКОНПИ за заинтересовани.

Счита обвинението за недоказано, поради което следва да се постанови оправдателна присъда.

Адв. Йорданов, защитник на подс. Петрова, посочва, че обвинението е било и си остава неразбираемо; това е така, доколкото не би могло да се претендира искане на подкуп от една правомерна дейност – като договаряне на дарения с инвеститори, чийто размер е обусловен от РЗП. Счита, че подс. Петрова не е подпомогнала подс. Иванчева, доколкото друго лице – св. Каменова – е проверила собствеността; отделно от това действието по такава проверка е извън правомощията ѝ. Това се отнася и до другата проявна форма на помагачество – а именно обявяване на заповедта; установено е, че други служители са извършили това действие.

Счита за пълен абсурд твърдението на прокурора, че тя е уговаряла срещите между другите двама подсъдими; това е така, доколкото те се познават и нямат нужда от посредник при уговаряне на срещите им.

Счита за невъзможно подс. Иванчева и подс. Петрова да са искали подкуп, който да получат пред входа на СО, като в такъв случай следва да се назначи психологическа експертиза.

Счита, че липсва мотив подс. Петрова да подпомогне подс. Иванова в искането и приемането на подкупа. Посочва, че повече от 20 свидетеля дават показания, че подс. Иванчева не им е искала подкуп. Счита, че посочените суми по обв. акт не са достоверни, доколкото от 70 000 евро, като се извадят 14 000 евро, се получава 56 000 евро, които умножени по три правят 168 000 евро – което няма връзка със сумите по обвинителния акт. Посочва, че това няма връзка и „с това, което се опитват да ни прочетат услужливи електронни сайтове от умишлено изпуснати ВДС по делото“.

Спира се на показанията на св. Ваклин. Посочва, че множество граждани са минали през район Младост, като на никой не е искан подкуп – а само на него. Посочва, че на повнушителни инвеститори, като Артекс и Гаранти Коза, не е искано подкуп, независимо че те са по-популярни и имат огромен финансов ресурс. Посочва, че във всеки един район се бавят преписките, като наказателно дело е образувано единствено против район Младост; поради което това буди у него съмнения. Тези съмнения са засилени от обстоятелството, че св. Ваклин твърди, че е пуснал жалба до ДАНС, след това в КОНПИ, а такава жалба по делото не се намира. Следователно е работено по делото по негови твърдения, преди той да отиде в КОНПИ. Задава си и въпроса защо в сигнала на НАСП не фигурира името на св. Ваклин. Задава и въпроса кой е насочил св. Ваклин към подс. Дюлгеров – доколкото св. Шопов отрече това. Задава и въпрос защо на 13 април св. Ваклин не е предал парите на подсъдимите, като посочва, че отговорът на св. Ваклин на този въпрос, при разпита му, е бил уклончив; позовава не са показанията на св. Денев, който посочва, че на тази среща подкуп не е бил искан. Акцентира на противоречието, че св. Ваклин твърди, че на тази среща подс. Иванчева четири пъти го е питала как се казва, а от ВДС се установява, че такъв въпрос е бил задаван един път. Счита, че ако подс. Иванчева е искала да получи подкуп, би запомнила името на св. Ваклин. Посочва, че ново доказателство, че не е искала да получи подкупа е обстоятелството, че вместо да остане в страната, тя е заминала за Гърция; според него би трябвало първо да получи подкупа, а след това да замине. Акцентира на противоречията в показанията му относно произхода на тези пари – първо пред съда твърди, че те са част от печалбите на фирмите му, като са били в банков сейф, а след това, видно от записите във ВДС, е посочил, че няма да каже на инвеститорите във фирмите си, че парите са дадени за подкуп, а ще им каже, че са за консултации. В заключение посочва, че показанията на св. Ваклин се разминават постоянно и му е трудно да прецени кога следва да бъдат кредитирани.

Относно образуването на наказателното производство посочва, че то е злоупотреба с правомощия. То е образувано въз основа на сигнал от Ал. Пешев и НАСП, като в последния сигнал се визират 5 преписки, 4 от които са оттеглени. Така остават две забавени преписки. А това – забавена преписка – не е престъпление. Цитира текста на Постановлението за образуване на досъдебното производство – като посочва, че няма нито законен повод, нито достатъчно данни. Счита, че е избрана тази правна квалификация, за да се избегне квалификацията по чл. 282 НК – което не е тежко престъпление. Поради което и счита, че всички СРС са незаконосъобразни. Акцентира на порока в искането за ползване на СРС – а именно не е посочено защо без СРС не е възможно да се събере нужната информация; а също така и задава въпроса и как със СРС ще се установява престъпление, извършено половин година по-рано, с липсваща правна квалификация.

Счита участието в производството на служители на КПКОНПИ като „тежък проблем“. Липсва жалба до КПКОНПИ, като тя не е предвидена в НПК като участник в процеса. Позовава се на чл. 103 ЗКПКОНПИ, въпреки която св. Денев е експлоатирал СРС, като предава на св. Ваклин маркираните пари; поради това следственото действие е опорочено. Посочва и неточните серийни номера на част от банкнотите.

При самия арест по пътното платно са се разхождали маскирани лица, участвали са в самото задържане, бъркат в колата, остават и следи от маркиращото вещество – като при все това и двете подсъдими нямат такива следи по хватателните части от ръцете си. Няма такива следи и по предпазните колани – като в момента на спиране на автомобила от полицията и двете са били с такива колани. Няма такива следи и в кашона, в който са били парите. Ясно посочва, че парите са били подхвърлени в него. Поради което са налице основателни съмнения как парите са се озовали в този кашон. Липсва и листът А4, в който св. Ваклин твърди, че е предал парите на подс. Дюлгеров.

Въз основа на тези аргументи моли за оправдателна присъда, доколкото няма годни доказателства, а прокуратурата иска от съда да прави предположения. Счита формулировката „особено тежък случай“ като проява на злоупотреба с процесуални права, доколкото чл. 93 изисква изключително висока степен на обществена опасност както на деянието, така и на дееца, докато прокурорите твърдят, че обществената опасност няма никакво значение. Акцентира на липсата на такава обществена опасност – а именно липсата на предходни осъждания, не са им налагани административни наказания. Следователно тази формулировка, за „особено тежък случай“, е поставена само за да може в производствата по мерките за неотклонение да се твърди, че те обвинението е за изключително тежко престъпление, предвиждащо много тежки наказания.

Заклучава, че сме изправени преди един PR процес.

Адв. Ганчева, защитник на подс. Петрова, посочва, че тя следва да бъде оправдана, тъй като не е извършила престъплението, за което е обвинена. Нарича настоящия процес „показна акция“, която има цели различни от тези на наказателното право.

Счита, че са допуснати множество процесуални нарушения, вкл и порочност на използване на СРС, като подкрепя доводите на преждеговорещите.

Счита, че доказателствата може да паснат на обвинителната теза само при повърхностен прочит, но в действителност посочват, че е изключена възможността подс. Петрова да е участвала в каквато и да е форма в престъплението.

Съсредоточава своето внимание върху обвинението в периода 11-13 април 2018 г, като посочва, че в този период не е имало преписки относно втората група имоти на св. Ваклин – тези с именно УПИ I - 44, 263, 266, 351, 376 от кв. 38 в местността ЖГ „Камбаните – Младост 4“ и УПИ II – 267, 352 от кв. 37 в местността „ Младост 4 – Камбаните; също така подс. Петрова не е знаела за тези имоти – доколкото св. Ваклин е казал на подс. Дюлгеров за тях, като въобще не се е провела срещата на 11 април 2018 г, когато СпПр твърди, че той я уведомил. Тя е получила СМС от подс. Дюлгеров едва на 13 април следобяд, поради което не е можела да направи нужните проверки в инкриминирания период, който приключва вечерта на 13 април. Също така не е извършила проверки и изчисления.

За тези имоти не се е говорило между тримата подсъдими на срещата между тях на 03 април, като твърденията на прокуратурата в обратен смисъл почиват на превратно тълкуване на материалите, събрани със СРС.

Счита, че не е вярно твърдението на прокуратурата, че подс. Петрова е искала конкретни данни за имотите, за да изчислява и проверява. Обратното – по делото е установено, че на срещата на 13 април се е говорило само за текущата преписка на св. Ваклин и за детските площадки – но не и за други имоти и РЗП. Цитира думите на подс. Иванчева: : „...Добре, значи потвърждаваме за детска площадка, потвърждаваме, че преписката ще се придвижи...“, заявява още: „Другите неща не сме ги гледали, защото не ме вълнуват засега да ви кажа.“ Позовава се и на телефонен разговор от 16 април между подс. Петрова и подс. Дюлгеров, при който подс. Петрова не обсъжда с него тези други имоти и не помни за какво говори той. Поради което счита, че подс. Петрова не е предприела действия, за да улесни получаването на сумата от половин милион евро.

Счита, че не е била провеждана среща между тримата подсъдими вечерта на 11 април – което се установява от проведените между тях разговори (заболяване на детето на подс. Дюлгеров) и трасировъчните данни от клетките на мобилните оператори (видно от които те тримата са били на отдалечени места). Счита, че е било удобно за прокуратурата да не се документираща тази среща.

Счита, че не е било възможно да се извърши длъжностно престъпление относно тези нови имоти, доколкото не е следвало да се извършват действие по служба с тях – тъй

като самата общинска администрация не е била сезирана; следователно подсъдимите не са могли да извършат действия по служба относно тези имоти. Цитира и реплика на св. Ваклин, че точна дата за даване на пари за втория проект. Подробно аргументира тезата си. Поради което подс. Петрова следва да бъде оправдана по това обвинение.

Посочва, че доказателство за тенденциозността на обвинението е нарушеното изискването за състезателност и равни права на страните в процеса, предвид задържането под стража на подс. Петрова и лошите условия в ареста, които не са имали своето действително оправдание; позовава се на нормите на чл. 29 и чл. 31 ал.4 КРБ, доколкото реализираните мерки за процесуална принуда многократно са надхвърлили необходимостта от такава. Посочва, че тя е пострадала и от взети спрямо нея всички възможни мерки за процесуална принуда, вкл и заповест за стипендията на дъщеря ѝ. Счита, че подс. Петрова не е имала намерение да се укрива, а да се разкрие обективната истина, поради което е правила множество доказателствени искания. Счита произнасянето на въззивната инстанция по чл. 270 НПК за формално и без правни аргументи. Счита задържането за незаконосъобразно, доколкото е осъществено публично, на оживено кръстовище, в присъствието на телевизии и зрители, като ненужно парите се били брояли часове наред пред камерите – което е имало за цел само показност. Позовава се на нормите на чл. 29 и чл.31 КРБ, както и на чл. 3 ЕКЧП. Счита, че при други сходни престъпления се взима по-лека мярка за неотклонение.

Моли да бъде постановена оправдателна присъда.

Адв. Тодорова, защитник на подс. Дюлгеров, посочва, че не са събрани доказателства за осъдителна присъда. Позовава се на нормите на закона, забраняващи присъдата да се основава само на самопризнания на обвиняемия, на материали от СРС. Подлага на коментар образуването на наказателното производство – а именно въз основа на два сигнала (на св. Пешев и на НАСП), които не са свързани с корупционно деяние. При все това на 22.01.2018 г СпПр възлага на ДАНС да търси лица, които да дадат доказателствени сведения за корупционно престъпление. Изразява съмненията си как така се появява св. Ваклин, доколкото не фигурира в изнесените факти до този момент; задава въпрос дали е налице провокация, по чия инициатива и по-конкретно дали св. Ваклин е склонил подс. Дюлгеров да направи корупционно изявление; както и дали св. Ваклин не следва да се приеме като агент на ДАНС, а не като гражданин, който си търси правата по законен ред. Посочва, че св. Ваклин е отишъл на уговорена среща с подс. Иванчева на 09.02.2018 г, с експлоатирани СРС, но не е успял да се срещне с нея, при което при проведен разговор с трето лице казва, че не можело да се чакат следващите избори, което, отнесено към подс. Иванчева, опровергава твърденията му, че той се е обърнал към ДАНС само за да я принуди тя да изпълни своите служебни задължения. Също така срещите между подс. Дюлгеров и св. Ваклин са били само за да се уговорят как подс. Дюлгеров да му помогне да реши проблема със забавената преписка, а не за даване на парични суми.

Посочва, че на 02.04.2018 г св. Ваклин предава парична сума за белязване, като същата дата прокурорът с Постановление осигурява условията за осъществяване на задържане на подсъдимите. Св. Ваклин носи парите на срещата с подс. Дюлгеров на 03.04.2018 г, без да има такава уговорка и без да са му поискани. Сам поема инициативата да се увеличи площта на имотите, без да има виза за тях. Иска да плати всичко накуп. Цитира негови реплики. Той е първият, който говори за даване на парични суми, въпреки че подс. Дюлгеров му казва в телефонен разговор, че условието на подс. Иванчева била той само да си оттегли жалбата. Двамата обсъждат само комисионен договор и хонорар за подс. Дюлгеров, както и други обстоятелства – среща с производители на дограма.

Посочва реплики на св. Ваклин, чрез които се склонил подс. Дюлгеров да направи корупционното изявление – че му е все тая дали ще даде парите на банката като лихви или

на подс. Иванчева като подкуп. Посочва, че сам св. Ваклин е определил сумата, която да бъде предмет на престъплението и сам е я предоставил; преди да бъдат маркирани парите, няма искане за определена сума. Самият той е имал активно поведение, като без него нямаше да стане възможно събиране на доказателства за повдигане на обвинение против подс. Дюлгеров.

Счита, че не са достоверни показанията на св. Ваклин, че е изготвил писмен сигнал, доколкото такъв няма и се опровергава от показанията на св. Денев. Той дава и разнопосочни показания кога е дал съгласие за СРС, кога са маркирани парите и кога са поискани. Изразява съмнения в достоверността на показанията на св. Ваклин, че не са му давани указания как да води разговори и как да се държи със подс. Дюлгеров; счита, че не следва да се вярва на показанията му, че не се е виждал със следовател или със св. Денев преди срещите му с подс. Дюлгеров, доколкото преди тези срещи е бил оборудван със СРС. Също така няма доказателства за произхода на паричните си средства.

Счита, че умишлено не дава показания за срещата си на 09.02.2018 г, като цитира негова реплика: „Аз имам нещо предвид, но ще ми е трудно“ – за да се реши окончателно проблема с кмета на Младост. Конкретната сума, искана от подс. Иванчева, като дарения, а именно сумата по 20 евро на кв.м., е била разисквана още тогава. Поради което и именно св. Ваклин, а не някой от подсъдимите, е определил тази сума.

Отново посочва, че инициатор за даване на пари е бил св. Ваклин. Той иска от подс. Дюлгеров да се срещне с подс. Иванчева и да коментират предаване на парични суми; същевременно подс. Дюлгеров говори с подс. Иванчева и подс. Петрова само за оттегляне на жалбата на св. Ваклин. Същевременно срещите на св. Ваклин, при които не е ставало дума за предаване на пари, не са били записани със СРС, което е било „съвсем удобно“ за СпПр.

Счита, че преднамерено е била създадена обстановка за извършване на корупционно престъпление. Поради това, след като на 05.02.2018 г св. Ваклин подписва декларация за съгласие за подслушване, започнал да търси хора, които да се срещнат с кмета на район Младост – т.е. съзнателно е искал да злепостави подс. Иванчева. Позовава се на датите, на които е направено искане за даване на разрешение за подслушване – 22 март за подс. Дюлгеров, 29 март за подс. Петрова и 7 февруари за подс. Иванчева. Счита, че св. Ваклин е бързал да уличи подс. Иванчева, доколкото е знаел, че след като административният съд обяви ПУП, то това автоматично ще доведе до отпадане на задължението на кмета на район Младост в тази насока.

Относно срещата на 13 април 2018 г между св. Ваклин и подс. Иванчева и подс. Петрова посочва, че св. Ваклин съзнателно е отказал да им даде парите; два пъти отказва да ги даде и на подс. Дюлгеров, тъй като не са поискани от подс. Иванчева. Сам поставя въпроса за по 20 евро на кв.м. на другите обекти.

Адв. Тодорова поставя въпроса каква е реалната роля на подс. Дюлгеров – дали е бил посредник, посредствен извършител, помагач или е бил използван от св. Ваклин. Счита за верен последния отговор, доколкото св. Ваклин преднамерено е използвал подс. Дюлгеров за постигане на своите собствени цели, като го е накарал да направи корупционните изявления.

След това подлага на анализ останалите свидетели. Счита, че показанията на св. Димитрова и П.Ваклин касаят само движението на преписката и забавянето ѝ, но не и искане на парични суми; предположенията им са недопустими в процеса. Останалите свидетели счита за неотнорми, като посочва, че св. Денев не е търсил и разпитвал лицата, подали първите два сигнала. Посочва, че самият св. Денев дава показания, че той със св. Ваклин е обсъждал „кога, къде и на кого да дадат парите“ – което противоречи на твърденията на св. Ваклин в обратен смисъл. Позовава се и на показанията на св.

Аспарухов и св. Заговор, които посочват, че при личния обиск подс. Дюлгеров е казал, че намерената у него сума от 14 00 евро са хонорар, дадени му от св. Ваклин.

Атакува показанията на св. Ваклин, Димитрова, заговор и Аспарухов, дадени пред съдия, доколкото са били проведени от следовател Миряна Иванова, която не е била определена на случаен принцип, а въз основа на разпореждане на ръководителя на Специализираната прокуратура; поради което и поставя въпроса дали тя е била обективна и дали се е съобразявала с нормите на закона или устните разпореждания на административния ръководител. Посочва, че следовател Иванова от 18,10 – 22,00 часа е разпитала пет свидетеля, като след това, от 22,58 до 02,00 часа е разпитвала св. Бонев, служител на КПКОНПИ, като в този период от време тримата подсъдими са били задържани, но не са били привлечени като обвиняеми, с цел да не вземат участие в разпитите пред съдия, като се позовава на Решение № 529/12.01.2009 г на ВКС, по н.в. 615/09. Счита, че в този случай тези показания следва да бъдат ценени като такива, дадени пред следовател, а не пред съдия.

Счита, че СРС ясно показват, че св. Ваклин е мотивирал подс. Дюлгеров да поиска от него парична сума; св. Ваклин е определил тази сума и той я предоставил. Преди да бъдат маркирани банкнотите, няма искане за определена парична сума. Св. Ваклин е оказал въздействие върху подс. Дюлгеров, което, ако не е бил извършил, нямало да е станало възможно събирането на доказателства за повдигане на обвинение против него.

Посочва, че подс. Дюлгеров не е улеснил подс. Иванчева чрез отстраняване на спънки или чрез фактически действия; а това му деяние не е посочено в какво се състои, какви спънки е отстранил.

Посочва, че видно от файла от 23.03.2018 г св. Ваклин е посочил сумата от 250 000 евро, а не подс. Дюлгеров, както се твърди от прокуратурата; няма доказателство за проведена среща между подс. Дюлгеров със св. Ваклин на 19.03.2018 г.

Също така в телефонния разговор от 12 април и последващата лична среща от 13 април никъде подс. Дюлгеров не говори за сумата от 500 000 евро. Единствено св. Ваклин посочва такава сума, коментирания своите имоти.

Относно обвинението за 17 април посочва, че единственият разговор между св. Ваклин и подс. Дюлгеров е за сумата от 16 000 евро, което е неотнормено към обвинението, че подс. Дюлгеров е помогнал на подс. Иванчева да получи сумата от 70 000 евро.

Счита, че основният въпрос по делото е този по чия инициатива са осъществени срещите и в каква връзка. Спорен не е от доказателствата и показанията на св. Ваклин се установява, че той е поискал от подс. Дюлгеров да осъществи тези срещи; поради това парите са били маркирани предварително, преди поискването им.

Счита, че не е налице изнудване, доколкото няма силна и реална зависимост между даващия и получаващия подкупа; това е така, доколкото има и друг законен ред за изпълнение на процедурата по обявяването на Заповедта – а именно производството пред адм.сд.

Не счита и случаят да особено тежък, предвид личността на подс. Дюлгеров, който не е осъждан, трудово ангажиран, с установено тежко заболяване, позовава се на Решение 76/00 по н.д. 564/99 и ППВС 3/70; следва да се отчете и провокацията за извършване на деянието. Посочва, че св. Ваклин е провокирал подс. Дюлгеров да му посредничи с подс. Иванчева, тя да придвижи преписката срещу определена сума пари, като провокирайки него, той така провокира и нея; целта на тази провокация е била подс. Иванчева.

Счита, че намерената у подс. Дюлгеров парична сума е била законно уговорена със св. Ваклин като възнаграждение за посредничество и консултантски услуги.

Позовава се на два съдебни акта на ВКС – Решение № 485/10 по н.д. № 359/10, относно посредничеството при подкупа и Решение № 450/22.01.13 по н.д. № 1578/12 относно провокацията към подкуп, като цитира абзаци от тях.

Счита, че не следва да се приемат за допустим източник на доказателствени сведения обясненията на подс. Дюлгеров от досъдебната фаза, доколкото не е имал назначен защитник – тъй като уведомлението от САК е от 16 май, като самият разпит е от 18 април; изразява съмнение, че служебният адвокат не е защитавал интересите на подс. Дюлгеров, а е проявявал благодарност към органите на досъдебното производство, които са му осигурили работа. Не е дадена възможност на подс. Дюлгеров да се обади на близките си, за да му ангажират адвокат. Посочва, че е налице практика разследващите органи да обещават на обвиняемите по-лека мярка за неотклонение, срещу тяхно съдействие, без значение дали са верни твърденията в обясненията им, като се ползват от подкрепата на резервните защитници. Посочва и молба от адв. Анастасова, резервен защитник, в която тя се представя като представител на специализираната прокуратура. Поради това и обясненията на подс. Дюлгеров следва да се приемат като такива, дадени без адвокат.

В заключение повтаря, че е налице „абсолютна провокация“ от страна на св. Ваклин спрямо подс. Дюлгеров, с цел да zlepостави подс. Иванчева. Деянието на подс. Дюлгеров е несъставомерно, няма поискан и приет дар, няма злоупотреба със служебно положение. Подс. Дюлгеров е искал да помогне на св. Ваклин само за придвижване на преписката; за това е получил хонорар, като няма доказателства, че намерените у подс. Дюлгеров 14 000 евро са част от сумата от 70 000 евро. Установените факти са несъставомерни – няма злоупотреба с обществено положение, няма поискани и приети парични суми.

Моли да бъде постановен оправдателен съдебен акт.

В своята реплика посочва, че съобразно чл. 13 ЗКПКОНПИ тази Комисия няма оперативно-издирвателни правомощия, нямат право да присъстват и да извършват действия по задържане, нямат право да участват в оперативни действия. Потвърждава, че именно св. Ваклин е централната фигура в производството и в резултат на активните му действия в процеса се появяват фигурите на тримата подсъдими.

Подс. Иванчева посочва, че работата ѝ като кмет на район Младост е била възпрепятствана от липсата на кадри, от проверки на различни институции.

Относно обстоятелствата по ареста ѝ посочва, че е налице преднамереност, доколкото са намерени следи от маркиращото вещество на различни места в колата, въпреки че ръцете ѝ са чисти; счита, че някой е влизал в колата и оставил тези следи. Посочва, че в един значителен период от време – от 11,30 часа до 21,30 часа, е била в замърсена среда; бил ѝ даден лист, на който да напише възраженията си, което е в противоречие с правилата на НПК, които посочват, че тези възражения се диктуват от задържания и се пишат в протокола. Счита, че от този бял лист е получила следите от маркиращото вещество по ръцете си. Счита, че светещите следи по лицето са резултат от козметика.

Посочва, че св. Ваклин е можел да се обърне за съдействие към съда или към арх. Здравков, поради което и избрания от него начин не е правилният. Можел и да чака пред кабинета ѝ, като други инвеститори, дори и извън графика ѝ; посочва, че така други инвеститори са чакали и рано или късно са били приемани.

Посочва относно срещата на 13 април, че е ако искала пари, е щяла да го покани в кабинета си, да го попита дали не иска да пийне нещо, за да направи по-лека срещата.

Счита, че са налице неясноти относно финансовото състояние на св. Ваклин, доколкото за три години е декларирал само 10 000 лв печалба. Позовава се и на изявлението на св. Ваклин, при зададен му въпрос дали друг е давал подкупи, че се позовава на правото си да не отговаря на уличаващи го въпроси.

Посочва, че няма доказателства кой е сложил парите в колата; относно запис на паркиране на колата на ул. Славянска посочва, че от записа липсват 30 минути, което е

съмнително. Също така след ареста ѝ е била отведена настрани, а колата е била останала с отворени врати.

Посочва, че тя не може да изчисли РЗП на бъдещите сгради, поради което моли архитектите да го направят.

Посочва, че доказателствата не са събрани по законосъобразен начин; също така посочва, че доказателствата са в нейна полза, като посочват, че тя и подс. Петрова „сме искали само в полза на гражданите, никога в наша полза“. Никога не е искала подкуп, не е приемала подкуп, искала е само да подобри живота на гражданите. Моли да бъде оправдана.

В репликата си посочва, че Ваклин има лично отношение към нея, което е негативно; цитира епититети, с които я нарича, установени със СРС.

Подс. Петрова посочва, че е нарушена нормата на чл. 107 ал.3 НПК, доколкото не са били събирани доказателства и в полза на защитата; обратното – този процес е използван, за да се преследва един независим и неудобен кмет, а и тя покрай него.

Посочва, че презумпцията ѝ за невинност е била нарушена „с множество изяви и неистини по телевизията и в съдебната зала“.

Счита, че част от доказателствата са измислени – а именно са измислени срещи и разговори между подсъдимите; почти 100 дни са били следени, снимани и подслушвани – като няма доказателства, че са поискани или получени пари.

Относно срещата на 13 март посочва, че е имало тричасов запис – но пари не са били поискани; не са основателни твърденията на прокуратурата, че това искане е станало при колата – тъй като дори няма снимка, че те са били при тази кола. Посочва, че св. Ваклин е бил с подслушвателни устройства от 9 февруари, ходил е с тях в следващите 67 дни, а на срещата си с подс. Дюлгеров на 19 март не е бил с такива

Относно срещата на 11 април посочва, че отново няма СРС – тъй като въобще не е имало такава среща.

Счита, че прокурорите трябва да са подсъдими; позовава се на разговора от 9 февруари, че „има оферта от СпПр за 15 000 лв“, като счита, че не е ясно дали в залата не е някой от оферентите (т.е. лицето от СпПр, което е направило тази оферта за 15 000 лв). Изразява съмнения защо тази следа не е била проверена.

Счита, че е нарушена нормата на чл. 234 ал.7 НПК, доколкото арестът ѝ е от 17 април, а съобразно Постановление от 2 април се възлагат определени действия, свързани с този арест, за период до 15 април – поради което не е имало основание фотографите и химиците да са близо до колата. Счита, че по време на ареста не е следвало да има хора на КПКОНПИ с маски на главите; те са участвали в следствените действия, давали са заповеди, като се позовава на л.90 том 1; както и че при обиска в дома ѝ е имало служител на КПКОНПИ, който не е бил вписан в протокола. Посочва, че е бил поискан адвокат, но той не е бил извикан и не е бил допуснат. Била 10 часа с белезници, от тях 4 без достъп до вода и тоалетна. Посочва, че не е имала видимост към колата между 13,00 и 14,00 часа, като са били вкарани тогава в Спортната палата; счита, че натривките от ръцете им са били взети късно вечерта, за да се зацапат максимално ръцете.

Позовава се на Постановлението за удължаване на срока на разследване от 14 май 2018 г, като счита, че реалната му дата е от 18 май, какъвто е изходящият номер; поради това и действията в периода между 11 и 18 май, на основание чл. 234 ал.7 НПК, не може да породят правни последици; също така в този период е била задържана неправомерно.

Счита, че доказателствата, които се отнасят до тяхната невинност, се губят или не се изискват. Посочва, че е загубен оригинала от преписката, и по-точно резолюцията за движението на преписката на св. Ваклин, като св. Седова и Стоянова не дават показания за съдържанието ѝ. Това се отнася и до тефтерчето на подс. Иванчева – като една и съща

страница два пъти е копирана при първата експертиза, а след това липсва във втората. Това ВД не е било съхранявано правилно – пликът е бил със скъсани лепенки, като подписът на поемните лица е от 16 май 2018 г, когато не е имало валидно удължаване. Счита, че след 26 юни се появява шеста страница в тефтерчето, като задава въпроса кой е писал в това тефтерче. Изчезнал е и листа А4, в който би трябвало да са били завити парите; доколкото се твърди, че тя е пипала парите, това нарушава правото ѝ да поиска дактилоскопна експертиза на този лист.

Подлага на разбор финансовото състояние на св. Ваклин, като достига до извода, че е налице укриване на данъци и осигуровки.

Счита записът от 9 февруари като оцелял по случайност, доколкото е следвало да бъде изтрит; посочва, че прокуратурата е изтрила видеозаписа на тази среща, както и шест минути от дефектния диск; там е имало важна информация, която вече не може да се види. Счита, че е налице подбор на разговорите, записани със СРС, така че да бъдат уличаващи а именно липсват около една трета от записите; също така липсват записите между св. Ваклин и подс. Дюлгеров от февруари, които са били изтрити; липсват пропуснати или неприети повиквания, поради което, когато тя връща обаждане на подс. Дюлгеров, след като той е я търсил многократно, се оказва, че тя го е търсила.

Счита, че не следва да бъде пришивана към подс. Иванчева, доколкото е отделен човек. При нея забавяне на преписки не е имало. Посочва, че даренията не са били условия за придвижване на преписките и не са давали предимство. Счита, че не следва един кмет да остане на мястото си, ако първо предлага да получи дарения, а след това го отказва.

Счита, че св. Русев не е казал, че ще бъде уволнен, ако придвижи преписката на св. Ваклин. Позовава се на две докладни записки.

Счита записите от „Марая“ и „Мементо“ за манипулирани, доколкото има прескачане между 6 и 10 минути; поради което е възможно, в липсващите моменти, св. Ваклин да е получил инструкции от трети лица да извърши провокация към подкуп.

Посочва, че липсват протоколи за предаване на парите, както и дали всеки път те са били броени; счита, че е имало поне четири предавания – на 3, 11, 13 и 18 април 2018 г.

Посочва, че св. Ваклин е имал няколко договора за дарения със Столична община; същевременно не е искал да изпълни ангажиментите си към район Младост, свързани с предходен негов обект; позовава се на разговор с него в тази насока; счита, че целта му е била да „руши реномето на неудобните“.

Счита, че св. Ваклин не е бил изнудван, доколкото е пратил на св. Ваклин СМС на 31 март със съдържание „Стикам палци, успех“, като веднага след това тегли сумата, която не му е била поискана.

Счита, че е недоказано, че тя е проверила новите имоти на св. Ваклин, доколкото е получила СМС от подс. Дюлгеров на 13 април следобяд, като се твърди, че тя ги е проверила на 14 април, събота – а този ден няма телефонни разговори с подс. Дюлгеров; посочва, че тогава тя се е занимавала с друго – а именно с опит на телефонни измамници да заблудят майка ѝ. Счита този опит за телефонна измама свързан с обстоятелствата по делото.

Посочва, че никога не е искала пари; никога при нея не е имало забавяне; вършила си е работата отговорно и качествено; моли за оправдателна присъда.

Възразява, че прокуратурата не е разследвала сигналите против нея и близките ѝ, направени от маскирано лице.

В репликата си посочва, че св. Ваклин е вършил правонарушения – изрязал фиданки, искал антидатиране на официални документи. Твърденията на прокуратурата, че на 17 април е имало реплика дали се носят парите е доказателство за тяхното стъкмяване на обвинението. Повтаря, че са налице данни следите в колата от маркиращото вещество да са подхвърлени, доколкото експертите не изключват следата по сенника да е оставане

от латексова ръкавица. Счита, че подс. Иванчева е звъннала на св. Стоянова в 12:50:42, като по данните от А1 има 19 секунди разлика, а те са влезли в колата в 12:54 часа. Отрича да са правили искания за пари. Счита, че прокуратурата я е набедила.

Подс. Дюлгеров посочва, че подкрепя защитника си. Имал е уговорка със св. Ваклин, че ще му съдейства за придвижване на преписката, да бъде медиатор в отношенията му с подс. Иванчева, за което му е платен хонорар.

При задържането му не е имал възможност да се обади на адв. Годорова, каквото искане е бил направил. В протокола е бил записал, че служебният адвокат ще го представлява само в този случай. От КПКОНПИ са му предлагали да подпише обяснения и да бъде освободен, с оглед здравословното му състояние.

В последните си думи и тримата подсъдими посочват, че са невинни и следва да бъдат оправдани.

§3. Относно политическия аспект на случая

§3.1. Настоящото дело, освен чисто наказателно-правни проблеми, засяга и друг вид въпроси, които имат по-скоро обществено-политическо значение.

Те са свързани със специфичната политика на управление на район Младост, предприета от подс. Иванчева като кмет на този район; те са свързани и с посочените от защитата съмнения, че именно тази политика – а не инкриминираното деяние – са в основата на образуването против нея наказателно производство, което е само удобен параван за политическа саморазправа.

Съдът отчита следното:

На първо място подс. Иванчева е била избрана пряко от гражданите на район Младост като кмет, успявайки да получи повече гласове от представителите на утвърдените политически партии; в основата на предизборната ѝ кампания, а също така и на дейността ѝ като кмет, е предприемане на действия по спиране на застрояването на район Младост. Тези обстоятелства са коментирани по-долу и са сред безспорно установените.

На второ място настоящето дело е използвано от подс. Иванчева (но също така и от защитниците ѝ) като трибуна в защита на предприетата от нея специфична политика (§66). Или тя измества предмета на съдебната преценка от инкриминираното деяние по искане и приемане на подкуп във връзка една конкретна преписка, към преценка дали действията ѝ като кмет на район Младост, разгледани в тяхната цялост, са в подкрепа на жителите на района. Или тя иска от съда с присъдата си да даде благоприятна оценка на действията ѝ като кмет – а не да прецени дали повдигнатото обвинение за едно конкретно деяние е основателно.

На трето място защитата, в лицето на адв. М.Марковски, посочва, че настоящето дело в своята основа има политически мотив – а именно представлява форма на политическо преследване (както посочва той – „да бъде ударена Иванчева“), като прокуратурата и съдът са използвани като средство за политическа саморазправа от неуточнени властимащи лица, които се противопоставят на политиката на подс. Иванчева срещу презастрояването на район Младост. Както посочва адв. Марковски: „...чудовища в мрака, в мъглата, чудовища с уникална власт и пари...“ – като има предвид онези скрити и неясни сили, които са провокирали настоящето наказателно производство. Също така защитата излага доводи за съзнателна постановка в ущърб на подс.Иванчева. Така адв. Д. Марковски говори за „доказателствена стъкмистика, подреждана само в посока участието на подс. Иванчева в престъпната дейност“. Адв. Адв. Йорданов твърди, че сме изправени преди един PR процес. Адв. Ганчева нарича настоящия процес „показна акция“, която има

различни цели от тези на наказателното право. Подсъдимата Петрова твърди, че процесът е използван, за да се преследва един независим и неудобен кмет, а и тя покрай него.

§3.2. Съдът приема, че този политически аспект на случая не може да бъде игнориран. При все това единствен предмет на настоящето дело е само инкриминираното деяние – а именно решаване на въпроса дали тримата подсъдими са извършили престъплението, посочено от прокурора, както и при положителен отговор какво е законосъобразното наказание. Горепосочените политически измерения на случая може да имат само второстепенно значение – и то само дотолкова, доколкото са свързани с решаване на наказателно-правните въпроси.

И по-конкретно не е в компетентността на съда да излага аргументи в подкрепа или против начина, по който подс. Иванчева е избрала да ръководи район Младост, ако тези аргументи са изложени по общ и абстрактен начин, несвързан с предмета на делото (а именно дали следва да се подкрепи или не политиката по борба срещу застрояването и пр); този вид аргументи може да имат място само с оглед на решаване на въпроса за наказателната ѝ отговорност. Поради което съдът, по-долу, разгледа този аспект от дейността на подс. Иванчева като кмет само за да установи контекста, в който са се развили специфичните отношения по администриране на преписката на св. Ваклин (§7, §9), както и с оглед дали и до каква степен може да се приемат за доказани наведените твърдения от прокурора за наличие на квалифициращото обстоятелство „изнудване посредством злоупотреба със служебно положение“ (§97) и „особено тежък случай (§99).

§3.3. На следващо място многобройните аргументи на подс. Иванчева относно положителните последици за район Младост и обитателите му в резултат на нейната дейност като кмет може да се отчетат само като критерий, относим към индивидуализиране на наказанието. И по-конкретно тези доводи, дори и да бъдат напълно възприети от съда като верни и отговарящи на действителността, не могат да осигурят имунитет срещу наказателно преследване или ненаказуемост въпреки установено извършено престъпление. И най-големите заслуги пред обществото не могат да имат за последица предоставена свобода за извършване на престъпление. Напротив – задача на съда е да установи дали престъплението действително е извършено, дори и ако негов автор е сред най-високопоставените, уважавани и заслужили членове на обществото. Това е една от проявите на върховенството на закона – а именно никой не може да бъде над закона. Предходните заслуги може да бъдат отчетени само при индивидуализиране на наказанието.

§3.4. На последно място заедно следва да се разгледат доводите на защитата, че настоящето дело е форма на политическо преследване, при което са манипулирани доказателствата. Тези аргументи пряко засягат справедливостта и законността на наказателния процес.

Съдът изрично признава, че опасенията на защитата имат своето основание. И по-конкретно би могло да се предположи, че е налице определена степен на вероятност политическите врагове на подс. Иванчева, както и всички други, засегнати от нейната политика като кмет на район Младост, да са оказали определено въздействие по настоящето дело – относно образуването му, първоначалните и последващи действия по събиране на доказателства, ареста на подсъдимата, последващите действия в досъдебната и съдебната фаза. И това въздействие да е насочено към създаване на една документална и формална привидност за извършване на престъпление, което в действителност не е било извършено. Както и специфичния случай на тази привидност – а именно провокиране за извършване на престъпление, което иначе не би било извършено.

Тези опасения на защитата следва да получат ясен, изчерпателен и недвусмислен отговор.

Поради което съдът, при мотивиране на своя акт, внимателно ще разгледа всеки един момент от развитието на процеса, вкл формалното образуване на наказателното производство, за да установи дали е налице отклонение от предвидените в закона правила. Също така ще даде ясен отговор на възраженията на защитата в този смисъл.

Т.е. съдът ще разгледа събраните доказателства и тяхната достоверност не само от гл.т. спазване на правилата по НПК; напротив – ще обърне специално внимание на възможността както разследващите органи (следователи и прокурори), така и служебния защитник на подс. Дюлгеров, да са били мотивирани да извършат определени действия, във вреда на подсъдимите, които макар и законосъобразни, все пак са били мотивирани от причини, несвързани с конкретните нужди на разследването; ще обърне такова внимание и на свидетелските показания и експертни заключение, за да се установи едно такова евентуално неправомерно въздействие.

Следователно предмет на съдебната преценка ще бъдат не само обстоятелствата по чл.301 НПК, но и дали чужди и неприсъщи на наказателния процес интереси са оказали въздействие върху действията на разследващите, върху достоверността на събраните доказателства и върху справедливостта на производството (§67-§80).

§3.5. И на последно място, за да няма никакво съмнение: съдът признава съществуването на тези външни за наказателното право интереси (както се изразява адв. Марковски – „чудовища в мъглата“), като ще прецени дали те са останали външни и за конкретния наказателен процес срещу подс. Иванчева или са въздействали по определен начин върху него; а при положителен отговор – дали и до каква степен това въздействие е оказало влияние върху законосъобразността и справедливостта на наказателното производство.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност и обсъди доводите на страните, приема за установено следното:

§4. Относно подсъдимите

Подсъдимата Десислава Петрова Иванчева е родена на 02.10.1973 година в гр. София, българка, български гражданин, неосъждана, висше образование, работеща към момента на деянието като кмет на район Младост, Столична община, неомъжена, ЕГН: 7310026270. Преди това е притежавала транспортна фирма „Хип 7“ ЕООД, занимаваща се с международен пътнически транспорт, с два автобуса; като също така е ръководила местно представителство на чуждестранна козметична фирма.

През 2016 г оглавява масовото недоволство на жителите на район Младост против презастрояването му, в резултат на което по-късно същата година е избрана за кмет на района.

Подсъдимата Биляна Емилова Христова-Петрова е родена на 17.11.1971 г. в гр. София, българка, български гражданин, омъжена, висше образование, работеща към момента на деянието като заместник кмет на район Младост, Столична община, неосъждана, ЕГН 7111177057.

Тя има дъщеря Евгения, родена на 28.08.2000 г.

Завършила е средно образование през 1989 г в ЕСПУ по математика и информатика, а висше образование в ЕНСС през 1995 г със специалност "икономист-международник" и в СУ Климент Охридски през 1996 г със специалност "информатика".

Работила е в "ТБС Импорт-Експорт" ЕООД, като мениджър продажби; в "Арома" АД, отдел Маркетинг и Реклама, както и като "Мениджър-Бяла козметика", където била високо

ценена от колежките си като съвместен професионалист и отзивчив приятел, както и в "БД Консултинг ООД като управител. В периода 2005-2008 г е била маркетингов консултант по проект Job Opportunities through Business Support на Министерство на труда и социалната политика. През 2008-2009 г е била експерт в дирекция "Развитие на селските райони" на Министерство на земеделието и храните, а от 2009 - 2012 г Началник отдел "Координация на дейности", главна дирекция "Съвети в земеделието" отново в Министерство на земеделието и храните. През 2011-2012 г е била външен експерт при Министерство на образованието, младежта и науката, като е участвала в разработването на "Система за анализ, планиране и отчитане на Националната стратегия за младежта 2010-2020) и "Информационна система за мониторинг на проекти по Националната програма за младежта (2010-2015)", а през 2012-2015 г е участвала в мониторинга на Програма за развитие на селските райони, от Фондация за развитие на предприемачеството. През 2012-2016 г е била управител на "Билиемо" ООД.

Има множество публикации в списание "Агро & Пари" през 2015-2016 г, където е била главен редактор.

Със Заповед № РД-10-3-21/04.06.2018 г на кмета на Район Младост трудовото ѝ правоотношение като заместник кмет на Район Младост, Столична община, е прекратено.

Подсъдимият Петко Георгиев Дюлгеров е роден на 05.02.1967 г. в гр. Момчилград, българин, български гражданин, женен, неосъждан, висше образование, работещ като водещ на телевизионно предаване, ЕГН: 6702052484. Той бил кмет на район Младост, Столична община, в периода 19.11.2007 - 14.11.2011 г. Той имал множество познества с хора на отговорни властови позиции, както и такива, развиващи мащабна стопанска дейност, като в отделни случаи бил посредник при контактите помежду им, с оглед съгласуване на позициите им.

§5. Относно длъжностното качество на подсъдимите.

Подс. Десислава Иванчева била избрана като кмет на район Младост, Столична община при проведените предсрочни избори на 06-13.11.2016 г. На 24.11.2016 г тя положила клетва и встъпила в длъжност. От тази дата започнала да изпълнява функциите на кмет на район Младост, Столична община.

Нейната работа като кмет на район Младост била оценявана от Кмета на Столична община, като в периода 01.01.2017 - 31.03.2018 г тя получавала неизменно оценка "Добри резултати" - т.е. при констатирани точно изпълнени всички поставени задачи с високо качество и стриктно спазване на сроковете за изпълнение.

Подс. Иванчева била избрана в резултат на предложената от нея програма за развитието на района, съществен елемент от която било преустановяване на презастрояването и осигуряване на повече зелени площи. В своята предизборна кампания тя била подпомагана от граждани, споделящи тези ценности. Част от тях поели различни постове в общинската администрация.

Сред тях била и подс. Биляна Петрова, която е била изключително близка приятелка на подс. Иванчева. След като преустановила предходните си трудови правоотношения, на 09.12.2016 г подс. Петрова встъпила в длъжността заместник кмет от декември 2006 г, като първоначално поела ресора "Култура", а след това ресора "Управление на общинската собственост и жилищния фонд" и "Регистрация и контрол на търговската дейност".

Други нейни поддръжници, които поели постове в общинската администрация били св. Петър Кърджилков, св. Никола Вапцаров и св. Владимир Клисуров, които били заместник кметове (в различни периоди от време).

§6. Относно правомощията на кмета на район Младост, свързани с административното обслужване на строителната дейност на територията на общината, вкл и процедурите по изменение на подробния устройствен план - ПУП (доколкото това е относимо към предмета на делото).

В случаите, когато строителството на жилищни и стопански обекти от първа до трета категория се извършвало от частни стопански обекти на територията на район Младост, правомощията на районната администрация били чувствително ограничени, доколкото повечето от необходимите административни актове (изменение на ПУП, даване на разрешение за строеж от първа до трета категория, определяне на строителна линия и др) се давали на централно ниво - а именно от кмета на Столична община, респективно от главния архитект на Столична община, като и от обслужващите ги администрации.

Правомощията на районния кмет и районната общинска администрация относно тези действия се заключавали в обявяване на заинтересованите лица на съответните административни актове. Това обявяване било необходим елемент от цялостната процедура, доколкото след обявяването на актовете започвал да тече срок за обжалване и едва след изтичането му, когато съответният административен акт стане стабилен, може да се пристъпи към следващата стъпка по процедурата.

И по-конкретно, съобразно предмета на делото, правомощията на районната администрация на район Младост, Столична община, действаща под ръководството на подс. Иванчева, били:

- след като Главния архитект на Столична община издаде акта си по чл. 135 ал.3 ЗУТ¹ за даване на разрешение за изработване на проект за изменение на ПУП, да предприеме необходимите действия по съобщаване на заинтересованите лица за този административен акт;

- след като Главния архитект на Столична община издаде акта си по чл. 129 ал.2 ЗУТ² за одобряване на проекта изменение на ПУП, да предприеме необходимите действия по съобщаване на заинтересованите лица за този административен акт;

Така съобразно чл. 129 ал.2 изр. 2 ЗУТ заповедта по чл.129 ал.2 изр.1 ЗУТ „се съобщава на заинтересованите страни по реда на АПК“.

Тези действия по съобщаване на постановения административен акт поначало били в компетентността на кмета на общината, но с т.5.5. от Заповед на Кмета на Столична община СОА 17-РД09-622/19.06.2017 г те били прехвърлени на кмета на района.

Този ред по АПК е посочен в чл. 61 АПК – а именно в тридневен срок от издаването му, като следва да бъде съобщен на заинтересованите лица. Самото съобщаване се извършва „устно уведомяване за съдържанието на акта... или чрез отправяне на писмено съобщение...“ – чл. 61 ал.2 ЗУТ. Ако адресът не е известен, се поставя съобщение на табло за обявления, в интернет страницата на район Младост или по друг обичаен начин – чл. 61 ал.3 ЗУТ, като район Младост обичайно публикувал съответно съобщение в печатно издание.

Тези действия по обявяване - или съобщаване на заинтересованите лица на съответните актове – практически в район Младост се заключавали в изпращане на съобщение (по пощата) до тези лица, с които ги уведомяват за постановения акт и за неговото съдържание (респективно чрез изпращане на копие от този акт), както и за възможността по обжалването му по административен ред. Друга възможност за това съобщаване е когато заинтересованото лице лично дойди в общината, да се подпише в

---

¹ Това правомощие принадлежи на Кмета на СО, който го е прехвърлил на Главния архитект на СО със Заповед № РД-09-1423/05.12.2012.

² Това правомощие принадлежи на Кмета на СО, който го е прехвърлил на Главния архитект на СО със Заповед № РД-09-1423/05.12.2012.

разписан лист по съобщаването, с което да удостовери акта на уведомяването му за този акт.

Доколкото се касае за промяна на ПУП, заинтересовани лица, на които е следвало да се съобщи актът, освен заявителя на промяната, са и съседите на съответния имот.

Отделно от това, кметът на района имал и множество други правомощия, пряко свързани с административната регулация на извършваните строежи, сред които:

- след като Главния архитект издаде разрешение за строеж по чл. 148 ал.2 ЗУТ, да предприеме необходимите действия по съобщаване на заинтересованите лица за този административен акт по чл.149 ал.2 ЗУТ;

- след влизане в сила на разрешението за строеж, преди откриване на строителната площадка, (чл. 156б ЗУТ), кметът на района, доколкото е упълномощен за това от кмета на СО, одобрява план за управление на строителните отпадъци и план за безопасност и здраве.

- съставяне на протокол за откриване на строителна площадка и определяне на строителна линия и ниво - чл. 157 ал.4 вр ал.1 ЗУТ, в присъствието на съответен служител от районната администрация - чл.157 ал.2 ЗУТ;

- да издава заповеди за прокарване на временни пътища и за преминаване през чужди имоти - чл. 190 ал.6 и чл. 192 ал.2 и ал.3 ЗУТ;

- да издава заповеди за учредяване на право на прокарване на отклонения от общи мрежи и съоразения на техническата инфраструктура - чл. 193 ЗУТ.

Част от тези правомощия били пряко предоставени на кмета на района, а друга част му били делегирани от кмета на общината.

§7. Относно определени аспекти от организацията на работата, наложена от подс. Иванчева.

Подс. Иванчева, като кмет на район Младост, наложила практиката всички постъпващи в администрацията на района преписки и документи да ѝ бъдат докладвани на нея лично, с оглед разпределението им по ресори - т.е. да я разпедели на съответния заместник кмет, който след това да я разпедели на конкретен отдел или служител за обработка. Същевременно минавало значителен период от време, докато тя резолира съответната преписка за изпращането ѝ към компетентния да я разгледа заместник кмет. В някои случаи минавали месеци, докато подс. Иванчева постави съответната резолюция. Това довеждало до прекомерно забавяне на административното обслужване на гражданите и оттам до тяхното недоволство.

Движението на преписките в рамките на районната администрация се осъществявало и контролирало чрез системата "Акстър" - а именно компютърна система, в която всяка преписка получава своя папка, като в нея се отразяват всички решение, взети във връзка с тази преписка, вкл и при кой служител преписката е изпратена, от кого е изпратена, дата на изпращане и получаване, взетото решение и др обстоятелства.

Доколкото подс. Иванчева била избрана като кмет вследствие на масовото недоволство на жителите на района против презастрояването му и доколкото била поела ангажименти към тях да се противопоставя на това презастрояване, тя въвела и специфичен допълнителен контрол по спазване на законосъобразността на осъществяващото се строителство, вкл и при заявени инвестиционни намерения. Така относно преписки, свързана дори косвено със строежи, тя нареждала да се извършва

обстойна проверка на правото на собственост³, за да се провери дали строежът не попада в общинска територия; нареждала да се извършва и обстойна проверка по други аспекти на законосъобразността на документите (вкл и дали подписите са положени от лицата, които са посочени като автори). Респективно при съмнения за нередности подс. Иванчева сезирала прокуратурата⁴.

Такива проверки се осъществявали дори ако съответните проверки вече били извършени на централно ниво, в Столична община, като вече били издадени съответните искани от заявителя актове. Такива проверки се извършвали дори ако се касаело за административна процедура по просто съобщаване на този благоприятен за заявителя акт.

Това довеждало до допълнително, съществено забавяне на съответните процедури, респективно до недоволство у инвеститорите.

Подс. Иванчева негласно възприела и практиката за изискване на дарения от строителните инвеститори - §9.

Подс. Иванчева установила, че значителна част от общинските имоти не е актувана – т.е. за нея няма издадени актове за общинска собственост; тези документи били необходими предвид предприетите инициатива за изграждането на два парка, както и за запазването на правото на собственост на общината. Поради което наредила на свои подчинени да съставят по 5 бр актове за общинска собственост всеки ден; съставените актове се изпращали в Столична община за съгласуване, подпечатване и подписване.

Това документално оформяне на общинската собственост срещало съпротива сред част от старите служители в общината; също така и централно ниво имало много голямо забавяне при обработката на тези документи.

§8. Относно натовареността на администрацията на район Младост

При встъпването си в длъжност като кмет на района, както и в периода след това, подс. Иванчева срещнала и допълнителни трудности, свързани с кадрови проблеми. Тя освободила част от заварената администрация, доколкото считала, че действат против интересите района, а част сами напуснали; други служители били в дълготраен отпуск по болест.

Така през 2017 г имало 8 бр дълготрайни болнични в отдел "ИИБ"; през 2018 г имало 4 бр дълготрайни болнични в отдел "Устройство на територията и кадастър", при 6 щатни бройки; имало и 1 бр дълготраен болничен в "ИИБ". Краткосрочните болнични в периода 24.11.2016 до 17.04.2018 г били 65 бр. В периода 24.11.2016 - 17.04.2018 г били прекратени трудовите и служебните правоотношения със 66 човека (като няма данни колко са били назначени на техни места).

---

³ Както посочва подс. Иванчева в обясненията си, относно затрудненията да намери подходящи служители: „... тъй като е трудно да се намери някой, който да работи и да търси проблемите в застрояването, тъй като, както виждате по телевизията уж дават, че всичко е законно, а когато се разровиш, нищо не е законно...” - л.10 от с.з. от 09.04.2019 г.

⁴ На 11.07.2017 г (и допълнително на 26.02.2018 г) подс. Иванчева, като кмет на район Младост, въз основа на молба от живущите в бл. 209а Младост, сезирала СРП с искане да провери законността на реституцията на определени имоти.

Също така, на различни дати, тя сезирала и СГП със сигнал във връзка с неправомерни действия при обществена поръчка по саниране на блоковете в район Младост; сезирала и СРП със сигнал във връзка с издаване на неистински и неверен официален документ от длъжностно лице в район Младост; сезирала и СРП във връзка с агресивни действия спрямо нея от служители на Гаранти коза България при нощна проверка; сезирала и СРП във връзка с неистински подписи в приложените от "Николи ЕМ" документи.

Няма данни дали въз основа на тези сигнали са били образувани досъдебни производства.

Главният архитект Весела Тасева била в болничен отпуск в периода 16.01.2017 - 24.08.2017 г. В този период от време други служители били натоварени да изпълняват съответните задължения.

Част от длъжността за "главен експерт" били вакантни в периодите 15-27.03.2017 г, 04.07-02.10.2017 г, 07.09-31.12.2017 г.

Отделно от това в района имало и множеството административни преписки, които изисквали съответната административна обработка.

Съобразно изготвената от район Младост справка - л. 112 том 2 от изпратените документи от район Младост в съдебната фаза на производството, в периода 2013-2016 г всяко тримесечие районът обработвал около 8 000 - 10 000 преписки.

За първото тримесечие на 2017 г тези преписки били 10 952 бр.

За второто тримесечие на 2017 г тези преписки били 11 229 бр.

За третото тримесечие на 2017 г тези преписки били 10 409 бр.

За четвъртото тримесечие на 2017 г тези преписки били 10 073 бр.

За първото тримесечие на 2018 г тези преписки били 10 710 бр.

За второто тримесечие на 2018 г тези преписки били 13 169 бл.

През периода 01.03.2017 - 31.07.2017 г били издадени 89 бр разрешения за ползване на място за разполагане на подвижни съоръжения пред стационарен търговски обект върху терен, общинска собственост.

Също така в Отдел Управление на общинската собственост и жилищен фонд в периода 01.12.2017 - 30.04.2018 г били разрешени 2163 различни преписки.

Отделно от това през 2017 г и началото на 2018 г имало текучество на кадри, при което част от служителите напуснали или били уволнени от подс. Иванчева; трудно се намирали кандидати за техните свободни места, вкл и поради относително ниското заплащане. Това също така водило до забавяне на обработката на преписките.

Допълнително затруднение предизвикало и прехвърлянето в компетентност на кмета на район Младост административното обслужване на мащабното строителство, което осъществявал инвеститорът «Гаранти Коза България» АД (коментирано по-долу в §11). Опитите на подс. Иванчева да отклони тези допълнителни отговорности били безуспешни

След ареста на подсъдимите забавените преписки чувствително намалели.

§9. Относно практиката по "социална ангажираност на инвеститорите".

Подс. Иванчева, в изпълнение на поетите предизборни ангажименти, наложила практика за "социална ангажираност на инвеститорите". Това означавало, че търговските дружества и другите стопански субекти, които имат намерение да осъществяват стопанска дейност на територията на район Младост, особено в сферата на строителството, следвало да поемат ангажимент за безвъзмездно извършване на определени действия, спадащи в сферата на благоустройството на района - а именно изграждане, подновяване или ремонт на детски площадки, улична мрежа, тротоари; облагородяване на зелени площи; ремонт на училища, детски градини и други общински обекти с обществено значение; осигуряване на транспорт, работници и материали при периодичните почиствания; поемане на разходите (напр. осигуряване на хонорар за водещия) при организиране на общински празници и др.

Тази практика, съществувала и преди подс. Иванчева да заеме кметския пост, била чувствително разширена и засилена от нея. Допълнителен стимул за повсеместно прилагане на тази практика било поведението на "Гаранти Коза България" АД, който е бил

най-големият инвеститор в район Младост и което дружество, съгласно утвърдената си политика (вкл и в други държави), доброволно поело значителни ангажименти за подобрения в района. Подс. Иванчева възприела този модел като нормална даденост и така го наложила като императив.

Практически се оказало невъзможно един инвеститор (особено строител), който се нуждае от административното съдействие на общинската администрация на района, за да осъществи своята дейност, да получи това съдействие, ако преди това не поеме такъв ангажимент. Липсата на такъв ангажимент водило до забавяне или дори до преустановяване на работата на общинската администрация по неговата преписка и в крайна сметка до невъзможност да осъществява своята стопанска дейност, предвид липсата на съответния административен елемент (обявяване на вече издадения акт; издаване на разрешение; изпращане на представител да участва в комисия, която да приеме обекта и др), за да бъде тя законосъобразна.

Тази практика била възприемана със смесени чувства от инвеститорите, като повечето от тях се примирявали или възприемали с готовност подобен вид задължения. Същевременно основен мотив за това съгласие било съзнанието, че в противен случай стопанската им дейност би била съществено затруднена или дори невъзможна.

Конкретните размери на тези безвъзмездни плащания били определяни еднолично от подс. Иванчева; тя се водила от примера на западни държави (например Швейцария); относно строителните предприемачи изисквала дарения в размер достигащ до 20 евро на кв.м. от РЗП, като конкретните размери ги договаряла, често по императивен начин, при преките контакти с инвеститорите.

В определени случаи, дори и инвеститорът да се е съгласил да плати исканото дарение, вкл и дори да го е платил, все пак не получавал нужното качествено и навременно административно обслужване на неговите строителни дейности.

Срещите на инвеститорите с подс. Иванчева били затруднени, доколкото тя невинаги присъствала на предварително определените приемни дни.

§10. Относно даренията, получени от район Младост, Столична община

В периода 01.01-2015 - 24.11.2016 г (т.е. до назначаването на подс. Иванчева като кмет) район Младост получило 3 дарения на вещи, на обща стойност 5 226 лв - градински лампи, 11 компютъра, 2 факса и 1 принтер, втора употреба, мобилни офис контейнери, рамки за климатици, климатика, СОТ система; получило като дарение и строителен надзор на стойност 1500 лв; а също така и парични дарения от 11 975 лв. Общата сума на даренията е 18 701 лв.

В периода 24.11.2016 г- 17.04.2018 г (т.е. докато подс. Иванчева е била кмет) район Младост получило дарения на вещи, на обща стойност 182 725 лв - реконструкция или изграждане на площадки за игра, ограда на училище, вътрешни улици, пейки, растения, поливни системи, бои и четки и др. Получило като парични дарения от 46 361 лв. Общата сума на даренията е 229 086 лв.

В периода 17.04.2018 до настоящия момент (т.е. след освобождаването на подс. Иванчева като кмет) район Младост получило 3 дарения на вещи, на стойност 13 392 лв - диван, фотьойл, табуретки, както и бои. Получило като парични дарения от 42 189 лв, както и 4 711 лв за ремонтно възстановителни работи. Общата сума на даренията е 60 289 лв.

Също така Столична община получила дарения, специално предназначени за район Младост, както следва: през 2015 г и 2016 г даренията били по 9 броя, а през 2017 г и 2018 г били по 12 броя; за първите два месеца и половина на настоящата година са 2 бр.

И по-конкретно, в периода 24.11.2016 г- 17.04.2018 г (т.е. докато подс. Иванчева е била кмет), въз основа на сключени договори между търговски дружества и Столична община, район Младост получил парични средства и СМР (реконструкции на площадки, игрища, вътрешно-квартални улици и алеи) на обща стойност 247 023 лв.

§11. Конкретни случаи на инвеститори, взели участие в тази практика по "социална ангажираност", извън предмета на делото.

§11.1. Случаят на "Гаранти Коза България" ЕАД (св. Даниел Илиев и св. Коста Андреев). "Гаранти Коза" е международно дружество, което създава свои местни дружества в различни държави, където реализира мащабни строежи. Конкретно "Гаранти Коза България" АД имало инвестиционни планове за построяване на мащабен комплекс от сгради в центъра на район Младост.

То имало статута на инвеститор от първи клас, поради което и се ползвало от съкратени срокове за административно обслужване.

Със Заповеди № РА 51-270/23.12.2016 г и № РА 51-44/23.02.2017 г на Главния архитект на СО предоставил своите правобощия на главния архитект на район Младост да се занимава с всички въпроси, които възникват във връзка с инвестиционния проект на "Гаранти Коза България" ЕАД. Във връзка с това възникнал конфликт между подс. Иванчева и централната общинска администрация, като подс. Иванчева считала, че районната администрация не следва да бъде натоварена с тези допълнителни задължения. И по-специално тя посочвала липсата на необходимите кадри за осъществяване на допълнителните административни дейности. При все това задълженията за такова административно обслужване останали в изключителна тежест на район Младост, под ръководството на подс. Иванчева.

В рамките на трайно утвърдената политика на дружеството "Гаранти Коза България" АД, едновременно със започване на проектните и строителните работи, то предложило на Столична община да извърши определени строителни дейности и благоустройствени мероприятия (Меморандуми на л. 64, л. 72, л. 242), като реално дарило на Столична община определени недвижими имота, реновирало две училища и др.

При все това утвърдената от подс. Иванчева като кмет на район Младост практика за работа относно разглеждане и произнасяне по преписките (а именно задържане от нейна страна дълго време тези преписки, без да бъдат разпределени) се отнасяла и до тези, които касаят "Гаранти Коза България" ЕАД. Такъв бил случая с администрирането на направеното искане от дружеството да бъде надлежно обявена промяна на инвестиционното предложение - а именно промяна в начина на укрепване на изкопа - необходимостта от която възникнала по време на строежа. Забавянето от страна на подс. Иванчева довело до чувствителни затруднения за продължаване на строежа.

Това довело до обтягане на отношенията им, което допълнително се засилило след случая през нощта на 23-24.01.2018 г, когато подс. Иванчева, след като получила сигнал за шумни нощни строителни работи на строежа на Гаранти Коза България, посетила строителния обект, като на място установила, че се излива бетон и се вдига шум; настъпил конфликт между нея и работниците, при което тя сезирала СРП със случая.

По делото не са направени твърдения и не са събрани доказателства, че подс. Иванчева или подс. Петрова са искали от този инвеститор определени парични суми за своя собствена полза.

---

§11.2. Случаят на св. Александър Пешев. След като получил разрешение от Главния архитект за изработване на изменение в плана за застрояване и регулация (Заповед № РД50-497/04.08.2016 г), за осъществяване на инвестиционните му намерения е трябвало тази заповед да бъде съобщена на заинтересованите лица. Това съобщаване се реализирало

девет месеца (август 2016 - май 2017 г), след което преписката е следвало да се върне в НАГ за издаване на последващо процедуране; това не ставало, тъй като подс. Иванчева, като кмет на район Младост, не подписвала придружителното писмо. Така от края на май 2017 г до задържането на подсъдимата (17 април 2018 г) тази преписка останала в кабинета ѝ.

Св. Пешев поради това забавяне не е можел да осъществи своите инвестиционни намерения - а именно да предложи проект за изменение на плана за застрояване и регулация и след одобрението му да започне строителството на желаната от него постройка. Поради това той провел множество срещи с различни общински служители, които му разяснили, че от тях нищо не зависи, доколкото преписката е в кабинета на кмета. Св. Пешев се срещнал и с подс. Иванчева, при което тя го уведомила, че в община Младост нещата са различни, доколкото при нея няма нищо безплатно, поради което той трябва да направи определени дарения, във връзка с благоустройство на общинската територия, за да получи дължимото административно съдействие. Поради което му казала, че за да подпише тя писмото и да изпрати преписката на НАГ, той следва да направи дарение на общината. Респективно св. Пешев поел ангажимент (като входирал заявление) да направи тротоари, озеленяване и изграждане на осветление на общинския имот, който се намирал непосредствено до имота, който искал да застрои. Св. Пешев, подс. Иванчева и св. Русев провели среща на този имот, като св. Пешев им разяснил естеството и параметрите на строителните и благоустройствени работи, които той безплатно ще извърши в полза на район Младост. При това подс. Иванчева му казала, че ще подпише изпращателното писмо.

Няколко месеца по-късно нито св. Пешев започнал обещаните благоустройствени работи, нито подс. Иванчева подписвала придружителното писмо. При нова среща между тях се разразил конфликт, при който св. Пешев настоявал тя да подпише това писмо и да изпрати преписката на НАГ, като подс. Иванчева му отговорила, че ще го направи тогава, когато тя реши.

По делото не са направени твърдения и не са събрани доказателства, че подс. Иванчева или подс. Петрова са искали от този инвеститор определени парични суми за своя собствена полза.

---

§11.3. Случаят на "Артекс Инженеринг" АД (св. Пламен Мирянов и св.Ива Милова). Това дружество също така имало инвестиционни намерения в район Младост, като отделните обекти били на различни моменти от тяхното реализиране. Доколкото се касаело за множество обекти, реализирани в продължителен период от време, били установени трайни позитивни отношения между районната администрация и служителите от това дружество, които комуникирали с тази администрация. Това частично се запазило и след избирането на подс. Иванчева като кмет.

В рамките на административното обслужване на стопанската дейност на това дружество били образувани различни преписки в район Младост. Съобразно утвърдения начин на работа от подс. Иванчева, последната трябвало да резолюира кой отдел следва да се произнесе по тях. Също така съобразно фактически наложения от нея модел на работа, тя бавила това резолюиране в продължителни периоди от време, вкл и с месеци.

При това положение св. Милова (упражняваща непосредствена връзка с подс. Иванчева) предложила Артекс Инженеринг АД да облагороди определен общински парцел (обществена градина), който се намирал в непосредствена близост до техни сгради. Подс. Иванчева приела, като поради административни проблеми това благоустрояване на градинката не се състояло.

След провеждане на многократни срещи между св. Милова и подс. Иванчева, при които св. Милова специално молила за разпределението на тези преписки, подс. Иванчева разпределяла част от тях.

---

§11.4. Случаят на "Булинф" ЕООД (св. Светлана Дементиенко). Това дружество имало намерение да осъществи строеж на територията на район Младост, като за тази цел искало да обедини две УПИ в едно по-голямо (с цел по-голямо застрояване), поради което и внесла проект за изменение на плана за застрояване и регулация. След като представили всички необходими документи, такава заповед за обединяване на двете УПИ е следвало да бъде издадена от главния архитект на район Младост.

В продължение на година (13 април 2017 г до ареста на подсъдимите) такава заповед не била издавана. Била изготвена проектозаповед, утвърждаваща промяната, но тя не станала окончателна, доколкото преписката била изискана от подс. Иванчева, която я задържала в кабинета си. Св. Дементиенко провела няколко срещи с подс. Иванчева, при които подс. Иванчева ѝ казала, че няма да пусне проекта ѝ, доколкото не е съгласна да се осъществи строителство на този парцел. Предлагала ѝ замяна на нейния имот с друг общински имот, което предложение било съгласувано със СОС. Св. Дементиенко, осъзнавайки сериозните пречки пред реализирането на строежа, се съгласила, като през ноември 2017 г подала молба за подобна замяна. До ареста на подсъдимите такава замяна не се осъществила, а след това исканата от нея заповед за обединяване на двете УПИ била издадена от новото ръководство на района.

---

§11.5. Случаят на "Карбен Мениджмънт" ООД (св. Бойко и Любомир Дерменджиеви). Това дружество осъществявало строеж на територията на район Младост. Строителните процеси били възпрепятствани от действия на районната общинска администрация (основно такива на подс. Иванчева), които предприемачите считали за незаконни - а именно наличие на вода в изкопа след проливен дъжд; поставяне на мрежеста ограда, а не плътна ограда; изграждане на укрепване на изкопа; подкопаване на спирка на градски транспорт; начина на изграждане на кулокрана и др. Подс. Иванчева издала и Заповед за спиране на строеж, като след обжалването ѝ по съдебен ред сама я оттеглила, след като установила процесуални нарушения при издаването ѝ.

При проведена среща между строителните предприемачи от това дружество с подс. Иванчева (която среща се осъществила много трудно, поради нейната ангажираност), последната им заявила, че очаква от тяхното дружество да облагороди район Младост, като изгради или ремонтира градинки, детски площадки, игрища.

Била проведена и среща на конкретна спортна площадка, където тя посочвала какво очаква от св. Дерменджиев като ремонтване и изграждане на съоръжения. Св. Дерменджиев ѝ предложил да купи няколко пейки, като подс. Иванчева му отговорила, че за 20 пейки може да придвижи преписка за даване на разрешение за монтиране на кабели с ниско напрежение, при което св. Дерменджиев осъзнал, че във връзка с неговия строеж и множеството разрешение, които следва да получава, с оглед реализирането му (разрешение за поставяне на бариера; на будка за охрана; за присъединяване към топлопровод и др) от него се очаква значително по-мощна инвестиция с оглед благоустройството на района.

На тази среща подс. Иванчева му посочила от коя фирма може да купи пейките (представител на това дружество присъствал и впоследствие изпратил на св. Дерменджиев оферта). Представила му различни документи за дарение, които св. Дерменджиев отказал да подпише с аргумент, че иска адвокатът му да се запознае с тях.

Св. Дерменджиев поел определени ангажименти за благоустрояване на тази детска площадка; изградил ограда (на стойност около 12 000 лв).

Въпреки поетото обещание, подс. Иванчева не разпределила за работа на своите служители висящите към този момент преписки и те не били придвижени.

След задържането на подсъдимата св. Дерменджиев преустановил всички дейности по облагородяване.

---

§11.6. Случаят с "Нур Инт" ООД (св. Кристина Канинова, св. Бойчо Минков). Това дружество имало намерение да изгради хотел на територията на район Младост, при което, като част от отговаряне на административните условия за това, била издадена заповед за изменение на плана за регулация; задача на районната администрация била връчване на тази заповед на заинтересованите лица. При все това преписката не била разпределена от подс. Иванчева в един продължителен период от време - от юли до октомври 2017 г.

Св. Канинова записала час за среща с подс. Иванчева, за да разбере на какво се дължи забавянето; на тази среща подс. Иванчева не се явила.

---

§11.7 Случаят с "Радина Хаус" ООД (св. Сребрева-Александрова, св. Ареф и Лазгин Маджид, св. Михаил Арнаудов). Това дружество имало издадено разрешение за строеж на висока сграда със смесени функции; общата застроена площ била 48 000 кв.м. Поради което подали молба до районната администрация на район Младост за разрешение за откриване на строителна площадка, както и други разрешения, с оглед започване на строителството (План за управление на строителните отпадъци - ПУСО; План за безопасност и здраве - ПБЗ. По така образуваните преписки не е имало произнасяне продължителен период от време.

Поради което представителите на дружеството се срещнали с представители на районната администрация, сред които бил и зам.кметовете св. Русев и св. Стефанов, като на по-късен етап на срещата се появила и подс. Иванчева. Целта на тази среща е била да разберат защо се бави разглеждането на молбите им.

Лице от районната администрация ги уведомирал, че за да им се издадат исканите разрешения (който вече е бил разрешен от Главния архитект на СО) те следва да се ангажират с определени благоустройствени мероприятия в полза на район Младост. Когато представителите на дружеството предложили да поправят онези елементи от инфраструктурата, които ще бъдат повредени по време на строежа, им било отговорено, че това не е достатъчно. Служител от районната администрация ги уведомирал, че следва да се подише документ - меморандум - с който те официално да поемат определени ангажименти по благоустройството на района. Необходимостта от подписване на такъв меморандум била потвърдена от подс. Иванчева, когато тя се появила по средата на срещата и се включила в разговора.

Още преди появата на св. Иванчева бил коментиран паричния размер на тези действия по благоустройството на района. От служител на районната администрация било направено позоваване на примера с друг подобен мащабен инвеститор ("Гаранти Коза България"), като било посочено, че то "Радина Хаус" ООД се очаква да поеме ангажимент от порядъка на около 20 лв (или евро) на кв.м. застроена площ. Предвид размера на строителството - около 48 000 кв.м., тази сума възлизала приблизително на един милион.

След появата на подс. Иванчева тя потвърдила размера на тази сума, както и начитна на изчисляването ѝ - а именно въз основа на застроената разгърната площ. Посочила, че за да се придвижат преписките, следва да "Радина Хаус" ООД да се ангажира с благоустрояване на района.

Представителите на "Радина Хаус" ООД били шокирани от това предложение. Не дали отговор на това предложение, като поискали да получат в писмен вид този меморандум. Те се чувствали притиснати от времето, доколкото срокът на дадените им разрешения изтичал, като държавните такси по тях били значителни.

Впоследствие те предприели действия по съдебен ред, оспорващи мълчаливия отказ. Независимо че спечелили делото, докато подс. Иванчева била кмет на район Младост, техните преписки не били администрирани.

---

§11.8 Случаят на "Николи ЕМ" ЕООД⁵ (св. Александър Лаков и св. Христо Джампалски). Това дружество притежавало имот в район Младост, който собствениците на дружеството желали да застроят. Доколкото този имот попадал в близост до съществуващи постройки, тяхното начинание, срещнало редица спънки в общинската администрация (още през 2013 г). Преписката на "Николи ЕМ" ЕООД била прехвърлена на район Младост, като на тази районна администрация било възложено администрирането ѝ, вкл и взимане на решения по разрешаване или отказване на искания строеж.

Така през 2017 преписката на "Николи ЕМ" ООД попаднала под компетентността на подс. Иванчева. Тя се въздържала да предприеме необходимите действия по административното обслужване, вкл и като определи служителя от районната администрация, който следва да се произнесе по нея. Вместо това предизвикала обществено обсъждане на това инвестиционно намерение, като строежът срещнал сериозна съпротива от граждански организации против презастрояването на района, вкл и завеждане на съдебно дело от недоволен жител на района. През януари 2018 г "Николи ЕМ" ЕООД спечелило това дело, като отново отправило искане към кмета на район Младост да издаде разрешението за строеж. При все това подс. Иванчева бездействала, като не разпределяла преписката. След като РДНСК дало задължителни предписания за произнасяне по същество, преписката била разпределена, като съответното длъжностно лице дало указания на инвеститорите да поправят определени пороци в проекта. След като тези пороци били отстранени, отново преписката била внесена за разглеждане, като отново продължителен период от време подс. Иванчева не я разпределяла за разглеждане.

Подс. Иванчева отправила предложение до собствениците на "Николи ЕМ" ООД за замяна на техния имот с друг, където строителните им намерения няма да бъдат посрещнати с такава враждебност; последните отказали. При което тя им заявила, че няма да им издаде исканото разрешение за строеж, при което продължила да държи преписката и да не я разпределя за решаване.

---

§11.9. Случаят на "Булстар София" ЕООД (св. Мирослав Николов)

Дружеството притежавало парцел на територията на район Младост, който имало намерение да застрои. За това е била налице формална пречка, доколкото имало неуредени сметки по регулация - а именно по регулация към този парцел, около 4 000 кв.м., се придавали около 80 кв.м. общинска площ. Поради това св. Николов предприел административна процедура по закупуването на тази площ. През декември 2016 г подал молба до районната администрация на район Младост, която следвала административно да я обработи и да я изпрати на Общинския съвет за взимане на съответното решение. Респективно повече от половин година преписката му не била обработена, като по нея нямало движение. Поради това св. Николов, по съвет на своите архитекти, решил да предприеме стъпки да промени ПУП - а именно да измести кадастралната и регулационната граница съобразно действителните права на собственост, така че тези 80 кв.м., общинска собственост, вече по регулация да не се числят към неговия имот; така щяла да отпадне пречката да започне строителство. Подал нова молба пред НАГ, СО, като му било разрешено да изработи проект за изменение на регулационния план. През август 2017 г Главния архитект му дал исканото разрешение, след което преписката е била

---

⁵ Първоначално инвестиционните действия били предприети под фирмата на "Николи М" ООД, а след това под фирмата на "Николи ЕМ" ООД, с едни и същи собственици.

изпратена на районната администрация на район Младост за надлежно уведомяване на заинтересованите страни, с оглед възможността им да обжалват. В следващите месеци такова уведомяване не се реализирало.

Св. Николов, който живеел в Бургас и рядко идвал в София, специално си уговорил среща с подс. Иванчева, в приемния ѝ ден, като на тази среща се поинтересувал какво става с тази преписка. Подс. Иванчева му отговорила, че не знае и не е информирана за преписката, като му обещала, че ще провери.

До задържането на подс. Иванчева нямало каквото и да е движение по тази преписка. На 02.04.2018 г св. Иванов подал молба до НАГ, СО във връзка с неоправданото бездействие; в неустановен момент НАГ, СО задължил подс. Иванчева да извърши действията по уведомяване на Заповедта на Главния архитект, което тя не сторила.

§12. Относно сезиране на компетентните органи от недоволни инвеститори.

Възникнало недоволство сред инвеститорите, които имали намерение да осъществяват строежи на територията на район Младост, доколкото техните административни процедури били фактически преустановени, поради забавянето от страна на подс. Иванчева да изпълни своите задължения - а именно да администрира съответните преписки (т.е. да определи съответният заместник кмет, който от своя страна да определи съответен служител, който да извърши необходимото административно действие; в значителен брой от случаи тези действия били простото съобщаване на вече издадения административен акт), респективно да подпише придружителните писма при вече приключени преписки.

Това недоволство се базирало на факта, че в повечето случаи благоприятният за тях административен акт вече е бил постановен, но не е можело да влезе в сила и да се пристъпи към следващия етап от административната процедура, единствено поради бездействието на районната администрация на район Младост, Столична община.

---

§12.1. Сезиране на Столична община

«НУР ИНТ» сезирали СО във връзка със забавяне на администриране на преписката по обявяване на проекта за изменение на ПУП.

---

§12.2. Поради което част от тези инвеститори сезирали прокуратурата

- св. Александър Пешев подал сигнал до СРП, като впоследствие този сигнал бил изпратен на СпПр; била образувана пр.пр. 751/17 по описа на СпПр;

- Националната агенция на строителните предприемачи, като била образувана пр.пр. № 26649/05.12.2017 на СГП, като впоследствие преписката била препратена на СпПр, където се образувала пр.пр. № 814/17.

- св. Александър Лаков подал сигнал до СРП, където била образувана пр.пр. № 1630/18 на СРП, която била препратена по компетентност на СпПр, където тя била присъединена към пр.пр. № 751/17 на СпПр.

---

§12.3. Отделно от това част от недоволните инвеститори сезирали и главния архитект на Столична община, доколкото издадените от него административни актове не били съобщавани в продължение на месеци. Тези инвеститори били "Гаранти Коза България" ЕАД, "Контрол Инженеринг" АД (консултант на "Теленор България" ЕАД), "Ваклин груп" ООД, "Нур Инт л.т.д." ООД, "Булстар София" ЕООД.

С оглед отстраняване на тези проблеми, Главният архитект на Столична община (св. Здравков), организирал срещи с кмета на район Младост (подсъдимата Иванчева). На тези срещи тя не се явявала (освен на първите от тях), като вместо нея се явявали нейни

подчинени, които давали обяснения, че кметът на район Младост (подс. Иванчева) не разпределяла тези преписки, както и че давала устни указания да не се работи по тях.

Поради невъзможността да осигури нужното съдействие от страна на подс. Иванчева по връчване на издаваните от него актове, Главният архитект на 10.11.2017 г подал Сигнал до Постоянната комисия по устройството на територията, архитектурата, достъпната среда и жилищната политика срещу кмета на район Младост към Столичен общинския съвет, копие от който бил изпратен и на подс. Иванчева.

На 22.11.2017 г било проведено заседание на тази Постоянна комисия, при което било взето решение да се даде 7 дневен срок на кмета на район Младост да ги информира в писмена форма и максимално конкретно какво е направено по всяко заявление, какво предстои да се направи и в какви срокове. Било изготвено писмо от 27.11.2017 г, което било изпратено до район Младост, където било получено на следващия ден.

Подс. Иванчева, като кмет на района, възложила на св. Росица Симова, Началник отдел УТК, да извърши проверка по тези преписки. Конкретно за преписката на "Ваклин Груп" последната установила, че тя не се намира в нейния отдел.

Въпреки това писмо, подс. Иванчева продължила със своята политика на фактическо бездействие спрямо значителна част от преписките, вкл и тази на "Ваклин груп" ООД.

Същевременно практиката по забавяне на произнасяне по преписките продължила, поради което Главният архитект сезирал СпПр с този проблем.

---

§12.4 Част от недоволните инвеститори сезирали своята съсловна организация - Националната асоциация на строителните предприемачи (НАСП). Те провели на 04.10.2017 г заседание на Управителния съвет, на което обсъдили проблема си с кмета на район Младост (т.4 от Протокола). Установили, че са налице трайни конфликтни отношения с кмета на район Младост поради нейното бездействие по изпълнение на служебните ѝ задължения; установили са, че "необходимо да се убеди кметицата, че трябва да се размразят преписките и че това ще допринесе за облагородяването на квартала". Било взето решение всички фирми да посочат по кои преписки е налице такова забавяне.

След взимане на това решение само две от тези фирми посочили преписките си - Артекс АД (четири преписки) и Контракт Сити ООД (една преписка). Останалите не посочили тези преписки, като част от тях се притеснявали от негативните последици пред кмета на район Младост, които може да има този сигнал за тях.

Съответно св. Шопов, управител на НАСП изготвел сигнал, адресиран до различни институции (СГП, кмета на СО, главния архитект на СО, Омбудсмана и др), относно проблемите, които предприемачите в НАСП срещат при административното обслужване в район Младост. В този сигнал се посочвали само тези пет преписки на Артекс АД и Контракт Сити ООД.

Копие от този сигнал бил изпратен на Общественият посредник на територията на Столична община, който поискал от кмета на район Младост становище; такова становище не било подадено.

Копие от този сигнал бил изпратен на СРП, която го изпратила по компетентност на СГП, която респективно го изпратила на СпПр.

Когато отговорните длъжностни лица от Артекс АД осъзнали, че в сигнала фигурират основно само техните преписки и така този сигнал останал неподкрепен от останалите предприемачи, те изготвили и изпратили Опровержение, в което посочват, целта им е била само да се проведе дискусия с кмета на район Младост, но не и да се сезира СГП; молят прокурорската преписка да се прекрати.

§13. Пред кабинета на подс. Иванчева, подс. Петрова и останалите зам.кметове, основно в приемните им дни, винаги имало множество недоволни граждани, желаещи да научат защо техните преписки се бавят и не се работи по тях. Предвид големия им брой, била въведена практиката за предварително записване на час са среща. Често тези недоволни граждани не можели да се срещнат с подс. Иванчева, с която имали записан час, предвид неявяването ѝ или определянето на друг служител, който да ги изслуша. Този друг служител обичайно заявявал, че нещата зависят единствено от кмета Иванчева и че той нищо не може да направи.

Това довеждало до прояви недоволство от страна на гражданите.

§14. Случаят с "Ваклин груп" ООД.

§14.1. Относно дружеството и св. Ваклин

Това дружество имало за съдружници Славка Василева Ваклин с дял от 21 200 лв и Тасаки Холдинг Лимитид, регистрирано на Сейшелските острови, с дял от 4 900 лв, като се представлявало от св. Александър Ваклин, който ползвал помощта на съпругата си св. Полина Ваклин, която се занимавала с юридическите въпроси и служителката си св. Галя Димитрова, която се занимавала с административните въпроси.

Св. Александър Ваклин от 1999 г се занимавал със строителство, като бил управител на различни дружества - а именно освен "Ваклин груп" ООД, ЕИК/ПИК 130499250, също така и "Ваклин груп - Лагера" ЕООД, "Ваклин груп - Младост II" ЕООД, "Ваклин Груп - Люлин7" ЕООД, "Ваклин груп - Надежда" ЕООД, "Ваклин груп - Студентски град" ЕООД и "Ваклин Груп - Камбаните" ЕООД.

Последното дружество имало недвижими имоти в района на Младост, като св. Ваклин имал по-общи и неопределени намерения за бъдещото им застрояване.

---

§14.2. Относно инвестиционните намерения на това дружество в район Младост

Това дружество притежавало право на собственост върху недвижим имот УПИ Ш-349, 354, 380, кв. 40, м. "Ж Г Камбаните - Младост 4", район Младост, Столична община, с идентификатор 68134.4090.1381 по кадастралната карта и кадастралния регистър (КККР), с площ от 3 616,5 кв.м. Имотът бил закупен на 20.04.2016 г от "Фонда за недвижими имоти България" АДСИЦ за сумата от 904 000 евро без ДДС. Този имот бил предназначен за застрояване с офиси, жилищно строителство, магазини и ТП, с обща застроена разгърната площ (РЗП) от 12 500 кв.м. Било предвидено изграждане на постройка под формата на буквата "П" - с източна, южна и западна секция.

Св. Ваклин, като управител на дружеството, взел решение да раздели този парцел на два самостоятелни парцела, които да бъдат застроявани самостоятелно - с две самостоятелни сгради (или само източната и западната секция, с отпадане на южната секция).

Това налагало промяна в подробния устройствен план (ПУП), изменение на плана за застрояване (ИПЗ) и работния устройствен план (РУП), които административни действия били от компетентността на главния архитект на Столична община, съобразно предоставените му правомощия от кмета на СО със Заповед № РД-09-1423/05.12.2012 г.

Поради това св. Ваклин внесъл в Направление "Архитектура и градоустройство" заявление с вх. № САГ 16-ГР00-3657-(1)/16.01.2017 г за даване на разрешение за изработване на проект за ПУП. Основни за това е чл. 134 ал.2 т.6 ЗУТ - съгласие на собственика на имота.

Със Заповед № РА 50-56/30.01.2017 г Главният архитект на СО е дал исканото разрешение, след като е приел, че са налице законовите предпоставки да се уважи искането за изменение на ПУП, ИПЗ и РУП. Съобразно чл. 124б ал.2 ЗУТ тази заповед следвало да бъде разгласена с обявление, което да се постави на на определените за това

места в сградата на общината, района или кметството или на други подходящи места в съответната територия. Съобразно т.5.2 от Заповед № СОА 17-РД09-622/19.06.2017 г на Кмета на СО, компетентността за това разгласяване била предоставена на Кмета на съответния район - а именно в случая на район Младост. Поради което и в т.6 от Заповед № РА 50-56/30.01.2017 г на Главния архитект на СО се посочва, че копие от нея се изпраща на кмета на район Младост за сведение и изпълнение.

Тази Заповед била получена в районната администрация на район Младост на 10.02.2017 г, като била докладвана на кмета подс. Иванчева същия ден. Преписката била съвременно била разпределена за административно обслужване от Марияна Недялкова, като на 28.02.2017 г била надлежно разгласена - на таблото за обявления в сградата на район Младост, както и на други обществени места - павилиони срещу бл. 465 (до Дирекцията по труда) и клуб към трафопост до бл. 433 (до Пощенската станция), както и във вестник "Софийски вестник", брой 9, 02.03.2017 г. Две седмици по-късно не били подадени възражения, поради което дружеството "Ваклин груп" ООД можело да изготви проект за изменение на ПИП, ИПЗ и РУП.

След като тези проекти, заедно с необходимата допълнителна документация, били готови, на март 2017 г "Ваклин груп" ООД сезирало Главния архитект, с искане за одобряване на съответните изменения. Със Заповед № РА 50-390/14.06.2017 г било констатирано, че са спазени законовите изисквания и е одобрен проектът за изменение на плана за регулация, на плана за застрояване и на работния устройствен план - в кв. 40, местност ЖГ "Камбаните-Младост 4", район Младост, Столична община - като вместо поземлен имот с идентификатор 68134.4090.1381 по КККР, били създадени две нови УПИ III-1381 и УПИ VIII-1381, и двата УПИ за офиси, ЖС, магазини и ТП.

В тази Заповед е посочено, че тя подлежи на обжалване по реда на чл. 215 ал.4 ЗУТ в 14 дневен срок от съобщаването ѝ пред Адм.съд - София град, като тя е изпратена на районната администрация на район Младост, Столична община, за съобщаване на заинтересованите лица. Тези заинтересовани лица били самото дружество "Ваклин груп" ООД, както и собственик на съседен имот - "Витоша Маунтин Вю" ЕООД.

---

§14.3. Движението на преписката в район Младост

На 16.06.2017 г тази Заповед пристигнала в район Младост, като документите били приети от св. Гинка Икономова. Тя ги регистрирала в системата Акстър, като така образуваната преписка била насочена към подс. Иванчева, като кмет на района, за преразпределение на съответните длъжностни лица, които следва да извършат действията по обявяването ѝ.

На следващия ден тази Заповед била докладвана на подс. Иванчева, като кмет на района. Последната обаче не я администрирала - т.е. не определила съответния служител, който следва да бъде ангажиран по обявяването на Заповедта. Вместо това преписката останала в кабинета ѝ един продължителен период от време.

Така от 17.06.2017 г до 28.11.2017 г преписката останала при кмета - подс. Иванчева.

Впоследствие на 28.11.2017 г подс. Петрова, като заместник кмет, разпределила тази преписка на св. Русев (тогава заместник кмет на района и главен архитект на района). Тя пристигнала при него на 29.11.2017 г. Св. Русев се свързал с подс. Иванчева, като се интересувал защо преписката му е разпределена от заместник кмет Петрова, а не от кмета Иванчева. Респективно подс. Иванчева се поинтересувала какво представлява тази Заповед, която следва да бъде обявена, вкл и каква е РЗП (разгърнатата застроена площ) на имотите. Св. Русев ѝ обяснил, че се касае за изменение на ПУП, както и в какво се състои това изменение, както и какъв е размерът на РЗП. Впоследствие подс. Иванчева дала

нареждане да се провери дали бъдещият строеж попада в терен, който е общинска собственост и дали може район Младост да обжалва изменението на ПУП.

Респективно на 09.01.2018 г св. Русев разпределил преписката към ресора на подс. Петрова, заместник кмет, за извършване на такава проверка. Последната на 12.01.2018 г я насочила към св.Евгения Каменова, служител в отдел "Общинска собственост", като последната не установила да е засегнат общински имот. На 15.03.2018 г преписката била насочена към св. Росица Седова, от отдел "УТК", която била компетентна да извърши процедурата по обявяването на Заповедта (а именно да установи кои са собствениците на съседните парцели и да ги уведоми за тази Заповед, заедно с "Ваклин груп" ООД; касаело се само за още едно лице, което е следвало да бъде уведомено). Последната не предприела действия по това обявяване, доколкото на 16.03.2018 г подс. Иванчева изискала отново преписката при нея. Тя останала в кабинета ѝ до 17.04.2018 г.

Така в периода от юни 2017 г до 17.04.2018 г тази преписка или стояла в кабинета на подс. Иванчева, или се движила между различни служители на район Младост, въз основа на възлагане от подс. Иванчева на различни служители да извършват проверки, несвързани с конкретните действия по обявяването на Заповедта.

Тези действия били извършени едва след ареста на подсъдимите.

---

§14.4.Срещи на св. Димитрова със служители на район Младост

Св. Димитрова, представител на "Ваклин груп" ООД, в периода от юни 2017 до март 2018 г многократно се срещала с различни служители на районната администрация, в опита си да ги мотивира да ѝ връчат процесната Заповед.

Доколкото процесната Заповед, в полза на "Ваклин груп" ООД, вече била издадена, като била изпратена в администрацията на район Младост само за формалното връчване на заинтересованите лица, св. Димитрова искала да бъде официално уведомена за тази Заповед, за да може последната да влезе в сила.

Св. Димитрова ежеседмично посещавала районната администрация, като се интересувала за движението на тази преписка, респективно искала тя да ѝ бъде официално връчена. Срещала се с различни длъжностни лица, в опит да разбере на кой служител е разпределена преписката и кога Заповедта ще ѝ бъде връчена. Всеки път усилията ѝ оставали без успех.

Така тя се срещнала инцидентно с подс. Иванчева, докато чакала пред кабинета на св. Русев. На тази среща не е имала възможност да говори с нея по повод забавянето на връчването на Заповедта, като подс. Иванчева проявила ирония към нея, обусловена от недоволството ѝ срещу подадените жалби за мълчалив отказ за постановяване на административен акт.

Тя три пъти се срещнала с подс. Петрова, която първоначално последната не можела да се сети за коя преписка става въпрос, а след това имала враждебно отношение, предвид подадените жалби от страна на "Ваклин груп" ООД срещу мълчаливия отказ за произнасяне.

Тя двукратно се срещнала със св. Русев, по повод администрирането на тази преписка. Първия път той не знаел за коя преписка става дума, а втория път, след като тази преписка му била разпределена, той я уведомил, че кметът - подс. Иванчева - се интересува от строителните параметри на бъдещата сграда.

Тя се срещала и с други служители в общината - Евгения Каменова, св. Росица Седова, като всеки път се оказвало, че преписката не се намира у тях; св. Каменова я уведомила, че има проблем с общинската собственост, без да се конкретизира; св. Седова я уведомила, че преписката е при кмета.

В множество случаи на срещи на св. Димитрова със служители в район Младост се оказвало, че те не знаят къде е тази преписка и поради това не могат да отговорят на

въпросите ѝ относно администрирането и решаването ѝ (т.е. официално връчване на Заповедта).

В крайна сметка св. Димитрова, по искане на св. Ваклин, му записала час за среща с подс. Иванчева. Тази среща следвало да се осъществи на 09.02.2018 г.

---

§14.5. Срещи на св.П. Ваклин със служители на район Младост.

През август 2017 г, след като вече били изминали два месеца на бездействие на служители на район Младост да изпратят съобщение за връчване на Заповедта, св. П. Ваклин, като ангажирана с юридическите проблеми на дружеството, се срещнала с подс. Иванчева. Тя се интересувала защо се бави администрирането на този тривиален въпрос (обявяване на Заповед), като искала да представи в благоприятна светлина инвестиционния проект на "Ваклин груп" ООД, така че да осигури благосклонно отношение на районната администрация. Тази среща се провела в кабинета на подс. Иванчева, като присъствали и други служители на общината. Св. П.Ваклин обяснила какво представлява бъдещата сграда, че няма да се реализира в междублоково пространство, както и че около 25% от площта на поземления имот ще бъде предоставен на общината за изграждане на общинска инфраструктура (улици, градинки, училища и др). Подчертала, че дружеството "Ваклин груп" ООД вече е изградило един обект на територията на община Младост, както и че то е социално ангажирано, като в рамките на този приключил проект за своя сметка е направило улици, тротоари, улично осветление, градинки; както и че ще има подобно отговорно поведение и при реализиране на новия строителен обект.

Подс. Иванчева имала негативно отношение към вече приключилия проект, като повтаряла, че не е доволна от "Ваклин груп" ООД. Не желала да коментира въпроса за обявяване на Заповедта, като поредна крачка в реализирането на новия строителен проект. Св. П. Ваклин ѝ предложила дружеството да извърши озеленяване на определена общинска площ, да ремонтира двор на училище или нещо друго подобно, но подс. Иванчева не проявявала интерес към тези предложения.

Вместо това коментирала, че дружеството "Ваклин груп" ООД има големи финансови печалби, че е чувала, че строителите имат големи печалби, около 200 евро на кв.м.

Също така повтаряла, че е редно и район Младост да е доволен от строителните фирми; интересувала се колко е РЗП на новата сграда, но св. П. Ваклин не можела да ѝ отговори.

Св. П. Ваклин останала с впечатлението, че подс. Иванчева не проявява интерес към евентуално благоустрояване на общинските обекти в район Младост, а че тя има друг вид очаквания, по-скоро свързани с нейната лична правна сфера.

След това разговор нито св. П.Ваклин предложила да направи конкретно дарение в полза на общината, нито подс. Иванчева не отправила такова конкретно искане; също така преписката останала в кабинета ѝ и не била администрирана.

През януари 2018 г, когато преписката била разпределена на св. Каменова (отговаряща за общинските имоти), св. П. Ваклин придружила св. Георгиева при среща с нея, за да се установи дали има правен проблем, свързан с правото на собственост. Св. Каменова изразила известни опасения, без да се конкретизира, във връзка с правото на собственост на имота. В крайна сметка такива проблеми не били индивидуализирани - но при все това Заповедта не била изпращана на съответните длъжностни лица за обявяването ѝ.

---

§14.6. Административни средства за защита, предприети от "Ваклин груп" ООД

В един продължителен период от време преписката по обявяването на Заповедта не била решавана. Също така опитите на св. Димитрова да установи причините за това оставали без успех; единственото което тя установявала от ежеседмичните си посещения в район Младост е, че отделните служители или не знаели нищо за тази преписка, или имали определено негативно отношение към извършване на изискуемите се действия по административното обслужване (а именно официално обявяване на Заповедта).

Поради това "Ваклин груп" ООД, в лицето на юриста на дружеството - св. П. Ваклин - предприело определени административни и съдебни стъпки, с оглед задължаване на администрацията на район Младост да изпълни задълженията си.

- На 09.10.2017 г св. Ваклин официално подал молба до администрацията на район Младост за произнасяне по преписката - а именно за официалното връчване на Заповедта (том 17 л.121). Тази молба била докладвана на подс. Иванчева, която не се произнесла по нея до 16.01.2018 г, когато я препратила на св. Русев. По нея нямало каквото и да е произнасяне.

- Опитвайки се да разреши своите проблеми с мълчаливия отказ на подс. Иванчева, като кмет на район Младост да се разпорежи да бъде администрирано съобщаването на Заповед № РА 50-390/14.06.2017 г на Главния архитект, св. Ваклин сезирал и самият Главен архитект. Поради това на 18.10.2017 г той подал заявление пред Главния архитект на Столична община с оглед осъществяване на процедурата по уведомяване на заинтересованите лица.

Последният (вкл и въз основа на многобройни жалби в същия смисъл от други инвеститори) провел срещи с подс. Иванчева, на повечето от които тя не се явявала, като в крайна сметка не успял да ѝ въздейства така, че тя да изпълнява в срок своите служебни задължения по срочното администриране на преписките

Главният архитект на 10.11.2017 г сезирал на свой ред Постоянната комисия "Устройство на територията, архитектура, достъпна среда и жилищна политика" към Столичния общински съвет. Тя на 22.11.2017 г провела заседание, като обсъдила проблема със забавените преписки, като изисквала от подс. Иванчева сведения за броя, индивидуализацията и причините за тези забави. Подс. Иванчева разпоредила на свои подчинени да изготвят тази справка.

В резултат на това тя администрирала някои от преписките, като тази на "Ваклин груп" ООД не била сред тях.

Доколкото св. Ваклин бил в чужбина към този момент, той не успял да се включи в инициативата на Националната асоциация на строителните предприемачи.

---

§14.7. Съдебни средства за защита, предприети от св. Ваклин

Също така на 12.12.2017 г "Ваклин груп" ООД подал и жалба до Адм.суд София град против мълчаливия отказ по произнасяне по подадената молба от 09.10.2017 г. Съдът, в рамките на образуваното адм.производство (адм.д. № 626/18 на АССГ, 29 състав), на 18.12.2018 г изискал преписката от Район Младост. Тъй като тя не му била изпратена, съдът отново изискал преписката на 15.01.2018 г. При второто изискване съдът изрично предупредил, че ако тази преписка не бъде представена в 3 дневен срок, ще бъде наложена глоба по реда на чл. 405 ЗСВ на кмета на район Младост. След усилен кореспонденция между различните служители в района тази преписка била намерена и изпратена на съда.

Било образувано адм.производство на 17.01.2018 г, разпределено на II отделение, 29 състав. На 12.02.2018 г жалбоподателят "Ваклин груп" ООД внесъл таксата за разглеждане на делото, като на 23.04.2018 г съдът насрочил делото в открито съдебно заседание за 16.05.2018 г. Били проведени още две съдебни заседания, на 15.06.2018 г, на 13.07.2018 г,

като адм.производство било прекратено, доколкото към датата на последното съдебно заседание исканото адм.действие вече било извършено.

§15. Сезирането на СпПр от св. Ваклин

Св. Ваклин осъзнавал, че не само той е пострадал от фактическия отказ на администрацията на район Младост да осъществява административно обслужване на гражданите - но и множество други инвеститори. Също така знаел, че онези от тях, които са били сезирали прокуратурата, можело да разчитат на определено задвижване на техните преписки. Желаяйки да постигне същия този резултат - а именно администриране на преписката и надлежно съобщаване за издадената Заповед, той решил да сезира с това забавяне правоохранителните органи. Неговата цел била да си осигури съдействие от страна на тези държавни органи, под въздействието на което администрацията на район Младост да изпълни своите административни задължения по административното обслужване.

В края на януари 2018 г, около 30.01.2018 г, св. Ваклин отишъл в сградата на ДАНС (към този момент КПКОНПИ), където се срещнал със св. Денев, служител на КПКОНПИ. Разказал му за проблемите, които среща с администрацията на район Младост, като му споделил с подробности всички обстоятелства около продължаващото много месеци фактическо бездействие относно уведомяването за постановената от Главния архитект Заповед № РА 50-390/14.06.2017 г, вкл онова, което е научил от св. Димитрова и св. П.Ваклин. Св. Денев, който бил натоварен от СпПр да разследва и другите сигнали, подадени от граждани и инвеститори против неизпълнението на служебните задължения от страна на кмета на район Младост, въз основа на разговора си със св. Ваклин, останал с впечатлението, че това забавяне е възможно да се дължи евентуално и на корупционни подбуди. Този му извод бил формиран особено въз основа на предадените му от св. Ваклин впечатления на съпругата му - св. Полина Ваклин - от срещата с кмета на район Младост (подс. Иванчева), при която, от коментарите на кмета, че строителните фирми имат големи печалби, е било възможно да се предположи, че забавянето на администриране на преписката се дължи и на желание за лично неправомерно облагодетелстване.

По време на тази среща не били съставени писмени документи, като св. Денев уведомил св. Ваклин, че ще докладва на своите началници, като ще го уведоми за взетото решение. Св.Денев докладвал на своя непосредствен началник - Антон Славчев, директор на Дирекция "Противодействие на корупцията" към КПКОНПИ, който взел решение да се уведоми СпПр. Св. Денев съставил на 30.01.2018 г справка, получила след това изх.№ RB-306002-001-07-2-4/31.01.2018 г и подписана от Антон Славчев, с която СпПр била официално уведомена за информацията, събрана от срещата със св. Ваклин. Наблюдаващият прокурор по делото (пр-р Тончева) взела решение св. Ваклин да бъде разпитан като свидетел.

На 05.02.2018 г (понеделник) се провела нова среща между св. Ваклин и св. Денев. Последният му казал, че трябва да отиде до сградата на СпПр (бул. Г.М.Димитров 42), където ще бъде разпитан. Св. Ваклин и св. Денев самостоятелно (с различни превозни средства) отишли до там, като св. Денев помогнал на св. Ваклин да се ориентира, като го придружил до сградата, където се намирили разследващите органи по вече образуваното наказателно досъдебно производство. Там св. Ваклин бил официално разпитан като свидетел; той представил и документи. Впоследствие бил многократно разпитван като свидетел, съобразно новите обстоятелства при развитие на случая, лично възприети от него.

Неговият случай бил присъединен към вече образуваното наказателно производство - §12.2.

§16. Използване на специални разузнавателни средства (СРС)

Въз основа на информацията, която св. Ваклин съобщил, особено с оглед записания час за среща с кмета на район Младост (подс. Иванчева) на 07.02.2018 г, наблюдаващите прокурори (пр-р Рангелов и пр-р Тончева) взели решение за използване на СРС, с оперативни способности наблюдение, подслушване, проследяване, белязване и документиране. Целта била да се закрепят, с видео и аудиозапис, действията на кмета на район Младост. На същата дата подали искане Председателя на СпНС, относно подс. Иванчева и св. Ваклин, като било дадено исканото разрешение.

Впоследствие това разрешение било разширено - както за по-продължителен период от време, така и за включването в обсега му на подс. Дюлгеров (22.03.2018 г) и подс. Петрова (29.03.2018 г).

Св. Денев осъществявал техническа помощ при използването на СРС - а именно той предавал съответните технически устройства (заснемащи видеозаписи и записващи аудиозаписи), както и белязани пари на св. Ваклин преди срещите му с подсъдимите и след това ги взимал от него, след тези срещи.

Нито един държавен служител - било на СпПр, било на СлОтд при СпПр, било на КПКОНПИ, не разяснил на св. Ваклин какво поведение следва да има при срещите си с подс. Дюлгеров, респективно при срещите си с подс. Иванчева и подс. Петрова; и по-конкретно не му разяснил за опасността той да има такова поведение, което да може да се приеме като провокация към престъпление.

Всички телефонни разговори между св. Ваклин и подс. Дюлгеров, респективно между подсъдимите, проведени след датите на даване на съответно разрешение, са били записани.

Всички срещи, проведени между св. Ваклин и подс. Дюлгеров след датите на даване на съответно разрешение, били записани с видео и аудиозаписи, чрез носено от св. Ваклин специално техническо средство.

Срещите, проведени между подсъдимите след датите на даване на съответно разрешение, били отчасти записани - а именно съобразно възможностите за приложение на съответните технически средства. Т.е. част от тези срещи останали незакрепени със съответните записи. Същевременно срещата на 31.03.2018 г не била записана - доколкото се осъществила не на предварително уговореното по телефона между тях място, а на различно място, уговорено между тях устно, след срещата им.

§17. Срещата на св. Ваклин със св. Русев на 09.02.2018 г

Всички опити на св. Димитрова да разбере защо преписката се бави останали без успех; нямало и резултат от подадените жалби до централната администрация и пред съда; същевременно св. Ваклин търпял съществени имуществени загуби от забавянето на администрирането на процедурата по обявяване на Заповедта.

Той се опитал чрез свои познати и колеги да разбере защо не се работи по преписката му, като от тях узнал, че такава е общата политика на кмета Иванчева - а именно съществено да забавя административното обслужване на строителните инициативи, като поставя изисквания за определени благоустройства като задължителна предпоставка за придвижването и решаването на тези преписки.

Поради това той взел решение да се срещне с кмета на район Младост - подс. Иванчева, като проведе разговор с нея. По негово искане св. Димитрова му записала час за среща с кмета на района - подс. Иванчева. Тази среща се провела на 09.02.2018 г, но вместо подс. Иванчева се явил св. Русев. Св. Ваклин носил със себе си СРС, чрез което разговорът бил записан.

На тази среща св. Ваклин изложил своя проблем във връзка със забавяне на процедурата по официално връчване на Заповедта, като св. Русев, след като се запознал с данните по електронната система АКСТЪР, установил, че документално тази преписка се води на св. Каменова, но фактически не се намира при нея; казал му, че според него преписката е в кабинета на зам.кмета Биляна Петрова, но не може да се открие. Поради това и уведомил св. Ваклин, че нищо не може да направи във връзка с искането му. Св. Ваклин предложил да вземе копие от тази Заповед от издалия я орган. (л.110 том 2 от допълнителните материали, изпратени от СО).

На същата тази среща на 09.02.2018 г св. Русев посрещнал множество други граждани, всички изразяващи недоволство от забавеното или липсващо административно обслужване, като повечето от тях презаписали часовете си, искайки лично да се срещнат с кмета Иванчева.

Св. Ваклин подал молба до НАГ за предоставяне на копие от тази Заповед, но необходимостта от това отпаднала - тъй като впоследствие преписката била намерена. При все това тя не се администрирала и св. Димитрова, въпреки непрекъснатите ежеседмични посещения, не можела официално да се уведоми за нея.

Поради което и св. Ваклин продължил да иска среща с подс. Иванчева, за да разбере поради каква причина по неговата преписка не се работи.

§18. Разговор на св. Ваклин с неустановеното лице и онази част от разговора, относима към доводите на защитата за дадена политическа поръчка срещу подс. Иванчева:

На 09.02.2018 г, докато чака пред кабинета на подс. Иванчева, св. Ваклин провежда разговор с неустановено лице. В рамките на този разговор това лице казва: "Ти не знам дали знаеш, аз имам оферти (не се разбира) Специализираната прокуратура за 15 000 лв...(не се разбира) те да я направят.... (не се разбира).... Мен целта ми е .... (не се разбира)." – том 1 ВДС, л. 6/95.

Също така казва св. Ваклин казва: "Имам нещо предвид, ааа...Добре, не може ли да намериме някакъв топъл контакт към...Ако искаш утре като се..." Неговият събеседник отговоря: „Ми айде, да се чуеме и ще“, като св. Ваклин казва: „Да. Щото аз имам нещо предвид, но ми, ми е трудно.“, а събеседника му казва: „И на мене ми е трудно..." – том 1 ВДС, л. 8/95.

След това събеседникът на св. Ваклин казва: „...ми споменаха някви цифри примерно на кв.м., върху РЗП-то“, като св. Ваклин отговаря: „И аз така чух. На мене, на жена ми тя ѝ беше смятала РЗП-то и..." – том 1 ВДС, л. 8/95.

§19. Среща на св. Ваклин с подс. Дюлгеров и последващи контакти

Доколкото св. Ваклин имал съществени затруднения да се срещне с кмета на район Младост в приемното ѝ време, той търсил алтернативни начини за такава среща. Споделил тези си затруднения със св. Шопов, който му дал координатите (името и телефонния номер) на подс. Дюлгеров - бивш кмет на район Младост - като му казал, че той (подс. Дюлгеров) би могъл да му помогне да влезе във връзка с кмета Иванчева.

Св. Ваклин знаел от разговори с други инвеститори, че кметът Иванчева приема лично сезирането на други институции с жалби против нейните действия или бездействия. Поради това искал да си осигури среща с нея, за да разбере какво е нейното отношение и евентуално да ѝ се извини. Считал, че подс. Дюлгеров, който познава множество лица от администрацията, би могъл да му съдейства за такава среща.

На неустановена дата преди 12.02.2018 г св. Ваклин се обадил по телефона на подс. Дюлгеров, като му изложил своя проблем. Подс. Дюлгеров обещал да провери случая.

След 12.02.2018 г, когато започнал да се подслушва телефонът на св. Ваклин⁶, респективно да се ползват други СРС, всички негови разговори с подс. Дюлгеров били надлежно закрепени.

На 12.02.2018 г св. Ваклин се обадил по телефона на подс. Дюлгеров, като се поинтересувал за развитието на неговия случай. Подс. Дюлгеров го уведомил, че преписката относно обявяването на Заповедта се намира в кмета на район Младост (подс. Иванчева), поради което и неговите познати в районната администрация не могат да извършат действията по обявяване на Заповедта⁷. Св. Ваклин му разказал за срещата си с главния архитект на района - св. Русев, както и че се е почувствал измамен предвид твърденията, че преписката била изгубена и поради това не се обработва.

На 21.02.2018 г подс. Дюлгеров отново се обадил на св. Ваклин, като го уведомил, че преписката му е била намерена, поради което и не е необходимо да търси дубликат. Уведомил го, че преписката ще бъде дадена на архитект за проверка.

На 27.02.2018 г те се срещнали в кафене, намиращо се в Централни хали, като отново обсъждали проблемите, които били възникнали с придвижване на процесната преписка, както и нежеланието на кмета на район Младост (подс. Иванчева) да я администрира, като я предостави на конкретен служител за надлежно обявяване на заповедта. Св. Ваклин му изложил затрудненията, които среща при осигуряване на формалното му уведомяване на Заповед № РА 50-390/14.06.2017 г, като го помолил да провери, със своите познати в администрацията на район Младост, какво става с тази преписка и поради какви причини в толкова продължителен период от време тя не е приключена – т.е. защо Заповедта не му е връчена.

Подс. Дюлгеров му отговорил, че е много трудно да се комуникира с кмета на район Младост (подс. Иванчева), но все пак поел ангажимента да проучи поради каква причина преписката по обявяване на Заповедта се бави. От своя страна подс. Дюлгеров отправили искане към св. Ваклин да стане рекламодаател в телевизионно предаване, което той водил.

На 06.03.2018 г св. Ваклин се обадил на подс. Дюлгеров, който му казал, че преписката му е при архитект Русев, както и че след неговото произнасяне ще "действа" и с Иванчева.

На 12.03.2018 г св. Ваклин си уговорил нова среща с подс. Дюлгеров. Тя се провела в пицарията "Ил форно" в кв. Борово, близо до жилището на подс. Дюлгеров. Отново коментирали особеностите в изпълнението на служебните задължения на кмета на район Младост (подс. Иванчева), като подс. Дюлгеров изтъкнал нейното враждебно отношение към тази преписка, предвид предприетите правни постъпки от св. Ваклин против забавянето на администрирането на преписката.

На 16.03.2018 г подс. Дюлгеров се обадил по телефона на св. Ваклин, като го уведомил, че ще се види с подс. Иванчева и директно ще я пита какво иска⁸; също така

---

⁶ Разрешението за използване на СРС е дадено на 08.02.2018 г (четвъртък), като първият закрепен запис от проведен телефонен разговор е от 12.02.2018 г (понеделник).

⁷ Точните думи на подс. Дюлгеров, удостоверени чрез СРС: "Сега, проверихме го това нещо, всичко е при тази... (при кметицата), сега, значи те хората нищо не могат да направят, щото тя го държи от доста време.....значи аз сега ... ще се опитам нали да с нея да говоря да видя какво се случва и да видим нали какво там.... Какво може да се направи... от нея зависят нещата, а за съжаление, ето - както си говорихме, явно това е някаква тактика .... Но ще направя всичко, каквото мога, но знаете, че там е малко , малко разказ с неочакван край, нали - едно говорим, друго правим, ще направя всичко възможно, пък да видим какво ще стане" - разговор № 15418760, от 12.02.2018 г - л. 18 от тома I ВДС.

⁸ Точните думи на подс. Дюлгеров, удостоверени чрез СРС: "Ами аз ти звъня, за да ти кажа, че сега в шест часа ще се виждам с онази госпожа. Сещаш се. Значи така - ще ѝ кажа какво иска направо директно и нали да може да се свърши работата, щото, нали, иначе не става. Те, те те мотат нали, нарочно го правят, с

отправил искане към св. Ваклин да спонсорира негово религиозно-патриотично предаване по телевизията.

§19. Среща между тримата подсъдими на 16 март 2018 г

На 16.03.2018 г (петък) вечерта тримата подсъдими се срещнали в пицарията "Ил Форно" в кв. Борово⁹. Освен множеството други разисквани от тях теми, те коментирали и преписката на св. Ваклин, като подс. Дюлгеров се интересува за развитието ѝ¹⁰.

В рамките на този разговор подс. Иванчева и подс. Петрова изразили негативното си отношение към св. Ваклин. Подс. Дюлгеров ходотайствал за развитието на преписката, като ги попитал какво искат.

Подс. Иванчева и подс. Петрова заедно решили, че ще поискат от св. Ваклин определена имуществена престация, за да извършат действията по администриране на преписката и надлежно уведомяване на заинтересованите страни за Заповедта. Тези искания се отнасяли до предоставяне от дружеството на св. Вакин лично на тях части от сградата – а именно между 3 и 5 % от РЗП. Подс. Дюлгеров им възразил, като посочил, че исканото от тях е равно на площта на цяла малка сграда, поради което е прекомерно. Подсъдимите като алтернатива поискали парична сума – а именно по 20 евро на кв.м. РЗП, колкото бил максималният размер на установената от подс. Иванчева практика да се изисква от предприемачите като имуществена стойност на дарения (под формата на труд и материали, за благоустройство на общински обекти).

Подс. Дюлгеров чул и запомнил тяхното искане, като съобразно поетия от него ангажимент към св. Ваклин, решил да му го предаде.

Подс. Дюлгеров не е участвал при взимане на решението на подс. Иванчева и подс. Петрова да се иска от св. Ваклин горепосочената имуществена престация.

На тази среща тримата подсъдими не обсъждали и не взели общо решение нито относно получаване на подкупа, нито относно условията за последващите контакти между подс. Дюлгеров и св. Ваклин – и по-конкретно за провеждане на телефонни разговори и организиране на лични срещи; тези въпроси, за осъществяване на контакт със св. Ваклин, били решавани самостоятелно от подс. Дюлгеров.

§20. Среща на подс. Дюлгеров със св. Ваклин на 19.03.2018 г

На 17.03.2018 г подс. Дюлгеров се обадил на св. Ваклин, като му казал, че се е видял с подс. Иванчева, която е изразила недоволство от предприетите от св. Ваклин стъпки за правна защита срещу бездействието ѝ по обявяване на Заповедта¹¹; св. Ваклин се оправдавал за действията си.

тая цел. Нали уж намерихме преписки и никакво движение." - разговор № 6100017, от 16.03.2018 г - л. 23 том I ВДС.

⁹ Проведеният между тях разговор в периода между 19,40 и 22,42 часа е записан със СРС- том 3 ВДС, папка 2 л. 2/93 - 48/93.

¹⁰ Том 3 ВДС, папка 2, л. 32/93 - 33/93; само се споменават малките имена на св. Александър Ваклин, Полина Ваклин и Галя Димитрова, както и заведеното дело пред Адм.суд и подадения сигнал пред СОС, като подс. Петрова изразява недоволство от това съдебно дело: "Завели са дело... Нищо де, оттеглете си делото... трябва да знам с делото какво става". А също така и на л. 42, подс. Петрова: "те сигурно са пробвали навсякъде. За да стигнат при теб значи са минали през... от врата на врата, дете се вика".

¹¹ Точните думи на подс. Дюлгеров, удостоверени чрез СРС: " Да знаеш само, че видях с тази госпожа ...така, зор беше доста...трудничко беше...тя ми каза, че имало там някво дело сте ѝ пуснали.....щото тя го изкара едва ли не лично такова....."защото тя вика: Те трябва да то оттеглят тва"; "аз там и говорих и със някви условия за нея, със нея.... Ми като се видим, ще ти кажа, щото беше.... тя доста, доста - за два часа и...Проблема е, че тя няма нито капацитет самата тя, а тия дете я съветват край нея - още по-малко" - разговор № 16120579, от 17.03.2018 г, л.29 том I ВДС.

На 19.03.2018 г св. Ваклин се обади на подс. Дюлгеров, като си уговорили среща; подс. Дюлгеров отново обсъждал с него негативното отношение на подс. Иванчева към него¹².

На 19 март 2018 г се провела тази среща между подс. Дюлгеров и св. Ваклин, в гр. София, в кафене "Кафетерия Еспресо", намиращо се на ъгъла на бул. Княгиня Мария Луиза и бул. Годор Александров.

Там подс. Дюлгеров отново уведоми св. Ваклин, че е разговарял със служителите в районната администрация, които познавал от времето, през което е бил кмет там, като кметът Иванчева има негативно отношение специално към тази преписка и специално към "Ваклин груп" ООД, поради отправените жалби и сигнали от това дружество срещу нейната административна дейност; изразявала особено недоволство от необходимостта да се явява пред Столичния общински съвет и да дава обяснения, а също така и от сезирането на Адм.сът, както и от отправените предупреждения, че ще бъде глобена, ако повторно не изпрати преписката. При все това св. Ваклин отправил молба към подс. Дюлгеров да я уведоми, че иска лична среща с нея, при които той ще ѝ се извини, ако е я засегнал, като не счита, че е извършил нещо нередно.

На тази подс. Дюлгеров бил притеснен от това, което трябвало да му каже; при все това го уведоми, че е разговарял с кмета на район Младост (подс. Иванчева), както и с нейната заместничка (подс. Петрова), която - според неговите думи - се занимавала със сметките. Уведоми го също така за техните искания - а именно, че те са поискали от св. Ваклин да им предостави - за тях лично - част от новата сграда. Поискали между 3 и 5 процента от РЗП - което възлизало около 650 кв.м.

След това подс. Дюлгеров продължил да разказва за срещата си с кмета и зам-кмета на район Младост (подс. Иванчева и подс. Петрова). А именно че той е възразил срещу тези искания, които окачествил като прекомерни; обяснил им, че 650 кв.м. е равна на една малка сграда. На тези възражения подс. Иванчева и Петрова отговорили, че искат по 20 евро на кв.м. площ. Те били поставили условия за този вид плащане, за да административат тази преписка.

Св. Ваклин бил шокиран и отвратен от този развой на събитията. Първата му реакция била веднага да си тръгне. Същевременно си спомнил за срещата си с длъжностните лица от КПОКОНПИ и СпПр, като решил да продължи разговора с подс. Дюлгеров, за да може след това да се свърже с тези служители и да ги уведоми за развоя на събитията; той считал, че вече не е налице длъжностно престъпление (изразено в неправомерен отказ да се изпълняват служебните задължения), а са налице корупционни искания от страна на кметицата Иванчева (искане за имуществена облага, за да изпълни задълженията си)¹³. Поради което отговорил на подс. Дюлгеров, че ще си помисли по този

---

¹² Точните думи на подс. Дюлгеров, удостоверени със СРС, са следните: "... че доста се разправях с тази женица....А тя знаеш ли какво ми каза? Тя е една такава една назлобяла .... А въобще, ще ти кажа там какво ми каза друго .... и да измислим няква стратегия да го решаваме този проблем" - разговор № 16155048 от 19.03.2018 г, том I ВДС, л. 32.

¹³ Както посочва св. Ваклин: на стр. 31 от протокола от с.з. от 08.10.2018 г, л. 610 от съдебното производство: "Той се стресна от моята реакция, която беше много рязка, когато ми каза техните условия. Тогава реших да се обърна към органите за корупция, а не за длъжностни престъпления. Постарах се да се въздържа, тъй като в реакцията си мисля, че бях малко груб при самия разговор. Тъй като предишните ми жалби и сигнали са били във връзка с неспазване на служебни ангажменти, от този момент вече действията ми бяха за корупция." и на стр. 35 от протокола долу от с.з. от 08.10.2018 г, л. 612 от съдебното производство: „С поискването на подкупа аз прецених, че е мой дълг да спра този конкретен случай и затова оставих на разговора с Дюлгеров вратичка да помисля. Аз никога и в друг случай не бих се занимавал, но сметнах, че трябва да се сигнализирам органите, за да може това безобразие да приключи“.

въпрос, но счита, че исканата сума е прекомерно голяма. Поради това го помолил да обясни на кмета и зам.кмета на район Младост (подс. Иванчева и подс. Петрова), че исканата от тях парична сума е непропорционална на значението на административната услуга - а именно просто връчване на Заповедта.

§21. Ново сезиране от страна на св. Ваклин на държавните институции; белязване на парите.

След този разговор, на неустановена дата в след 19 март 2018 г, св. Ваклин отново се свързал със служителите от КПКОНПИ и СпПр, като им разказал за новите искания. Те взели решение да продължат с операцията, като приготвят и парична сума, която да бъде белязана, с оглед доказване на предаването ѝ. На 02.04.2018 г св. Ваклин предоставил паричната сума от 700 евро - една пачка (100 банкноти) по 500 евро и две пачки (всяка по 100 бр, общо 200 бр банкноти) по 100 евро.

Тази парична сума била надлежно описана и белязана със специално химическо вещество.

От този момент нататък св. Ваклин носил тази парична сума у себе си при всяка среща, с готовност да я предаде на подс. Дюлгеров, когато последният я поиска, с оглед осъществяване на корупционната сделка. Тази парична сума била съхранявана от служители на КПКОНПИ, като преди съответната среща св. Денев я предавал на св. Ваклин, а след срещата я взимал обратно.

В края на март Ваклин получил СРС и обучение как да ги ползва. Батерията на СРС траела около 4 часа, поради което след всяка среща той връщал СРС обратно и преди всяка среща го получавал.

Същевременно нито един представител на държавната власт (СпПр, разследващи органи, КПКОНПИ) не е дал указания на св. Ваклин какъв разговор да води с подс.Дюлгеров, с когото имал няколко срещи, както и с подс. Иванчева и подс. Петрова, с които имал една среща на 13.04.2018 г. Във всеки един от тези случаи св. Ваклин сам е взимал решение как да води разговорите, какви изявления да прави и какво поведение да има по време на тези разговори.

§22. Среща на подс. Дюлгеров и св. Ваклин на 23 март 2018 г

Няколко дни по-късно, на 23.03.2018 г, при нова среща между св. Ваклин и подс. Дюлгеров, подс. Дюлгеров потвърдил, че без плащането на искания от подс. Иванчева и подс. Петрова подкуп преписката му нямало да се придвижи. Потвърдил позицията на кмета и зам.кмета - а именно настояването им да получат по 20 евро на кв.м. от РЗП.

Респективно св. Ваклин отново възразил, че тази сума е прекомерно голяма - тъй като съобразно административните правила ще бъде зависим от актовете на районната администрация в хода на целия строителен процес - започване, провеждане и пускане в експлоатация. Поради това и във всеки един момент кмета и зам.кмета (подс. Иванчева и подс. Петрова) ще може отново да стопират целия инвестиционен процес, със своя фактически отказ да осъществят необходимото административно обслужване.

Поради това св. Ваклин поискал плащането да бъде на части - а именно след всяка една съобщителна процедура да плаща определена част от исканата сума, доколкото по този начин ще може да гарантира, че подс. Иванчева няма да осуетява изпълнението от страна на районната администрация на техните служебни задължения. Мотивирал се с опасенията си, че в кратък период от време след плащането на тази сума, в следващия случай, в който районната администрация трябвало да извърши действие по административно обслужване на проектите му, тази процедура ще бъде стопирана отново.

Двамата постигнали общо съгласие подс. Дюлгеров да предложи на подс. Иванчева и подс. Петрова разсрочване на плащанията - съобразно отделните етапи на

строителството. Подс. Дюлгеров обещал да говори с подс. Иванчева и подс. Петрова, като им предложи такова разсрочване.

По-конкретни подробности за тази среща, съобразно записите със СРС: тази среща била записана между 12,15 и 13,11 часа, когато св. Ваклин и подс. Дюлгеров се срещнали в заведение "Кафетерия", намиращо се в гр. София, на ъгъла на бул. Княгиня Мария Луиза и бул. Тодор Александров¹⁴. След първоначалните общи приказки, св. Ваклин повдигнал въпроса за кмета на район Младост¹⁵. Подс. Дюлгеров го попитал дали е мислил по въпроса. Св. Ваклин уточнил, че след като подс. Иванчева е поискала по 20 евро на кв.м., при което, като сметнал РЗП, което е 12 500 кв.м., се получавало 250 000 евро. И двамата се съгласили, че това е твърде много. Подс. Дюлгеров уточнил, че сумата е непосилна, като поел ангажимента да се намали сумата¹⁶. Също така уточнил детайлите по предаване на подкупа (като нарича паричната сума "нещата"), като успокоил св. Ваклин, че той ще задържи парите, докато подс. Иванчева извърши действието, което е обещала¹⁷. От своя страна св. Ваклин посочил, че в множество случаи ще се нуждае от административното съдействие на район Младост, поради което изразил опасения за следващите пречки, които подс. Иванчева може да му създаде, като предложил да се плати на вноски¹⁸. Също така поискал тя да поеме личен ангажимент към него, че няма да се отметне от думите си¹⁹.

Отново подс. Дюлгеров възпроизвел исканията на подс. Иванчева за предоставянето ѝ на определен процент от РЗП, като приканил св. Ваклин да се съгласи да плати исканата сума на три вноски²⁰.

---

¹⁴ При тази среща, освен аудиозапис, също така са изготвени и снимки - л. 178-182 том 1 ВДС, папка 2, както и л.3/5 - 4/5 том 4 ВДС, папка 2.

¹⁵ Точните думи на св. Ваклин, удостоверени със СРС, са следните: "Какво ще я правим тая наша кметица?" - л.7/226 том 1 ВДС, папка 2.

¹⁶ Точните думи на подс. Дюлгеров, удостоверени със СРС, са следните: "Непосилно е. И аз съм, съгласен сам. Дай ще го редуцираме" - л.8/226 том 1 ВДС, папка 2.

"...Аз ти предлагам да направим следното за тебе. Значи там, сега ще уточним какво, там ще я, ще говоря с нея, да кажат става - не става, ще казваме - нещата - ти ставаш толкова, ти вземаш толкова. Нещата са при мене, нали, условно, тя много-много няма да знае. Аз ще кажа - те са при мен, направи го, аз ти ги давам нали" - л.8/226 - 98226, том 1 ВДС папка 2."

¹⁷ Точните думи на подс. Дюлгеров, удостоверени със СРС, са следните: "...Аз ти предлагам да направим следното за тебе. Значи там, сега ще уточним какво, там ще я, ще говоря с нея, да кажат става - не става, ще казваме - нещата - ти ставаш толкова, ти вземаш толкова. Нещата са при мене, нали, условно, тя много-много няма да знае. Аз ще кажа - те са при мен, направи го, аз ти ги давам нали" - л.8/226 - 9/226, том 1 ВДС папка 2."

¹⁸ Точните думи на св. Ваклин, удостоверени със СРС, са следните: "А, просто това, което си мислех е, просто, тъй като на мене ми трябва до акт 16. На мене едно обявяване на ПУП, РУП, ми е дето се казва абсолютно безсмислено, ако ме спъне на следващата седмица със следващия документ. А-а, и аз искам да ги разделиме" - л. 8/226 - 9/226 том 1 ВДС, папка 2. И след това: "...понеже. На части, като да кажем, бъде, Ще ми се това, което е поискала, да бъде разделено на, да кажем сега - разрешение за строеж и разрешение за ползване. А, разрешение за строеж и линия за строител, щото там това е лично при нея, разрешение и линия.....Но, да бъде разбито, на, нали -. ПУП, разрешение за строеж и разрешение за ползване" - л. 9/226 - 11/226 том 1 ВДС, папка 2.

¹⁹ Точните думи на св. Ваклин, удостоверени със СРС, са следните: "И, това което ми се ще, а, значи, да поеме личен ангажимент. Тоест, някак си да не стане като Влади и да каже изведнъж, аз няма, аз, у, като отида да кажем, сега да кажем да мине. Да отидем на разрешение за строеж и тя да каже я си гледай работата, бе, аз нямам нищо общо с тая работа. Да. Защото, когато, да кажем, поеме личен ангажимент. Тогава ще се знае, че аз лично ще си ги търся парите, ако случайно не станат нещата". - л. 10/226 - 11/226 том 1 ВДС, папка 2, а също така: "Така че реално парите са много, но, но пък ако, ако нещата се случват нормално, ако поеме личен ангажимент. Аз точно това е, Говори с нея, ако, дето се казва, аз искам да се видиме и дето се, да се помириме. Аз, ако трябва, ще ѝ се извиня, каквото трябва". - л. 14/226 том 1 ВДС, папка 2.

²⁰ Точните им думи, установени със СРС, са следните: " - "Тя ми каза, или продават, или някакви процента там, 3-5%, от 12 000" (л. 14/226 том 1 ВДС, папка 2). След това подс. Дюлгеров уточнява първата

В края на разговора подс. Дюлгеров уверил отново св. Ваклин, че ще го свърже с кмета на район Младост²¹ (подс. Иванчева), при което св. Ваклин поискал тя да бъде разумна, като посочил, че има още четири проекта в район Младост, поради което може да работят дългосрочно.

Точните му думи, установени със СРС, са следните:

"Просто, ако може и дето се казва, малко по-разумна да бъде. Щото все пак, аз имам, виж, аз имам още четири проекта в Младост...така че бихме могли да работим дългосрочно... тепърва, така че, да бъде разумна" - л. 39/226 том 1 ВДС, папка 2.

§ 23. Относно събитията между 23 и 31 март 2018 г

Съобразно поетия ангажимент да посредничи между св. Ваклин и подс. Иванчева, подс. Дюлгеров се опитал да се срещне отново с подс. Иванчева, за я уведоми за развитието на отношенията със св. Ваклин; същевременно при телефонен разговор на 23.03.2018 г (петък) установил, че уикенда подс. Иванчева не е в града²². В последващ ден, на 28.03.2018 г (сряда) - тя не отговорила на телефонното му обаждане. Поради това същия ден подс. Дюлгеров провел телефонен разговор със св.Маргарита Стоянова (нарича я "Марги"), като ѝ казал, че се обажда във връзка с преписката на "Ваклин груп" ООД, като искал да уреди среща между подс. Иванчева и св. Ваклин; св. Стоянова му отговорила, че преписката се намирала на бюрото на подс. Иванчева²³.

На 28.03.2018 г вечерта Дюлгеров успял да проведе разговор с подс. Иванчева по телефона, като си уговорят среща за събота - като трябвало да се чуят в петъка и да се уговорят за тази среща. Веднага след това подс. Дюлгеров се обадил на св.Ваклин и му казал за тази среща²⁴.

На 31.03.2018 г по обяд подс. Дюлгеров провел нов телефонен разговор с подс. Иванчева, като се разбрали да се видят по-късно същия ден в пицарията близо до дома на подс. Дюлгеров²⁵.

Малко по-късно св. Ваклин се обадил по телефона на подс. Дюлгеров. Последният го уведомил, че положението му с преписката в район Младост е по-сложно, като св. Ваклин отново изразил готовност да се извини. Подс. Дюлгеров му казал, че същия ден по-късно ще се види с кметицата на район Младост, като изразил несигурност относно нейните реакции²⁶.

В рамките на този разговор св. Ваклин му казал, че има по-големи инвестиционни интереси, а именно още проекти на територията на район Младост, поради което и искал отношенията му с кмета на район Младост (подс. Иванчева) да обхващат и тези проекти. Точните думи на св. Ваклин в тази насока са следните (удостоверени със СРС - разговор №

вноска: "Добре, отначало колко почваме. Колко ѝ даваш в началото - да направим първата стъпка", като св. Ваклин се колебае: " Ми не знам, Може да го направиме, щото това е най-малката", като подс. Дюлгеров предлага "На по три... Към седемдесет - осемдесет, да", при което св. Ваклин се съгласява - л.16/226 том 1 ВДС, папка 2".

²¹ Точните му думи, установени със СРС, са следните: "Ще говоря с нея - да направим една среща на неутрален терен, а, аз ще ѝ кажа, нали, че по принцип ѝ приемаш там предложението" - л. 39/226 горе, том 1 ВДС, папка 2.

²² Том 4, папка 1, л. 10/155.

²³ Том 4, папка 1, л. 11/155 - 19/155.

²⁴ Том 4, папка 2, л.19/155 - 22/155.

²⁵ Том 4, папка 2, л. 23/155 - 24/155.

²⁶ Точните думи на подс. Дюлгеров, установени със СРС: "Сега аз в един и половина ще се виждам с другарката... А имай готовност нали.... Да, щото там е малко сложна ситуация.... Не знам как сме станали днеска нали... имал съм такива случаи - едно говорим, друго правим" - разговор № 16420848 от 31.03.2018 г, в 12,52 ч, ВДС том 4 папка 2, л.24/155 - 25/155.

16420846 от 31.03.2018 г, в 12,52 ч., ВДС том 1, л. 36/95, идентичен с разговор № 16420848 от 31.03.2018 г, в 12,52 ч., ВДС том 4 папка 2, л. 24/155):

"Щото аз имам и - нали ти казах - аз имам още няколко проекта там. На мен не е само за един документ... Е ми още няколко проекта имам в община Младост....Да имаме по-топла връзка". Подс. Дюлгеров се съгласява: "То идеята е да направим някакво партньорство".

В края на разговора подс. Дюлгеров го уведоми за своята комисия²⁷.

§24. Срещата на тримата подсъдими на 31.03.2018 г

Тази среща била уговорена да се проведе в пицарията "Ил форно", намираща се в кв. Борово (ул. Генерал Стефан Тошев 1а).

По пътя към тази пицария, в района на пред Националния стадион "Васил Левски", колата, в която пътували подс. Иванчева и подс. Петрова, претърпяла ПТП. Това довело до преустановяване на пътуването им, с оглед изчакване на екип на ОПП, СДВР. Двете подсъдими се обърнали за помощ към подс. Дюлгеров, който тръгнал към местопроизшествието. След това тримата подсъдими провели своята среща в друго заведение, в центъра на града²⁸. Те обсъдили и случая на св. Ваклин, като подс. Дюлгеров им казал за новата информация от св. Ваклин – а именно че последният има още парцели на територията на район Младост, които също така ще иска да застрои, както и за желанието му да не среща пречки при това застрояване. Казал им и за притесненията на св. Ваклин да не бъде измамен, след като плати искания подкуп, като подс. Иванчева и подс. Петрова се съгласили да приемат плащане на искания от тях подкуп на три части, като всяка част бъде заплащана при съответния етап от строителството. Първата част следвало да бъде платена при съобщаване на Заповед № РА-50-390/14.06.2017 г на главния архитект на СО, след което да върне преписката на Главния архитект на СО; втората част при съобщаване на издаденото разрешение за строеж, откриване на строителна площадка и определяне на строителна линия и ниво; а третата част при разрешаване на ползването на строежа.

След срещата си с подсъдимите същия ден, 31.03.2018 г вечерта, подс. Дюлгеров се обадил на св. Ваклин, като го уведоми за резултатите от тази среща. Казал му, че с големи усилия е успял да убеди подс. Иванчева да администрира преписката, като поискал от него да подготви подкупа²⁹.

На тази среща отново се коментирали бъдещите строителни намерения, които св. Ваклин има на територията на район Младост, както и възможността подс. Иванчева да извлече имотна облага от това. Репликите им, закрепени със СРС (том 4 папка 2 л. 32/35, разговор № 16427933 от 31.03.2018 г, 18,14,08), са следните:

"Дюлгеров: Плюс тва, плюс тва, й казах, че нали има и други неща, които може да се вършат.

Ваклин: Разбира се.

---

²⁷ Точните думи на подс. Дюлгеров, установени със СРС: "Начи виж сега - аз там моите условия - аз, аз по принцип нали горе-долу работя за петнайсет - десет - петнайсет процента от сумата, зависи ква е. Ама това ще го обсъдим с тебе, тва не е проблем...."петнайсе процента, да, даже и двайсе някъде, в зависимост къде е по-сложна ситуацията". - разговор № 16420846 от 31.03.2018 г, в 12,52 ч и разговор № 16420951 от 31.03.2018 г от 12,55 ч, ВДС том 1.

²⁸ При тази среща не са били използвани СРС и точното съдържанието на разговора им не е известно; за него може да се съди от останалите източници на доказателствени сведения.

²⁹ Точните му думи, установени със СРС, са следните: "Тя отначало не искаше нали да, дума да, да става. Не знам, бе. Там работата сериозна, ама направих всичко, каквото можах. Така че мисля, че понеделник-вторник си готов. Ти пригответи там каквото трябва" - разговор № 16427933 от 31.03.2018 г, 18,14 часа, том 4 ВДС, л. 31/155 долу.

Дюлгеров: Тя ме разбра много добре.

Ваклин: Ами да. Аз имам, аз имам още четири проекта там."

§ 25. Разговори на 02.04.2018 г

На 02.04.2018 г св. Ваклин провел нов разговор с подс. Дюлгеров, като св. Ваклин изразил готовност да вземе парите за подкупа със себе си³⁰ и да се срещне с подс. Иванчева. По-късно същата вечер отново се чули по телефона, като уговорили среща в пицарията "Ил Форно", където св. Ваклин предполага, че ще се види с подс. Иванчева; след като подс. Дюлгеров му казал, че тя няма да дойде, св. Ваклин изразил притесненията си, че въпреки големия подкуп тя може да го излъже³¹. Когато подс. Дюлгеров му казал, че подс. Иванчева няма да дойде на срещата, св. Ваклин се отказал от срещата само с подс. Дюлгеров. Изразила съмнения дали въобще да продължи да участва в корупционната схема³².

По-късно същия ден, вечерта след 21,00 часа, подс. Иванчева се обадила по телефона на своята секретарка - св. Маргарита Стоянова. Посочила, че търси, но не може да намери преписката на "Ваклин груп" ООД (от контекста се разбира, че подс. Иванчева се намира в своя кабинет). Св. Стоянова я уведомила, че тази преписка, заедно с други, които преди това подс. Иванчева е била изисквала, се намират в кабинета ѝ. Подс. Иванчева поискала от нея на другата сутрин да ѝ ги представи, за да ги разпише³³.

По-късно същия ден, около 21,44 часа, подс. Иванчева провела разговор по телефона с подс. Дюлгеров, като му изпратила да инсталира на телефона си програма, с която да провеждат разговори, които не може да се подслушват и проследяват. Подс. Дюлгеров ѝ казал, че св. Ваклин искал да се видят, но подс. Иванчева не желала лична среща с него³⁴.

По-късно подс. Петрова се обадил от телефона на подс. Иванчева, като се уговорили с подс. Дюлгеров да се видят на следващия ден³⁵.

§26. Срещата на 03.04.2018 г между подсъдимите

Междувременно, на 03.04.2018 г, между 13.30 - 15.22 часа, подс. Дюлгеров провел нова среща с подс. Иванчева и подс. Петрова³⁶; разговорът между тях, докато се движат по

---

³⁰ Том 4 папка 2 ВДС, л. 33/155, като св. Ваклин казва: "Заявил съм всичко в банката, даже съм тръгнал натам"... И л. 34/155 "...аз ще ги разнасям в мене, така че няма проблеми".

³¹ Точните думи на св. Ваклин, установени със СРС, са следните: "Много е сериозно. Искам да, не да утре да ми врътне опашка и да каже, - йок, гледай си работата. Искам - аз се съгласявам на, на голям така, ама не искам да, да знам, че е после, после ти с какви очи ще от, ако утре ме спъне на, след две седмици ми е да кажем, обявяването на, а това, за земните маси и ме спъне на земните маси" - разговор № 16477823 от 02.04.2018 г, 16, 59 ч, том 4 папка 2 ВДС, л. 37/155.

³² Точните думи на св. Ваклин и подс. Дюлгеров, установени със СРС: Св. Ваклин: "...да беше за, за една десета от това, да, ама тука е доста....ако ще си троя нервите още година и половина, по-добре да почакам до другите избори", като подс. Дюлгеров го успокоява: "Да бе, да бе. Не се. Значи виж сега - не се. Аз мисля, че тука по-скоро е някакво там неразбиране от другата страна...Утре искам да те видя да ти кажа някои неща"; след това, когато св. Ваклин продължава със съмненията си, подс. Дюлгеров го успокоява: "Не, не, там, слушай, не, не, чакай, чакай, ти не си, не. А, значи, това, което е говорено, поне нали както сме ги говорили нещата, за трите, ъ, там неща, които..." - разговор № 16478914 от 02.04.2018 г, 17,42,20 часа, том 4 папка 2 ВДС, л. 40/155 - л. 41/155.

³³ Том 3 ВДС, разговор № 16483416 от 02.04.2018 г, 21:11:39 часа, л. 91/100 - 93 /100.

³⁴ Точните им думи, установени със СРС, са следните: Дюлгеров: "Да бе. Само да ти кажа, че оня. Така един човек там, иска да се, да се видим. Иванчева: Е, оня, дето си говорихме. Дюлгеров: Аха. Иванчева: Вие не се ли видяхте днеска? Дюлгеров: Ами не, той иска всички да се видим. Иванчева: О, аз, ние, нямам право да се виждам с никой....То няма за какво да се виждаме, при положение, че ще си .... нещата. В смисъл такъв. Дюлгеров: Да, да. Аз утре ще се видя с него. Така че, спокойно" - л. 43/155 том 4 папка 2 ВДС, разговор 16483770, 02.04.2018, 21,44,36 часа.

³⁵ Том 4 папка 2 л. 43/155 - 45 /155.

улицата, не е закрепен със СРС. В определен момент преди 14,00 часа те седнали в заведение, като в периода 14,00 - 15,22 часа разговорът им бил записан със СРС.

На тази среща, освен другите теми, те обсъждали и отношенията си със св. Ваклин. Разговорът им е конспиративен³⁷. Подс. Дюлгеров ги уведомява, че св. Ваклин е притиснат до стената, поради което ще е склонен да им даде искания подкуп³⁸, както и че е възмутен от сумата³⁹. Подс. Иванчева и подс. Петрова определили ситуацията на св. Ваклин като тежка, доколкото е завел съдебно дело срещу тях. След това подс. Иванчева потвърдила, че се касае за три вноски по 75 000 евро⁴⁰. Впоследствие подс. Иванчева и подс. Петрова изчислили размера на подкупа⁴¹ и сроковете за плащане⁴², като подс. Дюлгеров запазил за себе си 20 процента от този подкуп⁴³. Подс. Иванчева си водила записки⁴⁴. Също така подс. Иванчева уточнява, че не е склонна срещу подкуп да се съгласи да изпълни задълженията си относно административното обслужване по извършване на ново строителство в близост до стари блокове, защото запазването на зелените площи между съществуващите блокове за нея е мисия⁴⁵.

След като обсъдили други теми, отново се върнали на темата за св. Ваклин. Подс. Дюлгеров посочила, че св. Ваклин изпитвал недоверие, че действително преписката му ще бъде придвижена, след като даде подкупа⁴⁶. Подс. Петрова веднага предложила на подс. Иванчева да ѝ разпредели преписката и тя да извърши нужните действия⁴⁷, но подс. Иванчева се противопоставила - като поискала да се срещне с него и само симулативно да

---

³⁶ Видеофайловете, заснели движението на тримата подсъдими по ул. Екзарх Йосиф в периода 13,34 - 13,40 часа, се намират в том 4 ВДС, папка 2, л. 4/5

³⁷ След като получава питието си от сервитьорката, подс. Иванчева посочва на л. 7/47 в том 2 папка 2 ВДС: "Сега, прибираме телефоните, слагаме ги на земята". След това обсъждат други служебни теми (дали е пусната преписката на Светлин и др), като се споменава и случая на св. Ваклин: подс. Петрова пита: "От предния път има ли още нещо?", като подс. Дюлгеров отговаря: "Да, чакай сега. Ваклин накрая ще го оставим, защото там е, ще ви обясня после" - л.8/47 долу том 2 папка 2 ВДС. Всички тези обсъждани от подсъдимите случаи са извън предмета на делото.

³⁸ Точните му думи, установени със СРС, са следните: "И така, ще говоря пак с него. Мисля, че е узрял е той. Той няма къде, той няма, не може да предприеме нищо. Той е притиснат до стената... защото по принцип трябва да стане... той няма бързане и аз му викам, добре. Ама ти искаш, ти бързаш, нали? Ти ми казваш, че бързаш" - л. 14/47 том 2 ВДС, папка 2.

³⁹ Точните му думи, установени със СРС, са следните: "Човече, аз си сложих целия творчески потенциал... той се потресе, ти разбираш ли, вече не знам..." - л.15/47 том 2 ВДС, папка 2.

⁴⁰ Точните ѝ думи, установени със СРС, са следните: "Да, казахме три по седемдесет и пет еврота" - л. 14/47 том 2 ВДС, папка 2.

⁴¹ Подс. Петрова уточнява: "Стават 12 по 20, 240" - л. 14/47 том 2 ВДС, папка 2.

⁴² Подс. Иванчева уточнява: "Три пъти по 75 ще ги получи. Другото сега ще му го включим да тръгне. После ще бъде при виза ли е, какво? Проект ли е, какво е? После при строителна площадка. Двадесет си е нормална оферта, защото като тегля една черта, че е ОК" - л. 15/47 том 2 ВДС, папка 2, а също така "С Ваклин на три по 75", на което подс.Петрова потвърждава "Да", а подс. Иванчева поема ангажимент да придвижи преписката: "Това пък е добре. Просто го разписвам и в кабинета". - л. 21/47 том 2 ВДС, папка 2.

⁴³ Подс. Дюлгеров: "Аз двадесет си вземам, нали, като начислявам си ги, да" - л. 15/47 том 2 ВДС, папка 2.

⁴⁴ Аргументира се така: "Почвам да забравям. Затова искам да си пиша" - л. 15/47 том 2 ВДС, папка 2.

⁴⁵ Л.15/47 долу "това не се продава, защото ни е мисия", л.16/47 горе "няма цена за това", том 2 ВДС, папка 2.

⁴⁶ Точните му думи, установени със СРС: "Защото той пътека направи, разбираш ли"... след това иронично подмята: "Какво искаш ли, договор?!", като уточнява: "той не вярва, да той не вярва" - л. 26/47 том 2 ВДС, папка 2.

⁴⁷ Нейните думи: "Еми добре, бе, Деси, ако толкова не вярва, разпредели ги към мен в системата"... "Той ще може да провери в системата, че са преразпределени" - л. 26/47 том 2 ВДС, папка 2.

проведат разговори за детска площадка, който в действителност няма да бъде построена; по този начин св. Ваклин щял да се убеди, че говорят именно за подкупа⁴⁸.

След 15,22 часа разговорът между тях не е записан със СРС, като записът рязко прекъсва, по средата на думата. Остава неустановено колко време след 15,22 часа подсъдимите са разговаряли помежду си и на какви теми.

§27. Срещата на 03.04.2018 г между св. Ваклин и подс.Дюлгеров

Същия ден, 03.04.2018 г, се провела нова среща между подс. Дюлгеров и св. Ваклин в заведението "Кафетерия Еспресо" на бул. Княгиня Мария Луиза. Св. Ваклин носил със себе си паричната сума от 70 000 евро (една пачка - 100 банкноти - от купюри 500 евро и две пачки от купюри по 100 евро), които предходния ден били белязани, в рамките на разрешеното използване на СРС.

Подс. Дюлгеров му разказал за срещата си с подс. Иванчева и подс. Петрова, както и съгласието им да получат парите разсрочено, на по три равни вноски. Отново коментирали размера на този подкуп, като приели, че той е прекалено висок. Коментирали и бъдещите строителни планове на св. Ваклин в район Младост, както и възможността той да заплати исканата от подс. Иванчева и подс. Петрова сума по 20 евро на кв.м. и за тези бъдещи строежи. Св. Ваклин посочил, че общата РЗП на всички тези бъдещи сгради ще възлезе на 59 000 кв.м., което, умножено по 20 евро на кв.м., ще възлезе на повече от милион евро. Поради което и за него би било непосилно да плати на подс. Иванчева и на подс. Петрова такава висока цена - а именно по 20 евро на кв.м. - и за този имот. Подс. Дюлгеров се съгласил с това.

Двамата направили определени сметки, като достигнали до извод за необходимост от двойно намаление на общата сума за подкупа, за всички имоти - а именно на половин милион⁴⁹.

Св. Ваклин също така настоявал да се срещне с подс. Иванчева лично, преди да даде първата вноска от искания подкуп - тъй като искал да е сигурен, че тя ще спази обещанието си.

По-конкретни подробности за тази среща, съобразно установеното със СРС: Тази среща била записана в периода между 17,08 и 17,51 часа⁵⁰, като Дюлгеров пресъздал основните моменти от срещата му с подс. Иванчева и подс. Петрова, като отново уверил св. Ваклин, че кметът на район Младост (подс. Иванчева) ще изпълни своята част от

---

⁴⁸ Точните ѝ думи, установени със СРС: "Не, бе. Да дойде да ми каже, че ще ми даде площадка, която аз ... потвърждавам. Така ще направи една площадка без строежи. То ако ще се води само като площадка. Което ще му е на него ясно, че говорим за това, което е." - л. 26/47 долу, том 2 ВДС, папка 2. И също така, когато подс. Дюлгеров казва, че ще се обади на св. Ваклин, за да го уведоми за тази договорка, подс. Иванчева я потвърждава: "Искате ли за площадката така да му кажем. Ако искаш, ще направим една площадка, ще говорим за площадка, само къде ще се направи и какво ще бъде. И това ще е доказателство, че... моите преписки като видят, ще кажат...да може да дойде - инвеститор иска да направи детска площадка. Ще му кажат, ще попита "моята преписка", "разбрах, че се движи". Аз ще му кажа "Да, движи се". Друго нищо не говорим - л. 28/47 долу, л. 29/47 горе, том 2 ВДС, папка 2. А също така и "Ако иска среща с мен, значи официално говориме, ще дойде да предложи детска... да не се виждаме и дотам" - л. 36/47 долу, л. 37/47 горе ВДС 2, папка 2.

⁴⁹ За този момент от развитието на отношенията им - а именно намаляване на размера на искания подкуп (като сума на кв.м.) св. Ваклин дава показания на л. 608 долу, л.610 по средата, л.2043 по средата от съдебното производство.

⁵⁰ За тази среща е изготвен и видеозапис - л.182-187, том 1 ВДС, папка 2 и снимка - л. 4 том 4 ВДС папка 2.

сделката⁵¹. Св. Ваклин изразил съмнения, като посочил, че многократно е бил лъган от нея, поради което държи тя да поеме личен ангажимент спрямо него⁵².

След това коментирали⁵³ общата РЗП на всички обекти на Ваклин, настоящ и бъдещ, като достигнали до извода, че по 20 евро става един милион. Отново св. Ваклин посочил, че не може да е сигурен, че кметът на район Младост (подс. Иванчева) ще удържи на думата си⁵⁴. При това подс. Дюлгеров предложил да се намали размера на подкупа от 20 на 10 евро на кв.м., предвид по-голямата площ на обектите на Ваклин⁵⁵. Св. Ваклин се съгласил, като се договорили с подс. Дюлгеров последният да представи тази оферта на подс. Иванчева. Св. Ваклин уточнил своите обекти в район Младост, като двамата постигнали договорка коментираният от тях подкуп, искан от подс. Иванчева и подс. Петрова, да се отнася не само до имота, чиято преписка е била фактически спряна, но и до бъдещото административно обслужване на всички тези имоти⁵⁶. Подс. Дюлгеров изразил съмнение, че подс. Иванчева ще се съгласи да получи само по 10 евро на кв.м.⁵⁷, като св. Ваклин му възложил да спазари променените условия на подкупа⁵⁸. Дюлгеров предложил за първия обект, който е около 12 000 кв.м. РЗП, да бъде платен подкуп от по 15 евро на кв.м., а за следващите обекти, които са около 40 000 кв.м. вече по 10 евро на кв.м., като св. Ваклин се съгласил⁵⁹. Същевременно подс. Дюлгеров изразявал притесненията си, че подс. Иванчева ще продължи да иска по 20 евро на кв.м.⁶⁰.

---

⁵¹ Точните думи на подс. Дюлгеров, установени със СРС: "Значи говорих за това. Значи казвам, викам сега, човека е абсолютно прав, сумата въобще не е малка, значи ти как ще му гарантираш, нали нещата точно за земните маси. Директно я попитах. И ти знаел ли кво ми каза... Всичко си е в законовия ред, значи, гарантирам, че няма да го пипам, значи гарантирам, викам ти, викам, на мен даваш ли ми дума. Щото, викам, аз си слагам името. Тя вика - давам. Добре, викам, разбрах се" - л. 54/226 том 1 ВДС, папка 2.

⁵² Многобройни са изявенията на св. Ваклин в този смисъл, сред които и следното: "...ама това, което иска тя, е много пари и за тия много пари аз искам ангажимент, в който, ако тя се издъни, аз да имам очи, като отида при нея, тя да ме погледне и да каже - "ами, а, трябва да ми направиш дръвче на луната", за да знае, че аз съм човекът, който ѝ е дал. Щото в противен случай какво - тя ще ми удари контраата, както лъже постоянно, ще ме излъже още един път и аз ще отида на, на схема, в която се отида на поредната среща, Русев ще застане срещу мене, ако, ако не избяга, щото и то сигурно и на него му е писнало. Ще застане срещу мене и ще каже - човек, сори, ама нищо не зависи от мене" - л. 60/226 том 1 ВДС, папка 2.

⁵³ Том 1 ВДС, папка 2, л. 61/226.

⁵⁴ Точните му думи, установени със СРС, са: "Еми много е. Аз затова казвам, аз щото хубаво - сега правиме нещо, и после аз вкарвам следващия проект и се почват циркове" - л. 61/226 том 1 ВДС, папка 2.

⁵⁵ Точните му думи, закрепени със СРС, са следните: "Добре, случай, ако например нали сега както е, нали тя сега искаше 20. Нали двайсе, така го смятахме. Двайсе искаше. Да, ако, нали тогава увеличаваме колко пъти площта, нали, смисъл да ѝ кажем, да го сметнем по десет да кажем" - л. 61 том 1 ВДС папка 2.

⁵⁶ Точните им думи, установени със СРС, са следните: св. Ваклин: "Ама чакай, аз имам две обезщетения, които са още шест. Това са 58 РЗП в Младост". Подс. Дюлгеров: "Да. 58. Тука говорим за всичко?". Св. Ваклин: "Всичко накуп". - л. 64/226 том 1 ВДС, папка 2.

⁵⁷ Точните му думи, установени със СРС, са следните: "Няма да се навие на десет според мен" - л. 65/226, папка 1 ВДС, папка 2.

⁵⁸ Точните им думи, установени със СРС: подс. Дюлгеров: "Няма да се навие на десет според мен". Св. Ваклин: "Не знам. Говори... Да виж да се спазарим" - л. 64/226 - 65/226 том 1 ВДС, папка 2, а също така: "Абе. Нека почнем оттам пък. Не знам. Говори. Да, виж да се спазариме" - л. 65/226 долу, л. 66/226 горе, том 1 ВДС, папка 2.

⁵⁹ Точните им думи, установени със СРС, са следните: Дюлгеров: "Знаеш какво може да направим, ще ѝ предложим друга схема. Смисъл, да почнем малко по-високо за тия дванайсет и после да намалим, щото нали страх я е, щото тя е алчна.... Знаеш какво, дай да направим. Да кажем тия дванайсет да ги пуснем по 15 нали, грубо такова, а другите там четиридесет - по 10" - л. 66/226 том 1 ВДС, папка 2; а също така и "Тия дванайсет и петстотин да са по не по двайсет, а да минат по петнайсет, да речем - л. 67/226 том 1 ВДС, папка 2.

⁶⁰ Точните му думи, закрепени със СРС са следните: "Аз се притеснявам да не се заинати да иска тия двайсет, защото тя си ги е фиксирала...А, но, а, но за останалите за десет ще се навие, щото площта е много голяма и нея я блязни сумата." Л. 70/226 том 1 ВДС, папка 2; а също така и "Аз ще го пробвам на петнайсет,

Подс. Дюлгеров обяснил на св. Ваклин, че подс. Иванчева не искала да се срещне с него лично, защото преди време е била записана как иска подкуп⁶¹. Предложил му да дадат първата вноска от парите⁶², като св. Ваклин се съгласил. Подс. Дюлгеров поискал и потвърждение за възнаграждението за посредничеството си⁶³.

Ваклин посочил, че носи парите⁶⁴, като отново потвърдил ангажимента си да оттегли жалбите си против нея⁶⁵. Подс. Дюлгеров се опитал да го убеди да му даде част от парите, които той да задържи, докато подс. Иванчева не пусне преписката на св. Ваклин и чак след това да ѝ ги предаде⁶⁶. Св. Ваклин не се съгласил, като настоявал подс. Иванчева да се срещне с него лично, като пред него тя да поеме ангажимент за придвижване на преписката, ако получи тази парична сума⁶⁷. Дюлгеров му казал, че подс. Иванчева се притеснява да говори по темата за подкупа в общината, защото се притеснявала, че кабинета ѝ се подслушва⁶⁸.

Тези обстоятелства се повтарят до края на разговора им, като той приключва с обобщението, че подс. Дюлгеров ще се опита да говори с подс. Иванчева тя да получи за администрирането на преписката за първия обект по 15 евро на кв.м., а за вторият по 10 евро на кв.м.⁶⁹

§28. Телефонен разговор между подс. Дюлгеров и подс. Иванчева

За великденските празници (06-10 април) подс. Иванчева заминала за Гърция. Поради което и подс. Дюлгеров не можел да се срещне с нея, за да я уведоми за възраженията на св. Ваклин.

На 10 април 2018 г (вторник) подс. Дюлгеров се обадил по телефона на подс. Иванчева, като тя го уведомила, че все още е в Гърция, но ще се върне на другия ден; коментирали случая с подс. Ваклин, като инициативата била на подс. Иванчева⁷⁰, а подс. Дюлгеров я уведомил, че има промени, но в положителна насока; уговарят се да се видят на следващия ден вечерта. Тези положителни промени били новите условия, договорени между подс. Дюлгеров и св. Ваклин - а именно намаляване на сумата за подкупа от 20 на

нали, казвам ти го, обаче, ако се е запънала на двайсет, тя се е запънала, тя си е решила..... но за тези другите десет ще се навие, щото нея ще я поблазни сумата." - л. 71/226 том 1 ВДС, папка 2.

⁶¹ Точните му думи, записани със СРС, са следните: "Значи, казаха ми, че някъде са я записали как си иска пари. И са казали, нали, е тука ти го, изкарваме го и. Тя така действа. Тя си е поискала. Тя намерила от кой да си поиска...И вика - не, не искам да се виждаме. Аз на теб разчитам, нали.... И някой я записал как иска...и тя затова, разбираш ли, не иска да, да се яви, нали, да, да, да, тя я е страх от...затова ти като нали, разбирам защо я е страх - л. 73/226 том 1 ВДС, папка 2.

⁶² Точните му думи, записани със СРС, са следните: "Дай да, да почнем система. Нали да ѝ пуснем, да пуснем първата вноска. Това ще, ще подаде сигнал, ще заработи" - л. 74/226 том 1 ВДС, папка 2.

⁶³ Съобразно закрепеното със СРС: "Значи сега там за моите там проценти, на теб разчитам, защото аз със нея не искам да имам никакви отношения там, щото тя е просто...." - л. 75/226 том 1 ВДС, папка 2.

⁶⁴ Точните му думи: "Аз парите съм ги приготвил. Така че. Аз. Е го е! Във едри банкноти" - л. 75/226 том 1 ВДС, папка 2.

⁶⁵ Л. 76/226 том 1 ВДС, папка 2.

⁶⁶ Точните му думи, закрепени със СРС, са следните: "Слушай малко. Ако искаш, една част ми дай! Нещо такова да измислим! И да кажа - той ми даде една част, нали, пускаш го - давам ти другите. Нещо такова" - л. 77/226 том 1 ВДС, папка 2.

⁶⁷ Отново л.77/226 том 1 ВДС папка 2.

⁶⁸ Изявлението му, закрепено със СРС, е следното: "Тя вика, ма той може да дойде, нали, обаче ние няма да си говорим. Щото там ги слушат. Да знаеш. Кабинета се подслушва.... Значи страх я е.. И знаеш ли какво ще направи? Ще говори глупости... И тя знаел ли какво ще ти каже? А, ще ми дадете едни площадки, щото тя го говори на всички" - л. 77/226 - 78/226 том 1 ВДС, папка 2.

⁶⁹ Точните му думи, закрепени със СРС, са следните: "Добре, какво да направим? Ще говоря с нея. Значи цялото, колко - 58 каза - евентуално едните по 15, другите по 10" - л. 82/226 том 1 ВДС, папка 2.

⁷⁰ Думите ѝ, закрепени от СРС: "Там по, от ония неща, о кей ли си или...има ли промяна или са същите нещата" - разговор № 16671945, 10.04.2018 г, 13,55,30 часа, л.84/155, том 4 ВДС.

15 евро на кв.м. за първия обект, от 12 500 кв.м. РЗП и разширяване на корупционните отношения, с предлагане на сумата от 10 евро на кв.м. за бъдещите обекти на св. Ваклин, общо около 40 000 кв.м. РЗП.

§29. Срещата на 11 април 2018 г между тримата подсъдими

Следобяда на 10.04.2018 г, подс. Дюлгеров се обадил на св. Ваклин, като го уведомил, че подс. Иванчева е в чужбина, но на другия ден щял се види с нея и щели да се изяснят нещата⁷¹.

На следващия ден - 11.04.2018 г - подс. Дюлгеров си уговорил среща с подс. Петрова и подс. Иванчева вечерта, но след това я отменил, поради заболяване на детето му⁷². При все това, след посещение при лекар, късно вечерта, той осъществил тази среща с подс. Иванчева и Петрова⁷³. На тази среща тримата обсъждали и корупционното им отношение със св. Ваклин.

На тази среща подс. Иванчева и подс. Петрова, като обсъдили възможността да отправят корупционно искане не само за текущия обект на св. Ваклин, но също така и за бъдещите му строителни инвестиционни намерения, се съгласили да поискат от него не по 20 евро на кв.м., а по 15 евро на кв.м. за първия обект на св. Ваклин и по 10 евро на кв.м. за новия бъдещ обект; същевременно се интересувала кой е този обект и къде се намира.

Същевременно останала в сила първоначално постигнатата между тях договореност да получат подкупа на три вноски, съобразно развитието на строежа.

Подс. Иванчева си водила бележки на тефтерче, като написала:

“В-12,500 x 15“.

Този запис означавал, че от св. Ваклин иска да вземе подкуп в размер на паричната сума, която се получава от умножаването на РЗП на строежа – а именно 12 500 кв.м. по сумата от 15 евро.

След това неустановено лице изписало следващите пет реда на тази страница. Това лице със сигурност не е нито подс. Иванчева, нито подс. Петрова, като е налице висока степен на вероятност, че не е и подс. Дюлгеров.

Тези записи са следните:

„I 12 500 x 15 – 187 500“ – на първия ред;

„40 000 x 10 – 400---“ – на втория ред;

„5-5“ – на третия ред.

Четвъртият ред е една хоризонтална черта

Петият ред е нечетлив.

Тези записи доразвивали първият запис на подс. Иванчева – а именно римската цифра I обозначава искания подкуп за първия обект; възпроизвеждало се умножението на 12 500 по 15, като – за разлика от първия ред – се посочва и произведението – а именно сумата от 187 500 евро. Вторият ред обозначава намерението за получаване на подкуп за втората група обекти на св. Ваклин – а именно 40 000 кв.м. РЗП по 10 евро, което прави 400 000 евро;

След това, в долната половина на тефтерчето, подс. Иванчева поставила дълга хоризонтална линия; под нея написала следното:

„①. 187 500:3-20%“

След това поставила още една дълга хоризонтална линия.

---

⁷¹ Разговор № 16677363 от 10.04.2018 г, 17,50,05 часа, л. 84/155 - 85/155 том 4 ВДС.

⁷² Л.85/155 - 88/155 том 4 ВДС.

⁷³ Тази среща се споменава от подс. Дюлгеров в разговора му със св.Ваклин на 13 април 2018 г, като от думите му се установява, че тя се е състояла в нощта, когато е ходил на лекар заради заболяване на детето си след слагане на ваксина - л. 85/226, л.89/226 том 1 ВДС папка 2.

Този запис, между двете линии, обозначава паричните суми, които подс. Иванчева смятала да получи от св. Ваклин – а именно сумата от 187 500 евро; тази сума е щяло да бъде разделена на три вноски; 20% от тази сума е щяла да бъде за подс. Дюлгеров (тази комисионна от 20% е била още преди това уговорена между тях).

С поставянето на двете линии подс. Иванчева отграничавала този запис от други нейни начинания, извън предмета на делото.

След това, на последните три реда, подс. Иванчева изписала допълнително числа (евентуално парични суми) и имена, които са извън предмета на делото.

Записите в останалата част от тефтерчето, изпълнени от подс. Иванчева и от подс. Дюлгеров, са извън предмета на делото.

Това съгласие, за искане от св. Ваклин на подкуп по 15 евро на кв.м. РЗП, или общо 187 500 евро, било постигнато само от подс. Иванчева и подс. Петрова. Св. Дюлгеров им предложил тази промяна в корупционното отношение със св. Ваклин, като още преди това, при разговора си със св. Ваклин на 03.04.2018 г, бил постигнал с него съгласие да отпрати към подс. Иванчева и подс. Петрова предложение за такава промяна.

На самата среща на 11 април 2018 г той не постигнал с тях такова съгласие за намаляване на сумата от 20 на 15 евро на кв.м., респективно от 250 000 на 187 500 евро, тъй като волята му за такава промяна вече е била формирана по-рано.

На тази среща тримата подсъдими не обсъждали въпроса за получаване на подкупа; нито обсъждали условията как подс. Дюлгеров ще се свърже със св. Ваклин и ще му съобщи за съгласието на подс. Иванчева и подс. Петрова да получат намаления размер на подкупа.

Подс. Дюлгеров сам взел решение какви телефонни разговори и лични срещи да проведе със св. Ваклин.

§30. Телефонен разговор между св. Ваклин и подс. Дюлгеров на 12 април

На 12.04.2018 г, около 17,00 часа, св. Ваклин се обадил на подс. Дюлгеров, като се интересувал какво става с неговата преписка. От своя страна подс. Дюлгеров поискал от него номерата на УПИ-тата на новите имоти, които той имал в район Младост и които имал намерение да застрои. Уведомил го, че подс. Иванчева и подс. Петрова са се съгласили на тези условия, като са се съгласили да намалят своите претенции⁷⁴. След това му предал съгласието на подс. Иванчева да се видят лично, като инструктирал как св. Ваклин следва да се държи в нейно присъствие и как да приема държането ѝ - а именно да очаква, че тя ще говори за детски площадки.

По-късно същия ден, около 18,15 часа, св. Ваклин изпратил СМС-и на подс. Дюлгеров относно данните на другите недвижими имоти, спрямо които има намерение да ги застрои - а именно УПИ, площ, кинт, адрес⁷⁵. След нов разговор, в който св. Ваклин проверил дали Дюлгеров ги е получил, последният му казал, че ще ги препрати (на подс. Иванчева и подс. Петрова). На следващия ден подс. Дюлгеров, след разговор с подс. Петрова, ѝ препратил тези СМС⁷⁶. Преди срещата им със св. Ваклин на следващия ден тя проверила тези имоти – право на собственост и евентуални възможности за застрояване.

---

⁷⁴ Точните думи на подс. Дюлгеров, установени със СРС, са следните: "Сега, да знаеш, че тия условия, дето ги говорехме там нали тия, дето си го говорихме нали - приеха ги... и нали аз им казах, че нали ще искаш там ангажимент личен нали да може да ги правим нещата." Разговор № 16724924 от 12.04.2018 г, 17,08,08 часа, л. 64/95 - 67/95, том 1 ВДС.

⁷⁵ Л. 67/95 том 1 ВДС.

⁷⁶ Л. 97/155 том 4 ВДС.

§31. Телефонни разговори на 13 април

На 13.04.2018 г (петък), около 12,30 часа, св Ваклин се обади на подс.Дюлгеров - който отново го инструктирал как да се държи на срещата с кмета на район Младост (подс. Иванчева)⁷⁷. Уговорили се св. Ваклин да има готовност за такава среща - същия ден или другата седмица.

Подс. Дюлгеров споменал и свой предходен опит по посредничество при предаване на подкуп⁷⁸.

След това подс. Дюлгеров се опитва да се свърже с подс. Иванчева и подс. Петрова, но без успех. По-късно подс. Петрова му се обадила; веднага след като подс. Дюлгеров ѝ казал, че се е срещнал със св. Ваклин, тя му записала час за среща с кмета на район Младост (подс. Иванчева)⁷⁹.

По-късно същия ден, подс. Дюлгеров уведоми св. Ваклин по телефона, че му е уредил среща с кметлицата същия ден около 16.00 - 16-30 часа. Св. Ваклин иска да се видят преди това, за да уточнят точно как следва да предаде парите⁸⁰. Дюлгеров му казал, че той ще вземе и предаде подкупа. Ваклин предложил той да даде парите на заместник кмета на район Младост⁸¹, като подс. Дюлгеров не бил съгласен, като държал той да ги получи от св. Ваклин и да ги предаде.

Уговорили си среща в Ринг Мол.

§32. Срещата в Ринг Мол

На нова среща между св. Ваклин и подс. Дюлгеров, на 13 април в Ринг Мол⁸², последният го уведоми, че се е срещнал с кмета на район Младост (подс. Иванчева), като отново коментирали личностите ѝ особености, а също така и финансовите затруднения, които търпи фирмата на св. Ваклин поради отказа на кмета на район Младост да придвижи

---

⁷⁷ Точните думи на подс. Дюлгеров и св. Ваклин, установени със СРС, са: ""Виж са, идеята е да отидеш да се видиш. Нали тя ще ти говори там за нали, че дарения правиш ии, но ... нали ти искаш ангажимент да поеме тя.

Ваклин: "Да де, ама тя е в течение. Тя нали парите са договорени със нея. Тва просто така."

Дюлгеров: "сега, а, нали, ако ти искаш, нали, искаш да, тя да поеме да отидеш да се видиш - няма проблем нали, това е говорено, ма, ма, макар че ти казах, че ще почне нали там - площадки, пътища и сакви. Тя ги говори така или иначе. Но ако искаш пък другия вариант направо да действаме. Не знам. Ти кажи. ... Нещата принципно са говорени." - Разговор № 16747407, от 13.04.2018 г, 12,39,55 часа, л.53/95 - 58/95, том 1 от ВДС.

⁷⁸ Точните му думи са: "Аз доста неща съм, знаеш, сме правили, обаче значи такава чудо наистина не съм виждал... И не знаят какво искат и не знаят как да го направят. И ти му казваш.... Щото те нямат нито практики, нямат опит, нямат нищо, ама то нищо нямат".- Разговор № 16747407, от 13.04.2018 г, 12,39,55 часа, л.53/95 - 58/95, том 1 от ВДС.

⁷⁹ Разговорът е на л.95/155 - 96/155 том 4 ВДС. В този разговор подс. Петрова поема ангажимента да запише такъв час - и след това да уведоми подс. Дюлгеров. Следващият записан разговор на подс. Дюлгеров е със св. Ваклин - като той го уведомява, че му е записан час в 16,00 - 16,30 часа - л.97/155. Или липсва уведомлението на подс. Петрова към подс. Дюлгеров, че е записала този час. Следва изводът, че отговорът на подс. Петрова към подс. Дюлгеров не е станал чрез използването на телефонна комуникация, а чрез интернет връзка, с мобилно приложение, което не е проследено и записано със СРС; в предходни разговори между тях се установява ползването на подобни приложения.

⁸⁰ Точните му думи, установени със СРС, са: "Ми преди, да уточним за тия там, това, което ти показва в джоба, как ... и на кого точно, как точно..." Разговор № 16749045 от 13.04.2018 г, 13,32,53, л. 58/95 - 61/95 часа том I ВДС.

⁸¹ Точните им думи са следните: св. Ваклин: "...ако трябва на заместничката да дам документите или, или как?...Ема тя знае ли, тя ще знае ли за документите, щото да не стане..." подс. Дюлгеров - "Знае, знае, знае, знае, спокойно". Разговор № 16749045 от 13.04.2018 г, 13,32,53, л. 58/95 - 61/95 часа том I ВДС.

⁸² Тази среща, освен чрез аудиозаписи, била закрепена и със снимки, словесно възпроизведени на л. 187-193, том 1, ВДС папка 2.

преписката, вкл и предвид неговите опасения, че тя ще има такова поведение (отказ да осъществи административното обслужване) и относно останалите негови имоти, които се намират на територията на район Младост и които той има намерение да застрои. Дватама потвърдили вече взетото решение да се даде подкуп, както и че св. Ваклин ще се срещне с подс. Иванчева, като на тази среща няма да се коментира искането за подкупа, а вместо това подс. Иванчева ще поиска от св. Ваклин да построи детски площадки; подс. Дюлгеров посочил на св. Ваклин, че неговата задача е да се съгласи с тези искания

Св. Ваклин се колебаел дали трябва да даде парите, подготвени за подкупа, на подс. Иванчева, като подс. Дюлгеров настоявал, че тези пари следва да му се дадат на него, а той ще ги предаде - но не и св. Ваклин направо да ги даде на подс. Иванчева⁸³.

Подс. Дюлгеров инструктирал св. Ваклин, че подс. Иванчева ще говори само за детските площадки, но същевременно тя много добре знаела, че става дума за даване на парична сума като подкуп⁸⁴.

След това подс. Дюлгеров и св. Ваклин тръгнали към сградата на администрацията на район с таксиметров автомобил. По пътя - на "Макдоналдс" в Младост 2, подс. Дюлгеров слязъл, като преди това, по време на срещата им, обяснил на св. Ваклин, че в сградата на районната администрация на Младост служителите го познават, поради което не му е удобно да дойде с него.

Дватама имали уговорка подс. Дюлгеров да го изчака в Макдоналдс, като след срещата на св. Ваклин с кмета на район Младост (подс. Иванчева) дватама отново да се срещнат, като св. Ваклин да му предаде парите, които след това подс. Дюлгеров да даде на подс. Иванчева.

§33. Срещата на св. Ваклин с подс. Иванчева и подс. Петрова в сградата на кметството, на 13.04.218 г

Преди тази среща, около 16,50 часа, подс. Иванчева се обадила на подс. Дюлгеров, като той я уведомил, че св. Ваклин я чака и носи парите у себе си⁸⁵.

Около 17,00 часа св. Ваклин отишъл сам в сградата на районната администрация на Младост⁸⁶. Той носил у себе си маркираната парична сума от 70 000 евро, както и предоставеното му от органите на досъдебното производство специално разузнавателно средство - аудиозаписващо устройство.

Св. Ваклин поискал среща с кмета (подс. Иванчева), която го оставила да чака известно време. Междувременно, с него се срещнал друг общински служител, в заседателната зала, който провел с него общ и неангажиращ разговор. Известно време след това подс. Иванчева и подс. Петрова влезли в същата заседателна зала, като отначало провели същия общ разговор (за реституции, за мощностите на "Електроразпределение" и "Топлофикация София", за презастрояване и др).

Подс. Иванчева обяснила на св. Ваклин, че тя и подс. Петрова защитават интересите на обикновените хора от района и че те полагат усилия по озеленяване и облагородяване на район Младост. Подс. Иванчева уведомила св. Ваклин, че в район

---

⁸³ Точните им думи, съобразно закрепеното със СРС: Ваклин: "Парите, фактически, не, не на нея или..." Дюлгеров: "Не Не. Не ги давай на нея. Дай ги на мене. Аз ще се оправя" - л. 99 том 1 ВДС, папка 2.

⁸⁴ Точните им думи: Дюлгеров: "...Тя ще започне да ти говори за площадки сто процента". Ваклин: "А тя, тя е в течение за парите?" Дюлгеров: "Сичко знае, бе човек. Много добре знае всичко. Миналия път си ги пише на едно тефтерче. Представяш ли си?... Много добре знае всичко" - л. 102/226 - 103/226 том 1 ВДС, папка 2.; подобно и на л. 108/226 ВДС 1, папка 2.

⁸⁵ Разговор № 16754869 от 13.04.2018 г, 16,53,32 маса, л. 102/155 том 1 ВДС.

⁸⁶ Неговата среща е заснета, като видеозаписът словесно е възпроизведен на л.193-219, том 1 ВДС, папка 2.

Младост има традиция строителните фирми да правят дарения в полза на района⁸⁷. Тя уведомила св. Ваклин, че трябва да направи финансово дарение в полза на общината, с оглед облагородяване на детска площадка; извадила карта на района, като се опитала да намери мястото, където се намирала тази детска площадка. Дала му възможност да избере коя площадка ще построи или облагороди, като го уведомила, че трябва да съгласува подробностите със зам.кмет Владимир Клисуров.

Подс. Иванчева и св. Ваклин обсъдили планираното застрояване на парцела, предмет на Заповед № РА 50-390/14.06.2017 г, чието обявяване било забавено от районната администрация.

Св. Ваклин посочил името на подс. Дюлгеров, като обяснил поради какви причини е пуснал жалбата срещу забавяне на администрирането на преписката, като подс. Иванчева само посочила, че тази жалба не ѝ е приятна, но не желае да се обсъжда.

Подс. Иванчева, въпреки пасивното поведение на св. Ваклин относно въпроса за облагородяване на площадки, го уведомила, че имат уговорка - а именно че той ще изгради детска площадка, а тя ще осигури администрирането на забавената преписка. Също така му казала, че към този момент не проявява интерес към останалите инвестиционни проекти на св. Ваклин в район Младост⁸⁸.

В хода на тяхната среща, когато св. Ваклин посочил, че неговите чуждестранни инвеститори не разбират защо толкова се бави процедурата, подс. Петрова обяснила, че забавянето на администрирането на преписката се дължи на липсата на служители в администрацията; в този момент подс. Иванчева рязко прекъснала подс. Петрова, като ѝ казала да не се извинява, тъй като по повод тази преписка е трябвало да дава обяснения пред Столичния общински съвет и е заведено дело в Адм.съд; поради това счита, че няма за какво да се извинява.

В края на срещата подс. Иванчева уведомила св. Ваклин, че вече са се разбрали и той трябва да бъде спокоен⁸⁹. При изпращането му, св. Ваклин отново споменал името на подс. Дюлгеров, както и своите надежди за дългосрочните им отношения⁹⁰.

Около 18,00 часа срещата приключила, като подс. Петрова изпратила св. Ваклин до изхода.

§34.Разговори между св. Ваклин и подс. Дюлгеров вечерта на 13 април 2018 г

След срещата си в кметството на район Младост, св. Ваклин отишъл в Макдоналдс, но не намерил там подс. Дюлгеров. След като заредил батерията на телефона си (която междуременно била изтощена), той се свързал с него, като му разказал за срещата си с подс. Иванчева и подс. Петрова. Изразява своето възмущение, че те са му говорили само за

---

⁸⁷ Точните ѝ думи, удостоверени със СРС, са следните: "И-и-и, щото, всички вече знаят, общо взето, който строи нещо в "Младост", прави нещо за квартала. И сега не знам коя детска площадка да дам, защото вие не знам какво ще им изградите" - л. 128 том 1 ВДС, папка 2; и по-нататък: "И да ти кажа, хич не ми е приятно да натискам тука, за да се изграждат площадки" - л. 129 том 1 ВДС, папка 2.; след това говори за площадка за инвалиди - л. 129-130. Също така посочва: "Кой каквото реши, някой прави огради на детски градини, други правят саниране на училища, но то зависи от застрояването, по принцип колкото е." - л. 136 том 1 ВДС, папка 2.

⁸⁸ Точните ѝ думи, установени със СРС, са следните: "Добре. Значи потвърждаваме за детската площадка, потвърждаваме, че преписката ще се придвижи....Другите неща не сме ги гледали, защото не ме вълнуват, засега да Ви кажа.... В Младост не знам кой си" - при което св. Ваклин разяснява за бъдещите строежи с РЗП от близо 60 000 кв.м. - л. 144-145 том 1 ВДС, папка 2.

⁸⁹ Точните ѝ думи, установени със СРС, са следните: "Разбрахме се, потвърдихме го. Да сте спокоен и така" - л. 146 том 1 ВДС, папка 2.

⁹⁰ Точните му думи, установени със СРС, са следните: "Да, аз пак казвам, извинявайте за изневиделицата, ама на Дюлгеров, това му казах, надявам се, да, това ще е дългосрочно, да работим добре" - л. 147 том 1 ВДС, папка 2.

детски площадки, като по никакъв начин не са дали да се разбере, че е налице постигната корупционна договореност⁹¹.

По-късно същата вечер, около 21,25 часа, подс. Дюлгеров се обади на св. Ваклин, като последният отново му разказал за срещата и отново изразява недоволството си от това, че кметът на район Младост (подс. Иванчева) със своето поведение не е удостоверила, че действително поема определен ангажимент за предприемане на определени действия срещу получаване на парична облага⁹².

Също така св. Ваклин се колебаел дали да продължава с действията по предаване на подкупа, като подс. Дюлгеров го убеждавал да продължат⁹³, като му казвал, че ще комуникира със заместник кмета (подс. Биляна Петрова), която била "по-нормална". В крайна сметка, с множество аргументи, подс. Дюлгеров убедил св. Ваклин да не се отказва.

Подс. Дюлгеров го уведоми, че подс. Иванчева му се е обадила по телефона и му е казала, че иска подс. Дюлгеров да вземе парите от св. Ваклин и да им ги предаде. От своя страна св. Ваклин не се съгласил да предаде парите на подс. Дюлгеров, като от своя страна

---

⁹¹ Точните думи на св. Ваклин са следните: "Абе, еба ти цирка ми изиграха - някви площадки, някви глупости, някво много други хора, някви шуротии ми говорят. Дай да се видим да видим какво праиме, щото това въобще не ми харесва... ама то хубаво площадки, ама тука все едно нищо не е договорено. А някви циркове от сорта все едно ни лук яли, ни лук мирисали.... Да, щото те обясняват - тая площадка не на пешо, тая на Гошо, там разни строители. Тоя сме го пуснали, оня сме го пуснали. Е та то, ако ще ги пускат за една площадка за 10 000 лв, аз за кво ще им давам една кофа пари, бе човек? Аз, утре ако почнат да ме спънат, а, какво? Ще отида и ще им кажа - ма, аз ви дадох примерно до тогава сто бона и той, тая тъпанарка ще каже - не, не е верно. И аз какво да направя. Какво като е някаква. Аре сега, моли ти се, да си имаме уважението." - Разговор № 16757941 от 13.04.2018 г, 18,14 часа, том 1 ВДС.

⁹² Точните му думи, удостоверени със СРС, са следните: " - тя за нищо не е поела ангажимент, направи се на луда. Вика, ами аз не, не Ви знам, не Ви помня името. Как се казвате, записва си.... Щото това, което тя направи - никакъв ангажимент, човек". Никакъв! Тя просто ми каза, не, няква глупост от сорта... Вие сте пуснали жалба, не ми е приятно, но ето тука сега искате да дадете една площадка, ние ще придвижим преписката. Да, да Вие как се казвате, че забравих името, да си го запиша. Е , такива глупости разправя. На нищо не прилича. И после утре каква ми е гаранцията. Аз направо съм страшно притеснен..... Еми извинявай, това не е личен ангажимент. Аз нямам никакво доверие, че тоя човек няма да вземе парите и да ме изпържи..... Какъв личен ангажимент? Цялата идея беше да поеме някакъв личен ангажимент, че моите проекти ще се движат нормално. Тя ми говори пълни глупости.... Нали се сещаш, че ако ти нямах доверие, щях да кажа - е тоя иска да вземе кинтите". - разговор № 16762840 от 13.04.2018 г, 21,25 часа, том 1 ВДС.

⁹³ Точните думи са следните:

св.Ваклин - "Аз не мога..... значи аз, аз почна ли да харча, аз затова искам някакви уверения..."

Подс. Дюлгеров "Значи говорено е.... Слушай, слушай.... Слушай, слушай, чуй сега....."

Св. Ваклин: "Тя ще си вземе кинтите .... Тя може просто да му пусне по пързалката и да не пусне обявлението още десет месеца".

Подс. Дюлгеров - "Не, не. Няма да стане така. Не. ....Не. Виж, виж, виж какво ти предлагам. Начи не се притеснявай. Начи говорено е. Аз ѝ казвам - нещата са при мене нали, обаче първо искаме нали да пуснеш нещата. Така ще ги направим."

Св. Ваклин "Дали да имам, дали въобще да ѝ имам доверие".

Подс. Дюлгеров: "Казвам ти, аз съм поел ангажимент. Аз ти гарантирам".

Св. Ваклин: Ако се загубят тия пари, ти не можеш да ми ги върнеш и аз, въз "

Подс. Дюлгеров: "Абе, човек! Няма да се загубят. Гарантирам ти бе, човек! Моля ти се....Дай да направим първата система, щото тя ме питаше нещата, ти къде си" - има предвид първата вноска от подкупа да се даде.

Дюлгеров - "Аз ти предлагам, нали, а, зимам ги нещата. Казвам ѝ нали - нещата са при мене, пускаш нещата. Като не пусне - връщам сичко и довиждане и тва е. Така праим.... Аз така ти гаранти...Ние се познаваме, аз не съм човек за това. Казвам ѝ - нещата са при мен. Пускаш ги значи до вторник. Не ги ли пуснеш, нали, връщам ти ги, довиждане и това е... нали ме познаваш мене. Аз не съм та тия неща. Аз отдална съм ги играл тия неща..... Предлагам ти, предлагам ти така системата - виждаме се, даваш ми ги, аз ѝ казвам, обаждам се пред тебе, казвам ѝ - нещата са при мен. Пусни ги днеска - утре. Не стане ли - връщаме ги. " - разговор № 16762840 от 13.04.2018 г, 21,25 часа, том 1 ВДС.

поискал в знак на добра воля подс. Иванчева да извърши необходимите административни действия по обявяване на Заповедта. В крайна сметка св. Ваклин и подс. Дюлгеров не се срещнали, като приготвената парична сума от 70 000 евро останала у св. Ваклин.

Уговорили се да се чуят в понеделник - 16 април.

§35. Следващите дни били събота и неделя.

На 15 април (неделя), около 14,25 часа, подс. Дюлгеров се обадил по телефона на подс. Петрова, като отправил питане дали е възможно обявлението да бъде пуснато по бързата процедура. Подс. Петрова му отговорила, че не мисли да е възможно, но все пак ще провери⁹⁴.

§36. Събитията от 16.04.2018 г (понеделник)

В понеделник, 16.04.2018 г, преписката на св. Ваклин все още не била администрирана.

Около 11,00 часа св. Ваклин се обадил на подс. Дюлгеров, като отново подс. Дюлгеров успокоявал неговите продължаващи притеснения⁹⁵; уговорили се св. Ваклин да вземе парите и впоследствие да се срещнат, за да му ги предаде.

Няколко минути по-късно подс. Дюлгеров се обадил на св. Ваклин, за да разбере дали парите са приготвени. Св. Ваклин му отговорил, че е на път, като отново изпитвал притеснения дали в действителност кмета и заместник кмета на район Младост (подс. Иванчева и подс. Петрова) са поели действителен ангажимент и дали ще удържат на думата си, като отново подс. Дюлгеров го успокоявал.⁹⁶

На 16 април, около 11.20, подс. Дюлгеров се обадил на св. Стоянова, като се интересувал дали преписката на Ваклин е пусната; получил отрицателен отговор⁹⁷. По-късно подс. Дюлгеров и подс. Иванчева провели телефонен разговор, като той се опитвал да я мотивира да пусне преписката му⁹⁸.

Междувременно св. Ваклин отправил искане към подс. Дюлгеров преписката му да се разгледа по "бързата" процедура, като се антидатираат документите и така се създаде привидност, че Заповедта е била вече редовно съобщена и влязла в сила. Искане за един ден цялата преписка да се обработи и върне към СО; предлагал така да се процедира, все едно заповедта вече е била обявена на табло и сроковете за обжалване са изминали.

Подс. Дюлгеров след няколко неуспешни опити се свързвал с Петрова и поискал от нея прилагането на такава "бърза" процедура, като тя отказала. Веднага след това подс. Дюлгеров докладвал на св. Ваклин, който отново настоявал за такава "бърза" процедура⁹⁹.

Отново св. Ваклин се колебаел дали да продължи с подкупа¹⁰⁰, като отново подс. Дюлгеров го успокоявал, като му казва, че ще се обади да провери какво става с тази преписка.

---

⁹⁴ Разговор № 16829961, 16.04.2018 г, 14,25,05 часа, л. 47/52 - 48/53, том 2 ВДС.

⁹⁵ Точните думи, удостоверени със СРС, са следните:

подс. Дюлгеров предлага на св. Ваклин "да действаме по плана".

Св. Ваклин изпитва съмнения: "Добре Те ще действат ли. Става въпрос ще пускат ли към Столична?"

Подс. Дюлгеров: "Ще го Ще го пуснат Ще го пуснат.....Взимай нещата и и ми звънкай. Аз съм на линия". - Разговор № 16823226 от 16.04.2018 г, 11,00 часа, том 1 ВДС.

⁹⁶ Точните думи на подс. Дюлгеров, удостоверени със СРС, са следните: "Не, не, не. Са ще го, са ще го н, ще звънна да пускат към Столична.....Аз са ще се обаждам да го пускат и така. ..." - разговор № 16823694, от 16.04.2018 г, 11,18 чака, том 1 ВДС.

⁹⁷ Разговор № 16823784, 16.04.2018 ж, 11,21,11 часа - л. 116/155 -130/155 том 4 ВДС.

⁹⁸ Разговор № 16827393 от 16.04.2018 г, 12,57,56, л. 131/155 - 133/155 том 4 ВДС.

⁹⁹ Поредица от разговори в том 4 ВДС, л. 135/155 - 141/155.

По-късно същия ден, около 14,30 часа, св. Ваклин се обади на подс. Дюлгеров (след като не е успял да отговори на обаждането на подс. Дюлгеров). Подс. Дюлгеров го уверил, че е говорил с район Младост, като кмета (подс. Иванчева) е разпоредила да се проверява преписката. Казал, че подс. Иванчева и подс. Петрова са се интересували дали св. Ваклин му е предал паричната сума за подкупа¹⁰¹. Св. Ваклин го уверил, че е приготвил парите, но настоява да ги даде след като бъде обявена Заповедта. Мотивиран от аргументите на подс. Дюлгеров, се съгласил да ги даде предварително¹⁰².

Подс. Иванчева се обадила на подс. Дюлгеров, като го попитала дали да пуска преписките и дали е получил парите¹⁰³; уговорили се да проведат разговор през друга програма. Този последващ разговор не е установен със СРС¹⁰⁴.

След това подс. Дюлгеров се обади на св. Ваклин, като го уведомил както за невъзможността преписката му да се разгледа по "бързата процедура", така и за искането на подс. Иванчева да получи преди това договорената парична сума; казал му също така, че тя е много изнервена и настоява парите да се предадат. Уведомил го също така, че тя нямало да пусне преписката, ако парите не са у него (подс. Дюлгеров)¹⁰⁵; не искала да се вижда с Ваклин; убеждавал го да му предаде паричната сума за подкупа¹⁰⁶.

Двамата се колебаели дали да се видят същата вечер, като св. Ваклин да му предаде паричната сума за подкупа, която той да предаде на подс. Иванчева и подс. Петрова. Подс. Дюлгеров му предложил да дойде в близост до дома му, до сградата на VI РПУ София, където да се срещнат и св. Ваклин да му предаде паричната сума; а той да занесе парите на

---

¹⁰⁰ Точните думи на св. Ваклин, записани със СРС, са следните: "Да, да знаеме, че всичко е както трябва и дето се казва, щото, аз ти казвам, срещата беше абсолютно, хм, как. По средата на срещата ми вика - Вие как се казвахте, че не запомних името... после църкове, църкове от сорта - е на тоя дадох разрешение затова ще направи тая градинка... аз я видях, че гледа като теле в железница, с извинение.... Така че просто да знам, че не, че действате и че те, дето се казва, после няма да ми изиграят някой номер...." - разговор № 16827806 от 16.04.2018 г, 13,07 часа, том 1 ВДС

¹⁰¹ Точните му думи са следните: "те ме питаха дали там нещата са при мене.... Щото явно това ги спира да действат".- разговор № 16830190 от 16.04.2018 г, 14,31 часа.

¹⁰² Точните думи на двамата събеседника, установени със СРС, са следните:

Св. Ваклин: "Виждам, аз предпочитам като.... като ще се преподписват, кат ще се подписват, аз ще ги донеса, сички и, и там вече. Те, те пак няма, аз няма"

Подс. Дюлгеров настоява, че кметницата е настоявала парите да са у него: "Но, но те ме питат двайсе пъти - те нещата у тебе ли са. Да ги почнем нещата, нали са у тебе. И вече до тука ми дойде. Разбираш ли".

Св. Ваклин се съгласява: "Е аз ще ги донеса да им ги дадеш и да при и после вече, ако те се издънят, аз вече няма да те занимавам, ще се разправам с тях".

Подс. Дюлгеров му казва: "Аз съм го правил двайсе пъти това".- разговор № 16830190 от 16.04.2018 г, 14,31 часа.

¹⁰³ Точните ѝ думи, закрепени със СРС: "Да те питам, значи, си ги пускаме нещата? В теб ли са по принцип, да не се получи като онзи смешния. В смисъл такъв, дето каза - О кей, пък после каза - гледай си работата" - Разговор № 16830941 от 16.04.2018 г, 14,55, 16 часа, л. 98/100 - 99/100 том 3 ВДС.

¹⁰⁴ При все това за неговото съдържание може да съдим от преразказа му от подс. Дюлгеров, при записания телефонен разговор със св. Ваклин: "А, питаше ме, нищо нямала да прави, ако нещата не, нали, не са при мене. Документите, имам предвид...Нали, искала, нали каза ми, взимай ги при тебе всички документи и ги движим по сроковете и това е. И ми тресна телефона. ....Нещата при тебе ли са - само това ми говори... Да, тя вика - у теб ли са нещата. Аз, викам, у мен са. Не ѝ казвам, че са у тебе" - разговор 16831522 от 16.04.2018 г, 15, 18,11 часа, л. 142/155 - 146/155 том 4 ВДС.

¹⁰⁵ Точните му думи: "Ми...трябвало там по срока, да, нали, да се пуснат, както 14 дневен срок. А, питаше ме, нищо нямала да прави, ако нещата не, нали, не са при мене. Документите имам предвид" - разговор 16831522 от 16.04.2018 г, 15, 18,11 часа, л. 142/155 - 146/155 том 4 ВДС..

¹⁰⁶ Точните думи на подс. Дюлгеров, записани със СРС, са следните: "Нещата при тебе ли са - само това ми говори. Викам, да, при мене са. Аз нали ѝ казвам, че нали са при мене нали, щото нали с тебе....Казвам ти, имам чувството, че ако, нали не се, нали дадат документите, нищо няма да се свърши, разбираш ли.... начи, знаеш кво ти предлагам А, днеска да се уговоря нали да ѝ да дам там нещата... Ти ми ги дай да ги дадем и вече да ги, да се задействат по случая.... "Уговоряме се довечера. Звъня, нося, даваме ги и да почваме да праим нешо." - разговор № 16831525 от 16.04.2018 г, 15,18 часа, том 1 ВДС.

кметицата и зам.кметицата (подс. Иванчева и подс. Петрова); мотивирал се с настояването на подс. Иванчева още същата вечер да получи парите.

Но след това се разколебал - като казал, че всъщност не му се занимава да пренася пари през нощта. Св. Ваклин също така отказал такава среща, доколкото към този момент белязаните пари не били у него и не е можело да ги предаде. Двамата се уговорили да се видят на следващия ден, вторник, 17.04.2018 г, като св. Ваклин да му предаде парите. Мястото на срещата била определена от подс. Дюлгеров - а именно ресторант "Хепи" на ул. Раковска¹⁰⁷.

Вечерта на 16.04.2018 г, в 20,37 часа, подс. Дюлгеров се обадил на подс.Петрова, като се уговорили да се видят на следващия ден¹⁰⁸. Подс. Петрова посочила, че има разни идеи и трябва да поговорят. Подс. Дюлгеров предполагал, че става дума за новите строежи, които св. Ваклин ще предприеме на територията на район Младост, като подс. Петрова завоалирала темата¹⁰⁹. Тя казала, че следващите няколко дни ще бъде ангажирана, поради което искала да се срещнат именно на следващия ден (17 април), като уточнила, че на тогава ще пуснат преписките, както и че тогава трябва да се предаде паричния подкуп¹¹⁰. Уговорили си среща да се видят на следващия ден, към 11 часа, като подс. Петрова предложила уж случайно да се срещнат пред Столична община (където тя и подс. Петрова имали служебен ангажимент към 10,00 часа) и да отидат да пият кафе; подс. Дюлгеров не се съгласил, като искал да се видят някъде, където е по-далеч от Столична община; разбрали се да се чуют на следващия ден.

§37. Срещата на св. Ваклин с подс. Дюлгеров на 17 април 2018 г

На следващата сутрин, вторник 17.04.2018 г, около 10,35 часа, двамата се срещнали пред ресторант "Хепи", като констатирани, че той още не е отворил. Поради което седнали в близкото кафене Мemento, намиращо се на ул. Раковска 106¹¹¹.

Подс. Дюлгеров казал на св. Ваклин, че предходната вечер подсъдимите Иванчева и Петрова са му се обадили по телефона, като са искали да дойдат в неговата къща, за да им даде парите от подкупа¹¹².

Подс. Дюлгеров отново казал на св. Ваклин, че той ще вземе от него парите и ще ги предаде на кмета на район Младост (подс. Иванчева)¹¹³.

Св. Ваклин казал, че носи у себе си само 70 000 евро, като се оправдал, че е трябвало да плаща заплати; поел ангажимент да намери още пари, ако подс. Иванчева остане недоволна от тази сума, като все пак посочил, че тази сума е прекомерно голяма, за обявяването на Заповедта за промяна на ПУП. Подс. Дюлгеров изразил съмнения дали подс. Иванчева ще е доволна от тази сума, тъй като си била записала и сметнала по-

¹⁰⁷ Разговор № 16840224 от 16.04.2018 г, 20,41,34 - л. 154/155 том 4 ВДС.

¹⁰⁸ Разговор № 16840087 от 16.04.2018 г, 20,37,04 часа, л. 146/155 - 149/155 том 4 ВДС.

¹⁰⁹ Както са записани думите им: Петрова: "Трябва да се видим там, имаме разни идеи, трябва да поговорим за тях". Дюлгеров: "А-а, за тия новите там ПУП-ове и така нататък. Разбрах". Петрова: "Не, бе, за живота и тия неща, за токчета, за дрешки, ъ-ъ, цветенца, озеленяване и така нататък" - разговор № 16840087, 16.04.2018 г, 20,37,04, л. 146/155 - 149/155.

¹¹⁰ Точните ѝ думи, установени със СРС, са следните: "Или утре ги пускам, или...за детската площадка е ОК, по принцип, за други неща говоря... Но други неща, искаш-не искаш, можеш не можеш" - разговор № 16840087 от 16.04.2018 г, 20,37,04 часа, л. 146/155 - 149/155 том 4 ВДС.

¹¹¹ Срещата им е заснета с видеозапис при експлоатация на СРС, словесно възпроизведен на л. 219-225, том 1 ВДС папка 2. Също така тя е заснета и от охранителна камера в заведението, предмет на експертизата в том 10 л. 49 от досъдебното производство.

¹¹² Л. 152/226 том 1 папка 2 ВДС.

¹¹³ Когато св. Ваклин пита дали трябва отново да ходи в район Младост и да се среща с подс. Иванчева, подс. Дюлгеров му отговаря: "Не, не, не, не. Ти ми ги даваш. Аз ще се видя с тях, н али, даваме ги и започваме. Не, не. Няма да ходиш". - л. 157/226 том 1 ВДС, папка 2.

различна сума¹¹⁴. Дюлгеров уточнява, че подкупът възлиза на по 15 евро на кв.м. за обявяването на Заповедта за изменени на ПУП, чиято РЗП е 12 500 евро и също така по 10 евро на кв.м. за останалите бъдещи сгради на св. Вақлин¹¹⁵.

По време на срещата им подс. Дюлгеров се обади на подс. Петрова, като определил среща в кафе "Марая Фюжън", на ъгъла на ул. Раковска и ул. Цар Освободител, срещу Военния клуб¹¹⁶.

По време на тази среща св. Вақлин предал на подс. Дюлгеров сумата от 70 000 евро, която той носил у себе си¹¹⁷. Тази парична сума подс. Дюлгеров прибрал в чантата си, като се запътил към мястото на срещата. Св. Вақлин си тръгнал заедно с него, като по средата на пътя подс. Дюлгеров го помолил да го остави сам, тъй като се притеснявал, че ако кметицата и заместник кметицата (подс. Иванчева и подс. Петрова) го видят с него, ще изпитат безпокойство и страх. Св. Вақлин се съгласил да се разделят, но не си тръгнал, а само изостанал, като го проследил до влизането му в кафене "Марая". След като видял, че той действително се среща с двете подсъдими (подс. Иванчева и подс. Петрова), си тръгнал.

§38. Срещата на подс. Дюлгеров с подс. Иванчева и подс. Петрова на 17 април 2018 г в кафене Марая Фюжън¹¹⁸.

Междувременно на 17.04.2018 г, около 11,30 часа, подс. Дюлгеров се срещнал в кафене "Марая" с подс. Иванчева и подс. Петрова. Предадената му от св. Вақлин парична сума от 70 000 евро била в чантата му.

Провели разговор относно различни аспекти на работата на общинската администрация, вкл и специфични отношения с инвеститори и строители.

Подс. Иванчева поискала от подс. Дюлгеров да я подсети, като си вземе телефона (били са го оставили някъде, очевидно), да се обади на Марги (св. Стоянова) да пусне преписката¹¹⁹. Подс. Дюлгеров посочил, че св. Вақлин очаква с нетърпение задвижването на преписката му¹²⁰.

Св. Вақлин, който изпитвал силно безпокойство, в 12, 51 часа¹²¹ се обади по телефона на подс. Дюлгеров, който му казал, че той ще му се обади по-късно.

---

¹¹⁴ Точните му думи, установени със СРС, са следните: "Значи аз ще ти звънна, ако има проблеми, щото тя нали ти казвам, тя си писа някои неща, ама брат, ти не знаеш за какво става въпрос....не, щото аз нали ти казах там 12 500 по това, и тя си ги смята там нали" - л. 159 том 1 ВДС, папка 2.

¹¹⁵ Точните му думи, установени със СРС, са следните: "Нали говорихме тези 12 и нещо по 15, нали, а другите по 10 там... Не, аа, чакай, дай да ги сметнем пак. 12 500 по 15 колко е? Да ги сметнем, щото, щото ще стане - ма ти разбираш ли бе?", като след това св. Вақлин прави сметката: "187 на 3 - 62" (като има предвид, че 12 500 по 15 е равно на 187 000 евро, което делено на три е равно на 62 000 евро), като достига до извода, че носената от него сума от 70 000 евро надвишава тази сума - л. 160/226 том 1 ВДС, папка 2, както и че тази сума е само за обявяването - л. 161/226 горе.

¹¹⁶ Разговор № 16851635 от 17.04.2018 г, 11,14,39 часа - като изрично следва да се посочи, че именно подс. Дюлгеров е определил мястото на срещата.

¹¹⁷ Точният момент на предаването на парите е отразен от видеозаписа - 11.05.40 часа - като действията на св. Вақлин по предаване на парите и тези на подс. Дюлгеров по приемането им не са видими за камерата, част от СРС, носена от св. Вақлин - л. 223/226 том 1 ВДС папка 2. Същевременно това действие по предаване на парите е било заснето от охранителната камера на заведението, като този запис е бил предаден след това - том 17 л. 75, респективно е бил предмет на експертно изследване - том 10 л. 49 от досъдебното производство.

¹¹⁸ Точното наименование е "Марая Фюжън" с адрес гр. София, ул. Г.С. Раковски" № 123.

¹¹⁹ Точните ѝ думи, установени със СРС: "Значи, като взема телефона, да ме подсетиш да кажа на Марги преписката да я пусне" - л. 18/21 том 3 ВДС.

¹²⁰ Точните му думи, установени със СРС: "Да, щото оня ще чака...направо подивял. Да направят развод на кризата и англичаните го натискат и той беше почти умрял" - л. 18/21 том 3 ВДС.

¹²¹ Разговор № 16855193, 17.04.2018 г, 12,51,32 часа, - л. 177/226 том 1 ВДС, папка 2.

§39. Предаването на паричната сума от подс. Дюлгеров на подс. Иванчева и подс. Петрова

Известно време след 12,45 часа тримата подсъдими напуснали кафенето, като се насочили към ул. Славянска № 11, където преди това подс. Иванчева била паркирала служебния си автомобил - Грейт Уол Волекс. Те и тримата влезли в него, като подс. Иванчева била на предната лява седалка, зад нея подс. Петрова, а отзад в дясно бил седнал подс. Дюлгеров. Провели разговор около три минути и половина. В този период подс. Дюлгеров извадил предадената му парична сума от св. Ваклин, като отделил от нея сумата 14 000 евро (28 банкноти по 500 евро всяка) - или 20% от цялата сума. Тази парична сума той оставил в своята чанта. Остатъкът - сумата от 56 000 евро (две пачки от по 100 банкноти по 100 евро всяка и една пачка от 72 банкноти по 500 евро всяка), той предал на подс. Иванчева и подс. Петрова, като я оставил в кашонче, намиращо се за зад шофьорската седалка (т.е. непосредствено в краката на подс. Петрова).

По делото не е установено дали двете подсъдими са докосвали тези пари вътре в колата.

Около 12,50 часа подс. Иванчева се обадила по телефона на св. Стоянова, като й казала да предаде за администриране преписката на св. Ваклин¹²². Уточнила, че служител на общината (с малко име "Емо") трябва да го уведоми да прави детска площадка¹²³.

Подс. Дюлгеров излязъл от колата и си тръгнал, като на неговото място седнала подс. Петрова.

§40. Задържането на подс. Дюлгеров

След като си тръгнал от колата на подс. Иванчева, подс. Дюлгеров се насочил в посока към Гранд Хотел София, пред който бил арестуван в 13,00 часа. При последващия личен обиск, в помещение вътре в този хотел, в чантата му била намерена сумата от 14 000 евро (28 банкноти по 500 евро). Тази сума била част от паричната сума от 70 000 евро (или 20% от нея), която малко преди св. Ваклин му бил предал.

При последващото облъчване са ултравиолетови лъчи се установило следи от маркиращото вещество както по банкнотите, така и по дланите на подс. Дюлгеров. Тези следи по ръцете му били от същото маркиращо вещество.

Самият арест се осъществил на улицата, но в кратък период след това било осигурено помещение в хотела, където - в присъствието само на лица, пряко ангажирани с наказателното производство (разследващи органи, поемни лица, технически помощници) били извършени следствените действия.

§41. Задържането на подс. Иванчева и подс. Петрова

След напускането на подс. Дюлгеров, подс. Иванчева привела колата в движение. Продължила по ул. Славянска, на бул. Васил Левски направила десен завой, като се насочила към Министерство на младежта и спорта (или Спортната палата), намиращо се на пресечката на бул. Васил Левски и ул. Гурко. Пред сградата на Спортната палата тя спряла на червен сигнал на светофара, като колата ѝ била засечена и обградена от полицейски автомобили. Полицейски служители се насочили към подс. Иванчева и подс.

---

¹²² Точното съдържание на разговора им, в относимата част, относно изявленията на подс. Иванчева: "Марги, извинявай, да ви помоля. Имам една преписка в кабинета, тя е отгоре на стола, където стоя. На "Ваклин груп". Трябва да съм я разписала. Да я пуснете да се действа" - разговор № 16855275 от 17.04.2018 г, 12,50,42 часа, л. 62/64 - 63/64, том 3 ВДС, папка 2.

¹²³ Съответните изявления: "Да го дадете на Емо...щото да се разберат на 202 блок има да прави детска площадка...да му дадем най-голямата детска площадка...Той Емо знае, че винаги първо пробваме от 200 квадрата, после 100, пък колкото ни дарят" - разговор № 16855275 от 17.04.2018 г, 12,50,42 часа, л. 62/64 - 63/64, том 3 ВДС, папка 2.

Петрова, като им дали нареждане да изгасят двигателя и да напуснат автомобила. Никоя от тях двете не се подчинили - което наложило изкарването им със сила от автомобила. Били им поставени белезници отзад на гърба. Самият арест се осъществил в 13,00 часа.

Впоследствие двете подсъдими били вкарани вътре в сградата на Спортната палата, където имали видимост към спрелия им автомобил; те изчакали там около един час, докато се подготви провеждането на следствените действия.

Тази подготовка включвала ограничаване на движението по бул. Васил Левски, като се осигурило празно пространство между спрелите коли на самия булевард (управлявания от подс. Иванчева автомобил и полицейските автомобили, които я били заградили отпред и отзад); това станало с поставяне на ограничителна лента, обхващаща спрелия автомобил Грейт Уол в средната лента; движението в съответното пътно платно се осъществявало само в лявата пътна лента. Тази подготовка включвала и ангажирането, освен на две поемни лица (работещи в Спортната палата), но също така и на множество служители на СпПр, МВР, КПОИП - а именно наблюдаващите прокурори (т.е. тези, които лично са били ангажирани с разследването) и други прокурори; разследващите органи; полицейски служители, ангажирани със задържането на подсъдимите и последващата им охрана, както и с отцепването на района на следствените действия; служители на КПОИП. Полицейските служители и служителите на КПОИП били с униформа, включваща ясно видими надписи на съответните институции като част от облеклото им, като някои от тях и били и с маски; на част от маските също така имало надписи на съответните институции.

Следствените действия на бул. Васил Левски започнали в 14,01 часа и продължили до 18,22 часа. Те се осъществили именно на кръстовището на бул. Васил Левски и ул. Гурко - като имали за обект спрелия лек автомобил Грейт Уол. Последният бил подробно претърсен, като намерените вещи били подробно описани.

И по-конкретно е описан стикерът, обозначаващ автомобила като служебен; взети са натривки от шофьорското място (вътрешната дръжка на вратата, скоростния лост, волана, лостове за мигачи, светлини, чистачки); иззет е телефонът на подс. Иванчева; иззети са натривки от вътрешната страна на предна дясна врата, от двете закопчалки за колан, от контактния ключ на автомобила; иззети са части от мобилен телефон, калъф с очила, две дамски чанти, бял плик със син класьор с документи. Зад предната лява седалка, в кашон, съдържащ брошура и подаръчен плик, са намерени и оставените там три пачки с банкноти - а именно две пачки (всяка по 100 бр) от по 100 евро и една пачка (от 72 бр) от по 500 евро. Тези банкноти били подробно описани, като били отделени представителни проби.

След приключване на тези следствени действия на булеварда, двете подсъдими били вкарани в сградата на Спортната палата, където за нуждите на разследването било предоставено сервизно помещение. Там подс. Иванчева и подс. Петрова били освидетелствани, в присъствието само на лица, пряко ангажирани с разследването, вкл и в присъствието на адвокатите им. Установило се, че следи от маркиращото вещество се намират: относно подс. Петрова - върху пръстите на лявата ръка отгоре и откъм дланта; по ноктите на дясната ръка (по-слаби следи); по устата и деколтето. Относно подс. Иванчева - върху дясната ръка, странично на дланта, откъм малкия пръст, от външната страна; на лявата ръка - от вътрешната страна, между малкия и безименния пръст; в областта на устата и носа. Взети са натривки от съответните места. Тези действия се извършили в периода 19,25 - 22,40 часа.

По-късно, в 23,30 часа, изетите банкноти били предмет на допълнителен оглед, като се установило, че при осветяване с ултравиолетова светлина те съдържат следи от маркиращото вещество.

§42. Относно поставянето на белезници и присъствието на маскирани лица

Още в момента на ареста на двете подсъдими са били поставени белезници, със заключени ръце било отпред на тялото (първоначално спрямо подс. Иванчева), било отзад на гърба (впоследствие и за двете подсъдими, до края на записа на БНТ).

Подсъдимата Иванчева остава с тези белезници през цялото време - а именно до нейния личен обиск, започнал в 21,25 часа; и по-специално тя е с тези белезници през целия период от време, докато са се извършвали следствените действия на бул. Васил Левски - от 14,01 до 18,22 часа. В неустановен момент към края на тези следствени действия белезниците са преместени отпред, а след вкарването ѝ в сградата на Спортната палата (след 18,22 часа) тези белезници отново били поставени отзад. При извеждането ѝ от сградата на Спортната палата, след 22,40 часа, белезниците са отпред на тялото ѝ.

Подсъдимата Петрова в неустановен момент е била освободена от белезниците си, тъй като ѝ е станало лошо; впоследствие, в неустановен момент, но към края на огледа на лекия автомобил на бул. Васил Левски, са ѝ поставени белезници с ръцете отпред, пред тялото; с тези белезници, след приключване на огледа, тя е заведена от полицейски служители в сградата на Спортната палата.

През цялото време подс. Иванчева е била плътно придружавана от полицаи (един или повече) с униформи и маски на главата; те или я държали за ръката, или се намирали в непосредствена близост до нея. В продължителен период от време това била св. Гергана Зашева.

Подс. Петрова също така е била заобиколена от полицейски служители, като винаги в непосредствена близост до нея са се намирали поне един, а често и повече, маскирани полицаи.

По време на часовете, които прекарва с белезници, подс. Иванчева многократно хващала с дланта на едната си ръка другата ръка около китката и предмишницата; чесала се; докосвала с ръцете и пръстите си множество странични предмети, в обсега на ръцете ѝ (стени, метална предпазна ограда и др). Поне един път подс. Петрова със своята ръка вдигнала очилата на подс. Иванчева, като ги бута по-нагоре на носа ѝ.

По време на ареста си, подс. Петрова многократно е докосвала косата и лицето си (поради вятъра, който е духал и разпилявал косата върху лицето ѝ). Тя докосвала и дрехите си, както и бутилка с вода. С ръката си по различни поводи многократно докосвала лицето си (допиране с пръст устата, избърсване с ръка на устата след като пие вода).

При изготвянето на протокола за оглед, претърсване и изземване от следствените действия на бул. Васил Левски на подс. Иванчева били предоставени лист хартия и химикал - на които тя записала възраженията си. При този запис имало непосредствен досег на ръката ѝ с хартията и химикалката.

Към края на тези следствени действия на бул. Васил Левски завалил лек дъжд, като двете подсъдими били отведени в сградата на Спортната палата без да бъдат предпазвани от дъжда с чадър.

Вътре в сградата на Спортната палата на подс. Петрова били предоставени листа хартия, на които тя попълвала определен текст - като отново имало непосредствен досег на ръката с тези листа хартия и химикалката.

§43. Относно публичността на следствените действия

Горепосочените следствени действия са проведени на публично място - а именно в центъра на града, на кръстовището на две големи улици, пред сградата на министерство.

Около ограденото пространство се били натрупали наблюдаващи хора - като всички те имали видимост към тези следствени действия. По бул. Васил Левски минавали тролеи - като возещите си в там хора, предвид по-високото си положение, имали много добра видимост към случващото се (предвид поставените ограничения на пътното платно движението било затруднено, като превозните средства се движили бавно).

Тези събития привлекли вниманието и на медиите - като имало множество журналисти; следствените действия били заснети от тях. Впоследствие новината за ареста на подсъдимите Иванчева и Петрова била широко тиражирана, като снимки и кадри от следствените действия били широко разпространени - вкл и с показване на подсъдимата Иванчева с поставени белезници, както и на двете подсъдими заобиколени от маскирани служители с полицейски униформи и такива на КПКОНПИ.

И по-конкретно следните действия с двете подсъдими, вкл и с поставени на ръцете им белезници, били заснети относно 1) следствените действия на бул. Васил Левски; 2) изчакването във фойето на Спортната палата, преди да се осигури специалното сервизно помещение, където да се извършат освидетелстването; 3) изкарването на двете подсъдими от Спортната палата, завеждането им до полицейските автомобили и откарването им.

§44. Относно правото на защита по време на следствените действия

В самото начало на следствените действия подс. Иванчева поискала да се свърже с адвокат. Това нейно искане било удовлетворено, като разследващ орган е набрал телефонния номер на посочен от нея адвокат - адв. Върбанов. Първоначално не е била осъществена връзка с него, като след това е проведен разговор с него; той е бил уведомен за ареста на подс. Иванчева и нейното желание той да я представлява; посочил е, че ще се яви по-късно.

Следствените действия са започнали без да бъде изчакан адв. Върбанов. По време на извършването им, в 17,00 часа, пристигат адв. Радост Ганчева и адв. Ирена Савова; малко по-късно пристига и адв. Върбан Върбанов с адв. Цветелина Ралчева-Върбанова; след това пристига и адв. Трендафил Трендафилов. Всички те са устно упълномощени от подс. Иванчева и подс. Петрова - като тези следствени действия продължават в тяхно присъствие.

Веднага след пристигането си на съответните адвокати следствените действия са били преустановявани, за да се удостовери тяхното пристигане, устното им упълномощаване от подс. Иванчева и подс. Петрова, като след това тези следствени действия са продължавали в присъствието на тези адвокати.

През цялото време на следствените действия на бул. Васил Левски подс. Иванчева и подс. Петрова са се намирали в непосредствена близост до разследващите органи, като са имали реална и непосредствена възможност да наблюдават от съвсем близко разстояние (често по-малко от метър) техните действия. Тези действия, поне част от тях, са били устно разяснявани на подс. Иванчева. По-важните моменти, вкл и показването на съдържанието на кашончето с парите, са били демонстративно извършени непосредствено пред тях, така че да имат възможност ясно да ги видят; в определени случаи разследващите органи с жестове са им показвали внимателно да наблюдават действията им.

По време на следствените действия подс. Иванчева се е обърнала към представителите на медиите, които са заснемали и наблюдавали случая - и които са се намирали на известно разстояние от нея, зад ограденията (приблизително около 15

метра). Тя им извикала "Нямам адвокат. От един часа го чакам", "Намериха пари - евро намериха" - при което охраняващата ю жена полицаи - с поставена черна маска на главата - си вдигнала дясната ръка, за да ѝ попречи да вика. В резултат на тази реакция подс. Иванчева извикала допълнително: "Запушват ми устата!".

§45. Относно производствата по мерките за неотклонение "задържане под стража", взети спрямо подсъдимите

Тримата подсъдими били фактически задържани на 17 април 2018 г в 13,00 часа, като на 20 април спрямо тях било проведено производство по чл. 64 НПК и взета постоянна мярка за неотклонение "задържане под стража". Като основание за задържането изрично е посочено, че няма опасност от укриване, а само от извършване на престъпление

В досъдебната фаза на производството молбите им за изменение на мерките в полза са били оставени без уважение; отново е установена само опасност от извършване на престъпление, но не и от укриване.

В съдебната фаза производствата по преглед на законосъобразността на задържането е извършил като първа инстанция съставът, разглеждащ делото по същество, като е изложил следните основания:

- в съдебно заседание от 13.09.2018 г (л.496-498 от съдебното производство) молбите на тримата подсъдими да бъдат освободени са оставени без уважение, като единствена причина за това е опасността да повлияят на определена група свидетели. Въззивната инстанция е подкрепила този извод, без да изложи допълнителни аргументи за необходимостта от продължаване на задържането.

- в съдебно заседание на 18.10.2018 г (л.715-716 от съдебното производство), когато всички свидетели от тази група, без един, вече са били разпитани, първата инстанция е уважила искането на подс. Иванчева и Петрова за промяна на мярка за неотклонение в полза - а именно е изменила мярка за неотклонение от "задържане под стража" в "домашен арест"; предвид необходимостта да се разпита последният свидетел от тази група, е постановил отлагане на реалното изпълнение на новата мярка за неотклонение "домашен арест" до влизане в сила на определението. Втората инстанция, по в.н.ч.д. № 473/18, с Определение № 163/01.11.2018 г, е отменила първоинстанционния акт, като е потвърдила мярка за неотклонение "задържане под стража"; приела е, че продължава да съществува риск от извършване на престъпление. Искането за провеждане на открито съдебно заседание е оставено без уважение.

- в съдебно заседание от 25.10.2018 г (л.826-827 от съдебното производство), когато е бил разпитан и последният свидетел от тази група, първата инстанция е уважила искането на подс. Дюлгеров за промяна на мярка за неотклонение в полза - а именно е изменила мярка за неотклонение от "задържане под стража" в "домашен арест"; той е бил освободен същия ден. С Определение № 178/22.11.2018 г по в.н.ч.д. № 22.11.2018 г втората инстанция е отменила първоинстанционния акт, като е потвърдила мярка за неотклонение "задържане под стража". Като основание за това е приела е, че първата инстанция не е отчела, че подс. Дюлгеров не е дал обяснения; че би могъл да въздейства и на други свидетели; че обвинението се подкрепя от безспорни доказателства; че е налице упорито преследване на престъпната цел и др. Втората инстанция се е произнесла в закрито съдебно заседание - без да изслуша подс. Дюлгеров.

- в съдебно заседание от 16.11.2018 г (л.1105-1107 от съдебното производство) съдът отново е изменил мярка за неотклонение на подс. Иванчева и подс. Петрова от "задържане под стража" в "домашен арест", като се е аргументирал основно с влошеното им здраве. Постановил е незабавното им освобождаване. Втората инстанция, с Определение № 187/06.12.2018 г по в.н.ч.д. № 543/18 е приела, че здравословното състояние на подсъдимите не е несъвместимо с условията на арест, като е налице опасност

от извършване на престъпление; поради което е отменила първоинстанционния акт, като е потвърдила мярка за неотклонение "задържане под стража". Искането за провеждане на открито съдебно заседание е оставено без уважение.

- в съдебно заседание от 19.12.2018 г (л. 1436 и сл) първата инстанция отново е изменила мярка за неотклонение на тримата подсъдими от "задържане под стража" в "домашен арест" - като е изложила определени аргументи защо са налице основание да се предположи, че горепосочените въззивни съдебни актове (Определение № 163/01.11.2018 г, Определение № 178/22.11.2018 г и Определение № 187/06.12.2018 г) не отговарят на изискванията за законност. Постановил е предварително изпълнение на определението, считано от 22.12.2018 г. С Определение №7/08.01.2019 г по в.н.ч.д. № 1/19 втората инстанция е приела, че упрека за незаконосъобразност не е основателен, но при все това е потвърдила новата по-лека мярка за неотклонение - тъй като при фактическото изпълнение на мярка за неотклонение "домашен арест" от 22.12.2018 г до 08.01.2019 г тримата подсъдими не са имали противоправно поведение; също така връщането им в ареста би било проява на прекомерна строгост, доколкото би предизвикало изключителен стрес.

След 22.12.2018 г до датата на постановяване на присъдата тримата подсъдими са имали добросъвестно процесуално поведение - като са били ежедневно проверявани у дома си от служители на МВР, като не е установено да са го напускали без съдебно разрешение.

Или подс. Иванчева е била с мярка за неотклонение "задържане под стража" от 17.04.2018 г до 22.12.2018 г, когато тази мярка за неотклонение е била заменена с "домашен арест", продължила до постановяване на настоящата присъда.

Или подс. Петрова е била с мярка за неотклонение "задържане под стража" от 17.04.2018 г до 22.12.2018 г, когато тази мярка за неотклонение е била заменена с "домашен арест", продължила до постановяване на настоящата присъда

Или подс. Дюлгеров е бил с мярка за неотклонение "задържане под стража" от 17.04.2018 г до 25.10.2018 г; а също така и в периода от 23.11.2018 - 22.12.2018 г.

Той е бил с мярка за неотклонение "домашен арест от 26.10.2018 г до 22.11.2018 г, както и в периода 22.12.2018 г до постановяване на настоящата присъда.

§46. Относно наложените обезпечения

С Определение от 18.05.2018 г СпНС, 13 състав, по н.д. № 1355/18, е наложило мерки за обезпечаване на наказанията "глоба" и "конфискация" - а именно, както следва:

Спрямо подс. Иванчева:

1. Възбрана върху недвижим имот - ½ идеална част от УПИ VI-13, целия с площ от 1075кв.м., в кв. 3, по плана на в.з. „Рибарица“, заедно с построената в югоизточната част на имота двуетажна масивна вилна сграда с площ от 46 кв.м. и правото на строеж - описан в приложената по делото справка по лице на Служба по вписванията София - пореден № по справката 1, вх. рег. № 7182 от 25.06.2007г., дв. входящ регистър № 393 на Служба по вписванията – Етрополе, персонална партида 9452, дата 25.06.2007г., книга Прехвърляния, Тип Акт: Дарение, Акт Том: 2, Акт Номер: 41;

2. Възбрана върху самостоятелен обект в сграда, площ по док. – 46.500 кв.м., гр. София, Описание: апартамент, Тип на имота: градски; Стара имотна партида: 389379, обл. София-Столична, общ. Столична, гр. София, Младост 1, бл. 20, ет. 3, ап. 13 – описан в приложената по делото справка по лице на Служба по вписванията София - пореден № по справката 2, вх. рег. № 506090 от 13.12.2006г., дв. входящ регистър № 89536 на Служба по вписванията – София, персонална партида 468444, дата 13.12.2006г., книга Прехвърляния, Тип Акт: Дарение на недвижим със запазено право на ползване, Акт Том: 231, Акт Номер: 100;

3. Запор върху банкова сметка № BG23IORT81022000114800 в ИНВЕСТБАНК АД с титуляр Десислава Петрова Иванчева, ЕГН 7310026270;
4. Запор върху банкова сметка № BG27IORT80482018523900 в ИНВЕСТБАНК АД с титуляр Десислава Петрова Иванчева, ЕГН 7310026270;
5. Запор върху банкова сметка № BG84SOMB91301061901301 в ОБЩИНСКА БАНКА с титуляр Десислава Петрова Иванчева, ЕГН 7310026270;
6. Запор върху банкова сметка № BG33PIRB91704601784170 в БАНКА ПИРЕОС БЪЛГАРИЯ АД с титуляр Десислава Петрова Иванчева, ЕГН 7310026270;
7. Запор върху банкова сметка № BG77UNCR96604009054108 в УНИКРЕДИТ БУЛБАНК АД с титуляр Десислава Петрова Иванчева, ЕГН 7310026270;
8. Запор върху банкова сметка № BG78CECB979010C0725300 в ЦЕНТРАЛНА КООПЕРАТИВНА БАНКА АД с титуляр Десислава Петрова Иванчева, ЕГН 7310026270;
9. Запор върху лек автомобил „Смарт МЦ“, рама WME4503321J043229, рег. № С 8220 НМ;
10. Запор върху лек автомобил „Волво В 70“, рама YV1LW4302V2349208, рег. № СА 8264 СС;
11. Запор върху лек автомобил „Фолксваген Голф“, рама № WVVZZZ1HZTW436502, рег. № СА 5515 РВ;
12. Запор върху лек автомобил „Фолксваген Голф“, рама № WVVZZZ1EZSK018318, с рег. № СА 2675 МР;
13. Запор върху лек автомобил „Опел Виваро“, рама № W0LJ7BUBC8Y727978, с рег. № СА 9538 НН;
14. Запор върху лек автомобил „Фолксваген Голф“, рама № WVVZZZ1HZVW421365, с рег. № СА 1195 СК;

Спрямо подс. Петрова:

1. Възбрана върху самостоятелен обект в сграда, площ по док. – 49.240 кв.м., гр. София, Описание: Ателие; Тип на имота: градски, Стара имотна партида: 316173; обл. София-Столична, общ. Столична, гр. София, Надежда 2, бл. 256, вх. А, ет. 16 - описан в приложената по делото справка по лице на Служба по вписванията София - пореден № по справката 1, вх. рег. № 503458 от 08.12.2006г., дв. входящ регистър № 86904 на Служба по вписванията – София, персонална партида 408017, дата 08.12.2006г., книга Прехвърляния, Тип Акт: Продажба на недвижим имот, Акт Том: 222, Акт Номер: 146;
2. Възбрана върху поземлен имот пл. № 302, парцел 21, площ по док. – 663.000 кв.м., гр. София, ул. „Махония“, описание: урегулиран поземлен имот; тип на имота: градски; стара имотна партида: 338364; обл. София-Столична, общ. Столична, гр. София, ул. „Махония“ Илиянци – подробно описан в приложената по делото справка по лице на Служба по вписванията София - пореден № по справката 2, вх. рег. № 401854 от 01.12.2005г., дв. входящ регистър № 63242 на Служба по вписванията – София, персонална партида 408017, дата 01.12.2005г., книга Вписвания, Тип Акт: Договор за доброволна делба, Акт Том: 033, Акт Номер: 276;
3. Запор върху сметка № BG74IORT81022400248000 в ИНВЕСТБАНК АД с титуляр Биляна Емилова Христова-Петрова, ЕГН 7111177057;
4. Запор върху сметка № BG92IORT81022000248000 ИНВЕСТБАНК АД с титуляр Биляна Емилова Христова-Петрова, ЕГН 7111177057;
5. Запор върху сметка № BG22SOMB91302442588001 в ОБЩИНСКА БАНКА с титуляр Биляна Емилова Христова-Петрова, ЕГН 7111177057;
6. Запор върху сметка № BG37FINV91502016815991 в ПЪРВА ИНВЕСТИЦИОННА БАНКА АД с титуляр Биляна Емилова Христова-Петрова, ЕГН 7111177057

7. Запор върху сметка № BG48FINV91501016832414 в ПЪРВА ИНВЕСТИЦИОННА БАНКА АД с титуляр Биляна Емилова Христова-Петрова, ЕГН 7111177057;

8. Налага запор върху сметка № BG83RZBB91551058510884 в РАЙФАЙЗЕНБАНК (БЪЛГАРИЯ) ЕАД с титуляр Биляна Емилова Христова-Петрова, ЕГН 7111177057;

9. Запор върху сметка № 060000000014816954 в БАНКА ДСК ЕАД с титуляр Биляна Емилова Христова-Петрова, ЕГН 7111177057;

10. Запор върху сметка № BG20UNCR96604028527108 в УНИКРЕДИТ БУЛБАНК АД с титуляр Биляна Емилова Христова-Петрова;

11. Запор върху сметка № BG86CECB97901004050000 в ЦЕНТРАЛНА КООПЕРАТИВНА БАНКА АД с титуляр Биляна Емилова Христова-Петрова, ЕГН 7111177057;

12. Запор върху сметка № BG48CECB97904004050000 в ЦЕНТРАЛНА КООПЕРАТИВНА БАНКА АД с титуляр Биляна Емилова Христова-Петрова, ЕГН 7111177057;

13. Запор върху сметка № BG30CECB97902004050004 в ЦЕНТРАЛНА КООПЕРАТИВНА БАНКА АД с титуляр Биляна Емилова Христова-Петрова, ЕГН 7111177057;

14. Запор върху лек автомобил „Мазда“, рама JMZBJ14R221440524, рег. № СА 1369 ТМ;

15. Запор върху притежаван от обвиняемата дружествен дял в „ЕВЕНИРА ПРО“ ООД, ЕИК 201702663, на стойност 100 лев

Спрямо подс. Дюлгеров:

1. Възбрана върху самостоятелен обект в сграда, площ по док. – 46,310 кв.м., гр. София, Описание: Апаратамент, мазе: 28, Тип на имота: градски; Стара имотна партида: 285306; обл. София-Столична, общ. Столична, гр. София, Младост 4, бл. 464, вх. 1, ет. 5, ап. 28- описан в приложената по делото справка по лице на Служба по вписванията София - пореден № по справката 5, вх. рег. № 373724 от 26.07.2005г., дв. входящ регистър № 37515 на Служба по вписванията – София, персонална партида 391122, дата 26.07.2005г., книга Вписвания, Тип Акт: Придобиване от държава и община, Акт Том: 020, Акт Номер: 25;

2. Запор върху Сметка BG38SOMB91301042247601 в ОБЩИНСКА БАНКА, с титуляр Петко Георгиев Дюлгеров, ЕГН 6702052484;

3. Запор върху сметка № BG94FINV915010BGN01LF1 в ПЪРВА ИНВЕСТИЦИОННА БАНКА АД с титуляр Петко Георгиев Дюлгеров, ЕГН 6702052484;

4. Запор върху сметка № BG18STSA93000008822692 в БАНКА ДСК ЕАД Петко Георгиев Дюлгеров, ЕГН 6702052484;

5. Запор върху сметка № 040000000018306517 в БАНКА ДСК ЕАД Петко Георгиев Дюлгеров, ЕГН 6702052484;

6. Запор върху сметка № BG84VPBI79424489380801 ЮРОБАНК БЪЛГАРИЯ АД, с титуляр Петко Георгиев Дюлгеров, ЕГН 6702052484;

7. Запор върху лек автомобил „Хюндай Траджет“, рама КМНМН81VP6U296509, рег. № СА 6675 ХС.

§47. Изложената фактическа обстановка се установи по ясен и категоричен начин от всички събрани по делото доказателства и доказателствени средства:

– обясненията на подсъдимите:

обяснения на подс. Иванчева – л. 2795 гръб и тези, дадени в съдебно заседание от 14 април 2017 г.

обяснения на подс. Петрова – л. 2800 гръб от съдебното производство;

обясненията на подс. Дюлгеров – л. 28004, както и прочетените по реда на чл. 279 НПК обяснения на в том 2, л. 248, л.37 и том 3 л. 82 от досъдебното производство;

- от показанията на свидетелите:

Основни свидетели¹²⁴:

св. Галя Димитрова - л. 598 от съдебното производство; св. Полина Ваклин - л. 602 от съдебното производство¹²⁵; св. Александър Ваклин - л. 605 от съдебното производство¹²⁶ и л. 2040 гръб от съдебното производство;

Свидетели служители на общинската администрация:

св. Здравко Здравков - л. 683 от съдебното производство; св. Стефан Стефанов - л. 685 гръб от съдебното производство, както и прочетените по реда на чл. 281 НПК показания на л.6 том 7 от досъдебното производство; св. Никола Вапцаров - л.697 гръб от съдебното производство, както и прочетените по реда на чл. 281 НПК показания на л.85-88 том 6 от досъдебното производство; св. Маргарита Стоянова - л. 699 гръб от съдебното производство; св. Анелия Кехайова - л. 702 гръб от съдебното производство; св. Гинка Икономова - л. 703 гръб от съдебното производство; св. Гинка Кондова-Върбева - л. 703 гръб от съдебното производство; св. Росица Седова - л. 705 от съдебното производство, както и прочетените по реда на чл. 281 НПК показания на л.9 том 7 от досъдебното производство; св. Радостина Харизанова - л. 707 от съдебното производство; св. Владимир Клисуров - л. 708 от съдебното производство; св. Петър Кърджилов - л. 709 гръб от съдебното производство; св. Румен Русев - л. 816 от съдебното производство, както и прочетените по реда на чл. 281 НПК показания на л.75, втори абзац, първо и второ изречение, том 6 от досъдебното производство; св. Евгения Каменова - л. 1288 от съдебното производство; св. Елка Кънева - л. 1291 от съдебното производство;

Свидетели предприемачи: св. Даниел Илиев - л. 819 от съдебното производство; св. Коста Андреев - л. 820 от съдебното производство; св. Александър Пешев - л. 820 гръб от съдебното производство; св. Пламен Мирянов - л. 821 гръб от съдебното производство, както и прочетените по реда на чл. 281 НПК показания на л.92-93 (един абзац) том 6 от досъдебното производство; св. Ива Милова - л. 822 гръб от съдебното производство, както и прочетените по реда на чл. 281 НПК показания на л. 14-15 том 7 от досъдебното производство; св. Светлана Дементиенко - л. 824 от съдебното производство; св. Георги Шопов - л. 858 от съдебното производство, както и три изречения от том 6 л. 138, прочетени по реда на чл. 281 НПК; св. Бойко Дерменджиев - л. 859 гръб от съдебното производство; св. Кристина Канинова - л. 863 от съдебното производство; св. Мария Сребрева-Александрова - л. 864 от съдебното производство; св. Ареф Заки Маджид - л. 865 гръб от съдебното производство, както и прочетените по реда на чл. 281 НПК показания на

---

¹²⁴ Съдът намира за удачна класификацията на адв. Д.Марковски в неговите прения на групите свидетели, като я възприема, с малки промени.

¹²⁵ Като се отчетат промените, направени в протокола с Определение от 19.10.2018 г - л. 766 от съдебното производство;

¹²⁶ Като се отчетат промените, направени в протокола с Определение от 19.10.2018 г - л. 766 от съдебното производство;

л. 7 л.24 долу-25 горе; св. Михаил Арнаудов - л. 867 от съдебното производство; св. Лазгин Заки Маджид - л. 868 от съдебното производство; св. Александър Лаков - л. 869 от съдебното производство; св. Христо Джампалски - л. 870 гръб от съдебното производство; св. Любомир Дерменджиев - л. 872 от съдебното производство; св. Мирослав Николов, л. 1391 от съдебното производство, както и прочетените по реда на чл. 281 НПК на л. 136, том 7 от досъдебното производство;

Свидетели поемни лица и присъствали при задържането: св. Елена Ставрева - л. 938 гръб; св. Галина Илиева - л. 942; св. Гургана Зашева - л. 945 гръб; св. Йордан Аспарухов - л. 950; св. Георги Загорев - л. 951; св. Ваня Костадинова - л. 1284 гръб, както и прочетените по реда на чл. 281 НПК на л. 99-100 том 6 от досъдебното производство; св. Валентин Христов - л. 1287 гръб;

Свидетели, служители на КПКОНПИ - св. Денъ Денев, л. 1396 от съдебното производство; св. Мартин Несторов - л.2045 от съдебното производство;

Свидетели, евентуални събеседници на св. Ваклин на 09.02.2018 г - св. Христо Христов - л.2044 гръб; св. Емил Евстатиев - л. 2452; св. Аспарух Делев - л. 2452 гръб от съдебното производство;

експертизи:

- Дактилоскопна експертиза - том 9 л.9 от досъдебното производство;
- Техническа експертиза - том 9 л. 14 от досъдебното производство;
- Физикохимична експертиза - том 9 л. 19 от досъдебното производство;
- Видеотехническа експертиза - том 9 л. 51 и том 10 л. 49 от досъдебното производство;
- Графическа експертиза - том 13 л. 7 от досъдебното производство;
- компютърни експертизи - том 10, л. 3; том 11 и том 12; том 13 л. 91, л.119 и л.112 от досъдебното производство; л. 2130 от съдебното производство;
- Повторна графологическа експертиза - л. 2663 от съдебното производство;
- Допълнителна графологическа експертиза – л. 2774, 2776 от съдебното производство.

Писмени доказателствени средства:

Протоколи за оглед, претърсване и изземване – том 5 л. 29, л.36, л.43, л.47, л. 115, л.118,

Протокол за оглед на веществени доказателства – том 5 л. 180, л.143, л.189, л.123, л.173, л.198, л.207, л. 214, л. 186, том 18 л. 30, л. 35;

Протоколи за освидетелстване – том 5 л. 21, л. 80, л. 93,

Протоколи за личен обиск – том 5 л. 10, л. 73, л. 107,

Приемо-предавателни протоколи – том 5 л. 1, л. 4, л. 7;

Констативен протокол – том 5 л. 171;

Протоколи за доброволно предаване – том 16 л. 75, л.102-114, както и намиращи се в голям червен класъор;

писмени доказателства:

Документи, относими към личното положение и служебно качество на подсъдимите, както и дейността на район Младост

Представени от подс. Петрова документи (копие от нейни публикации в медии "Агро & Пари" и "Агро & Фиск" (л. 416-432 от съдебното производство); характеристики (л.433-436); диплома за висше образование (л. 451 от съдебното производство); референция от МОМН (л. 454 от съдебното производство), Заповед № РД-10-3-

21/04.06.2018 г на кмета на Район Младост (л. 457 от съдебното производство); СВ (л. 460-463),

Решение № 318/31.05.2018 г за определяне на заместник кмет на район Младост (л. 539 от съдебното производство),

Трудов договор на подс. Петрова - том 16 л. 78 с длъжностна характеристика - л. 80
Клетвен лист на подс. Иванчева - том 16 л. 17

Решение № 1431-МИ/14.11.2016 г на Общинската изборителна комисия София - том 16 л. 18;

Заповед на Кмета на Столична община СОА 17-РД09-622/19.06.2017 г за делегиране на правомощия на кметове на район (и др) - том 16 л. 6

Правилник за реда и организацията на документооборота в район Младост - том 16 л. 117;

Указания за прилагане на идентификационна система за документите от 01.01.2016 г - том 18 л. 38;

Справка от СО за РЗП на процесните имоти - том 16 л. 84 от досъдебното производство;

Справка от СО за подс. Дюлгеров - л. 1779 от съдебното производство;

Справки от район Младост справка - л. 112, л.113, 114, 115 том 2 от изпратените документи от район Младост в съдебната фаза на производството, относно брой администрирани преписки, относно незаети щатни места, прекратени трудови и служебни правоотношения и др.

Справка от СО за служебните оценки на подс. Иванчева - л. 2466 от съдебното производство;

Документи от СО, район Младост, с вх.№ 3566/12.03.2019 г и вх.№ 3567/12.03.2019, обособени в два отделни тома (относно болнични и дарения)

Справка от СО - л. 4659 от съдебното производство (относно дарения).

Допълнителна папка към том 6, представена от район Младост, Столична община, с цитирани в нея документи, относими към кадровата обеспеченост и натовареност.

Документи, относими към активността на кмета на район Младост

Писма от кмета на район Младост за сезиране на СРП - л. 96, л. 102 и л. 273;
Постановления на СРП - л.161 и л. 262 от папка I от изпратените документи от Столична община в съдебната фаза на производството; сигнал от кмета на район Младост за сезиране на СРП - л. 29, л.32 от папка II от изпратените документи от Столична община в съдебната фаза на производството; справка от СО - л. 2463 и сл.

Документи, относими към преписките на инвеститори в район Младост

Сигнал от Николи ЕМ ЕООД до СРП, от 02.02.2018 г- том 1, л.6 от досъдебното производство; Постановление от 12.02.2018 г на СРП - изпратени по компетентност на СпПр - том 1, л. 4; Представени документи от Елена Николова, за Николи ЕМ ЕООД - том 8 л. 73 и сл.; писма от Д.Логофетов и Хр.Джампалски до Кмета на район Младост - л. 853, 854 от съдебното производство

Документи от червения класьор - л. 7-25;

Писмо от Главния архитект на Столична община до Постоянната комисия по устройството на територията, архитектурата, достъпната среда и жилищната политика - л.87 том II от материалите, изпратени от СО в съдебната фаза;

Сигнал от НАСП до СГП от 28.11.2017 г - том 1, л. 21 от досъдебното производство; Постановление от 05.12.2017 г на СГП - изпращане по компетентност на СпПр - том 1 л. 19; Писмо от Общественият посредник на територията на Столична община до Кмета на район Младост - л.22 от папка I от изпратените документи от

Столична община в съдебната фаза на производството; Постановление от 05.12.2018 г на СРП - от папка I от изпратените документи от Столична община в съдебната фаза на производството; Опровержение от Артекс Инженеринг АД от 12.12.2017 г - том 1, л. 25 от досъдебното производство; Протокол от заседание на 04.10.2017 - л. 1081 от съдебното производство; Протокол от ОС на НАСН от 04.10.2017 г - л. 1081 от съдебното производство;

Сигнал от Александър Пешев до СРП от 24.10.2017 г - том 1, л. 45; Постановление от 21.11.2017 г за изпращане по компетентност на СпПр - том 1 л. 43; Заповед № РД50-497/04.08.2016 г том 1, л. 46;

Постановление от 11.01.18 г за обединяване на преписките на Ал. Пешев и НАСП - том 1 л.35;

Представени документи от св. Бойко Дерменджиев - относно направено от него дарение в полза на район Младост, както и относно Заповед за спиране на строежа и последващата ѝ отмяна - том 8, л.36-58;

Жалба от Гаранти Коза България против кмета на район Младост, подадена до Главния архитект - том 16 л. 36; Молба от Гаранти Коза България АД за ускоряване на адм.производство - том 16 л. 35; други документи, относими към Гаранти Коза България АД, съдържащи се в червения класьор: меморандуми за разбирателство - л. 64, 72, 76, 242; договор за дарение - л. 185; молба - л. 189; Уведомление - л. 195, л.208; писмо от ДНСК - л. 204 и от РИОСВ - л. 211; обява и документи по администрирането ѝ - л. 220-241; писмо от район Младост до НАГ - л. 277; заповед № РА 51-270/23.12.2016 - л.280; Разрешение за строеж - л. 282; Заповед № РА 51-44/23.02.2017 г - л.291

Жалба от Булинв ЕООд - том 6 л. 84

Представени документи от св. Бойчо Минков - том 6 л. 101 и сл; л. 84

Сигнал от Юри Миленков, Юнион Конструкшън ООД, от 25.05.2018 г - том 17, л. 3
Документи за Нур Инт ООД - Червен класьор, л. 93-166;

Заявление от "Булстар София" ЕООД, том 7 л. 138 от досъдебното производство

Документи, относими към "Ваклин Груп" ООД.

Частна жалба от св. Ваклин до АССГ - том 17, л. 84;

Заявление от св. Ваклин до Главния архитект на Столична община - том 17, л.87;

Молба от св. Ваклин до кмета на район Младост от 09.10.2017 г - том 17 л. 89;

Писмо на Постоянната комисия по устройството на територията, архитектурата, достъпната среда и жилищната политика до кмета на район Младост - том 17, л. 118

Определение от 23.04.2018 г за насрочване по адм.д. № 626/18 на АССГ, 29 състав - том 17 л. 123; и протокол от съдебно заседание от 16.05.2018 г - л.124

Доклад от арх. Росица Симова във връзка писмо на Главния архитект по повод непроцедиране на административни преписки - том 17, л. 119

Писмо до кмета на район Младост -том 17, л.121

Червен класьор - л. 26 (резолюции по преписката); л.27 (писмо за изпращане от СО на район Люлин на Заповед № РА 50-390/14.06.2017 г); л.28 (Заповед № РА 50-390/14.06.2017 г); л.32 (нотариален акт); л.45 (писмо от СО, НАГ, в отговор на жалба от "Ваклин груп" ООД); л. 54 и 58 (искане на документи от Адм.съд София град); л. 55 (жалба от "Ваклин груп" ООД срещу мълчаливия отказ);

Протокол от заседание на УС на НАСП от 04.10.2017 г

Допълнителни материали, изпратени от СО в съдебната фаза - том 2 -
Административни идентификатори за движението на преписката - л. 88 и сл; приемно време на кмета и списък на проведени срещи на 09.02.2018 г - л. 109 и сл; справка за брой обработени преписки- л. 112; справка за незаети щатни длъжностни и дългосрочни

болнични - л. 113; молба от кмета на район Младост до кмета на СО във връзка с натовареност - л. 114; справка за прекратени трудови и служебни правоотношения - л. 115;

Допълнителна папка, приложена към том II от допълнителните материали, изпратени от СО, район Младост в съдебната фаза на производството - административен идентификатор - л. 1 и сл; писмо от НАГ до район Младост - л. 10; Заповед № РА 50-56/30.01.2017 г - л. 11 и сл; Протокол от 28.02.2017 г - л. 15; Протокол от 17.03.2017 г - л. 16; Заповед № РА 50-390/14.06.2017 г - л. 23 и сл; писмо от 09.07.2018 - л.27; пълномощно от "Ваклин груп" ООД за св. Галя Димитрова - л. 32; писмо от НАГ до св. Ваклин - л. 42; писмо от НАГ от 10.11.2017 г - л. 43; писмо от 15.06.2017 г - л. 45; нотариален акт - л. 46; писма по повод изискана преписка от Адм.сът София - л. 49 и сл; писма от Адм.сът София за комплектоване - л. 51 и сл; жалба до Адм.сът - л. 53.

Справки от НАП относно подадени данъчни декларации от св. Ваклин и управляваните от него търговски дружества - обособени в специален том, част от съдебното производство.

Копие от адм.д. № 626/18 на Адм.сът София (отделна папка към последния том)

Документи, относими към имущественото състояние на подсъдимите

Том 14 – справки от Агенцията по вписванията, от СДВР, от банки (относно имотите, които са били възбрани).

Други документи

Л. 2216 - писмо от ДАНС, СД ТО (че записът е бил спрял на 03 април)

Справка с изх.№ RB-306002-001-07-2-4/31.01.2018 (края на Папка "том-1", а именно документи от КПКОНПИ);

Аудиозапис на тел.112, с разпечатки - л. 2306, 2307, 2314 от съдебното производство;

Тефтерче с ръкописен текст, оригинал в голяма червена папка; копие в том 18 л. 32; предявено на л. 2037 от съдебното производство;

Дискове, изпратени от мобилните оператори (настоящият състав приема, че документ е всяка вещ, съдържаща словесно изявление, вкл и ако за възпроизвеждането му е необходимо техническо средство).

Писмени доказателства за командироване на прокурорите по делото - л. 794-795, 905-911, 1094, 1278-1279, 1314, 1434-1435, 1782-1783, 1835, 2029-2030, 2303-2305, 2440-2441, 26581, 2272, 2273, 2303-2305.

Веществени доказателства и предявяването им:

- опаковки на веществени доказателства, предявени на л. 2315;

- парични средства - банкноти от по 100 и 500 евро, общо 70 000 евро, предявени на л. 2453 гръб от съдебното производство.

- видеозапис от охранителна камера на ул. Славянска 11 - прегледан на л.2059 гръб 2060 от съдебното производство.

- снимки и видеозаписи от СРС - л. 2060 гръб - 2062 от съдебното производство;

- видеозапис от телевизия БНТ, прегледан на л.1850-1852 гръб и на л. 2056 гръб - 2060 от съдебното производство;

§48. Относно процесуалната годност на обясненията на св. Дюлгеров

В съдебно заседание от 09.04.2019 г подсъдимият Дюлгеров отказа да дава обяснения; бе приложена нормата на чл. 279 ал.2 вр ал.1 т.4 НПК, като бяха прочетени обясненията му от досъдебната фаза; за обясненията от 18 април 2018 г той самият посочи, че е бил подложен на натиск, за да даде тези обяснения, вкл от служебния адвокат;

посочва, че не му е била дадена възможност да се свърже с адвокат по свой избор; за обясненията от 25 април и 6 юли 2019 г посочи, че грешно са записани (л. 2804).

Страните излагат разнопосочни доводи за допустимостта на тези прочетени обяснения.

Прокурор Тончева посочва, че няма процесуални пречки за допустимостта на обясненията на подс. Дюлгеров, дадени като обвиняем, тъй като му е било предоставена правна защита, в лицето на адв. Павлов, с когото той е можел да се консултира; счита за недостоверни твърденията на подс. Дюлгеров, че е бил подложен на натиск от служители на КПКОНПИ и от адвокатата си; посочва ги като „защитна теза“, вкл и че те са били потвърдени в последващите му обяснения; акцентира, че ако е била допусната техническа грешка, е можело да се иска поправянето ѝ; ако е било вписано ненаправено изявление, е можел да не подписва протокола.

Адв. Марковски посочва, че подс. Дюлгеров е бил „смачкан“, като са го накарали да твърди, че подс. Иванчева е искала тези парични суми; а неговите твърдения не се подкрепят от останалите доказателства по делото.

Адвокат Годорова счита, че не следва да се приемат за допустим източник на доказателствени сведения обясненията на подс. Дюлгеров от досъдебната фаза, доколкото не е имал назначен защитник – тъй като уведомлението от САК е от 16 май, като самият разпит е от 18 април; изразява съмнение, че служебният адвокат не е защитавал интересите на подс. Дюлгеров, а е проявявал благодарност към органите на досъдебното производство, които са му осигурили работа. Не е била дадена възможност на подс. Дюлгеров да се обади на близките си, за да му ангажират адвокат. Посочва, че е налице практика разследващите органи да обещават на обвиняемите по-лека мярка за неотклонение, срещу тяхно съдействие, без значение дали са верни твърденията в обясненията им, като се ползват от подкрепата на резервните защитници. Посочва и молба от адв. Анастасова, резервен защитник, в която тя се представя като представител на специализираната прокуратура. Поради това и обясненията на подс. Дюлгеров следва да се приемат като такива, дадени без адвокат.

Самият подсъдим Дюлгеров посочва, че при задържането му не е имал възможност да се обади на адв. Годорова, каквото искане е бил направил. В протокола е бил записал, че служебният адвокат ще го представлява само в този случай. От КПКОНПИ са му предлагали да подпише обяснения и да бъде освободен, с оглед здравословното му състояние.

Съдът приема тези възражения за неоснователни. Напротив – приема, че подс. Дюлгеров е променил своята защитна позиция – като първоначално, в досъдебната фаза (поне в началния ѝ момент) е приел, че в негова полза е да признае деянието, а след това, в съдебната фаза е приел, че в негова полза е да го признае.

Основанията за това са следните.

Подс. Дюлгеров е бил задържан на 17 април 2018 г в 13,00 часа (том 2 л. 62); след това е бил обискиран в периода 14,00 – 14,50 часа (том 5 л.10) и освидетелстван в периода 15,00 – 15,15 (том 5 л. 21); били извършен оглед и претърсване от дома му в периода 18,15-19,15 (том 5 л.29).

На следващия ден, 18 април 2019 г, следвало да бъде привлечен като обвиняем. Доколкото не е имал защитник, било издадено Постановление за предоставяне на правна помощ (том 2 л. 55), като съответното искане за определяне на служебен адвокат било изпратено до Софийски Адвокатски съвет (том 2 л.53). В тези документи се посочва, че действията по разследването ще бъдат извършени в 13,00 часа същия ден. Респективно определеният адвокат (том 2 л. 56) бил назначен (том 2 л. 54), като участвал при привличането на подс. Дюлгеров като обвиняем в 13,47 часа (том 2 л. 44) и в последващия

му разпит в периода 14,19-16,01 часа. Именно в този разпит подс. Дюлгеров е дал определени, по-подробни обяснения.

Поставя се въпроса: дали подс. Дюлгеров действително е ползвал адекватна адвокатска защита, за да достигне до решението си да даде тези обяснения; както и по-специално дали е бил подложен на натиск да даде такива обяснения, вкл от адвоката си, както самият той посочва.

Настоящата съдебна инстанция приема, че няма доказателства назначеният служебен адвокат – адв. Илиян Павлов – да е бил определен в нарушение на законовия ред. Напротив – искането за определянето му е било отправено към независим орган – Софийския адвокатски съвет, който го е определил същия ден. Уведомителното писмо се намира в том 2 л. 56, като от отбелязването в горната му лява част е видно, че е издадено на 18.04.2018 г, с пореден изх.№ 4339/18; видно от отбелязването в долната му част, този писмен документ е бил разпечатан същия ден – 18.04.2018 г. Той е подписан от Председателя на САК и е подпечатан с печата на САК. Нищо не сочи, че е налице определена зависимост между адв. Илиян Павлов и разследващите органи, респективно че той евентуално би могъл да предприеме действия във вреда на подс. Дюлгеров.

Основателни са възраженията, че това писмо е било заведено сред останалите книжа по делото едва на 16.05.2018 г – като входящия номер е забелен и отгоре е написано № „1080“. Но това сочи единствено за допуснат технически пропуск издадено още на 18.04.2018 г писмо да бъде своевременно приложено сред останалите материали по делото. Основателно може да се приеме, че този технически пропуск се дължи на особености при комуникацията между НПП и СпПр – доколкото и останалите Уведомителни писма, за служебни и резервни защитници, са изпратени от НПП до СпПр със значително закъснение (том 1 л.105)

Няма никакво съмнение, че това писмо е издадено на 18.04.2018 г и на същата дата адв. Павлов се е явил и е взел участие в следствените действия като защитник на подс. Дюлгеров – а именно при привличането му като обвиняем.

По-сетнешната проверка на документите потвърждава този извод. Моментът на предявяване на обвинението е този, при който обвиняемият и неговият защитник разбират какво точно е това обвинение. Това е станало в 13,47. Разпитът на подс. Дюлгеров е започнал около половин час по-късно – в 14,19 часа. Съобразно становището на настоящия състав, този период - около половин час – е достатъчен, за да може адв. Павлов да даде необходимите разяснения и съвети на подс. Дюлгеров и заедно да достигнат до извод каква би била най-благоприятната за него защитна позиция. В конкретния случай тя е била подс. Дюлгеров, в качеството си на обвиняем, да даде определени обяснения.

Не е отразено в протокола за разпит нито че времето за съвещание е било недостатъчно, нито възраженията на подс. Дюлгеров, че иска друг адвокат. Не са наведени и твърдения, че такива възражения са били правени, но не са били записани.

Не може да се приеме, че подс. Дюлгеров съзнателно е бил лишен от достъп до адвокат по свой избор. Подс. Иванчева и подс. Петрова са успели да ангажират избрани от тях адвокати още на 17 април, в кратък период след задържането им; няма каквито и да е данни да се предположи, че органите на разследването са предприели каквито и да е действия по възпрепятстването им да се свържат с адвокат; поради което не може да се приемат такива действия и спрямо подс. Дюлгеров. Към 20 април, когато се е провело производството по н.ч.д. № 1147/18 г, той вече е бил защитаван от избран от него защитник – адв. Тодорова. Нито той, нито тя се посочили каквито и да е пречки за контактите им.

Не би могло да се приеме, че подс. Дюлгеров е бил подложен на натиск, за да даде своите обяснения. Те са в пълно съответствие с поддържаната от него теза към април 2018 г – а именно от изявленията му при задържането му на 17 април (които, макар и несъмнено

да не може да се ползват за установяване на фактите по същество, може да се ползват като едно от доказателствата дали спрямо него е била употребана принуда да даде определени обяснения), така и в последващите му обяснения от 25 април и 6 юли – където посочва, че поддържа вече дадените обяснения. Към този момент той е бил защитаван от адв. Тодорова, избрана и упълномощена от него, поради което и не може да се приеме, че е бил подложен на натиск.

Този извод се потвърждава и от съдържанието на тези обяснения. Ако подс. Дюлгеров е бил подложен на натиск, той би признал всичко онова, което се е искало от него. И по-конкретно би признал онова, което разследващите органи му кажат. Към този момент разследващите органи са имали пълна информация за множеството срещи на подс. Дюлгеров с подс. Иванчева и подс. Петрова, за исканата сума първоначално от 20 евро на кв.м. РЗП, намалена след това на по 15 евро за първия обект и по 10 евро за втория. Същевременно тази информация липсва в обясненията на подс. Дюлгеров, дадени като обвиняем – напротив – той посочва, че е провел един телефонен разговор с подс. Иванчева и веднъж се е срещнал с тях на пазара Г Кирков, където било отправено искане за 15 евро на кв.м. РЗП, което правило 70 000 евро; категорично отрича да има нещо общо със сумата от 500 000 евро – като за тях посочва: „нито съм ги взимал, нито съм поемал ангажимент да ги предам или да ги обсъждам“. Също така относително ясно и подробно разказва за конкретните фактически обстоятелства в предходния ден и деня на задържането.

Тези обяснения разкриват неговите собствени възприятия; предвид изминалия период от време не дава подробности за първоначално определената сума от 20 евро на кв.м., която след това е намалена на 15 евро на кв.м.; объркване и последователността, доколкото първо св. Ваклин му дава информация за новите обекти, а след това сумата се намалява на 15 евро на кв.м. За сметка на това спомените му от предходния и същия ден са по-ясни и подробни. Също така е налице и опит за омаловажаване, като твърди, че цялата искана сума от подс. Иванчева и подс. Петрова била само 70 000 евро. Най-важното – категорично отрича каквото и да е отношение с повдигнатото му обвинение за сумата от половин милион евро.

Отново следва да се повтори, че ако е бил подложен на натиск, то би възпроизвел онази информация, която би му била дадена – било от разследващите, било от адвоката; поради което и обясненията му биха следвали по-подробно действителната хронология на случая; нямаше да ги има тези обърквания и липса на ясен спомен за по-отдалечените събития; нямаше да омаловажи размера на подкупа само до сумата, която действително му е била предадена; нямаше и така ясно и категорично, с нотка на недоумение, да отрече обвинението за половин милион евро.

Поради това съдът не може да се съгласи с тезата на защитата, че тези обяснения са били дадени под натиск. Напротив – по своето съдържание те са проява на лице, което желае да посочи истината по повдигнатото обвинение, съобразно своите спомени и като се ограничава до онези инкриминиращи факти (размера на подкупа), за които са налице несъмнени доказателства – дадената парична сума - и премълчава онова, за което е налице само устна договорка – целия размер на исканата парична сума. Т.е. този вид обяснения има всички белези на съзнателно и информирано решение да защити своите интереси, като признае обвинението.

Нещо повече – този натиск е твърдян за първи път едва на 09 април 2019 г, при снемане на обясненията на подс. Дюлгеров – или приблизително една година по-късно, при приключване на съдебното производство пред първата инстанция. Този натиск не е претендиран преди това, а именно незабавно след като е имал възможност да упълномощи избран от него защитник – което е станало на веднага след като е дал обясненията си.

По главното дело не се намира пълномощното на адв. Тодорова; негово копие е по по н.ч.д. № 1147/18, в производството по чл. 64 НПК – като от съдържанието му може да се предположи, че датата на пълномощното е 18.04.2018 г (почеркът не е четлив) – л.10 от делото. Доколкото съдебното заседание е проведено на 20.04.2018 г и на него се е явила адв. Тодорова, то е несъмнено, че най-късно на 20.04.2018 г както подсъдимият, така и адв. Тодорова, са имали възможност да оспорят качеството на защита, оказана от адв. Павлов.

Това не е направено. Напротив, при последващите обяснения от 25 април и 6 юли 2018 г, дадени в присъствието на адв. Тодорова, тези обяснения са били поддържани.

Следва да се посочат и доводите на адв. Тодорова в производството по чл. 64 НПК по н.ч.д. № 1147/18 – а именно тя се позовава дадените от доверителя ѝ обяснения, когато прави доказателствени искания за приемане на документи, свързани със здравословното му състояние. Както посочва адв. Тодорова, в подкрепа на искането си да се приемат доказателства, относими към здравословното състояние на доверителя ѝ и с цел да се противопостави на възраженията на прокурора, че част от тези документи не следва да се приемат, тъй като са на чужд език: „Адв. Тодорова: Господин Председател, ще го обсъдя обстоятелството с оглед дадените от подзащитния ми обяснения и кредитирането им в каква степен, тези доказателства са именно за обсъждане на обясненията му, дадени пред следовател, както и за здравословното му състояние към 2017 г“. Във въззивното производство, по реда на чл. 65 НПК, проведено на 26.04.2018 г, по в.н.ч.д. № 162/2018 г на АпСпНС, 4 в.с., адв. Тодоров заявява (л. 25 от протокола): „... Няма разпит пред вас, който да опровергае показанията на Ваплин или обясненията на моя подзащитен“.

Следователно адв. Тодорова, пред двете съдебни инстанции, се позовава на тези обяснения, за да защити определена теза. Поради това не може да се приеме, че – поне към този момент – тя да е считала, че правната помощ, оказана на доверителя ѝ от адв. Павлов, да е опорочена до степен, че неговите обяснения да не може да са годен източник на доказателствени сведения.

Само следва да се посочи, че са налице възражения на адв. Тодорова против назначаването на резервния защитник (адв. Панайотов) – направени в разпита от 25.04.2018 г (том 2 л. 38), поради което не е имало пречка адв. Тодорова своевременно да направи такива възражения и против качеството на оказаната правна защита от адв. Павлов на 18.04.2018 г.

Не може да се приеме, че изявленията на подс. Дюлгеров, в обясненията му от 25 април и 6 юли 2018 г не са били правилно записани; към този момент той е бил защитаван от адв. Тодорова, упълномощен от него защитник, като тя не е направила такива възражения при подписването на протокола.

Също така от доказателството по делото е видно, че към началния момент на задържането подс. Дюлгеров е искал да даде обяснения, след като вече е бил защитаван от упълномощения защитник – адв. Тодорова – молба от 13.06.2018 г (том 3 л. 87), които не са били дадени само поради невявяване на адвоката, поради ангажираност по друго дело (том 3 л.89). Впоследствие това искане не е било поддържано. Следователно още тогава защитата е можела да изложи своите възражения относно определен натиск, на който да е бил подложен одс. Дюлгеров, респективно лошото качество на оказаната правна помощ.

В заключение съдът приема, че при спазване на процесуалните правила подс. Дюлгеров свободно е взел решение, след консултация със служебния защитник, за даде определени обяснения на 18 април; както и че отново процесуално законосъобразно, след консултация с избран от него защитник, той е взел решение при новите си обяснения на 25 април и 6 юли, да ги поддържа.

Обстоятелството, че през април 2019 г той е взел решение да не ги поддържа, не може да доведе до извода, че те загубват своята доказателствена стойност. Напротив – те

остават част от доказателствения материал и следва информацията, съдържаща се в тях, да бъде преценена заедно с останалите доказателства.

Относно твърденията на защитата, че адв. Павлов е действал във вреда на своя защитник, следва да се обсъди и Постановлението от 25.04.2018 г (л. 42 том 2) – с което като резервен защитник е бил назначен адв. Кирил Панайотов. Ако действително адв. Павлов, само седмица по-рано, при разпита на подс. Дюлгеров на 18.04.2018 г, е нарушил своите задължения, като му е оказал натиск, и действително това е станало по искане на разследващите органи, то прокуратурата не би търсила съвсем нов адвокат, който да бъде резервен защитник. Напротив – би назначила именно адв. Панайотов като такъв резервен защитник, за да може и за в бъдеще да се ползва от него. В този смисъл е и изричният текст на закона – чл. 94 ал.5 НПК, който изисква именно служебният защитник да продължи да участва като резервен, ако обвиняемият упълномощи друг защитник по свой избор.

При съвкупната преценка на всички тези обстоятелства съдът приема, че подс. Дюлгеров не е бил обект на какъвто и да е било натиск, който да е неправомерен по своето естество, било от разследващите, било от служебния адвокат, за да даде своите обяснения. Несъмнено той е бил подложен на натиск от ареста си и повдигнатите обвинения, както и от опасенията за крайния резултат от образуваното наказателно производство и несъмнено именно с оглед този натиск той е дал своите обяснения; но този натиск не е неправомерен, доколкото е иманентно свързан с естеството на процесуалната фигура на обвиняем. От значение е, че изборът на подс. Дюлгеров да даде обяснения е направен след консултация с адвокат и изразява стремежа му да защити своите интереси по най-удачния момент, който той към този момент е считал за подходящ – а именно като даде обяснения за действително станалото.

Аргументите на защитата, относими към един ред от писмото на адв. Зорка Анастасова не могат да доведат до друг извод. Така в нейната молба от 05.06.2018 г (том 3 л. 61) тя, като защитник на подс. Биляна Петрова, посочва, че с Постановление от 25.04.2018 г на СпПр е назначена като резервен защитник на обв. Биляна Петрова; при все това не е била призовавана за участие в различни следствени действия, които изброява; посочва, че е поставена в „пълна изолация“. Конкретно посочва: „Упълномощените адвокати са уведомени, защото присъстват на заседанията, а ние, които сме представители на Спец. Прокуратура, не сме уведомени! Защо? Всички сме равнопоставени! Моля, съдействайте! Предстои дълъг процес на доказване и не трябва да се допуска слабост“.

Несъмнено адв. Анастасова е използвала неудачен израз, като се е определила като представител на прокуратурата. Несъмнено е имала предвид, че е била назначена от водещия разследването като резервен защитник. Следва да се отчете, обаче, че тя не е оказала каквато и да е правна помощ на подс. Петрова, още по-малко на подс. Дюлгеров.

При всяко положение неудачния избор на думи от страна на адв. Анастасова, защитник на подс. Петрова, не може да има каквото и да е отношение към качеството на правна защита, оказана от адв. Павлов, защитник на подс. Дюлгеров.

Въз основа на тези аргументи съдът приема, че не са налице процесуални пречки за приобщаване към доказателствения материал обясненията на подс. Дюлгеров, дадени като обвиняем, на 18 април 2018 г.

При все това, при изграждане на фактическата обстановка, съдът взе предвид основно останалите източници на доказателствени сведения. Самите обяснения на подс. Дюлгеров, дадено в досъдебното производство, не са обсъждани. Причина за това е, че по делото има толкова многобройни и толкова несъмнени доказателства, въз основа на които по напълно несъмнен начин се установят реалните отношения между подсъдимите и св.

Ваклин, както и направените от тях изявления, че обясненията на подс. Дюлгеров не са необходими.

Всичко, съдържащо се в тези обяснения, е в много по-подробна и изчерпателна степен посочено в показанията на св. Ваклин; както и в още по-детайлна степен установено от материалите от СРС. Поради което тези обяснения, макар и допустими и относими, все пак не са необходими за установяване на фактите по делото.

§49. Относно противоречията между експертните заключения.

По делото са изготвени три противоречиви графологични експертизи – като първата еднозначно определя ръкописния текст и числа като написани от подс. Иванчева, а другите две определят само част от този текст като неин, а останала част на подс. Дюлгеров, респективно част от числата са с неизвестен автор.

Съдът кредитира експертизите от съдебната фаза. На първо място самият оспорен текст съвсем очевидно се различава в двете си части – което прави и малко вероятна тезата на първоначалния експертен екип, че автор на целия ръкописен текст и числа е само подс. Иванчева. На второ място този експертен екип беше допуснал и очевидната техническа грешка при заснемане на копие от изследвания обект – като една и съща страница бе два пъти приложена, за сметка на липсваща страница; това води до основателни съмнения и относно степента на грижливост, която тези експерти за приложили при изготвяне на заключението си. На трето място съдебната експертиза е назначена от съда, определени са лица, които не са от състава на МВР, страните са имали възможност да вземат участие във формулиране на въпросите, в процеса на снабдяване със сравнителен материал и в разпита на вещите лица, което е допълнителна гаранция за качеството на дадения експертен отговор. На последно място и съдебните експертизи не са оспорени от защитата (повторната съдебна графологична експертиза е оспорена само от прокуратурата), което е допълнително свидетелство за достоверността на експертното заключение.

Поради което при изграждане на своите изводи съдът взе предвид основно графологичните експертизи, изготвени в съдебната фаза на производството. Графологичната експертиза от досъдебното производство има само спомагателно значение – а именно да затвърди убеждението на съда относно авторството на подс. Иванчева на първия ред от първа страница, както и на числата в долната част на първа страница; именно те са взети предвид при установяване на правно релевантните факти.

§50. Относно използване на СРС

Том 1 ВДС

На 07.02.2018 г СпПр сезирала Председателя на СпНС с искане за използване на СРС (наблюдение, подслушване, проследяване, белязване и документиране) с рег № RB 421137-001-12/77-127/07.02.2018 г относно св. Александър Ваклин (том 1 ВДС); дадено е разрешение от зам.председателя на СпНС за срок от 2 месеца, с начало 08.02.2018 г.

На 29.03.2018 г СпПр сезирала Председателя на СпНС с искане за продължаване на използването на СРС (наблюдение, подслушване, проследяване, белязване и документиране) с рег № RB 421137-001-12/77-322/29.03.2018 г относно св. Александър Ваклин (том 1 ВДС); дадено е разрешение от зам.председателя на СпНС за срок от 2 месеца, с начало 08.04.2018 г.

Изготвени ВДС:

Том 1 ВДС, папка 1

На 02.04.2018 г е изготвен Протокол за белязване на предмети с рег № RB 303140-001-15/ХСРС-52-2171/02.04.2018 г (том 1 ВДС, СРС приложено относно св. Ваклин), относно 100 бр банкноти по 500 евро и 200 бр банкноти по 100 евро.

На 24.04.2018 г е изготвен Протокол за ВДС от прилагане на СРС с рег № ХСРС-54-414/24.04.2018 г (том 1 ВДС), в която се отразява протокола за белязване.

На 17.05.2018 г е изготвен Протокол № ХСРС-54-616/17.05.2018 г относно прилагане на СРС спрямо св. Ваклин, който съдържа аудиозаписи на проведените от него телефонни разговори в периода 12.02.2018 - 16.04.2018 г (л. 5/95 - 94/95).

Том 1 ВДС, папка 2

На 25.04.2018 г е изготвен Протокол № ХСРС-54-438/25.04.2018 г относно прилагане на СРС спрямо подс. Ваклин, който съдържа

- видеозапис в периода 10,09,07 - 10,10,04 часа на 09.02.2018 г (л.3/5);
- фотоснимка в 10,08 часа на 09.02.2018 г (л. 3/5);
- видеозапис в периода 12,15,31 - 12,15,45 часа на 23.03.2018 г (л. 3/5-4/5);
- три фотоснимки в 13,11 часа на 23.03.2018 г (л. 4/5).

На 25.04.2018 г е изготвен Протокол № 54-439/25.04.2018 г относно прилагане на СРС спрямо подс. Ваклин, който съдържа:

- аудиозапис на периода 12,14 - 13,17 часа на 23.03.2018 г (л. 4/226 - 50/226);
- аудиозапис на периода 17,08 - 17,51 часа на 03.04.2018 г (л. 50/226 - 82/226);
- аудиозапис на периода 15,24 - 16,09 часа на 13.04.2018 г (л. 82/226 - 112/226);
- аудиозапис на периода 17,06 - 18,00 часа на 13.04.2018 г (л. 112/226 - 147/226);
- аудиозапис на периода 10,35 - 11,18 часа на 17.04.2018 г (л. 147/226 - 177/226);
- аудиозапис на телефонни разговори от 17.04.2018 г (л. 177/226 - 178/226);
- видеозапис в периода 17,08,34 - до 17,51,21 часа на 03.04.2018 г (л. 182/226 - 187/226);
- видеозапис в периода 15,24,51 до 16,09,50 часа на 13.04.2018 г (л. 182/226 - 193/226);
- видеозапис в периода 17,06,33 до 18,00,48 часа на 13.04.2018 г (л.193/226 - 219/226);
- видеозапис в периода 10,35,21 до 11,18,46 на 17.04.2018 г (л. 219/226 - 225/226).

Том 2 ВДС

На 29.03.2018 г СпПр е направила ново искане за прилагане на СРС(наблюдение, подслушване, проследяване, белязване и документиране) с рег № RB 421137-001-12/77-320/29.03.2018 г (том 2 ВДС), относно подс. Биляна Христова-Петрова. Дадено е разрешение за прилагането им за срок от 2 месеца, считано от 02.04.2018 г.

Изготвени ВДС:

Том 2 ВДС

На 02.04.2018 г е изготвен Протокол за белязване на предмети с рег № RB 303140-001-15/ХСРС-52-2173/02.04.2018 г (том 2 ВДС,СРС, приложено спрямо подс. Биляна Петрова), относно 100 бр банкноти по 500 евро и 200 бр банкноти по 100 евро.

На 24.04.2018 г е изготвен Протокол за ВДС от прилагане на СРС с рег № ХСРС-54-416/24.04.2018 г (том 2 ВДС), в която се отразява протокола за белязване.

На 17.05.2018 г е изготвен Протокол № ХСРС-54-610/17.05.2018 г относно прилагане на СРС спрямо подс. Петрова, който съдържа аудиозаписи на проведени телефонни разговори в периода 03.04.2018 г - 17.04.2018 г (4/53 - 52/53);

Том 2 ВДС, папка 2

На 25.04.2018 г е изготвен Протокол № ХСРС-54-434/25.04.2018 г относно прилагане на СРС спрямо подс. Петрова, който съдържа:

- аудиозапис на срещата на тримата подсъдими в периода 14,00 - 15,22 часа на 03.04.2018 г (л. 2/47 - 46/47)

- аудиозапис на срещата на св. Ваклин с подс. Иванчева и Петрова в периода 17,19 - 18,00 часа на 13.04.2018 г (л.2/53 - 30/53)
- видеозаписи на тази среща, в периода 17,30,21 - 18,00, 48 часа (л. 30/53 - 50/53);
- пет телефонни разговори на 17.04.2018 г (50/53 - 52/53).

Том 20

На 09.05.2018 г е изготвен Протокол № ХСРС-54-557/09.05.2018 г относно прилагане на СРС спрямо подс. Петрова, който съдържа:

- аудиозапис в периода от 11,46 до 12,45 часа на 17.04.2018 г (л. 2/21 - 20/21)

Том 3 ВДС

На 07.02.2018 г СпПр сезирала Председателя на СпНС с искане за използване на СРС (наблюдение, подслушване, проследяване, белязване и документиране) с рег № RB 421137-001-12/77-126/07.02.2018 г относно подс. Десислава Иванчева (том 3 ВДС); дадено е разрешение от зам.председателя на СпНС за срок от 2 месеца, с начало 08.02.2018 г.

На 29.03.2018 г СпПр сезирала Председателя на СпНС с искане за продължаване на използването на СРС (наблюдение, подслушване, проследяване, белязване и документиране) с рег № RB 421137-001-12/77-322/29.03.2018 г относно св. Александър Ваклин (том 1 ВДС); дадено е разрешение от зам.председателя на СпНС за срок от 2 месеца, с начало 08.04.2018 г.

Изготвени ВДС

Том 3 ВДС

На 02.04.2018 г е изготвен Протокол за белязване на предмети с рег № RB 303140-001-15/ХСРС-52-2170/02.04.2018 г (том 3 ВДС, СРС приложено относно подс. Иванчева), относно 100 бр банкноти по 500 евро и 200 бр банкноти по 100 евро.

На 24.04.2018 г е изготвен Протокол за ВДС от прилагане на СРС с рег № ХСРС-54-415/24.04.2018 г (том 3 ВДС), в която се отразява протокола за белязване.

На 17.05.2018 г е изготвен Протокол № ХСРС-54-606/17.05.2018 г относно прилагане на СРС спрямо подс. Иванчева, който съдържа аудиозапис в периода 11,46 - 12,45 часа на 17.04.2018 г (том 3 ВДС, л. 2/21-20/21);

На 17.05.2018 г е изготвен Протокол № ХСРС-54-607/17.05.2018 г относно прилагане на СРС спрямо подс. Иванчева, който съдържа аудиозаписи на проведени от нея телефонни разговори в периода 08.02.2018 г, до 16.04.2018 г (том 3 ВДС, л.5/100-10№/100).

Том 3 ВДС, папка 2

На 25.04.2018 г е изготвен Протокол № ХСРС-54-424/25.04.2018 г относно прилагане на СРС спрямо подс. Иванчева, който съдържа:

- аудиозапис в периода 19,40-22,42 часа на 16.03.2018 г (том 3 ВДС, папка 2, л. 2/93-48/93).

- аудиозапис в периода 14.00 - 15.22 часа на 03.04.2018 г (том 3 ВДС, папка 2, л. 49/93 - 92/93 том 3 ВДС, папка 2).

На 25.04.2018 г е изготвен Протокол № ХСРС-54-425/25.04.2018 г относно прилагане на СРС спрямо подс. Иванчева, който съдържа две фотоснимки:

- на 17.04.2018 г, в 12,19 и 12,35 подс. Иванчева е фотографирана в заведението "Марая Фюжън" (том 3 ВДС, папка 2, л.1/3-3/3).

На 25.04.2018 г е изготвен Протокол № 54-426/25.04.2018 г относно прилагане на СРС спрямо подс. Иванчева, който съдържа:

- аудиозапис в периода 17, 19 - 18,00 часа на 13.04.2018 г (том 3 ВДС, папка 2, л. 1/64-31/64);

- видеозапис в периода 17,30 - 18,00 часа на 13.04.2018 г (том 3 ВДС, папка 2, л. 32/64-52/64);

- телефонни разговори, проведени от подс. Иванчева (том 3 ВДС, папка 2, л.52/64-64/64), в периода 10.04.2018 - 17.04.

Том 4 ВДС

На 22.03.2018 г СпПр е направила ново искане за прилагане на СРС (наблюдение, подслушване, проследяване, белязване и документиране) с рег № RB 421137-001-12/77-293/22.03.2018 г (том 4 ВДС), относно подс. Петко Дюлгеров. Дадено е разрешение за прилагането им за срок от 2 месеца, считано от 22.03.2018 г.

Изготвени ВДС:

Том 4 ВДС

На 02.04.2018 г е изготвен Протокол за белязване на предмети с рег № RB 303140-001-15/ХСРС-52-2169/02.04.2018 г (том 4 ВДС,СРС, приложено спрямо подс. Петок Дюлгеров), относно 100 бр банкноти по 500 евро и 200 бр банкноти по 100 евро.

На 24.04.2018 г е изготвен Протокол за ВДС от прилагане на СРС с рег № ХСРС-54-417/24.04.2018 г (том 4 ВДС), в която се отразява протокола за белязване.

На 17.05.2018 г е изготвен Протокол № ХСРС-54-613/17.05.2018 г относно прилагане на СРС спрямо подс. Дюлгеров, който съдържа аудиозаписи на проведени телефонни разговори на подс. Дюлгеров в периода 23.03.2018 г - 16.04.2018 г

Том 4 ВДС, папка 2 = том 22

На 25.04.2018 г е изготвен Протокол № ХСРС-54-429/25.04.2018 г относно прилагане на СРС спрямо подс. Дюлгеров, който съдържа:

- аудиозапис за периода 14,00 - 15,22 часа на 03.04.2018 г (2/47 - 46/47)

На 25.04.2018 г е изготвен Протокол № ХСРС-54-430/25.04.2018 г относно прилагане на СРС спрямо подс. Дюлгеров, който съдържа:

- видеозапис в "Кафетерия" на 23.03.2018 г, в периода 12,15,31 - 12,15,45 (14 секунди);

- 3 снимки в района на бул. Мария Луиза на 23.03.2018 г, в 13,11 часа;

- видеозапис в района на ул. Екзарх Йосиф на 03.04.2018 г, в периода 13,34 - 13,34

- видеозапис в района на ул. Екзарх Йосиф и ул. Георг Вашингтон на 03.04.2018 г, в периода 13,39 - 13,40

- снимка в района на бул. Княгиня Мария Луиза, заведение "Кафетерия", на 03.04.2018 г, в 17,51,22 часа.

Материалите се намират на л.1/1-5/5 том 4 ВДС, папка 2, първа номерация.

На 25.04.2018 г е изготвен Протокол № 54-431/25.04.2018 г относно прилагане на СРС спрямо подс. Дюлгеров, който съдържа:

- аудиозапис за периода от 12,14 часа до 13,17 часа на 23.03.2018 г (л.3/167 - 50/167)

- аудиозапис за периода 17,08 часа до 17,51 часа на 03.04.2018 г (л.50/167 -82/167) ;

- аудиозапис за периода 15,24 часа до 16,09 часа на 13.04.2018 г (л. 82/167 - 112/167)

- аудиозапис за периода 10,35 часа до 11,18 часа на 17.04.2018 г (л.112/167 - 141/167);

- аудиозаписи на три телефонни разговори на 17.04.2018 г, в 10,30,27 - 12,51,27 часа (л.141/167-143/167);

- видеозаписи на 23.03.2018 г, в периода 12,14,20 - 13,17,58 часа (л.143/167 - 147/167);

- видеозаписи на 03.04.2018 г, в периода 17,08,34 - 17,51,21 часа (л. 147/167 - 152/167);

- видеозапис на 13.04.2018 г, в периода 15,24,51 часа -16,09,50 часа (л. 152/167 - 158/167);

- видеозапис на 17.04.2018 г, в периода 10,35,21 - 11,18,46 часа (л. 158/167 - 167/167).

Том 21

На 09.05.2018 г е изготвен Протокол № ХСРС-54-552/09.05.2018 г относно прилагане на СРС спрямо подс. Дюлгеров, който съдържа:

- две фотоснимки на 17.04.2018 г (л. 2/3-3/3);

На 09.05.2018 г е изготвен Протокол № ХСРС-54-553/09.05.2018 г относно прилагане на СРС спрямо подс. Дюлгеров, който съдържа:

- аудиозапис в периода 11,46 - 12,45 часа на 17.04.2018 г (л. 2/21 - 20/21)

Относно допуснатите от съда корекции в материалите, събрани със СРС:

В с.з. от 04.12.2018 г - л. 1327 гръб - 1330

В с.з. на 11.01.2019 г - л. 1845 - 1849

В с.з. на 22.01.2019 г - л. 2050 гръб - 2062

В с.з. на 07.02.2019 - л. 2311 гръб-2314 и стр. 2315.

Относно организацията на материалите, събрани със СРС:

Среща 09.02.

Том 1 ВДС, папка 2:

- видеозапис в периода 10,09,07 - 10,10,04 на 09.02.2018 г (л.3/5);

- фотоснимка в 10,08 часа на 09.02.2018 г (л. 3/5);

Среща 16.03.2018 г

Том 3 ВДС, папка 2- аудиозапис в периода 19,40-22,42 часа на 16.03.2018 г (том 3 ВДС, папка 2, л. 2/93-48/93).

Среща 23.03.2018 г

Том 1 ВДС, папка 2

- видеозапис в периода 12,15,31 - 12,15,45 часа на 23.03.2018 г (л. 3/5-4/5);

- три фотоснимки в 13,11 часа на 23.03.2018 г (л. 4/5).

- аудиозапис на периода 12,14 - 13,17 часа на 23.03.2018 г (л. 4/226 - 50/226);

- видеозапис в периода 12,14,20 часа до 13,17,58 часа на 23.03.2018 г (л. 178/226 - 182/226);

Том 4 ВДС, папка 2

- видеозапис в "Кафетерия" на 23.03.2018 г, в периода 12,15,31 - 12,15,45 (14 секунди);

- 3 снимки в района на бул. Мария Луиза на 23.03.2018 г, в 13,11 часа;

- аудиозапис за периода от 12,14 часа до 13,17 часа на 23.03.2018 г (л.3/167 - 50/167)

- видеозаписи на 23.03.2018 г, в периода 12,14,20 - 13,17,58 часа (л.143/167 - 147/167);

Срещи 03.04.2018 г

Том 4 ВДС папка 2

- видеозапис в района на ул. Екзарх Йосиф на 03.04.2018 г, в периода 13,34 - 13,34

- видеозапис в района на ул. Екзарх Йосиф и ул. Георг Вашингтон на 03.04.2018 г, в периода 13,39 - 13,40

Материалите се намират на л.1/1-5/5 том 4 ВДС, папка 2, първа номерация.

Том 2 ВДС, папка 2 - аудиозапис на срещата на тримата подсъдими в периода 14,00 - 15,22 часа на 03.04.2018 г (л. 2/47 - 46/47)

том 3 ВДС, папка 2 - аудиозапис в периода 14.00 - 15.22 часа на 03.04.30128 г (том 3 ВДС, папка 2, л. 49/93 - 92/93).

Том 4 ВДС, папка 2 - аудиозапис за периода 14,00 - 15,22 часа на 03.04.2018 г (2/47 - 46/47)

Том 1 ВДС, папка 2 - аудиозапис на периода 17,08 - 17,51 часа на 03.04.2018 г (л. 50/226 - 82/226);

Том 4 ВДС, папка 2- аудиозапис за периода 17,08 часа до 17,51 часа на 03.04.2018 г (л.50/167 -82/167) ;

Том 4 ВДС папка 2 - снимка в района на бул. Княгиня Мария Луиза, заведение "Кафетерия", на 03.04.2018 г, в 17,51,22 часа (л.1/1-5/5);

Том 4 ВДС папка 2 - видеозаписи на 03.04.2018 г, в периода 17,08,34 - 17,51,21 часа (л. 147/167 - 152/167);

Среща 13.04.2018 г (МОЛ)

Том 1 ВДС, папка 2

- аудиозапис на периода 15,24 - 16,09 часа на 13.04.2018 г (л. 82/226 - 112/226);

- видеозапис в периода 15,24,51 до 16,09,50 часа на 13.04.2018 г (л. 182/226 - 193/226);

Том 4 ВДС, папка 2

- аудиозапис за периода 15,24 часа до 16,09 чака на 13.04.3018 г (л. 82/167 - 112/167)

- видеозапис на 13.04.2018 г, в периода 15,24,51 часа -16,09,50 часа (л. 152/167 - 158/167);

Среща 13.04.2018 г (кметство)

Том 1 ВДС, папка 2

- аудиозапис на периода 17,06 - 18,00 часа на 13.04.2018 г (л. 112/226 - 147/226);

- видеозапис в периода 17,06,33 до 18,00,48 часа на 13.04.2018 г (л.193/226 - 219/226);

Том 2 ВДС, папка 2

- аудиозапис на срещата на св. Ваклин с подс. Иванчева и Петрова в периода 17,19 - 18,00 часа на 13.04.2018 г (л.2/53 - 30/53)

- видеозаписи на тази среща, в периода 17,30,21 - 18,00, 48 часа (л. 30/53 - 50/53);

Том 3 ВДС, папка 2

- аудиозапис в периода 17, 19 - 18,00 часа на 13.04.2018 г (том 3 ВДС, папка 2, л. 1/64-31/64);

- видеозапис в периода 17,30 - 18,00 часа на 13.04.2018 г (том 3 ВДС, папка 2, л. 32/64-52/64);

Среща 17.04.2018 г (Ваклин и Дюлгеров)

Том 1 ВДС, папка 2

- аудиозапис на периода 10,35 - 11,18 часа на 17.04.2018 г (л. 147/226 - 177/226);

- видеозапис в периода 10,35,21 до 11,18,46 на 17.04.2018 г (л. 219/226 - 225/226).

Том 4 ВДС, папка 2

- аудиозапис за периода 10,35 часа до 11,18 часа на 17.04.2018 г (л.112/167 - 141/167);

- видеозапис на 17.04.2018 г, в периода 10,35,21 - 11,18,46 часа (л. 158/167 - 167/167).

Среща 17.04.2018 г (подсъдими)

Том 20 - аудиозапис в периода от 11,46 до 12,45 часа на 17.04.2018 г (л. 2/21 - 20/21) том 3 ВДС - аудиозапис л. 2/21-20/21;

Том 21 - аудиозапис в периода 11,46 - 12,45 часа на 17.04.2018 г (л. 2/21 - 20/21)

Том 3 ВДС, папка 2 - две фотографии на подс. Иванчева в заведението "Марая Фюжън" в 12,19 и 12,35 (л.1/3-3/3).

Том 21 - две фотоснимки на 17.04.2018 г (л. 2/3-3/3);

§51. Относно значението на доказателствата, събрани със СРС

По настоящето дело е налице особеност, свързана с широкото използване на СРС, респективно на информацията, събрана с тях. И по-конкретно, относно целия инкриминиран период, телефоните на тримата подсъдими и на св. Ваклин са били подслушвани; всички срещи на св. Ваклин с подсъдимите са били записани; повечето срещи между тримата подсъдими също така са били записани; предмет на престъплението е сумата от 70 000 евро, която е била белязана - т.е. отново се използват СРС.

Това поражда определени притеснения в светлината на чл. 177 ал.1 НПК - а именно дали настоящата осъдителна присъда се основава само на доказателства, събрани чрез СРС.

Следва изрично да се посочи, че настоящата съдебна инстанция основа своите решаващи изводи въз основа на останалите доказателства по делото, най-вече на показанията на св. Ваклин, като материалите, събрани със СРС, имат само допълнително и спомагателно значение.

На първо място повечето фактически обстоятелства по делото са доказани с писмени доказателства, като те и са безспорни (§.....). На второ място по делото безспорно е установено същественото забавяне на преписката по съобщаване на Заповед № РА-50-390/14.06.2017 г на главния архитект на СО. Причините за това забавяне и конкретните действия на подсъдимите във връзка с администрирането на тази преписка се явяват основен предмет на спора между страните, респективно решаващи за крайния извод на съда.

Съдът напълно кредитира показанията на св. Ваклин относно срещите му с подс. Дюлгеров и естеството на разговорите помежду им, вкл и относно съобщеното от подс. Дюлгеров като изявление на подс. Иванчева и подс. Петрова. Тези показания са в пълно съответствие с останалите доказателства, вкл и писмени такива. Тези показания са и подробни, изчерпателни, като св. Ваклин си служи с бележки за дати и места на срещи, съобразно трайно установения му навик да отбелязва тези обстоятелства. Няма основание да се постави на съмнение неговата добросъвестност.

От тази гл.т. крайният осъдителен акт би бил постигнат дори и ако по делото въобще не бяха ползвани СРС. Разликите биха били в две насоки. Първата е, че мотивите биха били значително по-кратки. Т.е. материалите, събрани със СРС, дават една детайлна информация за множество второстепенни и третостепенни обстоятелства (например всяко едно изявление в един няколкочасов разговор), но те самите не опровергават верността на показанията на св. Ваклин. Втората разлика е тази, че чрез тези СРС се установяват и обстоятелства, водещи до правна пречка за ангажиране на наказателната отговорност на подсъдимите - и по-конкретно се установява т.нар. "провокация към подкуп" относно значителна част от обвинението. Ако се вземат предвид само показанията на св. Ваклин, тази провокация не е така ясно видима и разграничима, както ако се обсъдят конкретните реплики на св. Ваклин, записани със СРС; именно въз основа на тези реплики съдът

достигна до еднозначния извод, че - относно една значителна част от предмета на делото - се касае именно за провокация към подкуп - в който случай носенето на наказателна отговорност е изключено.

Поради това, по конкретното дело, доказателствените материали, събрани при използване на СРС, имат само второстепенно значение. Те спомагат за детайлното изясняване на обстоятелствата по делото, чийто основни елементи и характеристики са установени от показанията на св. Ваклин.

§52. Коментар на доказателствата

По делото не е налице съществено противоречия между доказателствата - доколкото повечето от установените от съда релевантни факти не се оспорват от страните (видно от доводите в пренията им), като за останалите факти, независимо от различното тълкуване на страните, са налице многобройни и убедителни доказателства, като цяло еднопосочни, които позволяват да се установи обективната истина по несъмнен начин.

Т.е. всички доказателства, в общи линии, установяват една и съща фактическа обстановка, като са налице различни и дори противоположни становища на страните дали и до каква степен тя отговаря на твърдяното в обв. акт.

И по-конкретно, безспорно се установява от събраните доказателства длъжностното качество на подсъдимите в инкриминирания период до момента на ареста им (подс. Иванчева е била кмет на район Младост, Столична община, подс. Петрова заместник кмет); естеството на служебните задължения на подс. Иванчева и Петрова; естеството на работа, натоварването, липсата на служебни кадри в районната администрация; предприетата официално политика на "социална ангажираност на инвеститорите", забавянето на множество преписки. Също така безспорно се установява образуваната преписка по обявяване на Заповед № РА-50-390/14.06.2017 г на главния архитект на СО, както и нейното забавяне.

На следващо място несъмнено и безспорно се доказва сезирането от страна на св. Ваклин на компетентните институции, вкл КПОКОНПИ и СпПр, както и експлоатирането на СРС и техния информационен резултат; последният е коригиран съобразно установеното от съда, посочено по-горе.

Несъмнено и безспорно се доказват и срещите между св. Ваклин и подс. Дюлгеров, както и естеството на проведените разговори между тях.

Несъмнено е установена срещата между подсъдимите на 16 март, като е налице противоречия между страните дали тогава е направено корупционно искане от подсъдимите. Несъмнено е установена срещата от 3 април между тримата подсъдими и направените изявления от тях. Несъмнено е установена и срещата на 13 април между подс. Иванчева, подс. Петрова и св. Ваклин, както и буквалното съдържание на всяко едно тяхно изявление (налице е спор за действителния смисъл).

Несъмнено са установени и обстоятелствата от 17 април 2018 г, вкл и условията на ареста на тримата подсъдими.

Относно спорните обстоятелства.

Налице са противоречиви становища относно това дали инвеститорите са били подложени на натиск, за да правят дарения.

Също така предмет на спор между страните е причината за забавяне на преписките, особено на "Ваклин груп" ЕООД.

Налице е спор между страните относно срещата на подсъдимите на 16 март дали тогава е направено корупционно искане от подсъдимите.

Налице са и противоречиви становища относно срещата от 11 април – дали въобще се е провеждала.

Налице са и противоречиви становища относно реалното съдържание на изявленията на срещата на подс. Иванчева, подс. Петрова и св. Ваклин на 13 април.

Налице са противоречиви становища на страните относно посочените в обв. акт срещи между тримата подсъдими.

Налице са и противоречия относно по-второстепенни обстоятелства – кога точно е проведен телефонния разговор между подс. Иванчева и св. Стоянова на 13 април; на какво се дължат следите от маркиращото вещество по ръцете и тялото на подсъдимите и други.

Поради което по-голямо внимание следва да се отдели на спорните фактически обстоятелства, като всяко едно от тях да се разгледа поотделно.

§53. Относно това дали даване на дарение от инвеститорите е било условие техните преписки да се обработят.

Защитата посочва, че даването на дарения е било само доброволно, като съгласието за такова даване на дарение, самото даване или отказът нямали никакво отношение към придвижване на преписките на съответните инвеститори. Прокуратурата възразява, като посочва, че е било налице своеобразно житейско изнудване.

Съдът приема тези аргументи на защитата само за частично подкрепени от доазателствата. А именно даването на дарение от строителния предприемач е било задължително условие за работа по преписката му, но същевременно даването на това дарение не е било гаранция, че действително тази преписка ще бъде разгледана и решена.

Всеки един от разпитаните като свидетели строителни предприемачи ясно посочи, че изискването за дарение е било поставено като задължително условие, за да се придвижи преписката му. Дори и тези, които са откликвали с готовност, са съзнавали ясната обвързаност между това дарение и административното обслужване, което са очаквали от подс. Иванчева и нейните служители.

В този смисъл са ясните и недвусмислени обяснения на подс. Иванчева, в които тя счита, че е съвсем нормално един строителен инвеститор да даде определена сума, равна на определен процент от паричната стойност на инвестицията му, за облагородяване на района. В действителност тази философия е в основата на нейния стил на управление.

Това е видно и от останалите аргументи на защитниците и на подсъдимите – в които ясно се посочва, че размерът на даренията е в пряка зависимост от размера на строителната инвестиция, както и че се определя еднолично от подс. Иванчева. След като подс. Иванчева определя размера на тези дарения въз основа на тези критерии, то е налице и съвсем явен момент на изискване от нея на определена имуществена стойност, под формата на дарение. Т.е. само формално се използва правната фигура на дарение – като в действителност е налице неформално публично вземане. При дарението дарителят преценява какво и на кого да даде нещо, както и дали да го даде. Съобразно поставените условия от подс. Иванчева, тя – в качеството си на носител публични правомощия - е преценявала какво съответният инвеститор следва да даде, като последният е можел повече или по-малко успешно да оспори размера на исканото дарение, както и да се съгласи или не с него. Това по своето естество е поставяне на задължение за плащане – а не е дарение.

При все това тези аргументи на защитата имат свое частично основание; видно от показанията на разпитаните инвеститори, дори и в случаите, когато даренията са обещани или дори направени, отново преписките не винаги са били придвижвани. Така се оказва, че подс. Иванчева успешно е осуетявала строителните дейности на предприемачите, дори и ако те са се съгласявали на поставените от нея условия и са давали исканите дарения. Т.е.

даването на исканото дарение не е гарантирало и съответно изпълнение на задълженията на районната администрация.

На последно място, адв. Димитър Марковски изтъква примера на „Гаранти Коза България“ ЕАД, които въпреки забавянията и въпреки съдебните административни процедури са реализирали своите дарения. Съдът е съгласен, че случаят с това дружество е различен – а именно то самостоятелно е отправило предложение да направи дарение в полза на район Младост, съобразно неговата трайно установената традиция, в различни държави. Но и при него се наблюдава специфичния начин на работа на подс. Иванчева. Въпреки че тя е приела тези дарения, отново е предприела осуетяващи съвременното административно обслужване на строителните дейности на дружеството. Но съдът се съгласява с адв. Димитър Марковски, че не е установено подс. Иванчева да е отправяла допълнителни искания за нови дарения спрямо това дружество, след задълбочаване на конфликта помежду им.

§54. Относно причините за забавяне на преписките.

Адв. Димитър Марковски посочва, че причините за забавянето на преписките са обективни – доколкото подс. Иванчева не е имала предишен опит като кмет, като е следвало да сформира екип; счита за нормално в интервал от 6 месеца след встъпване новият кмет да се запознае с естеството на работата. Посочва, че когато е избрана като кмет, тя е заварила гигантски обем от преписки, а самото забавяне се дължи на липсата на главен архитект и на секретар; имало е и вътрешен разнобой между служителите.

Проследява движението на процесната преписка на „Ваклин груп“ ЕООД в рамките на район Младост. Счита, че не е вярно, че тази преписка е била държана на бюрото на подс. Иванчева от 16.06.2017 г до 28.11.2018 г, доколкото в този период е била възложена проверка дали имотът на св. Ваклин не навлиза в общински имот; забавянето се е получило поради административните трудности, които е срещнала подс. Иванчева, посочени от него по-горе.

В този смисъл са и доводите на подс. Иванчева и подс. Петрова..

Съдът прие, че всички тези обстоятелства са верни – несъмнено подс. Иванчева не е имала предходен административен опит; също така е срещала и определени административни затруднения, свързани с големия брой преписки, липса на кадри и противопоставяне на част от служителите на специфичната политика, която провеждала. В тази им част съдът напълно кредитира обясненията на двете подсъдими. Но, съобразно становището на съда, основна причина за забавянето на преписките, относими към строителните инвестиционни намерения, са чисто субективни – а именно съзнателно предприета политика от страна на подс. Иванчева. Относно процесната преписка на св. Ваклин, както и обявяването на Заповед № РА-50-390/14.06.2017 г на Главния архитект на Столична община, това нейно съзнателно нежелание да извърши дължимите действия по служба е единствена причина за неизвършването им; дори тя е положила съзнателно усилия тези действия да не се извършат.

Така липсата на предходен административен опит в публичния сектор сама по себе си не е довела до забавяне на преписките. Самата подс. Иванчева посочва, че е имала организационен опит в частния сектор, като окачествява публичната администрация като бавна и тромава; следователно тя, поне субективно, е считала, че може да ръководи по-ефективен начин районната администрация.

Същевременно въведените от нея промени са насочени към осуетяване, а не към по-бързото разглеждане на преписките на строителните предприемачи. Така тя е въвела практиката всички преписки да ѝ се докладват първо на нея, за последващо

переразпределение; видно от показанията на свидетелите, дългогодишни служители в администрацията на район Младост, тази практика е била и преди това въвеждана, като впоследствие изоставяна, като неефективна. Подс. Иванчева е я въвела не за да осигури по-бързото обработване на преписките, а за да осуети такава обработка на преписка, която касае строежи, без преди това да е преминала през нейния контрол. Т.е., поне относно преписките, касаещи строителни стопански дейности, въведената от нея практика е забавяща или дори възпираща обработката на преписките.

В този смисъл са и доводите на адв. Димитър Марковски, който посочва, че подс. Иванчева е издала заповед всички преписки да минават през неин доклад, доколкото е следвала политиката, въз основа на която е била избрана като кмет – а именно „внимателна проверка и обследване на всички бъдещи заявени строителни обекти“. В този смисъл са и аргументите му, че преписката на св. Ваклин е забавена поради възлагане на проверка на собствеността на св. Каменова. А в действителност такава проверка въобще не е била нужна, доколкото вече е била извършвана в предходни етапи на същата процедура.

Следователно основна причина за забавяне на преписките на строителните предприемачи е съзнателно предприетата политика на подс. Иванчева по осъществяване на личен контрол върху тях.

Това е особено видно спрямо случая на св. Ваклин, който е предмет на делото. Първоначално през февруари 2017 г само за няколко седмици Заповед № РА 50-56/30.01.2017 г била надлежно съобщена (§14.2). Това станало толкова бързо само защото подс. Иванчева не е възпрепятствала процедурата (като се отчете, че все пак е бил нарушен законовия тридневен срок). Т.е. установения начин на работа в първите месеци след встъпването на подс. Иванчева като кмет е довел до едно относително бързо съобщаване на административния акт.

Обратното – издадената по-късно Заповед № РА 50-390/14.06.2017 не била съобщена от 16 юни 201 г до задържането на подсъдимата. Единствена причина за това е нейният постоянен отказ това съобщаване да се осъществи, вкл и съзнателно предприети усилия да го осуети. В тази насока са държането продължително време на преписката в кабинета ѝ, даването на указания за проверка на право на собственост (въпреки че такава проверка не е била извършена февруари 2017 г и закъснително е била извършена в предходни моменти от същата процедура), отново задържането на преписката в кабинета ѝ, поставяне на корупционни искания спрямо св. Ваклин.

Следователно не обективните предпоставки, а създаденият от подс. Иванчева стил на работа са причина за забавяне на преписките на строителните предприемачи; това забавяне не е случайно следствие, а търсена цел.

Това се отнася и за преписката на св. Ваклин, предмет на делото. Конкретно относно нея, е налице дори съзнателно предприети действия по осуетяване на приключването ѝ. Самата преписка касае обявяване на адм.акт – което означава, че представител на “Ваклин груп“ ЕООД е следвало да се уведоми за нея. А такъв представител е била св. Димитрова – която ежеседмично е идвала в сградата на районната администрация, за да се уведоми; провеждала е срещи с различни служители и е настоявявал да се уведоми. Всичко е останало безуспешно. Следва да се посочат и аналогичните усилия на св. П.Ваклин, както и неуспешния опит на самия св. Ваклин да се срещне с подс. Иванчева на 09.02.2018 г, за да се уведоми официално за постановения през юни 2017 г административен акт. Т.е. налице са съзнателно предприети действия от страна на подс. Иванчева за осуетяване на приключване на преписката.

Само за пълнота следва да се посочи, че защитата акцентира на липсата на титуляр главен архитект на район Младост като причина за забавяне на преписките. Такъв титуляр

е липсвал през февруари 2017 г, когато първата Заповед е била бързо обявена; той е бил налице през ноември 2017 г (св. Русев), когато подс. Иванчева, след няколко месечно забавяне, му е дала указание да провери РЗП на площта; впоследствие работата по преписката отново е спряна – или по-скоро въобще не е започвала, тъй като не е била разпределена на конкретен служител, който да осъществи технически обявяването.

Следователно нито липсата на тилуляр за главен архитект е попречила за обявяване на първата Заповед от февруари, нито наличието му е благоприятствало обявяването на втората Заповед от ноември; следва да се отчете, че и самата процедура е връчване на две лица на копие от тази заповед – което действие не предполага каквото и да е съдействие на главния архитект

Поради което и изискването за такава намеса на архитект, дори в преписки от този вид (само за обявяване на адм.акт) не е обективно необходимо, а поставено от подс. Иванчева, съобразно предприетата от нея политика да възпрепятства всички строителни дейности в района.

В заключение съдът приема неоснователни аргументите на защитата, че са били налице обективни предпоставки за това забавяне. Макар и несъмнено да е установено, че в район Младост, Столична община, е имало недостиг на кадри, както и значителния обем административна работа, все пак също така несъмнено е установено, че единствената причина за забавяне на тази преписка се дължи на съзнателно взетото решение от подс. Иванчева да не я администрира - а именно да я държи в кабинета си и да не допуска съобщаване на процесната Заповед. Единствените действия, които тя е предприела, е да възложи определени проверки относно законосъобразността на бъдещия строеж. Тези проверки са извън нейната компетентност. Обратното – преписката ѝ е била изпратена само с оглед тя да организира официалното съобщаване на вече издадената Заповед № РА-50-390/14.06.2017 г на главния архитект на СО.

От тази гл.т. администрирането на тази преписка би било улеснено, ако поне при едно от десетките посещения на св. Димитрова (служител на "Ваклин груп" ООД) подс. Иванчева или което и да е друго лице от районната администрация ѝ бе позволило да се уведоми за постановената Заповед.

Т.е. в случая забавянето не се дължи на обективни пречки, а на съзнателно предприети действия от страна на подс. Иванчева по осуетяване на административното производство по съобщаване на административния акт.

Въз основа на тези аргументи съдът приема, че единствената причина за забавяне на процесната преписка, образувана въз основа на Заповед № РА 50-390/14.06.2017, е само съзнателно предприетите действия на подс.Иванчева. Посочените от защитата затруднения в работата на районната администрация действително са съществували – но те нямат отношение към простото връчване на две лица на копие от издадената заповед.

§55. Относно това дали на срещата си на 16 март 2018 г подс. Иванчева и подс. Петрова са направили корупционно изявление

Защитата съсредоточава своето внимание на първото изпълнително деяние, концентрирано върху срещата между тримата подсъдими на 16 март 2018 г.

Така адв. Димитър Марковски посочва, че тази среща тримата подсъдими не са говорили за искане и предаване на подкуп. Счита „абсолютно имагинерно“ твърдението на прокурора, че такъв разговор е бил воден извън заведението, при автомобила на подсъдимите. Адв. Марин Марковски повтаря, че на срещата на 16 март не се е говорило за подкуп, което се установява от записва със СРС; поради това и прокуратурата твърди, че такъв разговор е проведен извън заведението, в колата, което според него е недоказано; в

този смисъл са и пренията на подс. Петрова, която посочва, че за тази среща има тричасов запис, видно от който пари не са били искани

Съдът се съгласява с твърденията на защитата, че от експлоатираните СРС не се установява корупционно изявление на подсъдимите; съгласява се също така, че няма каквито и да е сведения за друга тяхна среща, извън заведението “Ил Форно“, в близост до автомобил, където да са коментирали въпроса за искане на подкуп.

Но това само означава, че липсват преки доказателства за инкриминираното корупционно изявление. За сметка на това са налице достатъчно косвени доказателства, от които както неговото съществуване, така и елементите му, са несъмнено установени.

При косвеното доказване определен факт може да се приеме за настъпил, ако при съвкупната преценка на всички косвени доказателства се достига до един единствен възможен извод – а именно за настъпване на този факт, като всяка една друга възможност е обективно невъзможна; такова косвено доказване е още по-убедително, ако косвените доказателства са от различен източник, осветляват различни аспекти на този факт и напълно съответстват едни с други.

Това е налице по настоящето дело.

На първо място това са показанията на св. Ваклин, който възпроизвежда онова, което му е казал подс. Дюлгеров; а последният е пряк участник на тази среща, като лично е възпроизвел корупционното искане на подс. Иванчева и след това го е предал на св. Ваклин.

На второ място това е времевият период от време – а именно подс. Дюлгеров се е обадил на св. Ваклин веднага след тази среща, а последният веднага след срещата си с подс. Дюлгеров е уведомил разследващите органи – което има пряко значение за достоверността на изявленията им. Това означава, че както подс. Дюлгеров, така и св. Ваклин, са били мотивирани от действително осъществени събития, а не от измислени от тях; също така, предвид изминалия малък период от време, всеки един от тях е можел точно и вярно да пресъздаде съответното изявление – а именно подс. Дюлгеров да посочи какво му е казала подс. Иванчева, а св. Ваклин да пресъздаде думите на подс. Дюлгеров. Св. Ваклин е разпитан като свидетел на следващия ден след срещата си подс. Дюлгеров, на 20 март 2018 г; неговите показания от досъдебното производство не бяха прочетени, доколкото и в съдебната фаза той посочи достатъчно подробности за тази среща, поради което и не бяха налице предпоставките по чл. 281 НПК.

На трето място за това корупционно искане подс. Дюлгеров прави намеци и в двата телефонни разговора преди срещата му със св. Ваклин – които са се провели на 17 и 19 март 2018 г. Видно от съдържанието им, тези намеци съвсем напълно отговарят на изнесеното от него впоследствие за направено корупционно искане¹²⁷.

На четвърто място, видно от записа на СРС, записаният разговор е само част от реално проведения. Така съвсем очевидно липсват началото и краят му; не е ясно каква част от разговора в заведението е останал незаписан; не е ясно и дали са провеждани разговори извън това заведение, при напускането му.

На пето място, отново видно от записаните два телефонни разговора между подс. Дюлгеров и св. Ваклин, подс. Дюлгеров излага определени подробности от разговора с подс. Иванчева и подс. Петрова, които не са били записани със СРС. Тези подробности касаят конкретни изявления, които двете подсъдими са направили относно заведеното съдебно дело от св. Ваклин и от другите средства за защита, които е предприел. Това е важно свидетелство, че определени моменти от разговора между тримата подсъдими не е бил записан със СРС, като именно в тези моменти те са обсъждали случая на св. Ваклин.

---

¹²⁷ Разговорите са цитирани по-горе, бележки под линия 11 и 12.

На шесто място по делото е установено, че св. Дюлгеров, при контактите си със св. Ваклин, винаги казва истината относно срещите си двете подсъдими и винаги добросъвестно възпроизвежда техните изявления; това се установява от записа на останалите му срещи с подсъдимите и записа на последващите разговори, които той прави, по телефона и при личните срещи със св. Ваклин. Няма основание да се приеме, че само относно срещата от 16 март 2018 г това не е така. Напротив – видно от записаните телефонни разговори, той добросъвестно уведомява св. Ваклин, че същата вечер ще се види с подс. Иванчева, като на следващия ден веднага му се обажда, за да му каже какво е станало.

На седмо място, самата тази среща, е била замислена от св. Дюлгеров като потенциално корупционна. Това е видно от неговото изявление към св. Ваклин, когато го уведомява, че е уговорил такава среща:

Точните думи на подс. Дюлгеров, удостоверени чрез СРС са следните: "Ами аз ти звъня, за да ти кажа, че сега в шест часа ще се виждам с онази госпожа. Сещаш се. Значи така - ще ѝ кажа какво иска направо директно и нали да може да се свърши работата, щото, нали, иначе не става. Те, те те мотат нали, нарочно го правят, с тая цел. Нали уж намерихме преписки и никакво движение." - разговор № 6100017, от 16.03.2018 г - л. 23 том I ВДС.

Т.е. подс. Дюлгеров подготвя св. Ваклин, че ще пита подс. Иванчева какво иска; както и че това нейно искане е свързано със съзнателното мотаене на преписката. Поради това е съвсем логично, като е поставил въпроса какво тя иска, предвид доверените им отношения, подс. Иванчева да направи своето корупционно искане.

На осмо място – и най-важно – съществуването на такова корупционно искане от 16 март е несъмнено установено от последващото развитие на корупционното отношение. Налице са множество последващи корупционни изявления на подс. Иванчева, както записани със СРС, така и записани от нея самата, в нейното тейфтерче, от които е несъмнено, че в определен момент на миналото е имало и едно първоначално корупционно изявление. Съществуването на такова първоначално корупционно искане е обективно необходимо. При прегледа на всички контакти между тримата подсъдими, като се отчете, че на 19 март 2018 г подс. Дюлгеров е възпроизвел корупционното искане на подс. Иванчева, следва единствено възможният извод, че действително това искане е било направено на срещата на 16 март.

При съвкупната преценка на всички тези обстоятелства съдът приема, че е установено извън всякакво съмнение, че на срещата на 16 март 2016 г тримата подсъдими са обсъждали случая на св. Ваклин, като в резултат на направените коментари, вкл и от страна на подс. Петрова, подс. Иванчева е направила изявление, че иска от св. Ваклин или между 3 и 5% от РЗП на бъдещата сграда, или по 20 евро на кв.м. от РЗП, като иска тази парична сума като подкуп, за себе си.

Тук следва да се посочи, че подс. Иванчева и подс. Петрова в своите обяснения отричат да са правили искане за получаване на парични суми само за себе си. Посочват, че е било обществено известно, че са искали дарения под формите на благоустрояване – до 20 евро на кв.м. РЗП, пък кой колкото даде – както посочва подс. Иванчева в обясненията си, като твърдят, че недаването на исканото дарение не е било основание за отказ от постановяване на адм. акт; относно св. Ваклин твърдят, че въобще не са правили искане от него за такива суми, а само общо са говорили за дарение – облагородяване на детска площадка – при срещата им на 13 април 2018 г.

В тази им част обясненията им не са достоверни. Те по явен и несъмнен начин противоречат на всички събрани доказателства, разгледани в тяхната съвкупност, отразяващи цялостното развитие на корупционното правоотношение – от 16 март до 17

април 2018 г. Поради което и съдът приема, че те не отразяват действително настъпили факти и не следва да се кредитират.

§56. Относно срещата на 11 април между тримата подсъдими

Защитата възразява, че въобще не се е осъществила срещата между тримата подсъдими на 11 април 2018 г вечерта, като се позовава на разпечатката от мобилните оператори.

Така адв. Димитър Марковски посочва, че среща на 11 април 2018 г между тримата подсъдими не е имало. Позовава се на трасовъчни данни от мобилната комуникация, като подс. Дюлгеров се е намирал на 3 км от другите подсъдими. Акцентира, че прокуратурата не твърди, че тази среща се е осъществила по друг начин, а не с лична среща.

Адв. Ганчева счита, че не е била провеждана среща между тримата подсъдими вечерта на 11 април – което се установява от проведените между тях разговори (заболяване на детето на подс. Дюлгеров) и трасировъчните данни от клетките на мобилните оператори (видно от които те тримата са били на отдалечени места). Счита, че е било удобно за прокуратурата да не се документира тази среща.

Подс. Петрова относно срещата на 11 април посочва, че отново няма СРС – тъй като въобще не е имало такава среща.

Съдът приема тези аргументи за частично основателни – несъмнено същата вечер детето на подс. Дюлгеров е било болно и несъмнено няма експлоатирани СРС от тази среща. Същевременно са налице множество самостоятелни и отделни доказателства, сочещи, че все пак такава среща се е провела. От друга страна доводите на защитата, касаещи разпечатките от мобилните оператори, създават определена степен на съмнение дали срещата се е осъществила.

Това противоречие между доказателствата следва да бъде обсъдено по-подробно.

На първо място, основен източник на доказателствени сведения за тази среща са твърденията на подс. Дюлгеров, които той прави, в разговорите си със св. Ваклин на следващия ден¹²⁸. Той ясно посочва, че такава среща се е провела.

На следващо място осъществяването на срещата е по несъмнен начин установено от развитие на корупционното отношение – а именно след като на 03 април подс. Дюлгеров и св. Ваклин обсъдили новите бъдещи инвестиционни намерения на св. Ваклин, те постигнали и общо съгласие подс. Дюлгеров да предложи на подс. Иванчева намаление на искания от нея подкуп, с оглед разширяване на корупционното правоотношение¹²⁹.

На 12 април 2018 г подс. Дюлгеров уведомява св. Ваклин, че подс. Иванчева и подс. Петрова са се съгласили да приемат новите условия¹³⁰ – като има предвид намаляване на размера на подкупа от 20 на 15 евро на кв.м., с оглед получаването на бъдещи подкупи при реализиране на новите инвестиционни намерения на св. Ваклин. Именно затова и подс. Дюлгеров иска от св. Ваклин индивидуализиращите данни на новите имоти, като след това ги препраща на подс. Петрова.

Следователно, по несъмнен начин е установено, че в периода между 03 и 12 април подс. Дюлгеров се е срещнал с подсъдимите, като е провел разговор между тях относно новите корупционни условия. Допълнително доказателство за тази среща е тефтерчето, където подс. Иванчева е написала собственоръчно съответните числа на искания от нея подкуп, както и разпределението му на три вноски, респективно удръжката на подс. Ваклин от 20%.

---

¹²⁸ Разговор на л. 85/226, л.89/226 том 1 ВДС папка 2.

¹²⁹ Разговор на л. 82/226 том 1 ВДС, папка 2.

¹³⁰ Разговор № 16724924 от 12.04.2018 г, 17,08,08 часа, л. 64/95 - 67/95, том 1 ВДС.

Тази среща не е можела да се осъществи в периода 06-10 април 2018 г, доколкото тогава са Великденските празници и подс. Иванчева е извън страната.

Следователно остава периода между 03 и 05 април, респективно на 11 април.

Не би могло да се приеме, че срещата е била осъществена между 03 и 05 април, поради три групи основания. На първо място такава е естеството на отношенията между подс. Дюлгеров и св. Ваклин, че първият незабавно след срещите си с подсъдимите му се обажда по телефона и му казва какво се е случило. Така е процедирал при всяка една от другите срещи. Поради което и не може да се приеме, че след като се е срещнал с тях в периода 03-05 април, е чакал чак до 12 април, за да го уведоми за резултата от тази среща. На следващо място самият подс. Дюлгеров на 12 април уведомява св. Ваклин, че се е срещнал с подсъдимите предходната нощ, като именно тогава те са приели новите условия (л.84/167 и л. 103/167 том 4 ВДС папка 2). На трето място, видно от материалите, събрани с експлоатация на СРС, именно на 11 април през нощта се е провела тази среща.

Така несъмнено е установено, че тримата подсъдими имали уговорка да се видят на 11 април вечерта; тази уговорка е била нарушена от заболяването на детето на подс. Дюлгеров – поради което той е изразил съмнение дали ще може да дойде. Съмненията му в тази насока са съвсем явни¹³¹.

Веднага след това подс. Петрова се обажда на подс. Иванчева и я уведомява за затрудненията на подс. Дюлгеров¹³², като двете обсъждат необходимостта все пак да се срещнат още същата вечер, предвид множеството им ангажименти следващия ден

Десетина минути по-късно се провежда нов разговор между подс. Петрова и подс. Дюлгеров, като подс. Петрова се опитва да го убеди все пак да се проведе тази среща още същата вечер¹³³.

Тези материали, събрани със СРС, само създават една вероятност срещата все пак да се е осъществила. Поради което следва да се даде отговор на възраженията на защитата, че все пак такава среща не е имала; тези възражения се основават на трафичните данни, относими към местоположението на телефоните на тримата подсъдими през нощта на 11 април 2018 г. Тези данни се съдържат в дисковете, изпратени от БТК (Виваком), относно телефоните на подс. Петрова и подс. Дюлгеров, както и диска, изпратен от А1 относно телефона на подс. Иванчева.

Относно телефон 0898755219, регистриран на името на Билемо ООД и ползван от на подс. Петрова. За периода от 22,00 часа на 11 април до 02,00 часа на 12 април нейният телефон е бил засечен в следните клетки: в 22,00 часа – „София Прес Младост 1 квартал, зона Полигона, бл. 10“ (т.е. в дома ѝ); след това в 22,14 часа в клетка „Депа Спорт Младост 1 квартал“, след това, в периода 22,24 на 11 април до 01,09 часа на 12 април в клетка „Медицинска академия, Военна академия, сграда 3, ул. Георги Софийски“; след това, в 01,17 в клетка „Инвест Банк, Феста х-1, 83, бул. България“, в същия час и минута и в клетка „Легия, София, Манастирски ливади“, в 01,20 часа в клетка „Бояна Ринг, ул. Василиашко езеро, Спа е Фитнес център“; в периода 01,35 - 02,05 часа в клетка „Младост 1 квартала“; в 02,06 в клетка „Хедкуотър, БТС, Цариградско шосе, Хермес парк“ и накрая, в 02, 07 часа, в клетка „София Прес, Младост 1 квартал, зона Полигона бл.10“ (т.е. дома ѝ), където е останала до края на нощта и до обяд на 12 април.

---

¹³¹ Разговор 16703885, 11.04.2018 г, 20,18,20 ч, том 4 ВДС, л. 87/155: „А-а-а, имам малка промяна в плановете, понеже ... детенцето, ѝ правиха ваксина и нещо не се чувства добре, тука някви, се е изприщила... ако искате вариант малко по-късно или утре, щото трябва да отидем, а, по доктори, малко, щото нещо съм се притеснил, да ти кажа...ако може към десет или, да и или утре, или утре вечер“ – като подс. Петрова го успокоява, че здравето на детето е по-важно, така че да отиват на лекар.

¹³² Разговор № 16703922, 11.04.2018 г, 20,19,32 часа, л. 26/53, том 2 ВДС.

¹³³ Разговор № 16704034, 11.04.2018 г, 20,29,32 часа, л. 27/53, том 2 ВДС, идентичен с разговор № 16704033, 11.04.2018 г, 20,29,37 часа, л. 88/155 том 4 ВДС.

Така несъмнено се установява, че подс. Петрова е напуснала дома си около 22,14, престояла е в района на Медицинска академия в периода 22,24-01,09, след това се е върнала в Младост, където е престояла на друг адрес 01,35-02,05 часа (а именно на адреса на подс. Иванчева) и накрая се е прибрала у дома.

Относно подс. Иванчева, видно от разпечатката от А1, която касае телефон 0887678193, няма каквито и да е данни за вечерта на 11 април и нощта между 11 и 12 април 2018 г. Същевременно на всички осъществени телекомуникационни свъръзвани е посочен един и същи адрес – ул. Бъдина, ж.к. Младост 3. Доколкото това очевидно е невъзможно, следва изводът, че този адрес не дава сведения за клетката, чрез която е осъществено свъръзването. Следва да се отчете и информацията, съдържаща се в изявлението на подс. Петрова, че същата вечер телефонът на подс. Иванчева е бил изключен и може да се осъществи контакт с нея по друг телефонен номер¹³⁴. Този друг телефон е 0888883147, като такъв разговор е проведен¹³⁵. Следователно от тези трафични данни не може да се направи извод за нейното движение.

Относно подс. Дюлгеров, с телефон 0887 333 969 – установява се от разпечатката, че вечерта на 11 април и през нощта на 11 срещу 12 април 2018 г телефонът му се е свъръзвал с три клетки на мобилния оператор - клетка „Блок 76, Красно село, бул. Гоце Делчев“, клетка „6 РПУ, Красно село, бл. 198“ и клетка „Борово Резид Билдинг 229“. Доколкото и трите клетки са непосредствено едни до други, като формират ъглите на триъгълник, (бл. 76 на бул. Г.Делчев, бл. 198 до 06 РПУ и бл. 229), като неговият дом се намира в този триъгълник, следва изводът, че телефонът се е свъръзвал в различните моменти с различните клетки – без задължително да е сменял местоположението си. Такова свъръзване с тези три клетки се наблюдава и в предходни и последващи моменти, когато е несъмнено, че подс. Дюлгеров е бил у дома си. Следователно може да се направи изводът, че телефонът на подс. Дюлгеров е бил у дома му.

При това положение не би могло да се достигне до еднозначен извод дали тримата подсъдими са се срещнали късно вечерта на 11 април 2018 г или не. Поради което следва отново да се обърнем към записаните между тях комуникации със СРС. Така те провеждат един дълъг разговор (с две последователни обаждания, поради прекъсване на връзката) в периода 21.31 – 21.55 часа¹³⁶; в началото му подс. Петрова уведомява подс. Иванчева, че подс. Дюлгеров не ѝ се е обадил; след това разговорят на други теми.

От съществено значение за решаване на въпроса дали все пак тази среща се е осъществила, е последният разговор, проведен от подс. Петрова, с нейния съпруг¹³⁷, при който тя го уведомява, че са ѝ звъннали за една по-късна среща, отива да вземе подс. Иванчева, като ще се бави не повече от един час.

Този разговор е проведен в 22.00 часа и кореспондира с трафичните данни от движение на телефона ѝ – а именно малко по-късно, около 22.14 часа телефонът ѝ вече се намира в друг район на Младост, а след още десетина минути вече е в района на Медицинска академия, където престоява около час и половина.

При съвкупната преценка на тези доказателства, съдът приема, че и първите две групи обстоятелства, посочени по-горе, са достатъчни, за да се достигне до извода, че късно вечерта на 11 април се е провела среща между тримата подсъдими, като те са разисквали промените по случая на св. Ваклин, респективно са взели определени решения.

---

¹³⁴ Том 4 л. 87/155, разговор № 16703888, от 11.04.2018 г, 20,18,20 часа – подс. Петрова казва, имайки предвид подс. Иванчева : „Ами чакай да я чуя, че тя още не се е прибрала... добре... сега ще я чуя, щото нейния е изключен и я търся на един друг номер... ще я чуя и ще ти се обадя...“.

¹³⁵ Разговор № 16703922, 11.04.2018 г, 20,19,32 часа, л. 26/53, том 2 ВДС.

¹³⁶ Разговор 16704867, 11.04.2018 г, 21:31:50, л.27/53 – л. 39/53 и Разговор № 16705128, 11.04.2018 г, 21:55:26, л. 40/53 – 41/53 том 2 ВДС.

¹³⁷ Разговор № 16705214, 11.04.2018, 22:00:04, л. 41/53 том 2 ВДС.

Основна тежест следва да се даде на изявленията на подс. Дюлгеров в този смисъл, записа от подс. Иванчева в нейното тефтерче, осъществено същата нощ – л. 103/167 тоз 4 ВДС, папка 2, логиката на развитие на корупционното правоотношение. Материалите, събрани със СРС, имат само допълнително, подпомагащо значение, като способстват за обяснения на евентуалните съмнения, които може да възникнат от трафичните данни за движение на телефоните на подсъдимите.

Поради тези аргументи съдът не може да сподели възраженията на защитата, отричащи въобще да е провеждана такава среща.

§57. Относно срещата на 13 април 18 г, проведена в сградата на администрацията на район Младост, между подс. Иванчева, подс. Петрова и св. Ваклин, също така са налице мотивирани доводи на защитата, насочени към акцентирание на правомерните изявления на подсъдимите, от които се извлича тезата, че самото обвинение против тях, за искане и получаване на подкуп, не е основателно. Така адв. Димитър Марковски счита, че действителната тема на разговора била облагородяване на градинки, а не искане на подкуп. Изразява и учудването си защо св. Ваклин не се е възползвал от ситуацията, че се намира насаме с подс. Иванчева и подс. Петрова, като не им е оставил носените от него 70 000 евро. Достига до отговор, че начина на поведение, държането и подхода на подсъдимите към него са изключили такава преценка за даване на подкупа.

Адв. Марин Марковски посочва, че не е възможно подс. Иванчева да е искала подкуп, доколкото е изгонила св. Ваклин, тъй като той се изказвал с недомлъвки и неясноти. Счита за „неточно и несериозно“, „нескопосан опит“ твърдението на прокуратурата, че е имало уговорен код – а именно подс. Иванчева ще говори за градинки, но ще има предвид взимане на подкуп. Счита, че от поведението ѝ се вижда отговорност и неподкупност – защото не е взела подкупа. Акцентира, че никъде в срещата не става въпрос за искане на пари.

Адв. Теодора Гинчева също така посочва, че при тази среща се е обсъждало само облагородяване на градинки; акцентира, че подс. Иванчева не е знаела кой е той, тъй като многократно го е питала за името му и кое дружество представлява; поради това тя не е имала представа, че св. Ваклин е искал да ѝ даде подкуп; самият св. Ваклин посочва, че от поведението на подс. Иванчева и подс. Петрова не е останал с впечатление, че те искат да получат подкуп; поради което не е оставил носената парична сума. Акцентира, че поведението на подс. Иванчева на тази среща е като спрямо всеки друг строителен предприемач. Именно поради това и след тази среща на св. Ваклин се е обадил човек от общината, който е поискал да се оформи договор за дарение.

Адв. Йорданов задава въпроса защо на 13 април св. Ваклин не е предал парите на подсъдимите, като посочва, че отговорът на св. Ваклин на този въпрос, при разпита му, е бил уклончив; позовава се са показанията на св. Денев, който посочва, че на тази среща подкуп не е бил искан. Акцентира на противоречието, че св. Ваклин твърди, че на тази среща подс. Иванчева четири пъти го е питала как се казва, а от ВДС се установява, че такъв въпрос е бил задаван един път.

Адв. Тодорова също така взема отношение относно срещата на 13 април 2018 г между св. Ваклин, подс. Иванчева и подс. Петрова, като посочва, че св. Ваклин съзнателно е отказал да им даде парите, тъй като не са били искани; два пъти отказва да ги даде и на подс. Дюлгеров, тъй като не са поискани от подс. Иванчева.

Съдът отчита, че фактическите обстоятелства по тази среща са несъмнено установени – доколкото са налице подробните показания на св. Ваклин, както и материалите от СРС. При все това са налице различни тълкувания на действителното съдържание на отношенията между св. Ваклин и подсъдимите, респективно на

разменените между тях реплики. Съдът отчита, че доводите на защитата биха могли да бъдат основателни, но само ако се разгледа тази среща самостоятелно, откъсната от всички останали доказателства. Така несъмнено се установява от буквалното значение на разменените реплики между подс. Иванчева и подс. Петров, от една страна и св. Ваклин, от друга страна, че се касае за обичайна среща между кмет, зам.кмет на район Младост и един строителен инвеститор, като предмет на тази среща е изискването на кмета към инвеститора да облагороди градинка в района, за да се задвижи негова преписка.

Същевременно съдът има задължението да направи цялостен анализ на всички доказателства по делото, за да достигне до извод какво е реалното значение на тези изявления; това е особено наложително предвид наведените твърдения, както отчита и защитата, че се е ползвал кодиран език.

Поради което е необходимо да се вземе предвид не само конкретните думи на подсъдимите на тази среща, но и постигнатите договорености между тримата подсъдими преди нея; на инструктажа, проведен от подс. Вюлгеров спрямо св. Ваклин непосредствено преди срещата, както и на разговора между подсъдимите и между подс. Дюлгеров и св. Ваклин след нея. При съвкупната преценка на тези изявления се установява извън всяко съмнение, че предмет на разговора вечерта на 13 април между подс. Иванчева и подс. Петрова, от една страна и св. Ваклин, от друга, е било корупционното отношение между тях; но също така се установява, че това е останало неразбрано от св. Ваклин.

На първо място са постигнатите договорености между тримата подсъдими. Така на срещата си на 03.04.2018 г те обсъждали именно условията, при които ще се проведе тази среща (§26). Видно от разговора между тях, отношението им спрямо св. Ваклин е несъмнено корупционно, доколкото те коментират размера на искания подкуп и условията за неговото плащане – а именно на три вноски. Също така коментират и бъдещата среща с него, като създаване на необходимите предпоставки той да се чувства спокоен, че подс. Иванчева ще изпълни поетото корупционно обещание – да извърши дължимото се действие по служба. А именно самата подс. Иванчева посочва, че на тази среща ще се говори за площадки, без да се има това предвид; вместо това ще се има предвид, че тя ще задвижи преписката му срещу корупционния дар; както и че няма голямо желание да се вижда с него (бележка под линия 48).

На второ място това е и инструктажът на подс. Дюлгеров спрямо св. Ваклин, както същия ден (3 април) вечерта, така и непосредствено преди срещата – при който той ясно посочва, че на тази среща ще се говори за придвижване на преписката срещу облагородяване на градинка, но ще се има предвид придвижването ѝ срещу получаване на искания подкуп - §27 и бележка под линия 68, както и §31, бележка под линия 77, както и §32, бележка под линия 84.

На трето място, самата тази среща е била уредена от подс. Дюлгеров, чрез съдействието на подс. Петрова - §31 и бележка под линия 79. Това е пряко доказателство, че реално проведената среща по-късно същия ден е проекция на договореностите, постигнати между подсъдимите по-рано, респективно че инструктажът, който подс. Дюлгеров прави на св. Ваклин, се отнася именно до тази среща. В този смисъл е и репликата на св. Ваклин, в която споменава името на подс. Дюлгеров (бележка под линия 90), което означава, че и самият той е възприемал тази среща като реализация на онази среща, за който му е дал инструктаж подс. Дюлгеров; така и неговото възмущение от начина, по който е протекла срещата (бележка под линия 91).

На четвърто място са изявленията на подсъдимите след самата среща. Изявленията на подс. Дюлгеров са ясно установено - §34, както и бележки под линия 93, като той твърди, че подс. Иванчева му се е обадила по телефона след срещата, за да потвърди поетия корупционен ангажимент (такъв разговор не е записан със СРС; причина за това е,

че комуникацията е била осъществена чрез приложението, което подс. Иванчева му е изпратила малко по-рано).

На последно място са специфичните условия и реплики, при които се е провежда тази среща. А именно тя се е провела в петък, след работно време – което съществено се разминава със съзнателния отказ на подс.Иванчева да се срещне със св. Ваклин (както и с множество други строителни предприемачи, като се отчита и особеното ѝ негативно отношение към него, предвид заведеното съдебно дело и подадени административни сигнали) по обичайния начин – а именно в работно време, в приемните ѝ часове. Единственото обяснение за тази толкова нетипична среща е ходотайстването на подс. Дюлгеров. Същевременно неговата липса на тази среща е несъмнено доказателство, че той иска приносът му да остане скрит; в този смисъл са и изричните му изявления. Това сочи, че на тази среща е придаден външен, привиден изглед на редова среща между инвеститор и кмет, като се прикрива среща, уредена от подс. Дюлгеров; т.е. на тази среща привидно ще се обсъжда една тема (облагородяване на градинки), като фактически ще се има друго (лично потвърждаване от подс. Иванчева, че ще изпълни своите задължения по корупционното отношение). Относно разменените реплики – силно впечатление прави ясното уверение на подс. Иванчева, че ще придвижи преписката – бележка под линия 88 и 89; те ясно кореспондират с поетия от нея ангажимент пред подс. Дюлгеров, когато той ѝ предава искането на св. Ваклин да се срещне с нея, за да е сигурен, че тя ще удържи на думата си. Също така силно впечатление прави и репликата в бележка под линия 88 – „Другите неща не сме ги гледали, защото не ме вълнуват, засега да Ви кажа” – което, с оглед целия контекст на развитието на отношенията им, неизбежно сочи на извода, че се касае за новите обекти, с РЗП около 40 000 кв.м., за които са водени предварителни разговори за включване в корупционното отношение.

При съвкупна преценка на всички тези обстоятелства съдът приема, че единствено възможният извод е, че на срещата на 13 април 2018 г подс. Иванчева, подпомогната от подс. Петрова, са разисквали не изпълнение на задълженията им срещу строежа и подобренията по детски площадки от св. Ваклин, а са използвали тази тема като своеобразен таен код, с който да го уверят, че те ще изпълнят своята част от задълженията по поетия корупционен ангажимент. В този смисъл доводите на държавното обвинение, че под „детски площадки” се разбира „подкуп” са основателни.

Защитата посочва, че на тази среща подс. Иванчева и подс. Петрова не са искали да получат носения от св. Ваклин подкуп. Това е точно така. В нито един момент нито една от двете подсъдими не е направила опит да поиска от св. Ваклин той да им предаде паричната сума. Причина за това, обаче, не е обстоятелството, че нито една от двете не е имала намерение да получи така исканата от тях сума – напротив, причина са своеобразните предпазни мерки, които те са били взели; те се изразяват в посредничеството на подс. Дюлгеров и са обусловени от опасенията им, свързани с тази тяхна неправомерна дейност

Съдът отчита основателността на аргументите на защитата, че подс. Иванчева е питала св. Ваклин кой е той; действително св. Ваклин дава показания, че четири пъти е бил питан, като от материалите по СРС се установява, че това е станало веднъж. Отговор следва да се търси в себичността на двамата участници в разговора. Доколкото срещата е била предварително уговорена, провеждаща се в извън работно време, е несъмнено, че подс. Иванчева много добре е знаела кой е св. Ваклин; при все това е демонстрирала пренебрежение към него, взело проявна форма да го пита кой е той – все едно е незначителна личност, на която не следва да се обръща внимание. Причина за това е негативното ѝ отношение към св.Ваклин, породено от факта, че е строителен предприемач

(такова е типичното ѝ отношение към всички лица, които се занимават с този вид стопанска дейност в район Младост), още повече, че е завел и дела против нея; още повече придвид обстоятелството, че поради настояванията му пред подс. Дюлгеров е била принудена да се съгласи на нежелана от нея среща. От своя страна св. Ваклин има определена висока представа за самия себе си – което е видно и от факта, че управляваните от него дружества носят неговото име; той е свикнал да получава уважение и респект, като това очакване е допълнително засилено от обстоятелството, че от него се очаква да заплати крупна парична сума; поради това и унижението, на което е бил подложен от подс. Иванчева, която демонстрира такова пренебрежение към него, че дори не е запомнила името му (а папката с името на дружеството, което носи същото име като него, се намира пред нея), е довело до емоционално-гневната му реакция при разговора му с подс. Дюлгеров по-късно същата вечер, при която той преувеличава параметрите на това пренебрежение – като посочва, че четири пъти е бил питан кой е.

§58. Относно това в чия полза е била искана паричната сума от св. Ваклин

Защитата излага тезата, че подс. Иванчева евентуално е искала инкриминираната сума пари в полза на район Младост, в рамките на трайно установената от нея практика да изисква по 20 евро на кв.м. от РЗП за облагородяване на района.

Тази теза на защитата не е ясно посочена, доколкото част от доводите може да се тълкуват като твърдение, че исканите от подс. Иванчева парични суми от св. Ваклин са за район Младост, а други доводи отричат въобще да е имало такова искане. Отделно от това и самите подсъдими, в своите обяснения, макар и да посочиха, че е имало практика да се искат дарения от инвеститорите, не твърдяха, че подобна сума да е била искана от тях да бъде дадена от св. Ваклин; напротив – твърдяха, че единственият разговор за даване на дарение е от 13 април 2018 г, в кабинета на подс. Иванчева, като се е касало само за облагородяване на детски площадки.

При все това следва и това твърдение на защитата да бъде обсъдено.

Съдът прие, че по несъмнен начин е установено искането от страна на подс. Иванчева на горепосочените парични суми. Поради което следва да отговори и на тези доводи на защитата, които се разбират като възражение против твърдяната от прокурора незаконосъобразност на тази финансова претенция. Т.е. следва да прецени дали тази парична сума е искана в рамките на обичайния стил на поведение на подс. Иванчева към строителните предприемачи, под формата на дарения за облагородяване на район Младост или е искана за нейна пряка лична финансова облага, като подкуп.

Съдът не може да се съгласи с този поглед към доказателствата – че парите са искани за облагородяване на район Младост; напротив – тази теза е напълно изключена.

Видно от показанията на свидетелите инвеститори, подс. Иванчева винаги е отправяла пряко искане за получаване на определено дарение; при контакта си със св. Ваклин на 13 април 2018 г тя също така е направила конкретно искане за дарение – но се касае за детска площадка. И по-конкретно тя не е коментирала сумата от 20 или 15 евро на кв.м., нито сумите от 250 000 или 187 500 евро, нито плащането им на три вноски.

Същевременно тези суми са били обект на нейното внимание – видно от разговорите ѝ с подс. Дюлгеров и подс. Петрова, както и от саморъчно направения от нея запис в тефтерчето ѝ, вечерта на 11 април. Ако тя е очаквала от св. Ваклин да получи такава сума, като дарение за район Младост, е нормално да повдигне този въпрос на срещата им на 13 април 2018 г. Обратното – ако тази сума е искан от нея самата подкуп, е нормално да не го коментира по публичен начин, доколкото този вид комуникация е бил осъществяван с посредника подс. Дюлгеров. Именно обстоятелството, че тя в нито един

момент не е коментирала със св. Ваклин тези суми, но при все това е очаквала получаването им, е достатъчно доказателство, че се касае за искане на подкуп.

На следващо място първата вноска от тази сума, а именно 70 000 евро, са били предадени в брой, чрез посредника подс. Дюлгеров. Това не би било възможно, ако се касае за дарение за район Младост. Би следвало да се спази съответният ред, като се сключи съответен писмен договор, респективно парите бъдат преведени по банковата сметка на Столична община, предвид размера им. Предаването им в брой, чрез частно лице, по недвусмислен начин сочи, че се касае за подкуп – а не за суми в полза на общинския бюджет.

На следващо място подс. Дюлгеров си е удържал 20% от тази сума. Това е станало със съгласието на подс. Иванчева – която сама е записала в тефтерчето, че сумата от 187 500 евро се дели на три вноски, минус 20%. Тази огромна удръжка – 14 000 евро – е напълно несъвместима с естеството на една евентуално законосъобразна услуга – да се предаде от инвеститор на длъжностно лице определена парична сума, дарение за район Младост (отделно от това, както бе посочено, този трансфер, сама по себе си, предвид размера си, е незаконосъобразно да се извършва в брой – чл.3 ЗОПБ). Единственото възможно обяснение е, че това е възнаграждение за посредничество при корупционна сделка.

В този смисъл не са основателни и доводите на адв. Тодорова, че намерената у подс. Дюлгеров сума от 14 000 евро е законен хонорар, който той е получил от св. Ваклин за посредничеството между него и подс. Иванчева. В действителност те са били постигнали уговорка в един последващ момент св. Ваклин да му плати хонорар – а дадената сума от 70 000 евро е била само за подс. Иванчева. Подс. Дюлгеров си удържал 20% от нея не защото това е хонорар от св. Ваклин, а защото имал такава уговорка с подс. Иванчева (така е записано от самата подс. Иванчева в тефтерчето ѝ). Т.е. подс. Дюлгеров е щял да получи 20% от подс. Иванчева и нови 20% от св. Ваклин.

Отделно от това, онова, което адв. Тодорова нарича хонорар, в действителност е възнаграждение за осъществено корупционно деяние и по своето естество е неправомерна облага.

Въз основа на тези аргументи съдът прие, че е извън всякакво съмнение, че исканата от подс. Иванчева сума от по 20, а след това по 15 евро на кв.м. РЗП, респективно 250 000 и 187 500 евро, е била искана за нея самата, както и за останалите двама подсъдими – но не е била искана в полза на бюджета на район Младост.

§59. Относно точния момент, в който подс. Иванчева е провела разговор със св. Стоянова

Защитата посочва, че подс. Иванчева е провела своя разговор със св. Стоянова преди да се качи в колата с подс. Дюлгеров – т.е. преди твърдяното от прокуратурата получаване на паричната сума. Така адв. Димитър Марковски посочва, че този разговор се провежда в 12:51:00 часа, което, съпоставено с видео техническата експертиза, означава, че го е провела преди да се доближи и качи в колата си, което става в 12:52:42 часа (като уточнява, че времето на записа е един час назад). Подсъдимата Петрова допълва, че подс. Иванчева е звъннала на св. Стоянова в 12:50:42, като по данните от А1 има 19 секунди разлика, а те са влезли в колата в 12:54 часа.

На първо място съдът следва да посочи, че намерението на подс. Иванчева да се обади на св. Стоянова, за да ѝ каже да пусне преписката на св. Стоянов, е изразено много преди да се запътят към колата – още на срещата в заведението (§38, бележка под линия 119). Тази забележка е изцяло в подкрепа на тезата на защитата.

На второ място, относно точния момент на този разговор, са налице безспорни доказателства – той се е провел около 12,50 часа. Същевременно камерата на записващото

устройство показва¹³⁸, че тримата подсъдими се приближават към колата около 12:52:47 часа (навсякъде оригиналният запис е един час назад; съдът споделя напълно доводите на адв.Д. Марковски в този смисъл); също така тримата подсъдими престояват в колата на подс. Иванчева в периода 12:53:56 – 12:57:31. В този период от време – 3 минути и 34 секунди тримата автомобили са в колата със затворени врати.

След това в един продължителен период от време подс. Дюлгеров напуска колата; той окончателно затваря вратата в 12:58:40.

В 12:59:45 часът автомобилът потегля и се включва в движението.

Следователно в периода 12:53:56 – 12:59:45 (или 5 минути и 49 секунди) подс. Иванчева се намира в колата, като обективно е можела да проведе разговор по телефона със св. Стоянова. Такъв разговор е можело да бъде проведен и преди това, на улицата, когато те са се приближавали към колата.

Същевременно този разговор е бил проведен около 12,50 часа.

Поради което следва да се изложат доводи дали часовникът на записващото устройство на камерата показва точното време. Доколкото е несъмнено установено, че той е показвал зимно време – т.е. един час назад, следва да се отчете и възможността часовникът на тази камера да не е сверен и посоченият час да се разминава с действителния час).

Поради което, за да се установи поне приблизително периодът от време, когато е проведен разговора, следва да се проследят предходните и последващите събития.

Относно предходните събития. Подсъдимите са били в кафене „Марая Фюжън“, намиращо се на ъгъла на ул. Раковска и ул. Цар Освободител, срещу Военния клуб. Останали са там до неустановен момент – като аудиозаписът на разговора им¹³⁹ прекъсва в 12,45 часа – като е видно, че прекъсва по средата на този разговор. Несъмнено в един покъсен момент те са напуснали заведението; несъмнено и преди напускането са платили сметката си (видно от записа, до прекъсването му в 12:45 часа сметката не е била уредена). Също така разстоянието от това кафене до ул. Славянска е около две пресечки – което те са изминали пеш. При това положение е трудно да се прецени дали в 12:57 часа те са моели да пристигнат до автовобила.

Относно последващите събития. След като колата на подсъдимите потегля от мястото, на което е била паркирана (ул. Славянска 11), те са арестувани на кръстовището на бул. В.Левски и ул. Гурко. Разстоянието от ул. Славянска 11 до бул. В.Левски е около две пресечки, още толкова е и до кръстовището с ул. Гурко. Следва да се отчете и натовареното движение – доказателство за това е и значителният период от време, докато – след окончателното тръгване на подс. Дюлгеров – подс. Иванчева е изчаквала, преди да успее да се включи в движението.

Поради което и придвижването на автовобила до мястото на ареста е отнело поне няколко минути.

Точният час на ареста е посочен като 13.00 часа (том 2 л. 26 и л.100). Полицай Николов е съставил Заповедта за задържане на подс. Иванчева, а полицай Борисов е съставил такава заповед за подс. Петрова, като и в двата документа е посочен час на задържане 13:00. Същевременно е установено от показанията на св. Зашева, че самият арест е отнел определено време, предвид първоначалния отказ на подсъдимите да се

---

¹³⁸ Тази част от записа е възпроизведен словесно в с.з. от 21.01.2019 г.

¹³⁹ Том 3 ВДС, том 20 и том 21 – в края.

подчинят. Поради което следва изводът, че техният автомобил е достигнал до кръстовището, където са били задържани, известно време преди 13:00 часа.

От тази гл.т. обективно е невъзможно колата на подс. Иванчева да се включи в движението в 12:59:45 на ул. Славянска и само петнадесет сеунди по-късно вече двете подсъдими да са арестувани на кръстовището на бул. В.Левски и ул. Гурко.

Следва, обаче, да бъде отчетена и възможността и часовниците на съставилите заповедите за задържането да не са точни с няколко минути, респективно че те и двамата са черпили сведение з ачаса от един човек с неточен часовник.

При така установените факти съдът установява по несъмнен начин, че или часовникът на камерата, или часовникът на полицаите не е показвал точното време.

Поради което, относно точното място на провеждане на разговора, следва да се вземе предвид причината за провеждане на този разговор (коментирана по-долу). Доколкото е напълно несъмнено, че тази причина е вече полученият подкуп от подс. Дюлгеров, както и че той е оставил парите в колата на подсъдимите, следва изводът, че този разговор е бил насрещната престация на подс. Иванчева. А именно че тя го е провела вътре в колата, когато подс. Дюлгеров ѝ е предал паричната сума.

От тази гл.т. съдът приема, че разговорът е проведен именно в автомобила, като той е пряка последица от предаване на паричната сума от 70 000 евро от подс.Дюлгеров на подс. Иванчева и подс. Петрова (фактически 56 000 евро, доколкото е задържал от нея 14 000 евро). Несъмнено намерение за този разговор е било проявено и преди това, при срещата им, когато подсъдимите са разбрали, че подс. Дюлгеров е получил и носи подкупа; но самият разговор действително е проведен при получаването в тяхна фактическа власт на парите.

На последно място няма каквото и да е значение кога точно е проведен разговорът – преди или след действителното фактическо получаване на парите, преди или след като са се качали в колата. От значение е пряката причинно следствена връзка между получаване на искания подкуп и първата стъпка по извършване на действието по служба – а именно обаждането от подс. Иванчева на нейната служителка, св. Стоянова, да пусне преписката.

В тази насока следва да се посочи, че тази връзка е несъмнена. Подс. Иванчева е задържала преписката от юни предходната година; всички опити на св. Ваклин, вкл чрез съдейтвоието на централната общинска администрация и административния съд да я принуди да извърши действието по съобщаване на Заповедта са останали без успех. Отново следва да се посочи, че предмет на тази преписка е само съобщаване на един административен акт, като десетки пъти св. Георгиева е търсила тази преписка, за да се уведоми за акта – т.е. били са необходими специални усилия да се осуети движението на тази преписка, а не да се изпълнят произтичащите административни задължения.

И след това мномесечно забавяне, веднага след като св. Ваклин предава подкупа на подс. Дюлгеров, а той се среща с подс. Иванчева (без значение дали към този момент реално вече ѝ е предал парите или все още не е), тя се обажда на св. Стоянова и ѝ нарежда да пусне преписката. Точно този този израз използва – да пусне преписката (бележка под линия 119). Т.е. тя ясно е съзнавала, че преписката до този момент е била задържана. Безспорно единствената причина за това нейно обаждане е получаване на искания подкуп (било под формата на вече фактическото установяване на власт върху парите, след като подс. Дюлгеров ги е оставил в кашончето, било с ясното очакване, че това ще стане след като се качат в колата).

На последно място трябва да се отбележи, че това нареждане на подс. Иванчева към св. Стоянова, дадено по телефона, е изключително по своя характер – доколкото св.

Стоянова посочи, че преди това не се е случвало да получава такива нареждания по телефона; това е и било причината тя да се въздържа да го изпълни, докато съответната преписка не ѝ бъде официално разпределена (тя е престоявала на бюрото на подс. Иванчева).

В заключение – този телефонен разговор е ново, поредно доказателство, едно от многобройните, които ясно сочат отправянето на корупционно изявление от страна на подс. Иванчева, предмет на делото.

§60. Относно следите по маркиращо вещество по ръцете

Защитата излага множество аргументи, свързани със следните (или липсата на такива) по ръцете на подс. Иванчева и подс. Петрова, за да докажат, че те не са имали досег с маркираните пари; въз основа на това твърдят, че нито са искали, нито са получили тези парични суми.

Адвокат Димитър Марковски посочва, че подс. Дюлгеров е бил взел тази сума в определен момент и така е имал контакт с маркираните банкноти; поради това по ръцете му останали следи от маркиращото вещество; при последващата му среща с другите две подсъдими, това вещество е било възможно да е преминало и по техните ръце, предадени чрез чаши и предмети, пипани от подс. Дюлгеров. Излага и втора теза – а именно, че това маркиращо вещество се е появило на ръцете подс. Иванчева в резултат на небрежност на разследващите – те с ръкавици са пипали маркираните банкноти, като след това със замърсени ръце са ѝ дали бял лист с формат А4, където тя да напише своето възражение; това обяснява специфичното място, където са намерени следите от това маркиращо вещество – а именно по меката част на дланта на дясната ръка - т.е. на мястото на контакта на ръката ѝ по време на писане. Тази негова теза е подкрепена и от подс. Иванчева, която допълва, че в противоречие с правилата на НПК, ѝ е бил даден лист, на който да напише възраженията си, доколкото НПК посочва, че тези възражения се диктуват от задържания и се пишат в протокола.

Също така и излага логически доводи за невъзможност подс. Иванчева да е имала досег с парите – а именно след като маркиращо вещество е намерено на специфични места – малко петънце на лявата ръка, на носа и на брадата – то е комично да си представим, че е възможно тя да има контакт с парите с тези части на тялото си. Също така, докато е била в колата си, тя е провела множество телефонни разговори, поради което и не е имала време да преброи 56 000 евро.

Адвокат Йорданов посочва, че при самия арест по пътното платно са се разхождали маскирани лица, участвали са в самото задържане, бъркали са в колата, оставяли следи от маркиращото вещество – като акцентира, че при все това и двете подсъдими нямат такива следи по хватателните части от ръцете си. Няма такива следи и по предпазните колани – като в момента на спиране на автомобила от полицията и двете са били с такива колани. Няма такива следи и в кашона, в който са били парите.

Подс. Иванчева посочва, че някой е влизал в колата и оставил следи от маркиращото вещество на различни места в автомобила – доколкото не е било възможно тя да ги е оставила при шофиране на колата, тъй като ръцете ѝ са били чисти. Посочва, че в един значителен период от време – от 11,30 часа до 21,30 часа, е била в замърсена среда. Счита, че светещите следи по лицето са резултат от козметика.

Също така след ареста ѝ е била отведена настрани, а колата е била останала с отворени врати.

Подсъдимата Петрова повтаря, че са налице данни следите в колата от маркиращото вещество да са подхвърлени, доколкото експертите не изключват следата по сенника да е оставане от латексова ръкавица

За да отговори на тези доводи, съдът отчете следното:

Подсъдимите Иванчева и Петрова са седяли на една маса с подс. Дюлгеров в един по-продължителен период от време, включващ 11,30-12,45 часа (§38-§39). Към този момент маркираните пари вече са били във владението на подс. Дюлгеров, като не е установено дали той ги е докосвал, респективно дали е имало следи по маркиращото вещество по ръцете му; не е установено и дали подс. Иванчева и подс. Петрова, когато са срещнали с него, са се ръкували (при което следи от веществото би могло да преминат), както и дали докато са били на една маса с него, са докосвали вещи, докосвани преди това от него самия (например чаша, пепелник, телефон) – което да е довело до полепване по ръцете им на следи от маркиращото вещество.

След това, докато са били в автомобила на подс. Иванчева, подс. Дюлгеров ѝ е предал сумата от 56 000 евро – като я оставил в кашончето, намиращо се зад седалката ѝ. Не е установено дали в колата двете подсъдими са докосвали парите, респективно ръцете на подс. Ваклин или други вещи (евентуално имали досег с парите или ръцете му), носещи следи от маркиращото вещество (§39.).

Подс. Иванчева и подс. Петрова са били задържани в 13,00 часа. Подс. Иванчева била с поставени на гърба белезници остатъка от деня (освен при освидетелстването ѝ), като в един значителен период подс. Петрова била без белезници; досегът на ръцете им с различни части от тялото им, дрехи и други вещи, е установен за един кратък период от време от изпратения запис от БНТ, но съдът приема, че той възпроизвежда тяхното поведение в целия период на ареста им в този ден (§42). Самото освидетелстване на ръцете им се извършило в периода 19,25 – 20.00 часа за подс. Петрова и 22.120 - 22,40 часа за подс. Иванчева.

Установили се следи от маркиращото вещество (§41):

- относно подс. Иванчева - върху дясната ръка, странично на дланта, откъм малкия пръст, от външната страна; на лявата ръка - от вътрешната страна, между малкия и безименния пръст; в областта на устата и носа – чрез осветяване с ултравиолетова светлина. Иззети са натривки (общо от лява, дясна ръка, уста и нос), от които е установено такова вещество.

- относно подс. Петрова - върху пръстите на лявата ръка отгоре и откъм дланта; по ноктите на дясната ръка (по-слаби следи); по устата и деколтето – чрез осветяване с ултравиолетова светлина. Иззети са натривки (общо от лява, дясна ръка, уста и деколте), от които е установено такова вещество.

Следи от маркиращото вещество не са намерени в кашончето, в което са се намирали парите.

В самия автомобил при изследване с ултравиолетова лампа, са установени петна от маркиращото вещество по шофьорската седелка и на задната седалка вдясно; при последващото експертно изследване на иззетите обтривки такова вещество не е установено.

Иззети са и натривки, от които се установява, че следи от това маркиращо вещество се намират на лоста за мигачите, сторостен лост, волан, вътрешна страна на предната лява врата, по контактния ключ, от вътрешната страна на предната дясна врата, както и по сенника.

При изземване на съответните натривки се установява, че няма следи от лоста за чистачки, по предните десен и ляв колани.

При така установените факти за съда е много трудно – и дори невъзможно – да достигне до еднозначен и несъмнен извод, че следите по ръцете на подсъдимите са резултат от личния им досег с паричната сума.

Несъмнено е, че както по различни части от ръцете и тялото им е имало такива следи, така и на различни части в автомобила.

На пръв поглед това е доста вероятно за подс. Петрова – доколкото към момента, в който подс. Дюлгеров е извадил паричната сума от 56 000 евро и я предал на подсъдимите, като я оставил в кашончето в краката му, той се е намирал отзад в ляво на автомобила, а подс. Петрова е била седнала до него; поради което и е нормално тя с лявата си ръка, която е по-близо до подс. Дюлгеров, да е докоснала тези пари; това и обяснява следите по лявата ръка отгоре и по дланта; по-слабите следи по ноктите на дясната ръка, по устата и деколтето може да се обяснат с последващия досег на вече замърсената лява ръка с тези части от тялото ѝ. Също така за подс. Иванчева е налице опеделена степен на предположение, че тя не е докосвала тези пари – доколкото се е намирала на шофьорската седалка и не е имала възможност да го направи – освен ако специално не се обърне и не се пресегне назад. Те двете са арестувани няколко минути по-късно, като парите са били намерени в кашончето.

Същевременно са налице особености, които пречат на съда да достигне до този извод. Най-важната е решението на разследващите органи да отложат освидетелстването на подсъдимите (т.е. установяване дали по ръцете и другите части на тялото им има следи от маркиращото вещество) чак до края на деня. Така е изминал един значителен период от време, при който са били налице значителни възможности следите от маркиращото вещество да се разнесат по други части от тялото им, по други вещи, да отпаднат; това е особено важно за подс. Петрова, която е била без белезници част от този период, като е имала възможност да докосва различни вещи; но се отнася и до подс. Иванчева. Прегледаният запис от БНТ показва многократни такива докосвания на ръцете на двете подсъдими до други предмети; този запис се отнася само до една малка част от многочасовото изчакване от разследващите органи, преди пристъпят към освидетелстване; поради което е трудно да се установи точно до какви предмети са се докосвали двете подсъдими, както и по какъв начин това се е отразило на евентуално наличните следи от маркиращо вещество към момента на задържането им. Т.е. прекомерното забавяне на освидетелстването значително затруднява възможността да се признае нужната достоверност на това следствено действие, за да може съдът да постанови акта си въз основа на установеното при него.

На следващо място са напълно основателни доводите на защитата. Несъмнено са налице широки възможности установените при освидетелстването следи по ръцете и тялото на подсъдимите да се резултат от досега им с вещи, различни от маркираните пари. Така това маркиращо вещество е възможно да е пренесено от подс. Дюлгеров – при ръкостискане, друго докосване, или хващане на вещи, които той е докосвал; възможностите са различни.

Налице са и достатъчно убедителни доказателства, водещи до извода, че маркиращото вещество върху част от местата по ръцете и лицето на подсъдимите не е било оставено от досег с парите – а именно характерното наличие на следи от маркиращото вещество странично на дланта, под малкия пръст, прави достатъчно достоверна тезата ѝ, че тази следа е формирана при писане на възраженията ѝ. Следите по лицето и деколтето също така несъмнено се дължат на докосване с пръст или ръка по тези части. Доводите на защитата, че не изглежда възможно с тези части на ръцете и тялото си те да са докосвали парите, са напълно основателни.

На последно място самите методи на изследване будят определени въпроси – доколкото с ултравиолетова светлина са установени следи по предната лява и задна дясна седалка – е след това обтривките са установили липса на такива следи. Установени са следи по ръцете на подсъдимите, както и по различни места, които са докосвани от тях с

тези ръце (волан, скоростен лост, лост за мигачи, контактен ключ, вътрешните дръжки на вратите) – но не и на предпадните колани, които те се ползвали.

Същевременно всяко едно съмнение следва да се тълкува в полза на подсъдимите.

Въз основа на тези аргументи съдът приема, че по делото не е установено дали подс. Иванчева и подс. Петрова са докосвали процесната парична сума. Това изрично е посочено в §39. Следва да се отбележи, обаче, че те ясно са съзнавали, че тази парична сума е оставена в колата им от подс. Дюлгеров и че се е намирала в тяхна фактическа власт. За наличието на такава фактическа власт съвсем не е необходимо докосването, а още по-малко броенето на парите, каквито аргументи прави адв. Марковски.

Поради което следва изводът, че наличните следи по ръцете и тялото им се дължат на други причини – а именно пренасяне на следи от маркиращото вещество от други вещи, различни от паричната сума – а именно ръцете на подс. Дюлгеров или пипани преди това от него вещи.

Извод за обратното не може да се прави от твърденията на прокурорите, че на различни места в колата – лоста за скорости, лост за мигачи, волан, контактен ключ, дръжки на врати, сенник – са намерени такива следи. Тези следи – напълно несъмнено – се дължат на докосване на тези повърхности от водача на автомобила и пътника до него (по-долу е обсъдена тезата тези следи да са подхвърлени (§70)). Същевременно естеството на тези следи показва една необходимост от по-плътна наситеност с маркиращо вещество по ръцете на двете подсъдими – най-вече по вътрешната част на дланите и пръстите. Последващото освидетелстване, направено с много часове закъснение, не сочи такива следи. Като се отчете, че обвинението следва да докаже обвинителните факти, като те не се презумират, както и неоправданото забавяне за това доказване, чрез освидетелстване незабавно след задържането, съдът прие, че всяко едно съмнение следва да се тълкува в полза на подсъдимите. Поради което и съдът потвърждава извода си, че не е установено двете подсъдими да са докосвали паричните средства.

Относно тезата на подс. Иванчева, че следите по лицето ѝ са резултат от приложение на козметика, съдът намира, че тя не е напълно изключена; но при все това е по-вероятно тези следи да се дължат с докосване на лицето с ръка; и при двете хипотези е несъмнено, че тя не е докосвала парите с лицето си; това се отнася и до подс. Петрова.

Относно тезата на адв. Йорданов, че маскираните лица, които са участвали в задържането, са замърсили местопроизшествието, съдът счита, че не може да я сподели; тези лица само са охранявали това местопроизшествие, като не са имали досег с веществени доказателства и не са извършвали следствени действия. Поради което и тази възможност е изключена.

На следващо място съдът прие, че следва да спре вниманието си на определен кръг възражения на защитата, относими към установяването на фактическите обстоятелства по случая.

§61. Относно тезата, че разговорът на 3 април 2018 г между тримата подсъдими е неотносим.

Адвокат Димитър Марковски посочва, че коментарите в този разговор относно определени числа, в евро или левове, нямат нищо общо с предмета на делото. След като прокуратурата твърди, че размерът на подкупа е фиксиран, не е било нужно подсъдимите да се лутат между числа, които прокуратурата неуспешно иска да ги напасне с предмета на делото – доколкото 3 по 75 не прави 250 000. Тези разисквани числа нямат нищо общо с предмета на подкупа. Счита, че „с тези аритметики не излизат нещата“.

Съдът не може да се съгласи с тези доводи. Видно от показанията на св. Вақлин, който възпроизвежда твърденията на подс. Дюлгеров за този разговор, които са допълнително потвърдени от прекия запис на този разговор със СРС, е несъмнено, че негов предмет е именно искания подкуп. Не се касае за „лутане между числа“, а за договорки как да се организира получаването на подкупа. Несъмнено изявлението на подс. Иванчева, че ще иска три пъти по 75 000 евро се разминава в обвинителното твърдение, че предметът на подкупа е 250 000 евро; но също така е несъмнено, че това изявление е пряко свързано с предмета на делото. Съдът следва да вземе предвид това изявление на подс. Иванчева, заедно с всички останали доказателства по делото, преди да прецени дали твърденията в обв. акт за сумата от 250 000 евро са основателни; а в конкретния случай, предвид настъпили след 3 април нови обстоятелства – а именно намаляване на искания подкуп – съдът постанови осъдителен съдебен акт за значително по-малка сума.

При всяко положение не би могло да се приеме, че целият този разговор от 3 април следва да бъде изключен от доказателствения материал, защото реплика на подс. Иванчева, че 3 по 75 евра не съответства на обв. акт.

На следващо място Адв. Димитър Марковски посочва относно срещата на 3 април 2018 г, проведена между св. Вақлин и подс. Дюлгеров, че е налице дълбоко вътрешно противоречие – тъй като прокуратурата твърди, че към първоначално определените 12 500 кв.м. РЗП се включват и нови 40 000 кв.м в една обща допълнителна уговорка, а тези 12 500 кв.м. вече са били предмет на първата уговорка; поради които се оказва, че тези едни и същи 12 500 кв.м. са били предмет на две отделни корупционни уговорки, което е бемсислено

Чисто фактологически това е вярно; при този разговор се коментира възможността в корупционното отношение да се включат и новите обекти на св. Вақлин. Същевременно от логическа страна няма каквото и да е противоречие. Първоначалната корупционна уговорка обхващала един строителен обект с 12 500 кв.м. РЗП, а изменението ѝ я разширява и с втори, допълнителен обект, с РЗП от около 40 000 кв.м. РЗП. Обстоятелството, че РЗП на първата сграда се включва в изчисляването на общата РЗП, не води до логическо противоречие.

§62. Относно това дали подс. Иванчева е знаела за корупционните договорености

Адв. Димитър Марковски приема, че е имало „някакви договорености, има говорени цифри, суми, числа“ между св. Вақлин и подс. Дюлгеров, но изразява съмнения дали тази информация е станала достояние на подс. Иванчева. Коментира обясненията на подс. Дюлгеров от досъдебната фаза, като акцентира, че от тях се установява, че той не е имал понятие относно сумата от 500 000 евро, поради което и не може да се приеме, че самата подс. Иванчева е формирала воля за такава парична сума.

Тези доводи са очевидно неоснователни; установено е извън каквото и да е съмнение, напълно несъмнено, че подс. Иванчева не само е знаела за изявленията, които прави подс. Дюлгеров пред св. Вақлин, но и сама го е била натоварила да направи тези изявления – като това се касае за онези изявления, които са свързани с искания от нея подкуп. Така фактически подс. Дюлгеров е бил посредник между подс. Иванчева и подс. Петрова, от една страна и св. Вақлин, от друга; той е предавал нейните изявления на св. Вақлин и обратното – като същевременно ги е туширал от емоционалния им заряд, съответно омекотявал или пък обратното, засилвал, с оглед постигане на по-голямо впечатление и сигурност в съответната страна от корупционното отношение, че то може да се развие и да достигне до успешен край; също така е преразказвал и тълкувал волята, интересите, колебанията и страховете на едната страна пред другата (което особено силно се касае за подс. Иванчева, която подс. Дюлгеров познавал много добре), отново с цел да ги убеди и подтикне към взаимно компромиси и постигане на окончателна корупционна

договореност. Всички тези характерни моменти от комуникацията между тримата подсъдими и св. Ваклин са коментирани по-горе.

Относно твърдението на адв. Д.Марковски, че в обясненията си подс. Дюлгеров не е имал понятие за сумата от половин милион евро, извън чисто процесуалния момент (че е несъвместимо твърдението, че при тези обяснения подс. Дюлгеров е бил подложен на натиск, поради което и обясненията му не разкриват действителната му воля – но и едновременно с това защитата да се позовава на същите тези обяснения, за да твърди определен благоприятен за тях факт), следва да се посочи, че подс. Дюлгеров възразява само относно това, че признатото от него подпомогане на подс. Иванчева се отнася и искане на сумата от половин милион евро. Неговото възражение може да доведе до извода, че той не е я подпомагал – но само за тази сума. Съдът възприе именно този краен фактически извод. Общуването на страните относно корупционното отношение спрямо втората група имоти, при което общият размер на искания подкуп може да достигне (и дори да надхвърли) тази сума, е спряло на фазата на подготвителни, предварителни раговори. Не е имало достатъчно ясно дефинирани нито естеството на дължимото служебно действие, нито конкретен размер на искания корупционен дар. Мотиви за това са изложени в §116.

§63. Относно невъзможността подс. Иванчева да извърши инкриминираното деяние, тъй като никой друг, освен св. Ваклин, не твърди тя да му е искала подкуп.

Адв. Йорданов посочва, че повече от 20 свидетеля дават показания, че подс. Иванчева не им е искала подкуп. Посочва, че множество граждани са минали през район Младост, като на никого не е искан подкуп – а само св. Ваклин твърди, че му е искан такъв подкуп. Посочва, че на по-внушителни инвеститори, като Артекс и Гаранти Коза, не е искано подкуп, независимо че те са по-популярни и имат огромен финансов ресурс.

Съдът се съгласява с тези аргументи. Макар и без да има информация относно финансовите ресурси на различните инвеститори, е несъмнено, че нито един от останалите свидетели не посочва, че подс. Иванчева му е искала подкуп, който тя да получи лично за себе си. Всички от тях, обаче, посочват, че тя е искала от тях да направят дарения за район Младост, а част от тях и посочват, че това искане е възлизало приблизително на 20 евро (или лева) на кв.м. РЗП.

Обстоятелството, че останалите свидетели не дават показания за друг случай на искан подкуп не може да е доказателство, че показанията на св. Ваклин са недостоверни. В случая съдът следва да направи пълна проверка на всички доказателства, като установи твърдяното от прокуратурата деяние.

В рамките на тази проверка съдът прие, че е несъмнено и безспорно доказано, че подс. Иванчева е поискала този подкуп – по 20 евро на кв.м. РЗП (или общо четвърт милион), впоследствие намален на 15 евро (или общо 187 500 евро), като и реално е получила част от него – а именно 70 000 евро.

В този смисъл показанията на останалите инвеститори са едно допълнително косвено доказателство в подкрепа на обвинителната теза. Налице е развитие на поведението на подс. Иванчева като кмет на район Младост. Първоначално тя иска определени имуществени стойности в полза на район Младост, а след това – вече в своя собствена полза. По-горе (§58) съдът изложи доводи защо прие, че исканата парична сума е именно в полза на подс.Иванчева, а не в полза на район Младост.

Допълнително доказателство, макар и косвено, са сведенията от СРС и от тефтерчето, от които е налице висока степен на вероятност за предходни корупционни деяния на подс. Иванчева (вж.§176, бележки под линия 198 и 199).

§64. Относно безобидните срещи.

Адв. Тодорова посочва, че срещите между подс. Дюлгеров и св. Ваклин са били само за да се уговорят как подс. Дюлгеров да му помогне да реши проблема със забавената преписка, а не за даване на парични суми. Двамата обсъждали само комисионен договор и хонорар за подс. Дюлгеров, както и други обстоятелства – среща с производители на дограма. Намерената у подс. Дюлгеров парична сума е била законно уговорена със св. Ваклин като възнаграждение за посредничество и консултантски услуги. Подс. Дюлгеров посочва, че подкрепя защитника си. Имал е уговорка със св. Ваклин, че ще му съдейства за придвижване на преписката, да бъде медиатор в отношенията му с подс. Иванчева, за което му е платил хонорар.

Съдът намира тези аргументи за очевидно противоречащи на доказателствата по делото. Несъмнено е, че подс. Дюлгеров е подпомогал св. Ваклин да реши проблема с процесната преписка и е несъмнено, че това е станало по искане на Ваклин – но също така е несъмнено, че тази помощ се е изразявала в подпомагане на изграждане на корупционното отношение между подс. Иванчева и подс. Петрова, от една страна и св. Ваклин, от друга. Многобройни са техните разговори, при които обсъждат различни парични суми – като от съдържанието им е несъмнено ясно, че даването на тези парични суми като подкуп е задължително условие подс. Иванчева да придвижи преписката.

Несъмнено е установено, че подс. Дюлгеров е искал хонорар – процент от подкупа – като св. Ваклин се е съгласявал; но също така е установено, че такъв хонорар не е бил даван. Намерената у подс. Дюлгеров парична сума от 14 000 евро е част от дадения подкуп от подс. Ваклин; тя все пак е хонорар (или по-скоро възнаграждение, дял от подкупа – или друго подобно наименование), който, обаче, подс. Дюлгеров е получил от подс. Иванчева и подс. Петрова за своята помощ при осъществяване на корупционната сделка. Поради което тези аргументи на защитата са напълно неоснователни.

§65. Относно тезата, че разумният човек така не прави.

Защитата посочва, че твърдяната от прокуратурата фактическа обстановка е невъзможна, защото тези деяния противоречат на здравия разум.

Така адв. Димитър Марковски акцентира, че тези 12 500 кв.м. РЗП по 20 евро не биха могли да бъдат параметри на подкупа, посочен от прокуратурата. Счита, че един разумен човек не би приел, че ако някой реши да вземе подкуп, понеже му забравял размера, ще си го пише в личното тефтерче, което седи в чантата му.

Аргументира се с явната недостоверност на обвинителното твърдение, че първоначално подс. Иванчева и подс. Петрова ще поискат подкуп между 3 и 5 % РЗП, което възлизало на 650 кв.м. РЗП; счита, че не е възможно искащият подкуп да даде такава вариация – между 3 и 5 %, вместо това направо трябвало да поиска по-високия процент. Счита тази вариация като опит на прокуратурата да напасне числата, съобразно обвинението.

Адв. Марин Марковски посочва, че записването в тефтерчето не може да бъде свързано с искането за подкуп, доколкото който иска подкуп, знае какво иска; това според него противоречи на здравия разум и на психологията. Посочва, че: „това записване показва, че тя е записала, за да знае какво иска.“

Адв. Йорданов счита за невъзможно подс. Иванчева и подс. Петрова да са искали подкуп, който да получат пред входа на СО, като в такъв случай следва да им се назначи психологическа експертиза

Адв. Йорданов счита, че ако подс. Иванчева е искала да получи подкуп, би запомнила името на св. Ваклин. Посочва, че ново доказателство, че не е искала да получи подкупа е обстоятелството, че вместо да остане в страната, тя е заминала за Гърция;

според него би трябвало първо да получи подкупа, а след това да замине за Гърция с парите.

Подс. Иванчева посочва, че ако е искала подкуп, нямало е да се държи дистанцирано от св. Ваклин по време на срещата им на 13 април 2018 г, а е щяла да го почерпи питие, за да направи разговора „по-лек”.

Съдът отчита особената специфика на тези аргументи. Макар и да не са юридически по своя характер, несъмнено те имат пряка връзка с обстоятелствата по делото – доколкото целят да убедят съда, че твърдяното в обв. акт деяние не е извършено. Тази убедителна сила, обаче, не може да се приеме за значителна. Това е така, доколкото съдът следва да установи фактите по делото въз основа на доказателствата, а не въз основа на предварителни стереотипи и предубеждения – кое по принцип е възможно и нормално за определен вид престъпна дейност.

Също така, взети сами по себе си, тези аргументи не са убедителни – нормално е при обсъждане на по-сложни корупционни отношения, включващи проценти и произведения от РЗП, да се водят записки – особено при изразеното от подс. Иванчева, записано със СРС, че трудно се оправя със сметките. Действително воденето на такива записки, още повече запазването им в дамската чанта, в ретроспекция, след ареста им, изглежда неразумно – но към този момент подс. Иванчева е смятала, че е взела всички предпазни мерки, като е използвала посредничеството на подс. Дюлгеров, водила е разговор с кодирани думи и недомлъвки, оставяла е телефоните настрани при тези разговори. Отправянето на корупционно искане в минимален и максимален размер (а именно от 3 до 5 % РЗП) не изглежда невъзможно – доколкото корупционното отношение е вид договореност, като при преговорите за постигането му са възможни този вид изявления; самият подс. Дюлгеров, както е записано със СРС, иска от св. Ваклин комисионна от 10-15-20%. А относно аргументите на адв. Йорданов, че не е възможно едно лице да иска да получи подкуп пред сградата на Столична община, респективно след като се върне от Гърция (а задължително трябва да го поиска преди да замине за Гърция, за да може там да харчи парите) следва да се отговори, че различните лица, съобразно опита, въображението и морала им, по различен начин организират своите дейности, вкл и неправомерни.

В заключение, тези специфични аргументи на защитата не могат да убедят съда, че установената по несъмнен начин фактическа обстановка е обективно невъзможна, тъй като противоречи на здравия разум.

§66. Относно изместване от страна на защитата на предмета на делото

Защитата посочва, че дейността на подс. Иванчева като кмет е обусловена от намерение да подобри условията за живот в район Младост.

Така адв. Димитър Марковски посочва, че подс. Иванчева, защитавайки гражданската позиция против безразборното застрояване на района, е предприела конкретни служебни действия – а именно много обстойна и внимателна проверка на всички инвестиционни намерения; посочва, че образуването и придвижването на административните преписки се включва в обхвата на тези разширени правомощия. Посочва, че исканите от подс. Иванчева дарения са пряка проекция на каузата ѝ – а именно детски площадки, зелени площи и спиране на безразборното строителство. Доколкото тези неща са в полза на обществото, не би следвало подс. Иванчева да се възприема като „обществен враг и чудовище“, както я изкарва прокуратурата.

Адв. Гинчева акцентира, че при изпълнение на служебните задължения на подс. Иванчева водещо е било желанието ѝ и каузата ѝ „да направи район Младост едно приятно място за живеене. Нейното желание да се спре безумното застрояване, да се озелени, да се

поправят и да се изградят нови съоръжения за спорт и игра за деца...подобряване на улиците, тротоарите и инфраструктурата“. Поради това е искала от св. Русев да изчислява РЗП на бъдещите обекти, „за да предвиди какво неудобство се причинява на гражданите и съответно какво може да си позволи при желание инвеститора да дари за района в който строи.“

Подсъдимата Иванчева посочва, че тя и подс. Петрова „сме искали само в полза на гражданите, никога в наша полза“. Посочва, че е искала е само да подобри живота на гражданите.

Адв. Гинчева се позовава и на показанията на различни инвеститори в района, които посочват, че подс. Иванчева не им е искала пари лично за себе си; независимо от забавянето на преписките им, те са правили дарения на района.

Адв. Йорданов застъпва тезата, че договаряне на дарения с инвеститори, чийто размер е обусловен от РЗП по своето естество е една правомерна дейност.

Съдът се съгласява с тези възражения; несъмнено един от мотивите на подс. Иванчева, дори може би основният – поне в началото на мандата ѝ - е да съдейства район Младост да се превърне в по-добро място за живеене, с повече зелени площи и детски площадки, с по-големи отстояния между жилищните постройки. Този неин мотив е напълно безспорен.

Същевременно предметът на делото е друг – дали подс. Иванчева, подпомогната от подс. Петрова и подс. Дюлгеров, е поискала и приела подкуп. Поради което и наличието на мотива да се облагороди район Младост не е несъвместим и с искането и получаването на подкуп. И по-конкретно преписката на св. Ваклин е била съзнателно забавена от подс. Иванчева, като тя му е поставила като изискване както да извърши реновация на детска площадка, така и да ѝ предаде значителна сума като подкуп.

Поради това горепосочените мотиви на подс. Иванчева не могат да доведат до извод, че инкриминираното деяние не е извършено.

Поставя се и въпросът за законосъобразността на начина, по който подс. Иванчева е избрала да съдейства за такова облагодияване на район Младост – а именно като поставяне на задължително условие за правене на определени дарения. Съобразно становището на настоящия състав, този начин е неправилен. Тази неправомерност е дотолкова съществена, че опорочава реализирането на иначе правомерния мотив. Поради което не може да послужи не само за извод, че корупционното деяние не е извършено, но не може да послужи като смекчаващо отговорност обстоятелство (169). Напротив, специфичният начин, по който подс. Иванчева е избрала да реализира желанието си да направи район Младост по-зелено, по-просторно и по-нормално място за живот, е до такава степен противоправно, че е един от аргументите да се приеме, че случаят на особено тежък (§99).

§67. Защитата акцентира на противоправното поведение на св. Ваклин, особено спрямо държавния бюджет; т.е. твърдят, че той укрива данъци и осигуровки.

Така адв. Димитър Марковски посочва отново сумата от 70 000 евро, предоставена от св. Ваклин, че са налице съмнения как той е придобил тази парична сума – тъй като тези пари не са документално осчетоводени като средства на търговските дружества, които той управлява; счита, че тази сума е несъвместима с подадените от св. Ваклин данъчни и осигурителни декларации; счита, че това хвърля сянка на съмнение на добросъвестността и на останалите му твърдения.

Респективно подс. Иванчева счита, че са налице неясноти относно финансовото състояние на св. Ваклин, доколкото за три години е декларирал само 10 000 лв печалба. Позовава се и на изявлението на св. Ваклин, при зададен му въпрос дали друг път е давал

подкупи, че се позовава на правото си да не отговаря на уличаващи го въпроси; счита, че е правонарушител, поради което не може да му се вярва.

Подсъдимата Петрова подлага на разбор финансовото състояние на св. Ваклин, като достига до извода, че е налице укриване на данъци и осигуровки; допълнително в репликата си посочва, че св. Ваклин е вършил и други правонарушения – изрязал фиданки, искал антидатиране на официални документи.

Съдът приема, че тези аргументи са насочени към опровергаване на достоверността на показанията на св. Ваклин чрез компрометиране на неговата благонадеждност.

Следва да се посочи, че репутацията, която има определено лице в обществото, вкл и дали спазва или не законите, е само един от елементите за преценка на достоверността на показанията му, като дори не е сред главните. В конкретния случай не са налице обективни данни, от които да се приеме, че св. Ваклин е извършил противоправни деяния. Също така информацията от неговите показания е проверена и съпоставена с многобройните и различни източници на доказателствени сведения. Поради което и тези аргументи на защитата, взети сами по себе си, не биха могли да обусловят извод за изначална неблагонадеждност на показанията на св. Ваклин. Поради това и не следва да им се дава отговор дали и до каква степен почиват на обективните факти.

---

§68. Относно обсъждане на доказателствата с оглед възможността по делото да е имало външно за наказателния процес въздействие.

В §3. Съдът изрично посочи, че ще обсъди значението на доказателствата не само от гл.т. на тяхното правно значение, с оглед установяване дали е извършено деянието, описано в обв.акт; посочи, че ще ги обсъди и с оглед вероятността те да създават една правна привидност за корупционно деяние, без реално то да е извършено, респективно, макар и действително да е извършено, все пак да няма такива характеристики.

Всички фактически положения, до които достигна съдът, са базирани на доказателствата. Т.е. в основата на установената от съда фактическа обстановка се намират доказателства. Ако е налице „постановка” – т.е. съзнателно създадена такава привидност за престъпно деяние на подсъдимите, то тя би следвало да въздейства най-вече на характера и естеството на доказателствата.

На първо място, относно писмените доказателства. Не са наведени твърдения и съдът няма основание служебно да повдигне въпроса, че някои от доказателствата са фалшифицирани. Единственият довод в тази насока е на подс. Петрова, която посочи, че оригиналът на разписния лист на преписката на св. Ваклин липсва; било налице копие, което не било пълно. Съдът приема, че в тази преписка такъв документ реално съществува, като няма основание да се счита, че преди това е имало друг подобен документ, с по-различно съдържание. Но дори и твърденията на подс. Петрова да се верни, то движението на тази преписка е установено и чрез множество свидетелски показания, като и самата подс. Петрова не посочва нови обстоятелства, които биха могли да се установят от загубения според нея по-пълнен оригинал. Следователно в писмените доказателства не може да се търси следи от такава неправомерна намеса.

На второ място, това е информацията, съдържаща се в свидетелските показания. Т.е. възниква въпросът дали и до каква степен може да се приеме, че един, повече или дори всички свидетели, са били мотивирани да дадат неверни (или полуверни) показания, във вреда на подсъдимите; този въпрос се отнася с особена сила спрямо св. Ваклин.

Тук следва да се посочат доводите на адв. Тодорова, съобразно които действителният мотив на св. Ваклин не е да се администрира неговата преписка, а да се

осигури уволнението на подс. Иванчева. Тя достига до този си извод въз основа на негова реплика при срещата му с неизвестното лице в сградата на районната администрация в район Младост, на 09.02.2018 г, когато казва, че не може да чака до следващите избори. Сходни съмнения в добросъвестността на показанията на св. Ваклин излагат и останалите защитници.

Поради което съдът дължи отговор на тези възражения. С оглед пълнота следва да се разгледа тезата не само че св. Ваклин е целял уволнението на подс. Иванчева, но и че разследващите органи са целели именно това и с тази цел са използвали св. Ваклин.

Не може да се приеме, че св. Ваклин е бил подставено лице на прокуратурата, специално използвано за провеждане на дирижиран процес против подс. Иванчева. Напротив. Несъмнено е установено, че той е един сред утвърдените строители в града, с предходни обекти както в район Младост, така и в други негови части. Процесната преписка касае само един етап от новия му строителен проект, който се движи успоредно с други проекти.

Неговото положение е идентично с това на множество други строители (§11). И той като тях е сезирал различни институции, вкл и СпПр (§12). Неговата цел съвсем не е била да се уволни подс. Иванчева – а да бъде принудена да изпълни своите служебни задължения.

Също така самите разследващи първоначално не са обърнали особено внимание на св. Ваклин – достатъчно доказателство за това е, че не са образувало отделно наказателно производство, а неговият пореден сигнал е бил присъединен към вече образуваното. Поради което и не може да се приеме, че и тяхната цел е да бъде уволнена подс. Иванчева; напротив – тяхната цел е била да се съберат доказателства за евентуално корупционно деяние (§85).

Относно конкретните доводи на адв. Тодорова - несъмнени са репликите на св. Ваклин, при срещата му с неустановеното лице на 09.02.2018 г – но те са с противоположно съдържание: „Не за друго, нали, ще изчакаме изборите...но мен ме е страх, че, че ще създаде прецедент на изборите“ – том I ВДС, л.6/95. Следователно става дума за изчакване на следващите избори – а не че не може да се чака до следващите избори. Извън всякакво съмнение е, че тези реплики се отнасят именно до подс. Иванчева.

При всяко положение е несъмнено негативното отношение на св. Ваклин към подс. Иванчева, като следва да се цитират предходните реплики на св. Ваклин: „Трябва да измислим нещо...не може така да продължава“ – след което посочва, че ще изчака изборите, макар и да се опасява от нова победа на подс. Иванчева. В записите от СРС са множество изявленията му, разкриващи негативното му отношение към нея.

Съдът приема тези изявления на св. Ваклин като емоционална негативна реакция, а не като проява на действително намерение да организира предсрочното прекратяване на правомощията на подс. Иванчева. Неговото негативно отношение към подс. Иванчева е несъмнено – но важното е, че то е провокирано от дълготрайния отказ на подс. Иванчева да администрира преписката му; именно желанието да получи необходимото административно съдействие (връчване на благоприятния за него адм.акт) е в основата на неговата намеса в случая.

Поради което не може да се приеме, че действията на св. Ваклин, съобразно неговите собствени мотиви или мотивите на разследващите, са били обусловени единствено или дори основно от желанието му тя да бъде уволнена.

Относно останалите свидетели нито страните правят възражения, че показанията им са обусловени от намерение да навредят на подс. Иванчева, нито съдът има основание да приема това. Обратното – по-голямата част от свидетелите, общински служители, са благосклонно настроени към подс. Иванчева, като негативните и критичните коментари са туширани и завоалирани. Това се отнася и до всички инвеститори – дори и от писмените

документи (подадени от тях жалби и сигнали) да е видно силно негодуване от отказа на подс. Иванчева да изпълнява дължимите от нея служебни действия, все пак в съдебната зала отношението им към нея е умерено и рационално. Другите свидетели не са имали предходни контакти с подсъдимите (т.е. извън онези, в рамките на задържането), като отношението им също така е безпристрастно или дори безразлично.

Относно експертните заключения страните не са изложили доводи за евентуална пристрастност, като съдът не намира за основание служебно да коментира тази тема. Само следва да се посочи, че от съществено значение се явява въпросът за авторството в тефтерчето – като за решаването му съдът допусна нова експертиза, от вещи лица, които не са от състава на МВР. Въпреки различието в експертните заключения на двата екипа вещи лица, съдът няма основание да приеме, че първото заключение е било съставено въз основа на мотиви да се създаде привидност, че подс. Иванчева е написала оспорения текст.

Относно материалите, събрани със СРС. Бяха лично изслушани и прегледани всички онези видео и аудиозаписи, за които защитата направи такова искане. Бяха установени някои противоречия и неточности – които са незначителни по своя характер. При всяко положение не може да се приеме, че този източник на доказателствени сведения е бил манипулиран, с цел да се уличат подсъдимите. В такова насока липсват и възражения на защитата (освен обсъдените в §71).

Относно останалите източници на доказателствени сведения също така не може да се приеме, че те са били повлияни от сили, чужди на наказателния процес.

В заключение – от общия преглед на доказателствата и доказателствените средства, не с оглед тяхната допустимост и достоверност, а с оглед възможност да съдържат белези на външно и противоправно въздействие, съдът приема, че такива изводи не биха могли да се направят.

Поради което следва да се пристъпи на индивидуален преглед както на различните доказателства и доказателствени средства, така и на начина на формирането им.

§68. Относно твърденията на подс. Петрова, че последните две страници от тефтерчето са били дописани.

Тези възражения се базират на обстоятелството, че първоначално са били изписани четири страници от тефтерчето, а след това вещите лица са констатирани изписани шест страници.

Съдът приема следното от фактическа страна. Видно от Протокола за оглед на ВД от 19.04.2018 г (том 56 л. 198) в част V, № 1 от този протокол, е отразено, че в средната част на чантата, иззета от подс. Иванчева, се намира „1 бр тефтер с тел, шарен, с надпис Invest Sofia, 2018 Sofia Investment Agency, като в него има календарче; изписани са на ръка първите четири листа; пресниман е първият от тях (л. 204).

Видно от констативния протокол от 26.06.2018 г (том 18 л.30), този тефтер е описан по идентичен начин, вкл и че има 4 листа, които са изписани на ръка с текст.

Видно от графологическата експертиза, съставена на 29.06.2018 г (том 13 л. 7) отново това тефтерче е описано по идентичен начин – че има четири изписани листа, като се цитират първият ред и последният. Приложени са (л.10) копия на пет страници, последната от три реда; първата и втората са идентични. Първата страница започва с цитирания като начален текст от вещите лица, а страницата от трите реда завършва с цитирания като краен текст. Вещите лица посочиха в съдебно заседание, че са допуснали техническа грешка, като са копирани два пъти първата страница.

Видно от първата съдебна графологическа експертиза, от 11.03.2019 г, в текстовата част не се посочва броя изписани листа или страници; това тефтерче е копирано, като в него има шест изписани страници; страници под номера 3 и 6 не фигурират в първата

графологическа експертиза. Останалите страници са идентични с тези от предходната експертиза.

Първата страница и в двете експертизи е идентична с тази, която е била копирана на 19 април 2018 г.

В съдебно заседание от 15.03.2018 г това тефтерче бе предявено на страните; при все това то не бе описано в съдебния протокол – доколкото чрез копиране на страниците му в експертизите информацията в него е станала част от доказателствения материал.

При така установените факти съдът приема, че възраженията на защитата за дописване в това тефтерче не са основателни.

Основания за това е обстоятелството, че тефтерчето е подвързано с тел – поради което и от ксерокопието му, както и от номерацията на вещите лица, може да се установи кои страници от него са попълнени или са празни.

Така се вижда, че страница под №1 е подвързана към тефтерчето с тел от лявата страна, като страница № 2 е подвързана от дясната страна. Следователно те са на един и същи лист. Или това са двете страници на един и същи лист. Първата страница е изписана на лицевата страна на листа, след като се отвори тефтера, а втората страница е изписана на гърба на същия лист.

Също така се вижда, че страница № 3, №4 и №5 са подвързани към тефтерчето с лявата си страна. Следователно те са изписани на лицевите страни на втори, трети и четвърти лист от тефтера. Страница №6 е подвързана от дясната си страна – следователно е гърба на страница № 5.

Поради което е извън всякакво съмнение, че от това тефтерче са били изписани четири листа – първият и последният от двете страни, а вторият и третият само от лицевата страна.

А именно в този смисъл са отразяванията в цитираните протоколи за оглед – че са изписани четири листа. Следва да се прави разлика между лист и страница.

Поради което и възражението, че е налице дописване в това тефтерче след 17 април 2018 г, не е основателно.

Само с оглед пълнота следва да се добави, че два дни след изнемването му, на 19 април, първата му страница е заснета; това забавяне с два дни е обусловено от обстоятелството, че тефтерчето се е намирало в издетата дамска чанта и е било нужно време, за да се пристъпи към огледа на вещите в нея. Въпреки че аргументите за дописване касаят последните страници, но не и първата страница, следва ясно да се посочи, че именно за тази първа страница, която е от централно значение за процеса, е напълно несъмнено, че не е ставала обект на манипулации след 17 април 2018 г.

§70. Относно твърденията за постановка във връзка със следите от маркиращото вещество по ръцете на подсъдимите.

Защитата излага определени аргументи, свързани с тезата, че следите от маркиращото вещество са били подхвърлени – за да бъдат уличени в престъпление, което не са извършили; правят такива твърдения и относно паричната сума от 56 000 евро. Съдът обсъди доказателственото значение на намерените следи от маркиращото вещество по ръцете и тялото на подсъдимите по-горе (§60), като сега следва да отговори на доводите дали тези следи са се формирали в резултат на съзнателна постановка от разследващите – т.е. т.нар. „подхвърляне на доказателства”.

Така подс. Иванчева посочва, че съзнателно са й дали замърсен лист с формат А4, където тя да напише своето възражение – което е в противоречие с правилата на НПК, които казват, че тези възражения се диктуват от задържания и се пишат в протокола.

Адвокат Йорданов акцентира, че няма следи от маркиращото вещество по предпазните колани – като същевременно е установено, че в момента на спиране на автомобила от полицията и двете са били с такива колани. След като по ръцете им има следи от маркиращо вещество, то е невъзможно при поставяне на коланите такива следи да не останат по тях; същевременно такива следи има по останалите повърхности на колата – волан, лостове за скорости и мигачи, стартер, дръжки.

Подс. Иванчева посочва че някой е влизал в колата и оставил следи от маркиращото вещество на различни места в автомобила – доколкото не е било възможно тя да ги е оставила при шофиране на колата, тъй като ръцете ѝ са били чисти при последващото освидетелстване.

Също така след ареста ѝ е била отведена настрани, а колата е била останала с отворени врати – в който период от време това е било възможно да стане.

Подсъдимата Петрова повтаря, че са налице данни следите в колата от маркиращото вещество да са подхвърлени, доколкото експертите не изключват следата по сенника да е оставане от латексова ръкавица.

На първо място съдът приема, че не е допуснато нарушение на закона, като е бил даден лист на подс. Иванчева да напише възраженията си; това е нормална практика в случаите, когато лицето има множество възражения. Също така приема за напълно изключено парите да са били подхвърлени – напротив, налице са множество и съвсем убедителни доказателства, че те са били оставени в колата им от подс. Дюлгеров, с тяхно съзнание и одобрение. Поради което не може да се приеме, че съзнателно ѝ е бил предоставен предварително замърсен лист, който да създаде привидност, че следите по ръцете ѝ са оставени от досега с парите. Същевременно е налице определена степен на вероятност това все пак, от обективна страна, да е станало – предвид специфичното място на маркиращо вещество по ръката ѝ, което обичайно се оставя именно при контакта на долната част на дланта, под макия пръст, с листа хартия – което е нормалното положение на ръката при писане.

Съдът отчита, че останалите доводи на защитата не са напълно лишени от основание. Несъмнено многобройните следи по различни повърхности на автомобила, които обичайно се докосват от водача, предполагат наличие на маркиращо вещество по хватателните части на ръцете на подс. Иванчева, която именно е била водача на автомобила; а такива липсват; налице са такива следи по долната част на дланта на дясната ръка и на определено място на дланта на лявата ръка – които по своето естество не биха били годни да оставят констатираните при огледа следи от маркиращо вещество в автомобила.

Също така липсват следи по закопчалката на предпазните колани – като те би трябвало да са налице, както останалите повърхности в автомобила, доколкото е установено, че към момента на ареста коланът (поне на подс. Петрова) е бил закопчан.

Разглеждането на тези възражения е безсмислено от гл.г. установяване на фактите по делото – доколкото съдът вече прие, че не е доказано подсъдимите да са докосвали парите. Но то има значение само при обсъждане дали тези следи са били съзнателно оставени, така че да се създаде привидност, че парите са били докосвани от подсъдимите.

Поради което следва да се обсъди възможността определено лице, било от разследващите органи, било по тяхна поръка, да е принесло процесните следи в автомобила от маркиращо вещество, с цел да бъдат уличени подсъдимите.

Съобразно становището на настоящия състав, доказателствата по делото (сочещи къде са намерени и къде не са намерени следи от маркиращото вещество) не правят достоверна тази вероятност.

Това е така, доколкото подобно действие би било безсмислено, ако то не е придружено с идентично действие по оставяне на подобни следи и по ръцете на подсъдимите; дори именно такива следи по ръцете им са от съществено значение; евентуалните следи по повърхности в автомобила може да имат само спомагателно значение. Следите от маркиращо вещество по ръцете им би било съвсем убедително доказателство, че те са пипали маркираните банкноти. Следите от маркиращо вещество по различни повърхности в автомобила само удостоверява момента, в който са докосвали парите – а именно първо са докосвали парите, а след това са докосвали повърхности в автомобила (волан, скоростен лост и т.н.). Същевременно наличие на следи от такова маркиращо вещество по повърхности в колата и липсата на съответни следи по ръцете на подсъдимите (или в случая – недостатъчно такива следи по ръцете на подс. Иванчева) може единствено да повдигне въпроси; такъв един подход за подхвърляне на доказателства е напълно нереалистично да се очаква.

Следователно, ако е налице подхвърляне на доказателства (маркиращо вещество), би следвало да се очаква това да стане най-вече относно ръцете на подсъдимите. Несъмнено при многочасовото задържане е имало множество възможности за такова подхвърляне.

Само един пример - видно от записа на БНТ, на подс. Иванчева е дадено да пие от малка бутилирана бутилка вода. Първоначалната реакция на държавния служител е да ѝ се даде бутилката, за да пие сама от нея; след това водещата разследването държи бутилката, докато тя пие. Следва да се посочи, че предоставяне на едно лице на фабрично запечатана бутилка с вода, от която само то да пие, в рамките на многочасови следствени действия, е толкова обичайно и подразбиращо се, че се приема за напълно нормално и поради това незабележимо. Ако евентуалните недобросъвестни длъжностни лица бяха поставили маркиращо вещество по две такива фабрично запечатани бутилки, а след това ги бяха предоставили на подсъдимите, както техните действия по предаване на тези бутилки, респективно действията на подсъдимите по отпиване на вода дори нямаше да бъдат забелязани – както от тях самите, така и от външни наблюдатели; а още по-малко описани в протокола. Обратното – неудобния начин, по който длъжностно лице държи бутилката, а подс. Иванчева отпива, е забележим и привлича вниманието със своята необичайност. А именно при такова едно предоставяне на вече задържаните лица на предварително маркирани бутилки биха се осигурили следи именно по хватателните повърхности на ръцете – и след това би могло да се гарантира, че те са оставени при докосване на парите.

Доколкото при едно подхвърляне на доказателства основно внимание би се отделило на ръцете на подсъдимите, но по делото се установиха само частични следи по тях. Това прави малко вероятна тезата за подхвърлени следи само в автомобила, но не и по ръцете на подсъдимите.

От друга страна следва да се посочи, че по делото е установено едно прекомерно забавяне – доколкото освидетелстването (т.е. установяване на следи от маркиращото вещество) е извършено часове след ареста. Същевременно, за реализиране на едно подхвърляне на доказателства (в случая следи от маркиращо вещество), е необходимо едно задължително условие – изтичането на един по-продължителен период от време между задържането и освидетелстването. Ако веднага след ареста бъде извършено такова освидетелстване, обективно не би било възможно подхвърляне на тези следи.

Поради което и това чувствително забавяне на личния оглед на подсъдимите повдига определени въпроси. Едно от възможните обяснения е именно създаване на

предпоставки за подхвърляне на доказателства; но такива не са намерени на най-важното място – ръцете на подсъдимите (коментирано по-горе). Друго възможно обяснение е фокусиране на вниманието на разследващите върху огледа на автомобила, подробното му описване, след това и подробното описване на намерените пари – но не и върху евентуалните следи от маркиращо вещество по ръцете на подсъдимите.

С оглед всички обстоятелства по делото съдът счита, че е по-вероятна втората теза.

На последно място такава подхвърляне на маркиращо вещество обективно не е било необходимо. Към момент на ареста прокуратурата е разполагала с изявленията на подсъдимите, събрани със СРС, от които се установява по напълно несъмнен и безспорен начин техните корупционни изявления; те са били сигурни, че парите са предадени от св. Ваклин на подс. Дюлгеров и основателно са могли да предполагат, че последният ги е предал на подс. Иванчева и подс. Петрова (може би поради това са фокусирали своето внимание към намирането им в автомобила). Не е имало недостиг на доказателства, за да преценят евентуално, че се налага да ги фабрикуват.

Следва изрично да се посочи, че остават неизяснени въпросите относно наличието на маркиращо вещество по повърхности в автомобила, каквото липсва по съответните места по ръцете на подсъдимите – с които те са докосвали тези повърхности. Това е особено валидно за подс. Иванчева, която несъмнено е авторът на оставените следи по волана, лоста за мигачите, за скорости, по контактния ключ и др – но въпреки всичко по ръцете ѝ няма такива следи.

Възможни са различни обяснения за това – например частично отпадане и разнасяне на това вещество от ръцете на подсъдимите в периода между ареста и освидетелстването им; използването на различна методология (повърхностите в колата са били изследвани с изнемване на натривки, като ръцете на подсъдимите – чрез осветяване на ултравиолетова светлина, при неподходящи условия за това, поради което следственото действие се е повторило; иззети са общо натривки от всички повърхности на ръцете, поради което и положителният им резултат не дава информация къде точно по ръцете е било това вещество); както и комбинация на тези причини. От друга страна подхвърлянето на тези доказателства не е достоверно обяснение.

В §3.5. съдът посочи, че ако все пак се установят съмнения относно чужди и неправомерни вмешателства върху законосъобразния ход на наказателния процес, ще изследва до каква степен това се е отразило на неговата законосъобразност. Макар и – според становището на настоящия състав – тезата за подхвърляне на доказателства (маркиращо вещество) да не е достоверна, все пак остават неизяснени въпроси, коментирани по-горе; поради това и следва да се изложат аргументи как тези следи са се отразили на хода на процеса и какъв би бил съдебният акт, ако напълно се игнорират така събраните доказателства, произтичащи от установяване на маркировъчното вещество.

Отговорът на този въпрос е съвсем лесен – съдът изгради фактическата обстановка по делото, основавайки се на фактическото положение, че не е установено подсъдимите да са докосвали парите (§39 и §60). Следователно, колкото и невероятна да изглежда вероятността от такова подхвърляне, ако все пак се е осъществило, то по никакъв начин не се е отразило на крайния съдебен акт. Поради което и такова едно евентуално действие не е довело до незаконосъобразност или несправедливост на производството.

§71. Относно скритите доказателства

Защитата навежда аргументи, че са налице скрити доказателства – т.е. доказателства, които обективно са съществували, но прокуратурата е скрила. Така адв.

Тодорова посочва, че срещите на св. Ваклин, при които не е ставало дума за предаване на пари, не са били записани със СРС, което е било „съвсем удобно“ за СпПр; подс. Петрова посочва, че е налице подбор на разговорите, записани със СРС, така че да бъдат оставени уличаващите, поради което липсват около една трета от тях; твърди, че записите между св. Ваклин и подс. Дюлгеров от февруари са били изтрети; счита записите от „Марая“ и „Мементо“ за манипулирани, доколкото има прескачане между 6 и 10 минути; поради което е възможно, в липсващите моменти, св. Ваклин да е получил инструкции от трети лица да извърши провокация към подкуп.

Съдът не намира основание да подкрепи тези доводи. Нищо от материалите, събрани с експлоатация на СРС не сочи, че част от тях са били изтрети, респективно по друг начин не са включени в доказателствената съвкупност (налице е едно изключение, коментирано по-долу §72). Несъмнено са налице съществени празноти – като липсват записи за срещите от 16 март (относно момента, когато е направено инкриминираното изявление), от 31 март, от 11 април. Въпреки тяхната липса, въз основа на останалите доказателства, съдът установи съдържанието на тези изявления по несъмнен начин.

Т.е. твърдяната липса на записи със СРС се отнася до уличаващи подсъдимите обстоятелства.

Относно твърденията на подс. Петрова, че при срещите на св. Ваклин с подс. Дюлгеров липсват онези моменти, при които трето лице е възможно да му е давал указания какво да прави. Съдът намира, че те нямат фактическо основание. Отделно от това, както съдът приема по-долу (§142), след като св. Ваклин от 20 март 2019 г вече е фактически агент на държавното обвинение, последното носи пълна отговорност за неговите изявления; поради което е без значение дали са му били дадени или не указания. И по-конкретно твърдяната от него липса на такива указания не е пречка съдът да третира всяко едно негово изявление и всяко едно негово действие по същия начин, както ако е налице пълна сигурност, че той е направил това изявление въз основа на указания от държавното обвинение. Доколкото това се отнася до провокацията към престъпление, коментирано по-долу, то се отнася до всяко едно негово изявление и действие спрямо всеки един от подсъдимите.

§72. Относно невъзможността да се установи събеседникът на св. Ваклин в записа на 09.02.2018 г.

На първо място следва да се отбележи, че тази среща няма нищо общо с предмета на делото – касае се за случаен разговор между св. Ваклин и трето лице, докато чака пред кабинета на подс. Иванчева. Макар и част от този разговор да се отнася до подс. Иванчева, неговата информативна стойност относно изследваното от съда корупционно деяние е незначителна.

При все това той има определена стойност относно политическия аспект на случая (§3.) – а именно с оглед преценката дали е налице неправомерно въздействие върху наказателния процес, която да се отразява на неговата законосъобразност. Тази стойност е незначителна относно опасенията, че е налице постановка, за бъде подс. Иванчева уличена в престъпление, което не е извършила; но от друга страна е съществена относно опасенията, че част от релевантните доказателства умишлено са укрити от съда, а това означава и от защитата. Основанията за този извод са следните:

Този разговор е посочен по-горе, в §18. От значение са няколко думи на събеседника на св. Ваклин, в които той свързва името на СпПр, подс. Иванчева, оферта и определена парична сума. Това става, след като те обсъждат кариерата на подс. Иванчева като кмет, вкл и че е създала прецедент с избора си.

Съобразно становището на настоящия състав, от тази реплика не би могло да се достигне до сериозен извод, че СпПр е направила оферта на трето лице, евентуално дори на събеседника на св. Ваклин, който да уличи подс. Иванчева в престъпление. Подобна информативна стойност на изявлението е само една от възможностите – доколкото тя е много неясна, с липсващи части. Отделно от това, дори и действително такава да е съдържанието ѝ, нейната сериозност е повече от съмнителна. В такъв случай по-скоро ще се касае за слухове или предположения, съмнения и догадки, или дори до проста злонамереност – доколкото е видно отрицателното отношение на събеседника на св. Ваклин към подс. Иванчева. Но не би могло да се приеме, че това лице разполага с достоверна информация за такъв неправомерен заговор и я разпространява на случайно срещнат човек, при случаен разговор, пред кабинета на подс. Иванчева.

Поради това, взимайки предвид обстоятелствата, при които тази реплика е казана, както и съдържанието ѝ, доколкото то може да се установи, настоящият съдебен състав счита, че е незначителна вероятността тя да е нещо повече от небрежно разпространяване на слух, клюка или дори моментно измисляне на такива. Поради това самото казване на такава реплика не би могло да възбуди основателни и мотивирани съмнения, че СпПр е платила на подставено лице, за да уличи подс. Иванчева.

Същевременно особено безпокойство буди невъзможността съдът да установи самоличността на събеседника на св. Ваклин – и по-скоро дали това се дължи на съзнателно поставени пречки в тази насока. На първо място тази реплика е била известна на прокурорите – като те не са направили никакъв опит да установят това лице. На второ място и усилията на съда да установи това лице останаха безуспешни. Причините за това може да се приемат за обективни – от останалите реплики на това лице се установява, че той вече се е срещнал със св. Русев и доколкото в списъка на лицата за среща с кмета (л.109 и сл. Том 2 от допълнителните материали, изпратени от СО в съдебната фаза) св. Ваклин е на второ място, съдът призова за разпит лицата на първо място; установи се, че те не са били този събеседник; следователно този събеседник е лице, което не фигурира в този списък. На трето място – и което е обезпокоително – св. Ваклин даде показания, че не знае кое е това лице; че е бил случаен срещнат. Същевременно от естеството на този разговор, от поздравите помежду им в началото му, от свободния тон помежду им, от намерението да пият кафе заедно, както и от цялостното съдържание на разговора им, основателно може да се предположи, че се касае за една по-дълготрайна връзка; при всяко положение съдът не приема, че св. Ваклин обективно е неспособен да даде едно по-подробно описание и индивидуализация на това лице. На четвърто място – което е най-тревожно – за тази среща липсва видеозапис. Св. Ваклин посочи, че той не включва и не изключва СРС, като те работят непрекъснато. След като има видеозапис от срещата му със св. Русев, която се провежда веднага след срещата с това лице, буди недоумение как е възможно да няма такъв видеозапис от минутите преди това.

Следователно са налице съществени основания да се смята, че са предприети действия по укриване на самоличността на събеседника на св. Ваклин. Няма никакво значение кой е авторът на тези действия – след като несъмнено това лице е под ръководството на прокуратурата (само такава лице може да има достъп до липсващия видеозапис), то именно прокуратурата носи пълна отговорност.

От тази гл.т. невъзможността съдът да установи самоличността на това лице, е сериозен аргумент в подкрепана тезата, че е налице неправомерно вмешателство в доказателствения материал. Това е така въпреки незначителната вероятност това лице, ако бъде разпитано като свидетел, да даде показания за действително съществуващ заговор от страна на прокуратурата против подс. Иванчева.

Следва да се провери дали тези съмнения, ако се приемат за обективна реалност, биха се отразили на законосъобразността и справедливостта на производството, а също така и на крайния съдебен акт (§3.4 и §3.5.).

Т.е. ако видеозаписът бе наличен, ако въз основа на него се установи събеседникът на св. Ваклин и същият бъде разпитан, то дали е възможно въз основа на неговите показания съдът да постанови по-различна присъда.

Налага се отрицателният отговор. Евентуалното неправомерно вмешателство в доказателствения материал не се отнася до обвинително по своето естество доказателство; то се отнася до такова обстоятелство – а именно самоличността на събеседника на св. Ваклин – което, ако бъде установено, ще доведе до явно незначителна вероятност да се установи определено оправдателно доказателство – а именно възможността това лице да даде достоверни сведения за заговор на СпПр против подс. Иванчева.

Както бе посочено по-горе, естеството на тази реплика, нейната изолираност от останалия разговор, явното негативно отношение към подс. Иванчева, мястото на казването ѝ, малката вероятност случаен гражданин да знае за такава тайна операция – всичко това прави почти невероятно при разпита на това лице да се установят достоверни факти за подобен заговор.

Отделно от това, отчитайки вероятността все пак такъв заговор да съществува – което е обусловено от специфичната политическа активност на подс. Иванчева (§3), а съвсем не от репликата на неустановеното лице (§18), съдът подложи на специфична преценка всички събрани доказателства - §68-72, както и действията на разследващите органи и прокурори - §73-88.

Т.е. независимо от невъзможността да разпита събеседника на св. Ваклин от 09.02.2018 г, съдът внимателно обсъди възможността за подобна „постановка” – а именно съзнателно създавана привидност, че подс. Иванчева е извършила престъпление. От тази гл.т., съобразно становището на съда, сериозните опасения, че е налице неправомерно вмешателство в доказателствения материал, не може да обусловят извода, че това се е отразило на съдържанието на крайния съдебен акт.

Относно съмненията на настоящия съдебен състав, че св. Ваклин не е казал истината, че не знае с кого е разговарял на 09.02.2018 г пред кабинета на подс. Иванчева. Тези съмнения имат пряко значение за евентуална преценка на останалите му показания.

Съдът вече прие, че няма основания да се подложат на съмнение достоверността на показанията на св. Ваклин; както и че не може да се приеме, че той е бил подставено лице на прокуратурата - §68. Този извод не би могъл да бъде оспорен поради факта, че едно от изявленията му като свидетел буди съмнения за достоверността си. Това изявление се отнася до факт, който е страничен за процеса. Всички останали изявления, в рамките на двукратно даваните свидетелски показания, са подкрепени от множество други доказателства. Поради което и достоверността им е извън съмнение.

Съдът прилага един и същи критерий за преценка на достоверността на показанията на св. Ваклин. А именно съпоставя съдържанието на всяко едно негово изявление с останалите доказателства. При което достига до извод, че следва да се вярва на всичките му изявления, освен на едно. Поради което от обстоятелството, че не кредитира едно от тези изявление, не може да се достигне до извод, че не следва да се кредитират всичките му изявления. Ако се доверяваме на критерия, въз основа на който е достигнато до извод за некредитиране на това единствено изявление, би следвало да се доверяваме и на същия този критерий, въз основа на който е достигнато до извода за кредитиране на останалите му изявления.

Въз основа на тези мотиви съдът прие, че съмненията относно достоверността на показанията на св. Ваклин относно невъзможността да даде сведения за самоличността на събеседника му от 09.02.2018 г, не е основание да се изключи достоверността на останалата част от показанията му.

---

§73. Относно обсъждане на процесуалните действия и конкретните решения на разследващите органи и прокуратурата, от гл.т. на възможността да са обусловени от външни за наказателния процес мотиви.

В §3.4. съдът изрично посочи, че доводите на защитата за политическо мотивиране на наказателно преследване следва да получат ясен и подробен отговор.

По-горе, в §68 и сл, подробно разгледа този проблем от неговия доказателствен аспект – а именно дали има следи от подобно неправомерно вмешателство в процеса на формиране на доказателствената съвкупност - т.е. дали доказателствата са манипулирани. Тук следва да се обсъди същият въпрос – относно такова неправомерно вмешателство – но от гл.т. на процесуалните действия, които са предприели разследващите органи и прокуратурата в рамките на настоящето производство. А именно дали те са мотивирани от действителните нужди на разследването – или целят увреждане на подсъдимите. Основен критерий за преценка е дали изборът на тези длъжностни лица да предприемат своите действия е сходен с онова, което е нормално да се очаква по сходно дело, което не повдига такива въпроси за политическа тенденциозност.

§74. Относно твърденията за порочното образуване на настоящето дело.

Защитата отделя значително внимание на началния момент на образуване на наказателното производство, като акцентира на определени пороци и достига до изводи за относимост на тези пороци към цялото наказателно производство.

Така адв. Теодора Гинчева подлага на анализ прокурорските актове по сигнала на Николи ЕМ и на НАСП, като счита, че е била налице необходимостта да се извърши предварителна проверка по първия сигнал и респективно да се прекрати наказателното производство предвид оттеглянето на жалбата от Артекс по втория сигнал; също така изразява несъгласие с извода на прокуратурата, че е следвал да се образува наказателно производство по чл. 304в вр чл.301 НК. Счита, че то е образувано в нарушение на закона – тъй като не са били налице достатъчно данни за извършено престъпление, още повече корупционно, в посочения период – 29 май – 11 юли 2017 г.

Адвокат Йорданов посочва, че образуването на наказателното производство е злоупотреба с правомощия. То е образувано въз основа на сигнал от Ал. Пешев и НАСП, като в последния сигнал се визират 5 преписки, 4 от които са оттеглени. Така остават две забавени преписки. А това – забавена преписка – не е престъпление. Цитира текста на Постановлението за образуване на досъдебното производство – като посочва, че няма нито законен повод, нито достатъчно данни.

Адвокат Тодорова подлага на коментар образуването на наказателното производство – а именно въз основа на два сигнала (на св. Пешев и на НАСП), които не са свързани с корупционно деяние. При все това на 22.01.2018 г СпПр възлага на ДАНС да търси лица, които да дадат доказателствени сведения за корупционно престъпление. Изразява съмненията си как така се появява св. Ваклин, доколкото не фигурира в изнесените факти до този момент.

Следователно защитата атакува началния момент на образуване на наказателното производство – като счита, че то не е следвало да бъде образувано; респективно е следвало да бъде прекратено.

Съдът отбелязва, че този вид решения на прокурора не подлежат на съдебен контрол – чл.212 вр чл.200 НПК. Поради което и не би могъл да излага аргументи дали е следвало или не е следвало да се образува или да не се образува, респективно да се прекрати вече образуваното наказателно производство.

При все това, единствено с оглед необходимостта да се извърши и преглед на цялостната законосъобразност на наказателния процес, предвид опасенията на защитата, че е налице политически подтекст на наказателното преследване, съдът все пак взе решение да разгледа по същество тези доводи – за да прецени дали е налице отклонение от общия модел, по който обичайно се развива тази част от наказателното производство. Ако това е така, очевидно прокурорският надзор би се оказал неефективен, ако самата прокуратура е действала въз основа на неправни, а политически подбуди¹⁴⁰.

Прегледът на началния момент на наказателното производство води до еднозначния извод, че то се е развило по начин, който по нищо не се отличава от всяко едно друго сходно производство. А именно определени лица са подали сигнали за претендирано от тях престъпно деяние (чл.209 вр чл.208 т.1 НПК) – т.1 л. 6, л.21, л.45; доколкото тези жалби са се отнасяли до едно и също лице, те са обединени в едно производство (чл.217 ал.1 НПК) – т.1 л. 2 и л. 35. В тези сигнали е имало достатъчно фактически подробности, за да се приеме, че са налице „достатъчно данни” по чл. 211 НПК, като оттеглянето на сигнала от НАСП не би могло автоматично да доведе до извод, че вече образуваното наказателно производство следва да се прекрати.

Относно избора на прокурора за правна квалификация, въз основа на която да образува наказателно производство. Делото по сигнала на св. Пешев е образувано по чл. 304в вр чл.301 НК – а именно срещу длъжностно лице (кмет), което е поискало и приело дар, за да извърши действия по служба, като със съгласието на длъжностното лице дарът е обещан другиму – т.1 л.1. Видно от информацията в този сигнал – т.1 л.45 – са налице множество сведения, от които би могло да се предположи, че подс. Иванчева, като кмет на район Младост, е поискала определена имуществена престация – а именно получаване на дарение – за да извърши действия по служба. Поради което е съвсем очевидно, че така избраната правна квалификация е напълно адекватна.

Съдът служебно отбеляза определено обстоятелство, относимо към повдигнатия от защитата въпрос. А именно по делото е налице едно нежелание на различните звена на прокуратурата да го разгледат – което е довело до препращане на различните сигнали между различните прокуратури (т.1 л. 4, л.19, л. 32), като накрая СпПр е отказала да го приеме (т.1 л. 41), повдигната е препирня за подсъдност, като накрая ВКП е определила именно СпПр като компетентна прокуратура да разгледа сигналите (т.1 л. 36).

---

¹⁴⁰ Би могло да се приеме, че за да възникне правото на съда да даде отговор на подобни възражения на защитата, касаещи политическо обусловено решение за образуване на наказателно производство, би следвало преди това защитата да е използвала предвиденото в закона средство за защита по чл. 200 НПК; а по настоящето дело това не е сторено; чак в съдебните прения тези доводи се правят за първи път. От тази гл.т. обсъждането на тези доводи влиза в конфликт не само с изричната забрана на закона съдът да преценява законосъобразността на този вид актове на прокурора, но и на изискването за процесуална добросъвестност на упражняващия правни средства за защита, а също така и на новите положения на НПК, предвиждащи преклузивни срокове за оспорване на пороци от досъдебната фаза. При все това, доколкото настоящият казус е нетипичен и няма практическа в тази насока, съдът прие, че следва да даде отговор по същество.

Това е несъмнено доказателство, че не е имало предварително взето решение да се образува и води тенденциозен процес против подс. Иванчева.

Само за пълнота следва да се посочи, че ако е имало замисъл настоящият процес да се проведе с оглед самоцелното осъждане на подс. Иванчева, то това намерение би се отразило и на началния момент на наказателния процес; той би изглеждал по различен начин. А именно основното внимание би се съсредоточило върху св. Ваклин – а не той да бъде поредния недоволен инвеститор. Би имало писмен сигнал от него, с достатъчно ясна фактология – а такъв по делото в случая липсва. В този случай и нито едно от горните възражения на защитата не би било направено. Именно образуването на процеса в резултат на разнопосочни сигнали и първоначалното необръщане на сериозно внимание на случая на св. Ваклин е достатъчно доказателство, че не е имало предварителна нагласа у разследващите органи да постигнат определен краен резултат, независимо от доказателствата по делото. Напротив, ходът на процеса е бил насочван единствено от установяващите се в развитието му нови факти.

В заключение – нищо от фактологията на началния момент на процеса не сочи, че е имало по-особено третиране на образуването наказателно производство. Било е въпрос на случайност кое от подалите сигнали недоволни лица ще предостави такава информация за корупционно искане, отправено от подс. Иванчева, която да доведе до привличането ѝ като обвиняем. В случая това лице е св. Ваклин, доколкото той е успял да установи връзка с подс. Дюлгеров, който се е ползван с доверието на подс. Иванчева и чрез когото тя е направила инкриминираното изявление. А той е направил това изцяло самостоятелно, подтикван единствено от големите финансови загуби, които търпи, поради отказа на подс. Иванчева да изпълни задълженията си.

§75. Относно твърдяните порочни разрешения за СРС

Защитата съсредоточава своето внимание и върху дадените разрешения за ползване на СРС, като счита, че те са опорочени – доколкото зам.председателят на СпНС е била заблудена.

Така адв. Гинчева счита, че незаконосъобразно е направено искането за ползване на СРС – без да има достатъчно данни за образуване на досъдебно производство и без данни, че подс. Иванчева ще извърши нещо противозаконно; счита справка от 30.01.2018 г за невярна, като е използвана за заблуждаване на съда, с цел неправомерно даване на разрешение за използване на СРС. Тя е невярна, тъй като св. П.Ваклин не е подавала сигнал до КПКОНПИ и не е била разпитвана от техен служител; не се знае нищо за лицето Разванов; св. Ваклин не твърди, че е имал разговори с подс. Иванчева към 30.01.2018 г. Поради което зам.председателят на СпНС се е запознала с невярна информация, за да даде разрешение за използване на СРС, с което СпПр е нарушила чл. 173 ал.2 т.1 и т.2 НПК и чл.14 ал.1 т.1 и т.3 ЗСРС. Следователно и това разрешение, дадено от въведен в заблуждение съд, опорочава и събраните със СРС доказателства.

Адвокат Йорданов счита, че всички СРС са незаконосъобразни. Акцентира на порока в искането за ползване на СРС – а именно не е посочено защо без СРС не е възможно да се събере нужната информация; а също така и задава въпроса и как със СРС ще се установява престъпление, извършено половин година по-рано, с липсваща правна квалификация.

Относно тези възражения съдът отново следва да посочи, че няма компетентност да им отговори. Въпросът за разрешаване или отказване на използването на СРС, предвид значителното въздействие върху правната сфера на гражданите, е извън компетентността на обикновените съдии и е предоставен само на Председателя на СпНС, респективно на

упълномощен заместник председател. Поради което и съдът, разглеждащ наказателно дело, в което са използвани материали от експлоатация на СРС, не може да предлага на преоценка вече даденото разрешение за използване на СРС.

От този принцип са налице изключения, ако се касае за сериозни пороци – а именно липса на компетентност на органа, който е дал съответното разрешение, или нарушаване на императивни законови ограничения – например нарушаване на законоустановени срокове за експлоатация, засягане на интересите на лица с имунитет. В случая те не се твърдят.

Поради което и начинът, по който е формирано вътрешното убеждение на зам.председателя на СпНС, за да даде исканото разрешение за експлоатация на СРС, не би могъл да бъде предмет на инцидентен съдебен контрол, разглеждащ делото по същество.

При все това, само по изключение, само предвид наведените опасения от защитата за политически мотивиран процес (§3.), все пак съдът ще разгледа тези аргументи. По своето естество те визират съзнателно изнесени неверни сведения, чрез които председателят на СпНС е била заблудена да даде исканото разрешение за използване на СРС.

След преглед на материалите по делото – и по-специално на исканията за позване на СРС, съдът приема, че те са подробни, ясни и обективни – като се базират на изветната към този момент информация. Не би могло да се приеме, че е било налице заблуждение. Изложени са и ясни доводи защо използването на СРС се явява необходимо, като единствено средство за установяване на реалните изяви на подсъдимите.

Поради което не може да се приеме, че наблюдаващите прокурори съзнателно са заблудили зам.председателя на СпНС при искането за разрешение за ползване на СРС.

§76. Относно участието на КПКОНПИ

Защитата акцентира на участието на органите на КПКОНПИ в процеса – като счита, че това участие го опорочава.

Така адв. Йорданов счита участието в производството на служители на КПКОНПИ като „тежък проблем“. Липсва жалба до КПКОНПИ; този държавен орган не е предвиден в НПК като участник в процеса. Позовава се на чл.103 ЗКПКОНПИ, въпреки която св. Денев е експлоатирал СРС, като предава на св. Ваклин маркираните пари; поради това следственото действие е опорочено.

Адв. Тодорова в своята реплика посочва, че съобразно чл. 13 ЗКОНПИ тази Комисия няма оперативно-издирвателни правомощия, нямат право да присъстват и да извършват действия по задържане, нямат право да участват в оперативни действия

Подс. Петрова счита, че по време на ареста не е следвало да има хора на КПКОНПИ с маски на главите; те са участвали в следствените действия, давали са заповеди, като се позовава на л.90 том 1; както и че при обиска в дома ѝ е имало служител на КПКОНПИ, който не е бил вписан в протокола.

Съдът отчете следното: участието на служители от КПКОНПИ в хода на изследваните събития е несъмнено установено. То е в две насоки. Св. Денев е предавал парите на св. Ваклин преди срещите му с него, като след това ги е взимал обратно. Също така органите на КПКОНПИ са присъствали при ареста на подсъдимите и последващите следствени действия (защитата повдига и въпроса дали са участвали, а не само присъствали); несъмнено е, че е имало значителен брой служители на КПКОНПИ, част от тях маскирани.

Следва да се прецени дали това участие е законосъобразно, както и при отрицателен отговор как това се е отразило на цялостната законосъобразност на процеса.

На първо място следва да се посочи, че наказателното преследване се осъществява от органите, предвидени в НПК. Това са прокурорите – чл.46 и сл. НПК, както и разследващите органи – чл.52 НПК. Служителите на КПКОНПИ не са посочени в тези разпоредби.

Същевременно е налице и специален закон – ЗПКОНПИ, който дефинира правомощията на този държавен орган. Негово предназначение е противодействие на корупцията (чл.1 т.1 и чл. 2 т.1 ЗПКОНПИ), което може да се осъществи чрез оперативно-издирвателни дейности – чл. 3 ал.1 т.1 пр.2 в глава IX (чл.82-106 ЗПКОНПИ). Тази оперативно-издирвателна дейност обслужва „събиране, анализиране и проверка на сведения при и по повод информация за прояви на корупция на лица, заемщи висши публични длъжности“ – чл. 83 ал. 1 т.4 в чл. 82 ал.1 ЗПКОНПИ и има за цел „превенция, предотвратяване, разкриване и противодействие на нарушенията и престъпления, свързани с прояви на корупция в дейността на лицата, заемщи висши публични длъжности“ – чл. 102 ал.1 т.1 ЗПКОНПИ.

Изрично е посочено в чл.24 ЗПКОНПИ, че за постигане на целта по този закон КПКОНПИ си взаимодейства, съобразно предоставената ѝ компетентност, с различни други държавни органи, вкл и прокуратурата. Специално е посочено, относно извършване на дейностите по противодействие на корупцията, че органите на КПКОНПИ извършват взаимодействие с органите на държавната власт – чл. 83 ал.1 т. 6 ЗПКОНПИ, което означава и с прокуратурата.

От тези норми може да се направи извод, че предоставените правомощия на КПКОНПИ да събира доказателства (а именно „оперативно-издирвателна дейност“) е в пряка връзка с поставените ѝ задачи и правомощия; че възможността за взаимодействие с прокуратурата е обусловена именно от нуждите за подпомагане на пряката дейност, предоставена ѝ със закон.

А е несъмнено, че разследването на престъпления е извън тези ѝ правомощия.

Поради което е необходимо да се прецени дали ЗПКОНПИ предоставя правомощия на органите на Комисията да участва в текущо наказателно производство, под надзора на прокуратурата. Т.е. дали ЗПКОНПИ фактически дописва НПК относно обхвата на разследващите органи по чл. 52 НПК.

Следва да се посочи, че съобразно чл. 102 ал.1 т.2 и т.3 ЗПКОНПИ една от целите на оперативно-издирвателната дейност е и „придобиване на сведения и информация за действия или бездействия, които разкриват прояви на корупция и предоставянето им на съответните органи на съдебната власт, както и на разследващите органи“, както и „изготвяне и съхранение на веществени доказателствени средства и предоставянето им на съответните органи на съдебната власт“. Също така в чл.103 т.3 ЗПКОНПИ изрично е посочено, че основание за извършване на тези действия е „искане на органите на досъдебното производство“.

Следователно новият закон – ЗПКОНПИ – придава ясно разписани правомощия на органите на КПКОНПИ, които, въз основа на искане от прокурора, могат да се включат в следствените действия по текущо разследване и да участват в процеса на събиране на доказателства. Ако относно първото правомощие – това по чл.102 ал.1 т.2 ЗПКОНПИ да е налице определена степен на неяснота дали могат да събират пряко доказателства, като например разпитват свидетели и след това съставените от тях протоколи се ползват като годин източник на доказателствени сведения, то за правомощието по чл.102 ал.1 т.3 ЗПКОНПИ такова съмнение не съществува – изрично им е предоставено правомощието за „изготвяне и съхранение на веществени доказателствени средства“.

В сходен смисъл е и нормата на чл. 37 ал.1 т.5 ЗСВл, която предвижда взаимодействие между органите на съдебната власт и органи на изпълнителната власт, с оглед превенция на престъпността. Не би следвало да се отрече възможността за този вид сътрудничество между органи, които макар и различни по своя характер (представляващи част от съдебната и изпълнителната власт), все пак си поставят общи цели за борба с определен вид престъпления.

Чисто практически, по настоящето дело, се поставя въпросът за участието на служителите на КПКОНПИ по настоящето дело. Основен такъв участник е св. Денев – който е предавал паричната сума на св. Ваклин преди срещите му с подсъдимите и след това я взимал обратно от него; той му е предавал и СРС, които са били експлоатирани; дал му е и един съвсем общ инструктаж как те функционират (а именно за срока на годност на батериите).

Съдът приема, че неговите действия имат по-скоро технически характер. Той нито е взел каквито и да е властнически решения, нито има пряко отношение към експлоатацията на тези СРС. Той само ги предава, както и белязаните пари, на св. Ваклин. Поради което и евентуалната липса на компетентност да вземе участие в наказателното производство не би могло да доведе до извод за опорочаването му. Отделно от това, съобразно чл.102 ал.1 т.3 ЗПКОНПИ, доколкото резултатът от този вид експлоатация на СРС е именно „изготвяне ... веществени доказателствени средства“, то неговият принос в процеса на това изготвяне не би могъл да се приеме за недопустим.

Относно останалите лица, за които се твърди, че са взели участие в следствените действия. Те не са индивидуализирани. Основна причина за това е обстоятелството, че те на са взели такова участие. Несъмнено е установено тяхното присъствие – но това не е равнозначно на участие в следствените действия.

По делото се установи, че при задържането на 17 април 2019 г е имало множество служители н КПКОНПИ, част от тях маскирани.

Съобразно становището на настоящия състав такова едно присъствие не почива на нормите на закона. Разследващите органи, при необходимост, следва да ангажират органите на полицията за запазване на периметъра на следствените действия. Намесата на органите на КПКОНПИ следва да е обусловена от предоставените им правомощия по чл. 102 ал.1 т.2 и т.3 ЗПКОНПИ – т.е. за придобиване на сведения и информация или за изготвяне и съхранение на ВДС. В случая не се установи такава необходимост да е възникнала – всички ВДС са събрани от следователите и посочени от тях технически помощници.

Присъствието на множество униформени, а част от тях и маскирани лица на КПКОНПИ няма законово основание.

При все това тяхното присъствие не може да доведе до извода, че следствените действия са опорочени, а събраните доказателства негодни. Както по несъмнен начин е установено, конкретните следствени действия са били извършени само от натоварените за това следователи, под надзора на наблюдаващите прокурори.

Тяхното присъствие има значение при преценката на съда дали при този арест и следствените действия подсъдимите са били представени като виновни (§192).

Подс. Петрова се позовава на докладна записка т.1 л.90, в която орган на СДВР посочва, че бил получил указание от орган на КПКОНПИ за транспортиране на подс. Петрова до дома ѝ, като орган на КПКОНПИ е присъствал при последващия оглед, претърсване и изземване, без да е вписан в протокола. Съобразно чл.26 ал.1 ЗПКОНПИ органите на комисията може да искат съдействие от всички други държавни органи –

поради което и такова указание не би могло, от чисто формална страна, да се приеме за недопустимо. Същевременно това указание не е дадено в резултат на признато правомощие. И тук важи изложеното по-горе, че присъствието на служители на КПКОНПИ при следствени действия би могло да е бѐде законосъобразно само при упражняване на правомощия по чл.102 ал.1 т.2 и т.3 ЗПКОНПИ. В случая не е имало такава необходимост.

Следва да се посочи, че това присъствие не е довело до порочност на следствените действия, както и че при тях не са събрани доказателства.

Поради което то, макар и без законово основание, по никакъв начин не се е отразило на законността на процеса.

§77. Относно появата на св. Вакин в процеса.

Адв. Тодорова посочва, че макар СпПр да е била сезирана със сигнали от св. Ал.Пешев и НАСП за деяние по чл. 282 НК, което не е корупционно, все пак на 22.01.2018 г е издала Постановление, с което се възлага да се търсят лица, които да дадат показания именно за корупционно деяние. Т.е. целта е била да се навреди на подс. Иванчева. Изразява съмнения как св. Ваclin така удобно се появява веднага след това.

Относно появата на св. Ваclin по настоящето дело е установено, че той е бил един от поредните строителни предприемачи, който е потърсил съдействие от органите на КПКОНПИ (в резултат на неволно недоразумение – той е търсил органите на ДАНС), от които е бил препратен към СпПр, където е разпитан в рамките на вече образуваното наказателно производство; предвид множеството фактология в неговите показания и предстояща среща с подс. Иванчева на 09.02.2018 г е оборудван със СРС; след като въобще не се среща с нея на тази дата, разследването по изложените от него сведения фактически е преустановено (освен продължаващото използване на СРС). Т.е. към този момент търпи провал и тази юридическа стъпка на св.Ваclin да потърси правна защита срещу отказа на подс. Иванчева да му съобщи вече издадената Заповед – както и административните действия, предприети от него пред централната администрация, както и съдебната жалба, заведена от него (всички те са безуспешни, предвид отказа на подс. Иванчева да се подчини на указанията на Главния архитект и Постоянната комисия, както и да изпрати преписката на адм.сѐд - §14.5 вр §12.3).

По-сетнешното развитие на случая, довел в крайна сметка до привличането на Иванчева като обвиняема, се дължи на активността на св. Ваclin – който чрез търсене на общи познати на лице, което да му посредничи при контактите си с подс. Иванчева, успял да установи такава връзка с подс. Дюлгеров, който впоследствие му предал корупционното искане, отправено към него от подс. Иванчева на 16 март и предадена му от подс. Дюлгеров на 19 март 2018 г.

Поради това нищо от така установената хронология на събитията не сочи, че е имало каквото и да е предварително намерение да се образува наказателно производство против подс. Иванчева.

---

§78. Относно неправомерно назначаване на следовател

Адвокато Тодорова атакува показанията на св. Ваclin, Димитрова, Загоров и Аспарухов, дадени пред съдия, доколкото са били проведени от следовател Миряна Иванова, която не е била определена на случаен принцип, а въз основа на разпореждане на ръководителя на Специализираната прокуратура; поради което и поставя въпроса дали тя е била обективна и дали се е съобразявала с нормите на закона или устните разпореждания на административния ръководител. Посочва, че следовател Иванова от 18,10 – 22,00 часа е

разпитала пет свидетеля, като след това, от 22,58 до 02,00 часа е разпитвала св. Бонев, служител на КПКОНПИ, като в този период от време тримата подсъдими са били задържани, но не са били привлечени като обвиняеми, с цел да не вземат участие в разпитите пред съдия, като се позовава на Решение № 529/12.01.2009 г на ВКС, по н.в. 615/09. Счита, че в този случай тези показания следва да бъдат ценени като такива, дадени пред следовател, а не пред съдия.

Преди всичко следва да се посочи, че показанията на тези свидетели от досъдебната фаза на процеса не са били прочетени по реда на чл. 281 НПК. Поради което и е без значение дали са били разпитани от следовател, който е бил определен чрез случаен подбор или пряко и поименно.

Отделно от това съдът приема, че евентуалното назначаване на следовател М.Иванова без да се спазва принципът за случайното разпределение по никакъв начин не сочи на пристрастност на този следовател или дори на опит на наблюдаващия прокурор да повлияе на пристрастността му. Това е така, доколкото неизпълнение на задължението за случайния избор на разследващ орган може да доведе до извод за допускане на съществено процесуално нарушение само при едни изключителни обстоятелства, при които основателно може да се предположи, че този случаен избор е бил съзнателно пренебрегнат или заобикален и са налице основания да се вярва, че са налице по-особени отношения или зависимости между прокурора и следователя. В случая такива твърдения не се правят. Следва да се отбележи също така, че следовател Иванова е имала по-скоро подпомагащи функции.

§79. Относно неспазване на процесуалните срокове

Подсъдимата Петрова счита, че е нарушена нормата на чл. 234 ал.7 НПК, доколкото арестът ѝ е от 17 април, а съобразно Постановление от 2 април се възлагат определени действия, свързани с този арест, за период до 15 април – поради което не е имало основание фотографите и химиците да са близо до колата.

Позовава се на Постановлението за удължаване на срока на разследване от 14 май 2018 г, като счита, че реалната му дата е от 18 май, какъвто е изходящият номер; поради това и действията в периода между 11 и 18 май, на основание чл. 234 ал.7 НПК, не може да породят правни последици; също така в този период е била задържана неправомерно.

Съдът не намира за основателни тези възражения. Водещите разследването може да осигурят присъствието на необходимите лица във всеки един момент; за това няма изискване за специална форма. Поради което и обстоятелството, че с Постановлението в том 1 л.75 първо официално са поискали осигуряването им, не води до извода, че тяхното осигуряване без ново идентично Постановление опорочава всички следствени действия.

И второто възражение не е основателно, доколкото един документ е създаден тогава, когато е написан и подписан; извеждането му с определен номер и дата е последващо действие, относимо към вече съставен документ.

В случая не са изразени опасения за антидатиране, като съдът служебно счете, че такова не може да се приеме да е налице.

§80. Относно неразследване на сигнали на подсъдимите срещу разследващите

§80.1. Подсъдимата Перова възразява, че прокуратурата не е разследвала сигналите против нея и близките ѝ, направени от маскирано лице.

По делото са налице сигнали от подс. Иванчева и подс. Петрова, в които сочат, че по време на ареста им са им били нарушени правата при задържането. Тези молби са на стр. 2092 и 2097.

Несъмнено е установено, че молбите са били подадени на 31.12.2018 г на подс. Петрова и на 03.01.2019 г на подс. Иванчева, като по тях не се е образувало отделно

производство, което да провери верността на наведените твърдения. Вместо което тези молби са били изпратени и присъединени към настоящето дело.

Следва да се прецени дали този отказ от разследване е продиктуван от политически мотиви.

Налага се отрицателен извод. По една част от делата обвиняемите и подсъдимите правят възражения за допуснати нарушения на закона при тяхното задържане и водене на наказателен процес, които нарушения представляват твърдени престъпления. Общо правило е да не се образува отделна преписка по тях, респективно отделно наказателно производство. Вместо това органът, имащ правомощието да извършва преценка на законосъобразността на тези действия, се произнася с мотивиран акт по тях.

Така е и по настоящето дело – като тези молби са изпратени на съда, доколкото са били подадени в съдебната фаза на производството. Поради което и не може да се приеме, че липсата на исканото от подсъдимите подробно и изчерпателно разследване, в рамките на самостоятелно наказателно производство, на твърдените от тях правонарушения при задържането им, е продиктувано от самоцелното желание да им бъде навредено, още повече да е обусловено от политически причини.

Конкретно по основанията, изложени в тези молби, съдът е изложил доводи подолу (§192 и сл).

§80.2. В съдебното заседание подс. Петрова повдигна въпроса за оказано ѝ въздействие от държавни служители да направи определени изявления във вреда на подс. Иванчева; посочва, че ѝ е било обещано по-леко третиране, ако се съгласи и респективно отправени заплахи, ако не се съгласи.

Този въпрос е обсъден от съда, като е оставено без уважение искането за установяване на точната самоличност на лицата, за които тя твърди, че са ѝ отправяли предложения, вкл обещания и / или заплахи, да даде определени доказателствени сведения. Причина за този съдебен отказ са наведените твърдения от самата подс. Петрова, че не се е поддала на този натиск. Следователно като краен резултат такъв претендиран натиск, ако е имало, не се е отразил на справедливостта и законосъобразността на производството.

Същевременно същият въпрос се поставя сега от гл.т. на съзнателно предприети действия от длъжностни лица, насочени към създаване на доказателствена привидност против подсъдимите, вкл и чрез такъв твърдян от подс. Петрова натиск. Ако бъде установен такъв натиск върху св. Петрова, това би могло да е индиция, че и при събирането на други доказателства евентуално би могло да се е осъществил подобен или различен незаконосъобразен подход.

За евентуалната достоверност на тези твърдения на подс. Петрова, както и за евентуалните характеристикни на този твърдян от нея натиск би могло да се съди от събраните по делото доказателства. Така от видеозаписа на БНТ се установява (съдебно заседание от 22.01.2019 г, л. 2058), че на 17 април 2017 г с подс. Петрова провеждат разговори различни лица, които са ангажирани с разследването. Най-продължителният разговор е този, когато подс. Петрова е в сградата на Спортната палата, докато е седнала на стълбите и разлиства книжа, до нея е клекнало лице от мъжки пол, което ѝ говори и обяснява определени неща; тя го слуша мълчаливо и замислено, като от време на време кима. Впоследствие това лице облича връхна дреха с надпис КПКОНПИ (подс. Петрова твърди, че в този момент ѝ е бил оказан натиск да даде показания против подс. Иванчева). След това към подс. Петрова се приближава и следователката, която също така провежда разговор с нея.

Съдът приема, че от този запис, удостоверяващ различните ѝ контакти с длъжностни лица, не би могло да се приеме, че подс. Петрова е подложена на неправомерен натиск, продиктуван от политически мотиви. И по-конкретно не може да се

приеме тя да е била подложена на принуда да даде определени показания. Напротив – ако действително посоченото лице, служител на КПКОНПИ, ѝ е отправял подобен натиск, той не е бил съпроводен нито с физически, нито с психическо насилие; това е несъмнено, видно от поведението им, от езика на тялото им, от дистанцията между тях.

От друга страна е възможно, обаче, да ѝ се обещава определени облаги, ако даде определени показания. Това, обаче, не може да се приеме като обусловено от политически мотиви. Напротив – без да се взема становище дали това е законосъобразно или не – е несъмнено, че по множество (или дори по почти всички дела) на част от арестуваните при акции лица се дава възможност да сътрудничат на обвинението, като дадат подробни доказателствени сведения против останалите задържани лица, в замяна на по-лекото им третиране. В определени случаи дори не им се повдига обвинение – т.е. те стават свидетели по делото. Несъмнено съществува такава трайно установена практика. Поради което, ако евентуално в подобен смисъл са били и проведените разговори с подс. Иванчева, не може да се твърди, че този разговор е бил обусловен от политически мотивирано решение да бъде уличена подс. Иванчева в престъпление (без значение дали го е извършила или не).

Поради което и тези доводи на подс. Петрова не са основателни; от тях не може да се достигне до извод за политически мотивирано наказателно преследване.

§81. Относно изкуственото разширяване на предмета на обвинението

Адв. Ганчева посочва, че св. Ваклин нарочно е повдигнал въпроса за новите обекти пред подс. Дюлгеров, както и нарочно СпПР ги е включила в предмета на повдигнатите обвинения, без да има необходимата конкретика на твърдяното корупционно деяние.

Съдът по-долу в §121 приема, че именно св. Ваклин е лицето, въз основа на чието изявление е станало възможно подсъдимите да направят допълнителните корупционни искания; както и че държавното обвинение носи пълна отговорност за действията му. Същевременно прие в § 119-148, че това негово поведение не е противоправно, доколкото не може да се приеме за провокация към престъпление.

Поради което и следва да се обсъдят само последните елементи от този укор на защитата към прокуратурата – че това обвинение е повдигнато и поддържано без основание.

Отново следва да се посочи липсата на компетентност да се даде отговор на този въпрос. Правомощията на съда да ограничени в преценката дали обвинението отговаря на определени формални процесуални изисквания – чл. 248 ал.1 т.3 вр чл.246 НПК, респективно дали е подкрепено с доказателства – чл.301-304 НПК. Разпореждането за насрочване на делото за разглеждане по същество решава по окончателен начин първия въпрос, като преразглеждането му е недопустимо; оправдателната присъда по тези обвинения е най-несъмненото доказателство, че те не са имали основание.

При все това, отново като изключение, само предвид наведените доводи, че тези обвинения са повдигнати и поддържани не въз основа на чисто професионални мотиви, а в резултат на допълнително уронване на обществените и политическия престиж на подс. Иванчева, следва да им се даде отговор.

Най-напред следва да се посочи, че е налице ясно разграничение в качеството на обвинителните твърдения относно първия етап на на корупционните отношение (относно преписката, касаещи бъдещите 12 500 РЗП) и втория етап (относно бъдещите имоти, с общо около 40 000 РЗП). Относно първите корупционни искания даденото описание е подробно и изчерпателно, докато относно допълнителните корупционни искания това описание е по-бегло и общо. От тази гл.т. съмненията на адв. Ганчева, че е налице

ненужно натоварване на обвинението с тези допълнителни корупционни изявления заслужават внимание.

При все това съдът не намира основание да приеме, че обвинението относно разширяване на корупционното отношение с новите бъдещи строителни обекти е самоцелно и насочено единствено (или поне основно) да уличи подс. Иванчева в още по-внушителни корупционни искания, без значение дали има или няма доказателства за това.

Несъмнено е, че първоначалните корупционни искания са описани подробно, детайлно и изчерпателно в обв. акт, вкл и посочване на трите етапа на плащане и дължимите действия по служба на всеки един етап; но причината за тази подробност са доказателствата – доколкото това обвинение напълно отговаря на събраните към този момент доказателства. Същевременно допълнителните корупционни искания са описани по-бегло и общо – но това отново е съобразно събраните доказателства, които относно тях са били по-оскъдни – най-вече защото корупционното отношение не се е развило до действително искане на подкуп. От тази гл. т. конкретното описание¹⁴¹ на двете последователни корупционни изявление е мотивирано от доказателствата по делото.

Следва да се обсъди и върпоса дали е оправдано при тези доказателства все пак прокуратурата да повдигне и обвинение за корупция за новите обекти. Основен критерий за преценка следва да бъде обичайната практика. А на съда служебно са известни множество дела, особено с правна квалификация по чл. 321 НК, при които обвинителните твърдения в обв. акт са общи, бланкетни, неопределени и лишени от конкретика; в някои случаи причина за това е липса на съответни доказателства в тяхна подкрепа; в някои случаи крайната присъда по тези обвинения е оправдателна.

От тази гл. т. начинът, по който е формулирано обвинението за новите, допълнителни корупционно искания, не би могъл да доведе до извод, че той е бил провокиран от политически мотиви, респективно че е форма на политическо преследване. Поради това и не може да се приеме, че е налице повдигане на обвинение с ясното съзнание, че то е неоснователно, като наказателното преследване, а не осъждането, са действително желаната цел.

§82. Относно задържането на подсъдимите като репресия

Адв. Ганчева посочва, че подсъдимите съзнателно са били задържани под стража, с неоснователни мотиви на въззивната инстанция, като са били поставени в лоши условия в затвора; това е попречило на правото им на защита.

Това е болезнен въпрос по настоящето дело.

Само следва да се посочи, че от 22.12.2018 г до 15.04.2019 г и тримата подсъдими са били под „домашен арест” – с неограничен достъп до адвокатите си, като са имали на разположение пълното копие от делото. Поради което и са имали достатъчно време и възможности да организират защитата си.

§83. Поради което и съдът приема, че горепосочените аргументи на защитата не са основателни. Те визират определени индивидуални особености на настоящето дело, които нито взети самостоятелно, нито в тяхната съвкупност, могат да обусловят извода, че е

---

¹⁴¹ По-долу - §89 - съдът приема, че изискването за подробно и изчерпателно обвинение в действителност е несъвместимо с принципа съдебната фаза да е основна в наказателния процес и съдът суверенно да вземе решение какво деяние е извършено и как следва да се квалифицира, ограничен именно в рамките на повдигнатото обвинение, а не ограничен да приеме или отхвърли това обвинение във всичките негови фактически и правни подробности. Доколкото обаче настоящият обв. акт е съставен именно с такава подробност на фактическите и правните твърдения, той съвсем ясно разкрива как се е формирало вътрешното убеждение у прокурорите да повдигнат точно това обвинение.

налице политическа поръчка за набеждаване на подс. Иванчева в престъпление, което тя не е извършила, респективно преувеличаване на действителната обществена опасност на престъпление, което тя е извършила.

При все това не може да се отрече съществуването на множество аргументи на защитата в тази насока; независимо от тяхната неоснователност, все пак би могло да останат определени съмнения.

Прокуратурата зае напълно пасивна позиция, като не изложи каквито и да е доводи.

Доколкото защитата отделя значително внимание на този въпрос – и доколкото съдът също така подробно отговори на аргументите ѝ, следва да се приеме, че обсъждането му попада в обсега на служебното начало. Т.е. че е възможно съдът да извърши собствен поглед върху начина, по който се развил процеса, за да установи дали водещите разследването и прокурорите са били подчинили своите решения и действия на други мотиви, несвързани с конкретните нужди на процеса.

Предприемането на такъв вид разсъждения от съд по своя инициатива предизвиква етични проблеми. Защитата свободно може да упрекне прокурорите и следователите в различни недостатъци и правонарушения, респективно съдът може да отговори на тези упреци – като ги приеме за основателни или не. Но възниква основателният въпрос дали е етично съдът сам, служебно, да извършва такъв анализ – и дори евентуално да достига до извод за непрофесионализъм или неморалност в действията на други магистрати.

Същевременно повдигнатият от защитниците въпрос за политическа обусловеност на наказателното преследване е от съществена важност; съдът достигна до извод за неоснователност на тези възражения; този съдебен извод е обусловен не само от неоснователността на техните възражения, но и от собствения поглед върху развитието на процеса. Нещо повече – съдебното убеждение е формирано най-вече от този собствен поглед. Поради което и затаяването на тези реално съществуващи мотиви и въздържането да бъдат изложени в писмена форма, би повдигнало нови въпроси, за законосъобразността на формиране на вътрешното убеждение.

Предвид тези съображения съдът прие, че следва да изложи и установените от него обстоятелства, относими към въпроса за политическата основа на наказателното преследване, вкл като отчита риска това да бъде възприето като неетично.

§84. Относно осигуряване на сумата за подкупа.

За преценка дали е налице политически обусловен процес съществено значение има обстоятелството, че именно св. Ваклин е осигурил сумата от 70 000 лв. Това е убедително доказателство, че не е имало заговор срещу подс. Иванчева.

Причината св. Ваклин да предостави тази парична сума е невъзможността държавните органи, ангажирани в борбата срещу корупционната престъпност, да я предоставят (пред св. Ваклин са били изложени съображения, че към този момент КПКОНПИ се е преобразувала – и не е имала пари; въобще не се коментира въпросът дали СпПр, която е специално ангажирана да провежда този вид разследване, не е трябвало да осигури и материалните условия за това – а именно паричната сума).

Фактическият отказ на държавните органи да предоставят на св. Ваклин тази парична сума, както и необходимостта той самият да я осигури, е силно доказателство, че на същите тези органи не е била поставена специална поръчка да образуват наказателно дело против подс. Иванчева и да я обвинят в престъпление, дори и тя да не е извършила такова. Ако такива не-наказателно правни по своето естество интереси са съществували, то е съвсем очевиден изводът, че биха били осигурени и нужните парични средства, които да се използват. Трайно установеният модел на разследване на корупционни деяния изисква предаване на маркирани пари и арестуване на заподозрения веднага след получаването им. Липсата на парични средства, които да се маркират и предадат, би затруднило съществено

наказателното производство. А точно това би станало, ако и св. Ваклин е бил заявил, че той също така не разполага с парична сума, която да предаде като първа вноски на подкупа.

Следователно само от обстоятелството, че СпПр и КПКОНПИ не са успели да намерят парична сума за предаване на подс. Иванчева, като са разчитали св. Ваклин да я осигури, е достатъчен за извода, че те не са подходили към този процес с намерение да я уличат в престъпление на всяка цена.

§85. Относно късното отстраняване от длъжност на подс. Иванчева.

Тезата, че настоящият процес е резултат от дадена политическа поръчка срещу подс. Иванчева тя да бъде отстранена от поста си като кмет на район Младост е несъвместима с обстоятелството, че тя е била отстранена от този пост значителен период след ареста си.

А именно тя е била арестувана на 17 април; била е отстранена от длъжност повече от месец по-късно, на 23 май 2018 г; причината за това е една-единствена – а именно никои не е проявил инициативата да поиска нейното отстраняване от длъжност, докато подс. Иванчева, независимо че е била задържана, не е уволнила един от основните свидетели по делото.

Т.е. предприетото от подс. Иванчева специфичното средство за защита срещу повдигнатото против нея обвинение – а именно да уволни свидетел, даващ неблагоприятни показания против нея – е обърнало внимание на прокуратурата, че тя все още изпълнява своите служебни положения. Следователно прокуратурата не си е била поставила за цел нейното отстраняване от длъжност – съответното искане е реакция на действията на подс. Иванчева.

Подобна небрежност, с потенциални съществени негативни процеси за законосъобразността на процеса (а именно сплашване на свидетели чрез уволнението им) е напълно несъвместима с тезата на защитата, че се касае за политически мотивиран процес. Ако действително е имало такава политическа поръчка, то основното внимание би било отделено на преустановяване на властническите правомощия на подс. Иванчева, чрез използване на всички законови средства за това. Самото наказателно производство би било забавено или дори изоставено.

А по делото се наблюдава обратното – разследващите органи са съсредоточили вниманието си само относно наказателния процес, като са игнорирали политическо-общественото измерение на случая – а именно дали подс. Иванчева въпреки привличането ѝ като обвиняем и въпреки ареста си не запазва все пак правомощията си като кмет? Те са обърнали внимание на този проблем едва след като подс. Иванчева им го е напредила – като е уволнила един от ключовите свидетели на обвинението.

Също така досъдебното производство е приключило в нетипично кратки срокове за този вид деяния. Това също така сочи на намерение делото да се внесе в съда. Т.е. налице са всички белези, че разследващите органи са били мотивирани само от професионални мотиви – за установяване на обстоятелствата по делото, подвеждането им под правилната правна квалификация и внасяне на делото в съда.

По този начин, донякъде парадоксално, допуснатата небрежност да не поискат още при задържането отстраняването на подс. Иванчева от длъжност по реда на чл. 69 НПК, е едно изключително убедително доказателство, че действията на СпПр не са били повлияни – камо ли обусловени – от политически мотиви.

§86. Относно новия резервен адвокат.

Защитата изтъкна множество аргументи, че адв. Павлов, служебен защитник на подс. Дюлгеров, всъщност защитавал интересите на прокуратурата; съдът намери тези аргументи за неоснователни.

Но същите тези аргументи на защитата водят до извода, че не са налице политически мотивирани действия на водещите разследването - ако се отчете фактът, че адв. Павлов е бил отстранен от процеса малко след като подс. Дюлгеров е дал обяснения. Адв. Павлов е бил заместен с друг служебен адвокат, като дори това отстраняване няма основа в закона.

И по-конкретно. Ако действително разследващите органи са назначили адв. Павлов с цел да мотивира по неправомерен начин подс. Дюлгеров да даде обяснения, то би следвало да го запазят като участник в процеса, за да извличат и в бъдеще ползи от него.

След като подс. Дюлгеров си е упълномощил адвокат, то служебният адвокат или отпада, или става резервен – чл. 94 ал.5 НПК. А водещите разследването едновременно са го освободили от участие, но също така са изпратили и ново искане до Адвокатски съвет София за определяне на нов, адвокат, който да бъде резервен, като е бил назначен адв. Панайотов (том 2 л. 42).

Това поведение еднозначно сочи, че не е имало уговорка между разследващите и адв. Павлов последният да убеди подс. Дюлгеров да направи инкриминиращи изявления, дори и неверни. Ако е имало такава уговорка, именно адв. Павлов е щял да остане резервен защитник – като дори и такава е нормата на закона. Адв. Павлов вече е бил спечелил доверието на подс. Дюлгеров и би могъл да бъде използван евентуално при новите следствени действия, при отсъствие на упълномощения адвокат, като дори да убеди подс. Дюлгеров да се откаже от този упълномощен адвокат и да възприеме първоначалната си позиция да признае всичко.

И тук, както по-горе, допуснатата небрежност, взела формата на несъществено процесуално нарушение (назначаване на нов резервен защитник, вместо такъв да остане служебният защитник), по категоричен начин сочи, че не е имало у разследващите съзнателно и тенденциозно отношение към подсъдимите, насочено към установяване на уличаващи ги доказателства, дори и по неправомерен начин.

§87. Относно разпределението на ролята на прокурорите в съдебните прения.

Отново в тази група на действия на прокуратурата, спрямо които може основателно да се повдигне въпроса за професионализма им, е и обсъждането на особения начин, по който се провежда съдебните прения.

В тях участваха трима прокурора. По-старшите от тях, които и са титуляри в разследването, взели участие от началото (пр. Тончева и пр. Рангелов) изложиха изключително подробни аргументи относно фактичката обстановка и приложимия закон. Нито един от тях не направи искане за налагане на определено наказание. Това задължение е било предоставено на пр. Николов – най-младши от тях и включил се последен в разследването. Той подробно и изчерпателно посочи многобройните оттегчаващи отговорността обстоятелства, като отчете наличието само на две смекчаващи – чисто съдебно минало и влошено здраве. След това поиска наказание около среден размер.

Това разпределение на задълженията между прокурорите по недвусмислен начин сочи, че процесуалното задължение за пледиране за налагане на определено наказание е възприето като нежелано от никого; поради това и най-младшият от тях е натоварен с изпълнението на това задължение, като той го изпълни с откровено нежелание. От чисто правно-логическа гл.т. две обичайни смекчаващи отговорността обстоятелства не може да уравният множество сериозни оттегчаващи. Налице е очевидно отвращение у прокурорите да пледират за тежко наказание.

Това нежелание за този вид процесуална проява е силно доказателство, че нито един от тримата прокурори не възприема настоящия процес като средство „да бъде ударена Иванчева“, както твърди нейният защитник. Напротив – те съсредоточават своето внимание само върху правния аспект на случая, като искат от съда да установи

извършеното деяние и престъпния му характер. Заемат по-скоро бегла или дори безразлична позиция относно онзи елемент от присъдата, който – чисто обществено – е най-важен – а именно размерът на наложеното наказание.

Поради което и в никой случай не може да се твърди, че избраните от тях процесуални позиции са политически мотивирани.

§88. На последно място са определен кръг аргументи, особено уязвими от етична страна; при все това те не може да се пропуснат, доколкото по абсолютно убедителен начин доказват, извън всякакво съмнение, че прокурорите, съставили настоящия обв. акт, не са били мотивирани да утежнят наказателното правно положение на подсъдимите, без да има законово основание за това.

По-скоро обратното – този обвинителен акт така е съставен, че би могъл да породи съмнения в противоположната посока. Прокурорите са имали на разположение доказателства, сочещи на многобройни срещи и изявления на подсъдимите; при все това са избрали да повдигнат обвинение само за онези две срещи – на 16 март и 11 април – за които липсват преки доказателства за корупционни изявления – за първите такива не се установяват от експлоатираните СРС, а за втората среща въобще не са ползвани СРС, като дори са налице съмнения дали въобще се е провела.

Следва специално да се посочи срещата на 3 април – където подсъдимите правят множество изявления с ясно и несъмнено корупционно съдържание. И тази серща е напълно игнорирана от прокурорите, когато съставят диспозитива на обв. акт.

Така обв. акт е съставен по начин, че да създаде съществени процесуални проблеми – всички в полза на защитата. Именно възползвайки се от така формулирания обв. акт защитата излага множество аргументи, всички насочени към процесуална невъзможност да се постанови осъдителна присъда, независимо от доказаността на корупционното деяние – тъй като обвинението е зле формулирано – коментирано в §89.

Следователно извън всякакво съмнение може да се заключи, че при съставянето на обв. акт прокурорите не са били повлияни от подбуди, несвойствени на наказателния процес, в ущърб на подсъдимите.

Така съставеният обв. акт е несъвместим с изпълнението чрез наказателно правни средства на политическа поръчка против подс. Иванчева.

---

§89. Предварителни / Уточнителни правни бележки.

Относно кръга въпроси, които съдът следва да обсъди и да постави в основата на присъдата си, защитата прави определени процесуални възражения.

Така адвокат Димитър Марковски посочва, че съдът следва да спази обвинителната рамка, която е избрана от прокурорите – а именно обвинение в три самостоятелни деяния, всяко осъществено в отделни периоди от време (16-19 март, 11-13 април и 17 април 2018 г); това е така, независимо че в обстоятелствената част на обв. акт прокуратурата прави и други фактически твърдения. Акцентира, че „анализът на доказателствата трябва да бъде строго отнесен към изпълнителното деяние, което е фиксирано в диспозитива; всяко излизане извън този интервал би било тълкуване като разширяване на обвинителната теза”. Същевременно счита, че защитата не може да премълчава тези други фактически твърдения в обст. част на обв. акт, които са в нейна полза.

Относно срещата на 3 април 2018 г между тримата подсъдими посочва, че тази дата не влиза в диспозитива на обв. акт, поради което и съдържанието на използваните СРС няма пряка доказателствена стойност

Респективно адвокат Марин Марковски посочва, че част от твърдените срещи, а именно на 23 март и 3 април, са посочени в обст. част на обв. акт, но ги няма в диспозитива, поради което не са очертани като изпълнително деяние. Счита логически нескъпосан опит тези останали срещи да са свързани с изпълнителното деяние и да се ценят като спомагачи да се разбере какво е станало на датите, за които вече има обвинение.

Конкретно за срещата на 23 март посочва, че според прокуратурата там има един много сериозен доказателствен актив, който свързва с доказване на престъплението – но прокуратурата не го е дописала като изпълнително деяние. Поради което счита, че съдът следва да приеме, че след като тази среща я няма в диспозитива на обвинението като изпълнително деяние, тя не може да го коментира като престъпление, доколкото не е сезиран с тези обстоятелства.

По-долу отново се връща на тази теза, като посочва, че срещите, където „за беля са най-главните доказателства“, не следва да се ценят от съда, защото тези срещи „ги има в обстоятелствената част, а ги няма като искане за престъпление“. Позовава се на суверенитета на прокуратурата да взема решения: „това са решили, това са направили“.

Или, за да се обобщят доводите на адвокатите, те посочват, че онези срещи между подсъдимите и направените на тези срещи изявления, които, макар и да фигурират в обст. част, все пак не са в закл. част на обв. акт, не може да се ползват от съда за постановяване на осъдителна присъда; те не може да се ползват пряко (като самостоятелно престъпно деяние) и косвено (като доказващи онова престъпно деяние, което фигурира в диспозитива); същевременно защитата може да се ползва от тях.

Съдът счита, че аргументите на адвокатите са изключително сериозни и заслужават задълбочен отговор; в по-голямата им част съдът е съгласен с техния анализ.

А именно е несъмнено, че начинът на формулиране на обв. акт създава обективни пречки съдът да приложи закона спрямо установената фактическа обстановка.

Тези пречки не се следствие от основополагащия принцип, че съдът може да се произнесе само относно повдигнатото обвинение, но не и за други, нетвърдени от прокурора факти; в случая СпПр в обст. част на обв. акт ясно описва определена фактическа обстановка, като съдът - в общи линии - установява наличието ѝ, с определени корекции.

Тези пречки са следствие от избора на СпПр кои от всички установени факти да криминализира. А именно обвинението, повдигнато от СпПр, се отнася само до част от твърдените факти и то само до определени техни правни измерения. Така СпПр вместо да даде рамките на фактическото установяване и най-общо приложимата към тези факти правна квалификация, в обв. акт е направила детайлен фактически и правен анализ, като избрани от нея факти е подвела под избрани от правни норми; това води до невъзможност съдът - въпреки че е съгласен, че почти всички фактически твърдения в обст. част са доказани - все пак да постанови осъдителен съдебен акт за тях. Аргументите на защитата в тази насока са напълно основателни.

Т.е. изборът на СпПр кои от всички твърдени факти да включи в диспозитива на обв. акт, респективно каква правна квалификация да им даде, води до невъзможност съдът да постанови присъда относно факти, твърдени в обст. част, но непосочени в диспозитива, по избрана от съда правна квалификация.

Това е следствие от националната практика обв. акт да има реквизитите на крайния съдебен акт по същество - а не само да дава рамките на съдебното изследване на повдигнатото обвинение. Пряка последица от подробният и изчерпателен обв. акт е невъзможност съдът да установи нещо по-различно от посоченото в обв. акт. Всяко едно отклонение в съдебното произнасяне от твърдяното в обв. акт от прокурора води до извод за допускане на съществено процесуално нарушение, предвид излизане извън рамките на

обвинението. Обратната страна е необходимост от постановяване на оправдателна присъда, с аргумент за недоказаност на обвинението, ако съдът установи някой по-различен факт от твърдените от прокурора, независимо че той се вписва в общата рамка на твърдяното фактическо деяние.

Така ролята на съда се принизява до орган, контролиращ вътрешното убеждение на прокурора. Съдът със своя акт не установява за първи път фактическата обстановка, нито приложимото право - а само се съгласява с фактическите и правните изводи на прокурора или респективно не се съгласява с тях. Несъгласието води до извод за оправдателна присъда, дори и в случаите, когато деянието е извършено и то е виновно - доколкото съдът не може да излезе извън съвсем тесните граници на установеното от прокурора.

Това специфично разбиране за ролята на обв. акт и за института на изменение на обвинението води до характерната за нашето право неефективност на наказателното правосъдие - а именно съдът ясно установява определена фактическа и правна обстановка, но не може да ги приложи реално спрямо подсъдимите, защото така ще излезе извън предмета на обвинението. Респективно прилага само онази част от установеното от него (от фактическа и правна страна), която попада в този предмет. Така една част, често по-голямата, от съдебното установяване (относно фактите и правото) остава необективирана в съдебния акт.

Това се наблюдава и по настоящето дело - доколкото изборът на СпПр, след като подробно описва дейността на подсъдимите (с която дейност съдът в общи линии се съгласява), все пак избира да повдигне обвинение само за определени елементи от нея - и то разпокъсани и единични. Това води до съществени затруднения - или дори до невъзможност - съдът да приложи своето разбиране за действителната правна оценка на тази дейност.

От друга страна съдът не може да се съгласи с тезата на защитата, че след като определени факти фигурират само в обст. част на обв. акт, но не и в диспозитива, то те са извън предмета на доказване и не може въз основа на тях, ако бъдат доказани, да се установят и онези факти, които вече са посочени в диспозитива.

Точно обратното – с оглед доказване на твърдените от прокурора факти съдът може да събира доказателства и за други факти, от установяване на които ще може да се установи дали инкриминираните факти са настъпили или не. С още по-голяма сила това се отнася и да факти, изрично посочени в обст. част.

Това се отнася и до възможността защитата да твърди и доказва всички факти, които счита за необходими, без значение дали фигурират в обв. акт или не.

Защитниците на подс. Петрова и подс. Дюлгеров, на които е повдигнато обвинение за помагачество, не излагат доводи по повдигнатите от адв. Марковски въпроси. А те се отнасят и до формулировката на обвиненията срещу техните довереници, макар и в по-различен контекст. Съдът служебно се занима с този въпрос.

А именно - пълноценното прилагане на приложимото право към установените факти е осуетено и от специфичното разбиране за естеството на помагачеството. Отново характерно за нашето наказателно правораздаване е неразграничаване на деянието на помагача от това на извършителя - като деянието на помагача се описва чрез деянието на извършителя. И по-точно самото деяние на извършителя се използва като основа, като към него се прибавя - с една, две думи или изречение - деянието на помагача.

В действителност деянието на помагача е съвсем различно от това на извършителя - то може да бъде извършено в предшестваш период и на друго място; неговото естество задължително е качествено различно от това на извършителя. Поради което би следвало,

когато се посочва деянието на помагача, именно това деяние на помагача да се посочи достатъчно ясно - и то като самостоятелно деяние. Респективно, при описанието на деянието на помагача, следва деянието на извършителя да се посочи като допълнителен елемент, описващ деянието на помагача; и по-конкретно то следва само да се маркира. Т.е. би следвало повече внимание се отдели на естеството на това подпомагане - а не на естеството на деянието на извършителя.

Т.е. както при описание на деянието на извършителя това негово собствено деяние ясно се посочва, като само с няколко думи се посочва подпомагащото го деяние на помагача, така би следвало при описание на деянието на помагача неговото собствено деяние ясно и подробно да се посочи, като само с няколко думи се посочи подпомогнатото с него деяние на извършителя.

Вместо това, е установена трайна практика при формулиране на обв. акт деянието на помагача да се описва с деянието на извършителя - като с една или няколко думи се добавя, че съответното лице е помагач, както и в какво се изразява неговото помагачество.

Този обичаен за нашето наказателно право подход се наблюдава и по настоящето дело, като отново води до съществени ограничения съдът - след като в обстоятелствената част е установил реалното естество на деянието на помагача - да ангажира наказателната отговорност за това деяние в неговата пълнота; вместо това може да ангажира тази отговорност само за онези елементи от това деяние, които са изрично посочени в диспозитива.

В рамките на горните разсъждения, следва да се посочат онези фактически обстоятелства, които са твърдени от прокурора и са установени от съда - но все пак за тях не може да се постанови присъда - доколкото прокурорът не ги е включил в диспозитива на обв. акт.

На първо място това са онези две срещи, на 23 март и 3 април 2018 г, изрично посочени от адв. Марковски; като напълно основателно те посочват, дори и съдът да приеме, че изявленията на подсъдимите на тези две срещи са достатъчни сами по себе си за постановяване на осъдителна присъда, не може да го направи; това е така, защото СпПр е избрала да не ги инкриминира.

На следващо място относно времето на извършване на деянието. Съдът споделя (в общи линии) описанието на деянието от прокурора, но - за разлика от него - приема, че се касае за едно корупционно правоотношение в периода 16 март - 17 април (или траещо 32 дни), което се изменя съобразно конкретните взаимоотношения между неговите участници. СпПр приема, че се касае за три отделни и самостоятелни деяния, в периодите 16-19 март, 11-13 април и 17 април 2018 г (8 дни). Следователно за съда е налице формална невъзможност да признае подсъдимите за виновни за техни деяния извън тези три тесни времеви рамки. Деянията им в промеждутъците (20 март - 10 април и 14-16 април) може да послужат само като изясняване на реалното значение на деянията в посочения от СпПр период.

Относно естеството на деянията на помагачите. Тези деяния са ясно посочени в обст. част - но СпПр е инкриминирала в диспозитива само някои от тези проявления - и то единствено в тесните времеви отрязъци; съдът прие част от подпомагащите деяния за неосъществени. Като краен резултат съдът призна подс. Петрова и подс. Дюлгеров за виновни въз основа само на една относително малка част от онези деяния, с които те реално са подпомогнали подс. Иванчева; повечето от тези деяния остават извън диспозитива на съдебния акт.

Съдът установи, че е била изключително тясна връзката между подс. Иванчева и подс. Петрова; че те непрекъснато са били заедно, като са споделяли не само общи ценности, общи интереси, но също така - в рамките на общата им професия (подс.

Иванчева е кмет, а подс. Петрова е зам.кмет на район Младост, Столична община) фактически с общо съгласие са упражнявали властническите си правомощия. Поради което, вкл и относно инкриминираното деяние, действията им са неразривно свързани и неделими. Т.е. помагачеството на подс. Петрова се проявява във фактически всяко едно нейно действие на подс. Иванчева, относимо към преписката на "Ваклин груп" ООД.

При все това, с оглед обуславяне на наказателна отговорност, съдът е обвързан от пределите на обв.акт. А в диспозитива на обв.акт се посочва, че подпомагачното деяние на подс. Петрова се заключава в проверка на собственост и предвидено застрояване (за което бе оправдана), уговаряне на среща на 17 април (за което отново бе оправдана), участие в две срещи на 16 март и 11 април и постигане на съгласие по определени въпроси (като бе оправдана за някои елементи на това постигнато съгласие).

Така се оказва, че съдът едновременно установява една мащабна помагаческа дейност, въздействаща във всеки един аспект на изпълнителната дейност на подс. Иванчева - като може да признае подс. Петрова за виновна само за отделни елементи от нея.

Това се отнася, макар и по-малка степен, до помагачеството на подс. Дюлгеров. Отново това помагачество се изразява в неговите контакти в целия период 16 март - 17 април 2018 г, с всички проведени телефонни разговори - като съдът може да обуслови акта си само за онези обстоятелства, които изрично са посочени с няколко думи в диспозитива на обв.акт.

Тези предварителни бележки са необходими, за да се посочи в какъв контекст съдът произнася своята присъда.

При така установената фактическа обстановка съдът достига до следните правни изводи:

§90. Тримата подсъдими следва да бъдат признати за виновни за извършване на престъпление по чл. 302а вр чл. 302 т.1 и т.2 вр чл. 301 ал.1 пр.1 вр чл.20 ал.2, респективно по ал.4 вр ал.1 НК - а именно за това, че подс. Иванчева като длъжностно лице, заемащо отговорно служебно положение, с помагачеството на подс. Петрова и подс. Дюлгеров, е поискала дар (подкуп), който не ѝ се следва, за да извърши действие по служба, като подкупът е в особено големи размери, представлява особено тежък случай и е извършен чрез изнудване, посредством злоупотреба с обществено положение.

§91. На първо място подс. Иванчева е длъжностно лице, по смисъла на чл. 93 ал.1 т.1 НК - доколкото заема служба в държавно учреждение - а именно към момента на тези събития е била кмет на район Младост, Столична община. На тази длъжност тя е имала властнически правомощия по изпълнение на функциите на публичната власт. Тя е изпълнявала тази служба постоянно и срещу заплащане, след като е била избрана на извънредните местни избори, подписала е клетвения лист и е встъпила в тази длъжност.

§92. Също така е налице и квалифициращото обстоятелство по чл.302 ал.1 т.1 НК - а именно заемане на отговорно служебно положение. Именно като такава следва да се характеризира нейното служебно положение, съобразно предоставените ѝ от закона правомощия и съобразно конкретното значение, което има район Младост, Столична община, в обществения живот на столицата и страната.

В този смисъл е и Постановление № 8/30.11.1981 г по н.д. № 10/1981 на Пленума на ВС, което в т. 8 посочва, че дали конкретното длъжностно лице заема "отговорно служебно положение" се установява от:

" ...конкретните обстоятелства, като се имат предвид характерът, съдържанието и обемът на изпълняваната от дееца длъжност, важността на

осъществяваните от него правомощия и функции, а също и характерът на учредението, предприятието или организацията, в която работи. Това са длъжностни лица по смисъла на чл. 93, ал. 1, б. „а“ и „б“ НК, които имат по-широк кръг от права и задължения, заеманите от тях служби са на по-високо място в служебна йерархия и служебната им дейност има важно значение за учредението, обществената, стопанската или друга социалистическа организация. Такива са длъжностните лица, заемащи ръководни длъжности в министерствата, централните ведомства и другите учреждения, в стопанските и другите социалистически организации или в обществените организации, както и тези, на които са възложени ръководни, организационни и контролни функции."

Тези обстоятелства са налице. Съобразно чл.2 ал.1 и ал.2 ЗМСМА общината е основна административно-териториална единица, в която се осъществява местното самоуправление, като районът е съставна административно-териториална единица. Съобразно чл. 38 ал.1 ЗМСМА кметът на района е орган на изпълнителната власт в района. Поради това кметът има широки правомощия - да назначава служители в администрацията си - чл. 46 ал.1 т.3 ЗМСМА; да изпълнява бюджета на района - чл. 46 ал.1 т.1 ЗМСМА; носи отговорност за съответното отразяване на промените в гражданската регистрация - чл. 46 ал.1 т.6 ЗМСМА, както и за качественото административно обслужване на жителите на района - чл. 46 ал.1 т.7 ЗМСМА и др., вкл и може да изпълнява функции, възложени му от кмета на общината - чл. 46 ал.1 т.12 ЗМСМА, какъвто е настоящият случай.

Следователно законът предоставя на кмета на района едни значителни по обем и важни по естеството си правомощия; той има ръководни и контролни функции спрямо районната администрация; заема едно от най-високите места в йерархията на общинската администрация; неговата служебна дейност има важно и дори решаващо значение за качеството на административната дейност.

Поради което и отговорното служебно положение на подс. Иванчева е извън всяко съмнение.

§93. На второ място подс. Иванчева е следвало да извърши действие по служба - а именно да предприеме необходимите действия по администриране на Заповед № РА-50-390/14.06.2017 г на главния архитект на СО. Това задължение произтича както от нормата на закона - чл.129 ал.2 изр.2 ЗУТ, така и от изричното ѝ оправомощаване от страна на Кмета на СО - чл.129 ал.2 изр.2 ЗУТ вр т.5.5. от Заповед № СОА 17-РД-09-622/19.06.2017 г на Кмета на СО вр чл.46 ал.1 т.12 ЗМСМА. Това администриране включва разпределение на преписката на съответно длъжностно лице, което да съобщи Заповед № РА-50-390/14.06.2017 г на заинтересованите лица по чл. 131 ал.2 т.1 ЗУТ (респективно да разпредели преписката на съответния ресорен кмет, който да определи това длъжностно лице), а след това връщането на преписката на Главния архитект на СО, с оглед продължаване на процедурата.

Също така, в перспектива, съобразно развитието на инвестиционния и строителния процес на бъдеща сграда в УПИ III-1381, УПИ VIII-1381 и УПИ IV, кв. 40 местност ЖГ "Камбаните Младост 4", тя е следвало да извърши и други категории действия по служба - а именно да изпълни задълженията си, произтичащи от последващите процедури, касаещи инвестиционните намерения на "Ваклин груп" ЕООД, които ще се реализират (евентуално) в хода на процедурата - съобщаване на издаденото разрешение за строеж (след като бъде издадено), откриване на строителна площадка и определяне на строителна линия и ниво (преди започване на строежа), разрешаване на ползването на строежа (след завършването му).

§94. На трето място тя е поискала дар, който не ѝ се следва. А именно тя не е извършила това свое действие по служба - а именно не е администрирала преписката, в

един продължителен период от време - от юни 2017 г до април 2018 г, вместо това тя е поискала от св. Ваклин парична сума без законово основание за получаването ѝ.

Налице е изпълнителното деяние "поиска", доколкото чрез своето изявление подс. Иванчева - чрез подс. Дюлгеров - е уведомила св. Ваклин за желанието си той да ѝ предаде, а тя да получи, определена престация.

Относно изпълнителното деяние. Това изпълнително деяние е осъществено чрез помагачеството на подс. Дюлгеров, който е предал изявлението ѝ на св. Ваклин. Настоящата инстанция приема, че относно изпълнителното деяние "поиска", доколкото се касае за неприсъствена комуникация, чрез помощта на трето лице (подс. Дюлгеров), следва да се приложат общите правила относно волеизявленията по чл. 13 ЗЗД. А именно изявлението е обвързващо не към момента, в който обективно е направено, а в момента, в който то достигне до своя адресат. Поради което, независимо че подс. Иванчева е направила своите две изявления при срещите с другите двама подсъдени на 16 март и 11 април 2018 г, самото ѝ изявление придобива правното значение на "поиска" едва на 19 март, респективно на 12 и 13 април 2018 г, когато подс. Дюлгеров ги е предал на св. Ваклин. Поради което съдът прие, че на тези дати е осъществено изпълнителното деяние. По-подробно по-долу, в §114, относно мотивиране на оправдателните диспозитиви за другите периоди на време, посочени в обв. акт.

§95. Относно поискания дар. Подс. Иванчева е поискала парична сума (не следва да се излагат аргументи за първоначално поисканата, при условия на алтернативност, между 3 и 5 % от РЗП на сградата, доколкото не е предмет на обвинението). Тази парична сума възлизала първоначално на 20 евро, а след това на 15 евро на кв.м. от разгърнатата застроена площ. По-долу съдът излага аргументи защо приема, че само последното искане може да обуслови носене на наказателна отговорност. Следователно, доколкото разгърнатата застроена площ е 12 500 кв.м., като поискана сума е 15 евро на кв.м., общо поисканата сума е 187 500 евро. Такъв е и записът в тефтерчето на подс. Иванчева, направен от нея собственооръчно. Тази парична сума следва да се квалифицира като "дар", по смисъла на закона, доколкото по този начин законодателя е описал такава имуществена транзакция, чрез която се обогатява имуществената сфера на длъжностното лице, направило искане за получаването на престацията при нейното получаване.

Този "дар" също така "не се следва". Т.е. липсва законово основание за имущественото разместване - а именно за предаване на поисканата парична сума от св. Ваклин на подс. Иванчева. Той не се следва, доколкото не е бил предвиден в закона (разбиран като нормативен акт, законов или подзаконов), не е предвиден и като обичайно плащане в практиката. И по-конкретно, доколкото се касае за административни действия, за част от тях се дължат определени държавни такси. Но тези държавни такси се определят по различен начин и се дължат в полза на общинския бюджет. Плащания в лична полза на длъжностните лица не само не са предвидени в закона, но дори са забранени. Поради което и е налице елементът от фактическия състав на деянието "не се следва", доколкото е налице забрана за такова плащане, вкл и на процесната сума от 187 500 евро.

Този неследващ се дар е бил поискан да бъде платен от св. Александър Ваклин, като управител и представител на "Ваклин груп" ООД, което дружество е пряко заинтересовано от надлежното развитие на административното производство по съобщаване на Заповед № РА-50-390/14.06.2017 г на главния архитект на СО, както и от последващите действия по администриране на различните етапи от строителните действия, вкл и въвеждането на построената сграда в експлоатация.

§96. На четвърто място искането за получаване на неследващия се дар е в пряка връзка със извършването или неизвършването на определени действия по служба. А именно този дар е поискан като условие, за да бъдат горепосочените действия по служба извършени. Това се отнася на първо място до конкретното и реално дължимо действие по

служба - а именно администриране на преписката, образувана по съобщаване на Заповед № РА-50-390/14.06.2017 г на главния архитект на СО, но се отнася също така и до последващите дължими действия по администриране на различните етапи от строителните действия, вкл и въвеждането на построената сграда в експлоатация. А именно се отнася до съобщаване на издаденото разрешение за строеж, откриване на строителна площадка и определяне на строителна линия и ниво; както и при разрешаване на ползването на строежа. Тези действия по служба били обособени съобразно направеното искане за получаване на подкупа на три вноски (§23).

Или дарът е поискан, за да бъдат извършени определени действия по служба. Със своето изявление, предадено чрез подс. Дюлгеров, както и чрез своите действия, подс. Иванчева ясно е обвързала изпълнението на действията си по служба, очертани по-горе, с искания от нея дар.

§97. На пето място е налице изнудване чрез злоупотреба със служебно положение.

Защитата оспорва това квалифициращото обстоятелство. Така адв. Димитър Марковски посочва, че не е налице и изнудване със служебно положение, като се позовава на съдебната практика – Решение 95/98 и ППВС 8/81, доколкото за св. Ваклин е имало и други юридически средства да реализира своите права, а не само чрез кмета на район Младост – подаване жалба до адм.сътд или директно да иска от кмета на СО да направи съобщаването. Акцентира, че всъщност св. Ваклин не е искал да си реализира правата, поради което вместо да изчака решението на адм.сътд, е тръгнал да търси връзки и някой да му ходатайства.

Адвокат Тодорова се присъединява към тази теза, като я допълва, че не е налице изнудване, доколкото няма силна и реална зависимост между даващия и получащия подкупа; това е така, доколкото има и друг законов ред за изпълнение на процедурата по обявяването на Заповедта – а именно производството пред адм.сътд.

В този смисъл са и аргументите на подс. Иванчева, която посочва, че св. Ваклин е можел да се обърне за съдействие към съда или към арх. Здравков, поради което и избрания от него начин не е правилният. Можел и да чака пред кабинета ѝ, като други инвеститори, дори и извън графика ѝ; посочва, че така други инвеститори са чакали и рано или късно са били приемани.

Посочва относно срещата на 13 април, че е ако искала пари, е щяла да го покани в кабинета си, да го попита дали не иска да пийне нещо, за да направи по-лека срещата.

На последно място подс. Петрова допълва, че св. Ваклин не е бил изнудван, доколкото е пратил на св. Ваклин СМС на 31 март със съдържание „Стикам палци, успех“, като веднага след това тегли сумата пари.

Сътдът приема, че всички тези доводи не са основателни. В действителност е налице изнудване чрез злоупотреба със служебно положение, доколкото извършването на действието по служба не само е поставено под условие от направеното искане за получаване на наследващия се дар, но и също така подс. Иванчева ясно е заявила - както изрично, чрез словесно изявление, предадено от подс. Дюлгеров, така и с конклюдентни действия, че в никакъв случай няма да извърши действията по служба, които са дължими по закон, ако не бъде удовлетворено искането ѝ за получаване на имотния наследващ се дар. Така св. Ваклин е бил поставен в безизходно положение, като единствената възможност да получи дължимите се по закон действия от страна на подс. Иванчева е било да се съгласи на искането ѝ за получаване на подкупа.

В този смисъл е и т.9 от Постановление № 8/30.11.1981 г. по НД № 10/1981 г. Пленум на ВС:

"Подкупът е довършен чрез изнудване посредством злоупотреба със служебното положение по чл. 302. т. 2 НК. когато деецът с цел да набави за себе си имотна облага

постави друго при условия, които го принуждават да даде дар или друга наследваща се имотна облага, за да предотврати извършване от длъжностното лице на такива действия по служба, които биха поставили в опасност или накърнили неговите законни права и интереси. Злоупотребата със служебното положение може да се извърши по най-различни начини, включително и чрез употреба на сила и заплашване. Достатъчно е да се установи, че деецът заема определено служебно положение, което му дава възможност да извърши или да не извърши определено служебно действие или бездействие, интересуващо изнудваното лице, на което е дал да разбере, че не може да очаква бързо или благоприятно разрешаване на въпроса, ако не даде дар или друга имотна облага."

Следователно при изнудването е налице противоправно въздействие върху волята на едно лице, така че то да бъде мотивирано да предприеме определен акт на имуществено разпореждане. При корупционното правоотношение, когато корупционното изявление е направено от длъжностното лице, неизбежно извършването на действието по служба е поставено в зависимост от направеното корупционно искане. Това корупционно искане, само по себе си, не представлява изнудване посредством злоупотреба със служебно положение. Необходимо са допълнителни елементи за това. А именно е необходим един допълнителен, силен и интензивен натиск от страна на длъжностното лице върху гражданина, като в резултат на този натиск той е поставен в безизходно положение, при което, ако не се подчини на направеното искане, ще претърпи значителни вреди.

Важен елемент от това изнудване посредством злоупотреба със служебно положение е именно тази злоупотреба - а именно служебното положение задължава длъжностното лице да извърши определено действие по служба, като пряк резултат от това действие е благоприятно въздействие върху правната сфера на гражданина; при все това длъжностното лице, в пряко нарушение на своите служебни задължения, не извършва това действие; пряк резултат не е само липсата на дължимия от закона благоприятен резултат - но и настъпването на значителни вреди, които са единствена последица от това неизпълнение на служебните задължения.

На последно място е необходимо длъжностното лице да съзнава безизходното положение, в което е изпаднал гражданинът, да съзнава възможността той да претърпи значителни вреди само защото дължимото служебно действие не е предприето и при все това да отправя искането за подкуп, като ясно посочва, че докато това искане не бъде удовлетворено, това дължимо действие няма да се извърши, независимо от щетите, които ще претърпи гражданина. Така тези щети се явяват допълнителен, неправомерен стимул, за гражданина, да отговори положително на корупционното искане. Чрез тази разновидност на корупционното искане гражданинът е подложен на силен натиск от длъжностното лице, така че да удовлетвори корупционното искане и да извърши желаното от това длъжностно лице акт на имуществено разпореждане.

Тези елементи са налице и в настоящия случай. Подс. Иванчева не само е направила искане за получаване на парична облага - сумата от 187 500 евро, но също така е извършила допълнителни действия, които запълват състава на квалифициращото обстоятелство "злоупотреба със служебно положение". А именно тя е накарала св. Ваклин ясно да разбере - както чрез изявленията ѝ, предадени от подс. Дюлгеров, така и чрез своите действия, че тя никога няма да извърши дължимите действия по администриране на преписката, ако не бъде удовлетворено корупционното ѝ искане. Ясно е изразила своето недоволство от опитите на св. Ваклин да ѝ се противопостави по предвидените от закона начини - а именно като обжалва мълчаливия отказ и като подава жалби и сигнали пред намиращи се над нея в общинската йерархия длъжностни лица. Т.е. тя е подложила св. Ваклин на един засилен и интензивен натиск, с цел да го убеди, че се намира в такова безизходно положение, при което единственото спасение за него е да се подчини на

корупционното искане. Налице е злоупотреба, доколкото подс. Иванчева е използвала своето служебно положение с цел постигане на неправомерен резултат. Така формално тя има право да задържи преписката за определен период от време, с цел администрирането ѝ - а именно изпращането ѝ на определен служител, който да извърши дължимото действие по обявяване на Заповедта, респективно да я разпредели на компетентния ресорен кмет, който да определи това длъжностно лице. Това задържане следва да бъде за такъв период от време, който обективно е бил необходим за такова администриране. Обичайно това може да отнеме минути, часове или дори няколко дни. Вместо това подс. Иванчева е задържала преписката от юни 2017 г до април 2018 г. Следователно е налице очевидна и несъмнена злоупотреба със служебното си правомощие да задържи преписката - а именно тази преписка не се задържа с цел администрирането ѝ, а с цел да бъде подложен св. Ваклин на интензивен и все по-засилващ се натиск, преследвайки неправомерна корупционна цел.

Налице са и обективните елементи за това - а именно съществените вреди, които св. Ваклин търпи от отказа на подс. Иванчева да изпълни своите служебни задължения. Тези вреди в случая имат имуществено изражение се изразяват в забавяне на строителните работи (или по-точно невъзможност да се започнат), респективно в забавяне (или невъзможност да се получат) на планираните печалби от продаването на бъдещите жилища; като същевременно "Ваклин груп" ООД е бил взел значителен банков заем, поради което и е плащал ежемесечно значителни суми за банкови лихви и такси по обслужването на този заем. Така продължаващия отказ от страна на подс. Иванчева да изпълни своите задължения и да администрира преписката имат за пряка последица съществено увреждане на правната сфера на св. Ваклин, която увреда значителна надхвърля типичните последици от неизпълнението на това служебно положение. Също така подс. Иванчева е била уведомена за затрудненото положение на св. Ваклин, съзнавала е че със своето противоправно бездействие го е поставила в безизходно положение, като пълноценно се възползва от него, за да засили допълнително своето въздействие върху психиката му и така да го убеди, че удовлетворяване на отправеното от нея корупционно искане е единствената му възможност. По този начин тя е упражнявала един значителен и съществен, интензивен натиск върху психиката му, с цел да го мотивира да вземе решение да извърши целения от нея акт на имуществено разпореждане - а именно да ѝ предаде исканата от нея парична сума. Така тя ясно му е дала да се разбере - както чрез изявленията ѝ, предадени от подс. Дюлгеров, така и със своите действия - че в никакъв случай няма да изпълни своите служебни задължения, докато не получи положителен отговор на корупционното си искане, независимо от имуществените вреди, които св. Ваклин ще претърпи; точно обратното - тя използва тези вреди като допълнителен стимул да го убеди, че единственият полезен ход за него е да се подчини на корупционното искане. Следователно искането за подкуп има свои допълнителни, специфични характеристики, като е прераснало на изнудване чрез злоупотреба със служебно положение.

Доводите на защитата, посочени по-горе, не могат да доведат до друг извод. Фактически подс. Иванчева е имала монопол върху решението дали да се придвижи преписката по обявяване на Заповедта; всички опити на св. Ваклин да потърси правата си по административен или съдебен ред не са сполучили. Тези възможности обективно съществуват в правния мир, но не са били ефективни. Несъмнено е, че след един твърде продължителен период от време някои от тях (а именно съдебната защита) би могла да се увенчае с успех, но предвид същественото забавяне полезният ефект би бил съмнителен. Извън всякакво съмнение е, че св. Ваклин е бил поставен в безизходно положение. Относно предложението на подс. Иванчева св. Ваклин да чака неустановен, но със сигурност продължителен период от време, докато тя благоволи да го приеме, съдът

приема, че това е ново и допълнително обстоятелство, че техните отношения следва да се квалифицират именно като изнудване посредством злоупотреба с обществено положение.

§98. На шесто място исканата парична сума е в особено големи размери. Съобразно ТР №1/98 "особено големи размери" са налице, ако паричната стойност на предмета на престъплението надхвърля 140 пъти минималната работна заплата. В случая предмет на престъплението е сумата от 187 500 евро, с левова равностойност 366 718, 13 лв. Към момента на деянието минималната работна заплата е била 510 лв - съобразно Постановление на Министерски съвет № 316/20.12.2017 г.

Доколкото сумата от 366 718, 13 лв съдържа в себе си 719 пъти минималната работна заплата, то е несъмнено, че и това квалифициращо обстоятелство е налице - доколкото повече от пет пъти е надвишен предвидения в ТР 1/98 предел.

§99. На седмо място е налице и особено тежък случай.

Относно това квалифициращо обстоятелство защитата също така прави конкретни възражения. Така адв. Йорданов счита формулировката „особено тежък случай“ като проява на злоупотреба с процесуални права, доколкото чл. 93 изисква изключително висока степен на обществена опасност както на деянието, така и на дееца, докато прокурорите твърдят, че обществената опасност няма никакво значение. Акцентира на липсата на такава обществена опасност на подсъдимите – а именно липсата на предходни осъждания, не са им налагани административни наказания. Следователно тази формулировка, за „особено тежък случай“, е поставена само за да може в производствата по мерките за неотклонение да се твърди, че те обвинението е за изключително тежко престъпление, предвиждащо много тежки наказания.

В подобен смисъл са доводите на адв. Тодорова. Тя не счита случаят да е особено тежък, предвид личността на подс. Дюлгеров, който не е осъждан, трудово ангажиран, с установено тежко заболяване, позовава се на Решение 76/00 по н.д. 564/99 и ППВС 3/70; следва да се отчете и провокацията за извършване на деянието. Посочва, че св. Ваклин е провокирал подс. Дюлгеров да му посредничи с подс. Иванчева, тя да придвижи преписката срещу определена сума пари, като провокирайки него, той така провокира и нея; целта на тази провокация е била подс. Иванчева.

Съдът, за да отговори на тези доводи на защитата, отчете следното. Квалифициращото обстоятелство „особено тежък случай“ е налице, когато *"конкретното деяние, преценено с оглед неговите обективни и субективни елементи и свойства, разкрива изключително висока обществена опасност на деянието и дееца"* - съобразно ППВС № 3/25-27.06.1970 г. по НД № 3/1970 г. Следователно трябва да се преценят и евентуално настъпилите и други обществено опасни последици, освен предвидените в състава на законовата разпоредба, както и тяхното значение; характера и естеството, както и степента на неизпълнение на дължимото служебно действие; липсата или наличието и на други обстоятелства, свързани с настъпването на вредите; както и останалите обстоятелства, които са от значение за цялостната оценка на тежестта на деянието и на личността на дееца. Т.е. трябва да са налице допълнителни обстоятелства, извън съставомерните признаци и извън онези, относими към останалите квалифициращи обстоятелства, които характеризират както деянието, така и дееца като в значителна степен отличаващи ги от типичния случай на корупция, като разкриващи една особена, завишена и прекомерна степен на укоримост на деянието и дееца.

Тези предпоставки са налице по настоящето дело. Те се отнасят както до естеството на инкриминираното деяние, така и до личността на дееца.

1) Касае се за специална категория длъжностно лице - а именно кмет на район, който се избира чрез преки избори - чл. 2 ал.5 вр чл. 38 ал.2 ЗМСМА. Тази категория е потясна от квалифициращото обстоятелство по чл. 302 т.1 НК - лице, което заема отговорно служебно положение, доколкото множество лица, упражняващи властнически

правомощия, имат достатъчно по вид и обем отговорности, за да се характеризират така - вкл и в сферата на районната общинска администрация (например отговорно служебно положение заемат и заместник кметовете, главният архитект на района, началниците на отдели, както и други длъжностни лица, на които са поверени правомощия, упражняването на които по съществен начин засяга правната сфера на гражданите и които имат относително по-висока степен на възможност да упражняват тези правомощия по свое усмотрение). Лицата, избирани чрез преки избори, са натоварени с още по-голяма отговорност, като в случая, видно от съответните правила на ЗМСМА, правомощията на районния кмет са изключителни - както по своя брой и естество, така и по възможностите да въздействат в множество области на живота на хората от района. Поради което и злоупотребата с такива правомощия винаги представлява "особено тежък случай".

2) На следващо място са налице и допълнителни обстоятелства за такова квалифициране на деянието, предвид естеството на конкретната злоупотреба с правомощия. Видно от доказателствата по делото, не се касае само за абстрактна възможност за неблагоприятно въздействие върху стопанския живот в район Младост, но и до действително такова въздействие - а именно до настъпване на едни значителни и видими вреди. Касае се за за едно трайно неизпълнение на определена категория служебни задължения от страна на районната администрация на район Младост, Столична община, вследствие на съзнателно предприетата политика от подс. Иванчева в тази насока. А именно траен и постоянен отказ да се извършват всички онези административни действия, които са предназначени да обслужват строителството в района. Този отказ не е продиктуван от законово или дори от практически съображения - а единствено от субективното нежелание на подс. Иванчева да се строи в район Младост - без значение дали се касае за презастрояване или не (само следва да се посочи, че сградите на св. Ваклин са предназначени да се построят на пусти до този момент парцели - под околоръстния път, на терени, на които не е имало към този момент никакво застрояване). Този отказ не е мотивиран от норми на закона, като дори въобще не е мотивиран - а е фактически отказ, изразяващ се в неизвършване на дължимите служебни действия. Така от обективна страна се оказва, че публичните функции, дължими от районната администрация, реално не са се осъществявали по предвидения в закона начин. Т.е. подс. Иванчева, вместо да изпълни онези свои задължения, за които е била избрана като районен кмет, фактически е овладяла районната администрация, като е подчинила дейността ѝ (а в случая бездействието ѝ) на лично преследваните от нея цели. Относно тези цели, както и връзката им с квалифициращото обстоятелство „особено тежък случай” се излагат доводи в §169-179.

В този смисъл случаят на "Ваклин груп" ООД е само един от многото подобни случаи. Той се е развил до корупционно отношение поради особеностите на случая - а именно предприетите от св. Ваклин средства за защита, които допълнително се ядосали подс. Иванчева и така допълнително са утежили положението му, респективно особената нужда, която той е имал, за започване на строителните работи. Поради което и конфликтът между него и подс. Иванчева е прераснал в нейно искане да получи подкуп.

По сходен начин са се развивали и конфликтите между подс. Иванчева и останалите инвеститори, по повод забавяне на техните преписки, като при тях подс. Иванчева, отново злоупотребявайки със служебното си положение, е правила искане за друг вид облага - а именно наследващо се облагородяване на градинки, изграждане на спорни съоръжения, поставяне на огради и пейки, саниране на училища, асфалтиране на улици и др. Тук отново е налице определена облага, с имуществено изражения, която - обаче - е в полза на район Младост, доколкото дължимите от администрацията действия са извършени от трети лица; тази облага има и неимуществено изражение, конкретно за подс. Иванчева, доколкото така

тя изгражда имиджа си на успешен кмет, който създава и подобрява инфраструктурата в района.

3) На следващо място особено тежкият случай се проявява и от обстоятелството, че значителните по своя краен ефект вредоносни и противоправни последици имат за своето начало неупражняването на едно - на пръв поглед - незначително служебно задължение - а именно връчване на административен акт на два правни субекта (адресата "Ваклин груп" ООД и съсед на имот). А именно в типичния случай, длъжностното лице не изпълнява такава служебно задължение, чийто предмет пряко се отнася до засягане на правната сфера на гражданина. Например не се дава разрешение за промяна на УПИ, независимо че са налице законните основания за това - поради което и поземленият имот не е обособен по желания от гражданин начин.

В случая неизпълненото служебно задължение е явно незначително по своите възможности за засягане на правната сфера на гражданите - то касае за задължението за връчване на определен адм.акт. А именно искането на св. Ваклин за промяна на УПИ е било вече уважено, но за да влезе в сила е било необходимо официално да му бъде връчено (на две лица – на неговото дружество и на третото заинтересовани лице, съсед на имота). Самото това връчване има чисто процесуално значение.

При все това подс. Иванчева е демонстрирала едни впечатляващи възможности така да организира взаимоотношенията между "Ваклин груп" ООД и районната администрация¹⁴², че чрез това явно малозначително правомощие - за връчване на адм.акт - да успее не само фактически да възпрепятства стопанската инициатива на "Ваклин груп" ООД и така успешно да се противопостави на приложението на съответните нормативни актове, респективно и на приложението на вече издадената Заповед № РА-50-390/14.06.2017 г на главния архитект на СО, но дори и да поиска един значителен по своя размер подкуп.

Тук следва да се посочи възражението на адв. Марин Марковски, който посочва, че не е възможно подс. Иванчева да иска половин милион евро, тъй като от нея не зависи нищо – тя не разрешава и не забранява (има предвид строежите); тя само трябва да администрира съобщаването на административен акт.

В действителност от доказателствата по делото е несъмнено, че подс. Иванчева е имала възможност да въздейства върху правната сфера на „Ваклин груп” ЕООД единствено чрез това – на пръв поглед – незначително правомощие – да го уведоми за издадената Заповед. В резултат на активните ѝ действия от юни 2017 г до април 2018 г тя е успяла да осуети това връчване (въпреки десетките посещения на св. Димитрова, както и посещенията на св. П. и Ал. Ваклин – всички насочени към такава уведомяване), като така е успяла да доведе дружеството до съществени финансови загуби; и след това първоначално е поискала 250 000 евро, като след това е намалила сумата до 187 500 евро (но с намерение за постигане на още по-голяма облага - §177); установено е и че е имала определени намерения да поиска нови допълнителни 400 000 евро (§116). Т.е. всички доказателства сочат, че онова, което адв. Марковски счита за невъзможно и не по силите на обикновен правонарушител, все пак от многобройните, убедителни и несъмнени доказателства се установява, че е било постигнато от подс. Иванчева.

---

¹⁴² Следва да се припомни, че св. Галя Димитрова, служителка във "Ваклин груп" ООД е посещавала ежеседмично районната администрация, с цел да се уведоми официално за издадената Заповед № РА-50-390/14.06.2017 г на главния архитект на СО - но без успех; причина за това е специфичната организация на работа, създадена от подс. Иванчева, така че дори когато едно лице, адресат на административен акт, изпрати специален свой представител, на когото да бъде връчен този акт, да не е възможно да се осъществи това връчване.

Този аспект на инкриминираната дейност разкрива една изключително завишена степен на лична обществена опасност, доколкото разкрива значителна престъпна изобретателност, чрез която подс. Иванчева е успяла да постигне преследваните от нея цели. Това също така води до извода, че е налице "особено тежък случай".

4) На следващо място характеристиките на "особено тежък случай" са налице и от гл.т. на организацията на деянието. Налице е една относително сложна конспирация, в която участват три лица - а именно тримата подсъдими. Подс. Иванчева взема съответните решения, активно подпомагана от подс. Петрова, но също така и съветвана от подс. Дюлгеров; последният служи за свързка със св. Ваклин, като също така го убеждава да продължи да участва в корупционното правоотношение и да не се отказва. Те използват кодиран език, вкл и мобилни приложения, единствено с цел да не бъдат проследени и подслушани. Провеждат множество срещи, на които коментират не само случая на св. Ваклин, но и други сходни случаи. Осъществяват сложни взаимоотношение, траещи повече от месец, по замислянето и осъществяването на корупционното правоотношение, като многократно изменят параметрите му, за да го приспособят към трудностите, възникващи най-вече от съпротивата на св. Ваклин. Особено показателна е срещата в сградата на районната администрация на 13 април 2018 г, при която конспиративността и иносказателността на изказа на подс. Иванчева и подс. Петрова е на такова високо ниво, че фактически остава неразбрана от св. Ваклин¹⁴³.

5) Също така като особено тежък случай следва да се квалифицира и обстоятелството, че подс. Иванчева е поставила като условие към св. Ваклин да си оттегли подадената жалба пред административния съд. Това представлява посегателство срещу основополагаща ценност в демократичното общество правните спорове да се решават чрез съдействието на съда. Св. Ваклин законосъобразно е подал жалба против мълчаливия отказ, доколкото е считал, че този мълчалив отказ е незаконосъобразен. Той е търсил правна защита. Същевременно подс. Иванчева, освен че е поискала значителна сума като подкуп, също така му е поставила като условие той да оттегли жалбата си, за да изпълни задълженията си по служба. Тя е поставила това условие по императивен и безусловен начин. Неизпълнението му от страна на св. Ваклин е било повод за нейно възмущение. В действителност в основата на конфликта между нея и св. Ваклин са именно предприетите от него административни стъпки да защити правата си, като е подал такива молби не само до съда, но и да общинската администрация.

По този начин подс. Иванчева е придала, нова, още по-висока степен на обществена опасност на своето корупционно деяние, доколкото чрез него накърнява не само обществените отношения по законосъобразното функциониране на администрацията на местната власт, но накърнява и принципа за институционалния контрол, който съдът осъществява върху действията на администрацията и така води до корозия на правосъдието. Това също така е основание за квалифициране на случая като особено тежък.

б) На следващо място, от субективна страна като особено тежък случай, но вече само за подс. Иванчева и подс. Петрова, е и демонстрираното пълно неуважение към личността и интересите на св. Ваклин, като въпреки многократно дадените обещания да предприемат поне символични действия по задвижване на преписката, това не е направено

---

¹⁴³ Преди тази среща, при разговор с подс. Дюлгеров, подс. Иванчева ясно посочва, че предназначението на тази среща е да убеди св. Ваклин, че ако даде искания подкуп, ще получи нейното дължимо действие по служба - а именно администриране на преписката. Веднага след тази среща подс. Иванчева провежда нов телефонен разговор с подс. Дюлгеров със същата тема. Т.е. несъмнена е целта на тази среща - но при все това, предвид сложността на поведението на подс. Иванчева и подс. Петрова и иносказателните им изявления, тяхната готовност да изпълнят задълженията си срещу искания от тях подкуп, фактически остава неразбрана от св. Ваклин.

- до даване на първата вноса от 70 000 евро. Тяхното поведение разкрива едно цинично и измамно поведение, дори в рамките на престъпната договореност по корупционното правоотношение. Следва да се посочи, че незабавно след получаване на тази първа вноса от 70 000 евро подс. Иванчева се отмята от думата си да осигури безпрепятственото връчване на геропосочената Заповед, като отново поставя като условие облагородяване на градинка в между блоковите пространства. Тези аргументи, обаче, не се отнасят до подс. Дюлгеров, който запазва относително постоянна позиция в рамките на отношенията си със св. Ваclin.

7) Като особено тежък случай следва да се приеме и обстоятелството, че исканият подкуп от 187 500 евро е бил и частично платен - а именно е налице плащане за сумата от 70 000 евро. Тази сума е достатъчно значителна, така че само тя покрива признака "особено големи размери".

Самото искане на подкупа вече е престъпление - без да е необходимо той да е предаден от гражданина и получен от длъжностното лице, което го е поискало. Но ако този подкуп действително е бил получен, това е белег за едно още по-голяма обществена опасност. Това получаване само по себе си не е криминализирано (§149 и сл), ала то има значение при преценка на обществената опасност на деянието по поискване. А именно, ако исканият подкуп е бил даден и реално получен, това е белег за една действителна и несъмнена сериозност на корупционното искане, за проява на завишена обществена опасност свръх онова, което е необходимо за осъществяване на състава на чл. 301 ал.1 пр.1 НК.

С искането на подкупа обществените отношения по законосъобразно функциониране на органите на публичната власт вече са засегнати, доколкото длъжностното лице не се осъществява своите функции по предвидения за това ред - и точно той бездейства, без да предприеме дължимото поведение (каквато е конкретиката на настоящия случай); но с получаване на искания подкуп тези обществени отношения са в още по-голяма степен засегнати, доколкото длъжностното лице вече осъществява своите функции по противозаконен начин - а именно въз основа на получена неправомерна облага. Това разкрива на една особено висока обществена опасност; а ако реално полученият подкуп е в големи размери или особено големи размери, е налице особено тежък случай.

Именно с оглед същественото значение, което има имуществения трансфер на престъпната облага в корупционното правоотношение преди реформата от 2002 г подкупът се е осъществявал не с искане, а с приемането или получаването на наследващия се имотен дар. Понастоящем, когато това искане е самостоятелно инкриминирано, получаването на искания дар може да има значението на отегчаващо отговорността обстоятелство, а в особени и изключителни случаи, като настоящия - и като особено тежък случай.

8) На последно място самият размер на поискания подкуп сам по себе си води до извод, че случаят е особено тежък. Този размер надхвърля пет пъти критерият „особено големи размери”. Това придава една допълнителна, още по-завишена обществена опасност, в сравнение с този критерий – „особено големи размери”, която следва да намери приложение в критерия „особено тежък случай”.

Доводите на защитата, че липсва лична обществена опасност на подс. Петрова и подс. Дюлгеров не са основателни. На първо място спрямо тях е повдигнато обвинение за помагачество – поради което е достатъчно подс. Иванчева да разкрива тази опасност, за да носят и те отговорност за извършеното от нея, ако тези обстоятелства се обхващат от вината им (което в случая е налице). Отделно от това и те самите разкриват такава повишена лична обществена опасност. За подс. Петрова тя произтича от естеството на

помагачеството си, доколкото тя заедно с подс. Иванчева едновременно и съгласувано взизат всички решения, вкл и свързани с инкриминираното деяние; нейната лична обществена опасност е сходна с тази на подс. Петрова. За подс. Дюлгеров тази повишена лична обществена опасност произтича от престъпната упоритост, от многобройните деяния по предаване на изявленията между страните по корупционното правоотношение, по убеждаването им да намерят взаимно изгоден компромис, вкл и уреждането му (например срещата на 13 април в сградата на районната администрация), в убеждаването на св. Ваплин да не се отказва след нервната му реакция същата вечер.

Доводите на адв. Годорова, свързани със заболяването на подс. Дюлгеров и провокирането му, не са основателни. Това заболяване съдът взе предвид като смекчаващо отговорността обстоятелство (§168), но то не е попречило да се прояви специфичната обществена опасност на престъпната упоритост и изобретателност на подс. Дюлгеров; поради които това заболяване не може да доведе до извод, че такава обществена опасност не съществува. По делото се установи, че като провокация може да се прецени, и то с определени уговорки, само изявлението на св. Ваплин за новите обекти (§120 и сл.); за тях бе постановена оправдателна присъда на съвсем друго основание (§116); поради което и приносът на подс. Дюлгеров за това деяние по дефиниция е изключен от преценка на квалифициращите обстоятелства, относими към осъдителната присъда.

Следователно са налице множество фактически обстоятелства, както относими към естеството на деянието, така и към специфичните личностови качества на тримата подсъдени, всяко едно от които поотделно в една драстична степен отличават процесното деяние от други подобни деяния, свързани с искане на подкуп от служител на общинската власт.

Въз основа на тези аргументи съдът прие, че е налице и квалифициращото обстоятелство "особено тежък случай", като са налице множество отделни и самостоятелни обстоятелства, въз основа на които деянието да се квалифицира така.

§100. От субективна страна деянието е извършено виновно и с форма на вината пряк умисъл и с користна цел. Това е така, доколкото подс. Иванчева е съзнавала обективните и субективните елементи на своето деяние, съзнавала е тяхната обществена опасност и е предвиждала настъпването на обществено опасните им последици, като е искала съответното им настъпване. Мотивът ѝ е бил користен - а именно получаване на парична облага, която не ѝ се следва - сумите, поискани като подкуп.

---

§101. Относно деянието на помагачите подс. Петрова и подс. Дюлгеров.

Доколкото деянията им имат общи белези, ще бъдат от правна страна обсъдени заедно.

Общи бележки

Както бе посочено по-горе (§89), при правния анализ на деянието на помагача, не следва да се посочват елементите от фактическия състав на предвидено в закона престъпление; ако помагачът със своите действия го запълва този фактически състав, то тогава би бил извършител на съответното престъпление. Напротив. По дефиниция (чл.20 ал.4 НПК) помагачът подпомага извършителя да извърши деянието по фактическия състав на наказателната норма; а това подпомогане задължително е нещо различно от изпълнителното деяние. Поради което, при правния анализ на установените факти, относими за отговорността на помагача, следва да се посочат онези неговие действия или бездействия, чрез които той е улеснил извършване на престъплението, вкл и субективните му преживявания - а именно за кое деяние е знаел и искал да подпомогне извършителя.

Несъмнено следва да се посочи и онова деяние, което е подпомогнал, но само като допълващ елемент.

Тези действия или бездействия са квалифицирани от законодателя в чл.20 ал.4 НК като "съвети, разяснения, обещание да се даде помощ след деянието, отстраняване на спънки, набавяне на средства или по друг начин". Очевидно е, че изброяването е примерно, като едно и също деяние може да попадне под квалификацията на два различни признака (например обсъждането с извършителя как да извърши деянието и даване на предложения може да се приеме и като "съвети", и като "разяснения", а от гл.т. на тези дадени предложения, ако са били провокирани от съмнения у извършителя, също така и "отстраняване на спънки"). Поради което и няма пречка съдът да посочи различни проявни форми от онези, изписани в диспозитива. Това е така и по аргумент за по-силното основание, доколкото прилагането на закон за същото деяние (така се разбира прилагането на различна алтернатива или различно предложение от един и същи фактически състав) е допустимо и без изменение на обвинението, ако не е налице изменение на фактическата обстановка - чл. 287 ал.1 НПК.

§102. Относно деянието на подс. Петрова

Деянието на подс. Петрова се изразява в помагачество на деянието на подс. Иванчева, като фактическото му проявление са многобройни действия в периода 16.03-17.04.2018 г, насочени към подпомагането ѝ да иска подкупа - като под "искане" се разбира както първоначалното формиране на това решение, но също така и утвърждаването му; тя е помагала подс. Иванчева да поддържа това решение, да намира изход при пречките, възникнали от съпротивата на св. Ваклин (съмненията, които имал и условията, които поставял), включително и при реалното му получаване (по-долу съдът излага аргументи защо приема, че и при получаване на подкупа е налице потвърждаване на първоначалното искане).

Този всеобхватен и мащабен принос на подс. Петрова в престъпното искане на подкуп от страна на подс. Иванчеваа е видим от обстоятелстваната част на обв.акт.

Същевременно съдът е ограничен само до онези твърдения, които намират приложение в диспозитива на обв.акт (§89). От всички тях съдът приема едновременно за доказани и релевантни само твърденията за участие в срещите с другите двама подсъдими, на 16.03. и 11.04.2018 г, при които подс. Петрова подпомогнала подс. Иванчева да постигне съгласие за искането на подкупа, вкл и за размера му (предвид параметрите на обвинението в диспозитива, може да бъде призната за виновна и осъдена само за подпомагане за искане на размера на подкупа).

Тези две срещи са посочени в §19 и §29 по-горе.

По настоящето дело, от фактическа страна се установи, че подс. Петрова при двете срещи от 16 март и 11 април е взела активно участие в обсъждане на положението на св.Ваклин, във формиране на решението у подс. Иванчева да поиска подкупа, вкл и в определен размер (на първата среща), а така и да продължи да поддържа искането за подкупа, но вече в намален размер (на втората среща). Нейният принос се заключава във формирането и поддържането на решението да се иска подкупа. Тя е била изключително близка приятелка с подс. Иванчева, като те двете фактически общо са взимали решенията, относими към район Младост. Това се отнася и до случая на св. Ваклин, като те двете заедно, при взаимно обсъждане и преценка на ситуацията, са взели решението да поискат одкупа.

§103. Относно срещата на 16 март 2018 г.

Поради това и на 16 март 2018 г, със своето участие в разговора, повдигнат от подс. Дюлгеров (който е ходотайствал за придвижване на преписката на св. Ваклин), тя е спомогнала и улеснила подс. Иванчева да вземе своето корупционно решение. В случая е

без значение коя от двете първа първа е решила да се иска подкуп от св. Ваклин - важно е, че след като това тази възможност е била изказана (било от едната, било от другата подсъдима), подс. Петрова е я подкрепила, като със своите изказвания е спомогнала да се затвърди решението у подс. Иванчева да бъде отправено такова искане.

Нещо повече, евентуалното им общо едновременно взимане на решение да се поиска подкуп, или дори ако първото предложение за такова искане принадлежи на подс. Петрова, това не би довело до извод, че е налице съизвършителство или подбудителство, поради което и обвинението за помагачество да се окаже недоказано или дори опровергано.

Следва ясно да бъде посочено, че съдът не може да коментира съизвършителство или подбудителство от страна на подс. Петрова - такова обвинение не е повдигнато. Напротив, следва да се прецени дали извършеното от нея представлява помагачество.

От тази гл.т. активното ѝ участие при взимане на решение от страна подс. Иванчева да поиска подкупа, представлява засилена форма на улесняване на корупционното искане от подс. Иванчева. Това е така, защото е несъмнено, че под влияние на подс. Петрова самата подс. Иванчева е направила, респективно затвърдила достигнатото от нея самата свое корупционно искане - а само нейното корупционно искане е инкриминирано. Съвместното извършване на определено действие е много по-мотивиращо и улесняващо за участника в това действие, отколкото ако другото лице не взема участие, а стои отстрана и само дава съвети или разяснения. Поради това липсата на съответно обвинение за съизвършителство не е пречка на съда да установи реалното съдържание на фактическите действия на подс. Петрова, като също така прецени дали тези нейни фактически действия не попадат под фактическия състав на помагачеството - каквото е повдигнатото ѝ обвинение.

§104. Относно срещата на 11 април 2018 г

Изложеното по-горе се отнася и до срещата от 11 април, когато отново е била обсъждана темата за подкуп, който подс. Иванчева е искала от св. Ваклин, вече в светлината на разкритите от него сведения, че той имал допълнителни инвестиционни намерения за бъдещ строеж, отново на територията на район Младост. Подсъдимите са разисквали тази нова информация от гл.т. на корупционните им намерения, като конкретно подс. Петрова взела заедно с подс. Иванчева и така подкрепила решението ѝ да намали размера на искания подкуп от 20 на 15 евро на кв.м. Това ѝ деяние, освен че се отнася до намаляване на този размер, също така се отнася и до потвърждаване на престъпното решение на подс. Иванчева да го иска. Т.е. деянието на подс. Петрова, по обсъждане на новите сведения и по окуражаване на подс. Иванчева да поднови искането си за подкуп, е такова по улесняване на продължаване и потвърждаване на корупционното искане.

---

§105. Поради това подбудителството на подс. Петрова се заключава в това, че тя е участвала в двете срещи на 16 март и 11 април и е изразила такива становища, че чрез тях е подпомогнала формирането и утвърждаване на престъпното решение на подс. Иванчева да поиска подкуп от св. Ваклин.

В случая подс. Петрова, като е участвала в двете обсъждания на 16 март и 11 април с подс. Иванчева и подс. Дюлгеров, е създала необходимите условия за безпрепятствено възникване и утвърждаване на решението на подс. Иванчева, като кмет на района, да поиска подкупа (за първата среща), респективно да преповтори това искане, но вече с намален размер на корупционния дар (за втората среща). По този начин тя е я улеснила да отправи своите корупционни искания - като те са достигнали до знанието на св. Ваклин в последващ момент, при срещите му с подс. Дюлгеров - на 19 март за първото искане, респективно 12 и 13 април за второто искане.

Следователно този вид съдействие, който тя е оказала - а именно участие в тези две срещи, като под "участие" следва да се разбира и обсъждане, разискване, подпомагане за взимане и потвърждаване на решение - по своето естество е "улесняване" извършване на престъплението от страна на подс. Иванчева - а именно "улесняване" тя да направи своето конкретно корупционно изявление.

От правна страна този вид улесняване би могъл да се квалифицира като извършено "чрез съвети, разяснения", съобразно законовата дефиниция. Доколкото обаче, конкретният принос на подс. Петрова се изразява в едно цялостно и мащабно въздействие върху престъпното намерение на подс. Иванчева, тези законови понятия изглеждат твърде слаби, за да опишат помагачеството ѝ. Поради което съдът прие, че следва да се възползва от възможността в чл. 20 ал.4 пр. последно НК: "по друг начин", като възприеме предложената от СпПр квалификация - "чрез фактически действия". Тези фактически действия е именно казаното от нея при тези две срещи, които са спомогнали подс. Иванчева да вземе съответното корупционно решение при първата среща и zda го потвърди при втората среща.

§106. От субективна страна деянието е извършено виновно и с форма на вината пряк умисъл и с користна цел. Това е така, доколкото подс. Петрова е съзнавала обективните и субективните елементи на своето деяние по подпомагане на подс. Иванчева, като е съзнавала и съответните елементи на нейното изпълнителско деяние; съзнавала е тяхната обществена опасност и е предвиждала настъпването на обществено опасните им последици, като е искала съответното им настъпване. Мотивът ѝ е бил користен - а именно получаване на парична облага, която не се следва - сумите, поискани като подкуп.

§107. Относно деянието на подс. Дюлгеров

Деянието на подс. Дюлгеров също така е помагаческо по своето естество, улесняващо осъществяване на корупционното изявление на подс. Иванчева в два аспекта - съобщаване на нейните корупционни искания на св. Ваклин, но също така и подпомагане на подс. Иванчева при потвърждаване на вече взетото корупционно решение, при промени във фактическите обстоятелства относно инвестиционните намерения на св. Ваклин. Тези два аспекта са квалифицирани от СпПр като отстраняване на спънки и фактически действия. Тази квалификация е споделена от съда.

§108. Относно отстраняването на спънки.

Изпълнителното деяние по чл. 301 НК не е формиране или утвърждаване на корупционно намерение, а отправяне на конкретно корупционно искане, като то е довършено с узнаването от адресата на това искане за съдържанието му. Подс. Иванчева е спазвала конспиративност, като не е желала сама да направи съответното корупционно искане спрямо св. Ваклин. Поради което и без помощта на подс. Дюлгеров, който да предаде нейното корупционно искане, тя не би могла да извърши деянието. По този начин, като предаващ изявленията на подс. Иванчева на св. Ваклин, подс. Дюлгеров е отстранил тази спънка за осъществяване на корупционното деяние.

Отделно от това подс. Дюлгеров, при проведените разговори със св. Ваклин (по телефона или при лични срещи), не само му е предавал исканията на подс. Иванчева, но също така ги е представял по определен начин, благоприятстващ осъществяване на общата за тримата подсъдими користна цел. По този начин, чрез тези срещи и разговори със св. Ваклин, подс. Дюлгеров е подпомагал подс. Иванчева при отправяне на корупционното ѝ искане. Доколкото фактическият състав на чл. 301 НК се заключава в отправяне на искане за подкуп, като субективната нагласа на адресата на това искане (а именно степента му на готовност да го плати) не е част от този фактически състав, следва да се коментира само първото проявление на този вид помагачество на подс. Дюлгеров. Усилията на подс. Дюлгеров и да убеди св. Ваклин да плати този подкуп (а не само да доведе до знанието му

корупционното изявление на подс. Иванчева) имат значение като оттегчаващи отговорността обстоятелства – за него лично, а ако са съзнавани от извършителя, и за нея (по настоящето дело това е така – подс. Дюлгеров многократно уведомява подс. Иванчева какви усилия прави да убеждава св. Ваклин).

И по-конкретно подс. Дюлгеров е участвал в двете срещи с подсъдимите Иванчева и Петрова на 16 март и 11 април 2018 г, на които подс. Иванчева е формирала и потвърдила корупционното си намерение, като съответно е формулирала първоначалното и последващото корупционно искане. Той е възприел тези ясно формулирани искания; възприел и се е съгласил с поставената му от подс. Иванчева задача да предаде тези искания на св. Ваклин. На последно място действително ги е предал, в последващите им разговори с него. Независимо че буквално във всеки един разговор той е засягал темата за искания подкуп от подс. Иванчева (с използването на повече или по-малко кодирани думи и изрази), като по този начин е предавал корупционните ѝ искания, предвид избора на СпПр да инкриминира само част от тези изявления, следва да се обсъдят тези три разговора.

Първият е от 19 март 2018 г, като е проведен от подс. Дюлгеров със св. Ваклин в кафетерия Еспресо; тогава той е предал първоначалното корупционно искане на подс. Иванчева от 16 март.

Вторият е от 12 април 2018 г, телефонен разговор, при който му е предал потвърдаване на корупционното искане, в резултат на изявленията на подс. Иванчева при тяхната среща от 11 април.

Третият е от 13 април 2018 г, лична среща в Ринг мол, като отново - вече значително по-подробно - е предал на св. Ваклин потвърждаване на корупционното изявление на подс. Иванчева от 11 април.

Несъмнено е, че при тези три разговора - особено последният - а също така и във всички останали разговори, подс. Дюлгеров е обсъждал многобройни аспекти от цялостното развитие на корупционното правоотношение, насочено към предаване от св. Ваклин и получаване от подс. Дюлгеров (действащ от името на останалите две подсъдими) на искания подкуп. Всички тези обсъждани обстоятелства са извън изпълнителното деяние - което е само искане на подкупа. Те имат значение да изяснят реалното съдържание на конкретните изявления по това искане, както и с оглед индивидуализиране на наказателната отговорност.

§109. Относно фактическите действия.

Това негово помагачество се заключава в участието в срещата между тримата подсъдими на 11 април 2018 г, където била разисквана новата информация, изложена от св. Ваклин - а именно бъдещите му инвестиционни намерения, относно нов и различен строителен обект. В рамките на тази среща било потвърдено искането на подс. Иванчева за подкуп, но то било също така и изменено, с намаляване на размера на исканата сума (от четвърт милион на 187 500 евро), с оглед бъдещите корупционно отношения във връзка с новите имоти.

Приносът на подс. Дюлгеров в случая е идентичен с приноса на подс. Петрова - участвал е в обсъждане на новите обстоятелства и със своите изказвания е подпомогнал утвърждането и новото потвърждаване на корупционното искане от страна на подс. Иванчева.

Относно този вид помагачество важи изложеното по-горе за подс. Петрова.

§110. От субективна страна деянието на подс. Дюлгеров също така е извършено виновно и с форма на вината пряк умисъл и с користна цел. Това е така, доколкото подс. Дюлгеров е съзнавал обективните и субективните елементи на своето деяние по подпомагане на подс. Иванчева, като е съзнавал и съответните елементи на нейното изпълнителско деяние; съзнавал е тяхната обществена опасност и е предвиждал

настъпването на обществено опасните им последици, като е искал съответното им настъпване. Мотивът му е бил користен - а именно получаване на парична облага, която не се следва - част от сумите, поискани като подкуп, с оглед уговарката си с подс. Иванчева да получи 20% от нея и с оглед очакванията си да получи нови 20% от св. Ваклин.

Относно оправдателните диспозитиви

§111. Относно подпомагането от страна на подс. Дюлгеров

Съдът прие, че подс. Дюлгеров е участвал в срещата на 16 март 2018 г, като на нея е ходотайствал за преписката на св. Ваклин; на тази среща подс. Иванчева и подс. Петрова са взели решение да поискат подкуп; подс. Дюлгеров не е взимал такова решение - напротив, неговият принос е само да съобщи това решение на св. Ваклин.

Поради което и съдът го оправда относно обвинението, че като е участвал в тази среща, той да е подпомогнал подс. Иванчева да направи своето корупционно искане. Несъмнено е, че неговият принос в нейното корупционно решение е съществен - доколкото ѝ е дал необходимата информация (че св. Ваклин е в затруднено положение), необходимия повод (че св. Ваклин се опитва да влезе във връзка с нея) и необходимото средство (готовността на самият подс. Дюлгеров да препредава изявленията помежду им) за да направи своето корупционно искане. Но по делото не се установи подс. Дюлгеров, подобно на подс.Петрова, чрез своите изявления да подпомага подс. Иванчева в нейното корупционно решение и формулиране на съответното корупционно искане. Обратното - установи се, че той е изразявал неодобрение към това искане, поне относно прекомерния му размер.

Следователно той трябва да се оправдае по обвинението, че е подпомогнал подс. Иванчева в участието си в тази първа среща на 16 март 2018 г. За контраст следва да се посочи срещата от 11 април 2018 г, където неговото изявление по затвърждаване на корупционното искане, вече в намален размер, е несъмнена; само на тази втора среща той е подпомогнал подс. Иванчева.

Подс. Дюлгеров бе оправдан и по обвинението, че при проведените срещи със св. Ваклин го е уведомил не само за корупционното искане на подс. Иванчева (че иска подкуп, в определен размер, за да изпълни служебното си задължение), но също така и че го е уведомил за условията на неговото получаване, както и за предаване на първата вноска от 70 000 евро. Тези фактически обстоятелства действително са настъпили. Но те не са били предмет на общо съгласие между тримата подсъдени на проведените от тях срещи - напротив, този въпрос е бил решаван самостоятелно от подс. Дюлгеров; също така те не са съставомерни. Чл. 301 ал.1 пр.1 НК визира само искането на подкупа. Не е необходимо да се прави изявление за условия за неговото получаване, за да стане деянието съставомерно. Не е необходимо и самото получаване, вкл и получаване на първата вноска. Т.е. тези обстоятелства са несъставомерни. Несъмнено е, че подс. Дюлгеров с тези си изявления е подпомогнал постигането на поставената користна цел от подс. Иванчева; поради това те може да имат значение само за индивидуализиране на отговорността.

§112. За подс. Дюлгеров СпПр твърди, че изпълнителното му деяние по помагачество се заключава в това, че при проведените срещи със св. Ваклин на 19 март и 13 април 2018 г, както и в проведения телефонен разговор (в обв. акт не е посочена датата; съдът установи, че това е 12 април 2018 г), той му съобщил постигнатото съответно на 16 март и 11 април 2018 г съгласие. Има се предвид тяхното общо съгласие на тримата подсъдени да искат подкуп.

Съдът установи на първо място, че на първата среща от 16 март 2018 г подс. Дюлгеров не е участвал във взимане на корупционното решение; участвал е само във втората, от 11 април 2018 г. На второ място на него му е било възложено от подс. Иванчева да съобщи на св. Ваклин не какво е било тяхното общо (на тях тримата) съгласие - а какво е било нейното собствено корупционно искане, отправено в качеството ѝ на кмет на район Младост. Именно това е и направил подс. Дюлгеров, като е съобщил, че това искане е направено от подс. Иванчева, заедно с подс. Петрова.

Следва да се отчете и връзката между изпълнителното деяние на подс. Иванчева по искане на подкупа и помагачеството на подс. Дюлгеров по предаване на нейното изявление на св. Ваклин. Т.е. неизбежно и двамата следва да бъдат осъдени за едно и също изявление - подс. Иванчева за това, че го е направила, а подс. Дюлгеров за това, че го е предал на св. Ваклин - като по този начин това изявление е достигнало до адресата си. Не може да бъде осъден за помагачество, като е предал общото постигнато съгласие (както твърди СпПр) – т.е. че е предал на св. Ваклин съгласието, постигнато от тримата подсъдими. Предаването на своето собствено съгласие и това на подс. Петрова няма отношение към корупционното искане на подс. Иванчева; само за нея се твърди, че е направила такова искане (т.е. само тя е извършител); поради което и предаване само на нейното изявление е помагачество.

Поради което съдът призна подс. Дюлгеров за виновен само за част от направените обвинителни твърдения в диспозитива – а именно се твърди, че той е подпомогнал подс. Иванчева, като е съобщил на св. Ваклин постигнатото от тях тримата съгласие; напротив - подпомогнал е я, като му е съобщил само нейното собствено изявление - и то относно размера на искания подкуп (първоначалния размер от 250 000 евро от 16 март, като изявлението е предадено на 19 март, както и потвърждаване на това искане, съпроводено с намаляване на размера на подкупа от 11 април, предадени с телефонния разговор от 12 април и много по-подробно при срещата на 13 април 2018 г).

За това не е налице формална пречка, доколкото общото съгласие на тримата подсъдими означава съвпадащите им изявления на тях тримата, като отпадат изявлението на подс. Петрова и подс. Дюлгеров и остава само изявлението на подс. Иванчева. Т.е. не е налице съществено изменение на обстоятелстваната част на обвинението.

§113. Относно подпомагането на подс. Петрова

Спрямо подс. Петрова е повдигнато обвинение, че нейното помагачество се изразява в четири отделни деяния.

Първото е проверка на собствеността на недвижимите имоти на "Ваклин груп" ООД - нови УПИ III-1381, УПИ VIII-1381, кв.40, местност ЖГ Младост 4 - Камбаните. По делото се установи, че тази проверка е била извършена от св. Русев, по молба на подс. Иванчева (§14.3). Поради което и подс. Петрова бе оправдана по това обвинение.

Второто е проверка на собствеността на недвижимите имоти на "Ваклин груп - Камбаните" ЕООД - а именно УПИ I-44,263,266,351,376, кв. 38 и УПИ II-267, 352, кв. 37 местност ЖГ Младост 4 - Камбаните, както и предвиденото в тях застрояване. По делото е установено, че тя е получила чрез СМС от подс. Дюлгеров данните за тези УПИ, както и че е извършила - сама или чрез друго - съответна проверка (§30); установено е че тази проверка е пряко свързана с бъдещите възможности да се поиска допълнителен подкуп, относно административното обслужване на стопанските инициативи, свързани с тези УПИ. Поради което деянието от фактическа страна е извършено. При все това, доколкото това деяние е насочено да подпомогне деяние на подс. Иванчева, което само по себе си представлява само приготвяне за искане на подкуп, което не е наказуемо (§116), тя не може да носи наказателна отговорност за него. Поради което съдът я оправда по това обвинение.

Третото е провеждане на срещи с подс. Иванчева и подс. Дюлгеров, с които постигнала съгласие по определени въпроси. Единствено относно постигнатото решение с подс. Иванчева да иска подкупа на 16 март, респективно решението да потвърди това искане на 11 април (под формата на конкретно изявление за размера на искания наследващ се дар) съдът постанови осъдителен диспозитив. Относно останалите твърдени от СпПр предмети на обсъждане и взимане на решение, съдът установи, че те не са се осъществили. А именно съгласието за искането на подкупа, вкл и за размера му (както е формулирано от СпПр) е взето само от двете подсъдими, но не и от подс. Дюлгеров (срещата на 16 март 2018 г). По този аспект на обвинението бе постановена оправдателна присъда. Също така при тези срещи не е било обсъждано от тях тримата условията за получаването на подкупа, като по-конкретно не е било взимано решение подс. Дюлгеров да проведе на определени дати определени разговори по телефона със св. Ваклин, респективно да се срещне с него на определени дати в определени заведения, с цел да съобщи корупционното искане на подс. Иванчева; по тези въпроси подс. Дюлгеров е имал свобода на преценка. Отново по тези аспекти на обвинението бе постановена оправдателна присъда.

Четвъртото е за деянието от 17 април 2018 г, по уговаряне в телефонни разговори с подс. Дюлгеров на мястото и времето за предаване на парите. Съдът установи, че е имало само един телефонен разговор - като тя е отговорила на обаждането на подс. Дюлгеров; предмет на този разговор е мястото и времето на срещата между тримата подсъдими - а не предаване на парите - обратното - конкретните условия за това предаване са уточнени именно при тази среща. Т.е. този телефонен разговор няма за предмет мястото и времето на предаване на парите, а е по-косвено свързан с този проблем; той е създал предпоставки за последващото уточняване на това предаване на парите. От тази гл.т. чрез този телефонен разговор тя действително, макар и косвено, е подпомогнала подс. Иванчева да получи сумата от 70 000 евро, макар и подпомагането ѝ да има значително по-малък интензитет от твърдения от СпПр. При все това и за това си деяние не може да носи отговорност - доколкото самият факт на фактически получаване на парите, коментирано по-долу – (§149-161) не е инкриминиран от законодателя.

Поради което подс. Петрова бе оправдана за това да е провеждала повече от един телефонен разговор; за това, че в този единствен телефонен разговор да се е уговорила с подс. Дюлгеров за мястото и времето на предаване на парите; както и за това, че като е подпомогнала подс. Иванчева да получи парите, да я подпомогнала да осъществи онова престъпление, което е твърдяно от СпПр.

§114. Относно времеизвършване на инкриминираното деяние

Съобразно твърденията в обв. акт, времеизвършване на трите самостоятелни деяния от тримата подсъдими съвпадат - а именно в периода 16-19 март, 11-13 април и 17 април 2018 г.

Съдът установи, че деянието на извършителя подс. Иванчева се изразява в отправяне на определено изявление спрямо св. Ваклин по искане на подкуп. Това изявление, ако бъде направено от нея самата, ще бъде осъществено в момента, в който достигне до знанието на св. Ваклин (т.е. в момента на гласното му изразяване в негово присъствие). Предходните действия по създаване на предпоставки за такова изявление (например устно формулиране на точното словесно съдържание, когато е сама) не са изпълнително деяние - а са подготовката за него.

В конкретния случай не се твърди и не се установи подс. Иванчева да е направила пряко пред св. Ваклин такова корупционно изявление. Напротив - твърди се от СпПр и се установи от съда, че тя е направила такова изявление чрез посредничеството на подс. Дюлгеров. А именно след като на срещата им на 16 март 2018 г той ги е уведомил за отчаяното положение на св. Ваклин, тя и подс. Петрова са взели решение да му поискат

подкуп, както и са възложили на подс. Дюлгеров да му предаде параметрите на този подкуп. Доколкото подс. Иванчева е имала съответното длъжностно качество, нейното деяние е изпълнителско по чл.301 НК – а именно искане на наследващ се дар. Деянието на подс. Петрова е помагаческо, доколкото чрез него - общо обсъждане и общо постигане на съгласие за искане на подкуп - тя е създала необходимите предпоставки и подс. Иванчева да достигне до решение за искане на подкуп. Деянието на подс. Дюлгеров е помагаческо, доколкото той е предал на св. Ваклин изявлението на подс. Иванчева.

Следователно самото корупционно искане е предадено от подс. Дюлгеров, който три дни по-късно предава волята на подс. Иванчева на св. Ваклин.

Следователно самото изпълнителско деяние е осъществено не в момента, в който е взето решението да се поиска подкупа (16 март), а в момента, в който това нейно изявление е достигнало до знанието на св. Ваклин (19 март). Това е станало чрез подс. Дюлгеров - който е посредничил между нея и св. Ваклин, като му е предавал нейната воля.

Следователно нейното изявление по искане на подкуп е направено не от нея самата пряко, на съответните срещи на 16 март и 11 април, а косвено, чрез изявлението на подс. Дюлгеров, който е възпроивеждал това изявление пред св. Ваклин при неговите разговори на 19 март, 12 и 13 април 2018 г.

Следва ясно да се посочи – конкретното устно изявление по искане на подкуп е направено от подс. Иванчева на 16 март и 11 април; към този момент то не е било станало достояние на св. Ваклин – поради което и изпълнителното деяние не е било довършено; едва след като подс. Дюлгеров е предал корупционната воля на св. Ваклин и последният е я възприел – а именно на датите 19 март, 12 и 13 април – едва тогава корупционното изявление на подс. Иванчева е достигнала до своя адресат; в този момент деянието ѝ е довършено.

Предвид установените от СпПр времеви предели на инкриминираната дейност, може да се вземат предвид само следните разговори: първият е на 19 март, когато подс. Дюлгеров е предал първоначалното искане за подкуп; второто е на 12 април, когато е предал измененото искане за подкуп; третото е от 13 април, когато то е било потвърдено.

Респективно подс. Иванчева бе оправдана за останалите периоди от време, посочени в обв.акт. Тя бе оправдава вкл и за датите 16 март и 11 април; несъмнено конкретните изявление тя ги е направила на тези дати; но от значение е кога деянието е довършено; а то е довършено в момента, в който изявлението ѝ е достигнало до адресата си – св. Ваклин¹⁴⁴.

Относно помагачите. По делото се установи, че единственият принос на подс. Петрова (за който са налице формалните процесуални предпоставки да бъде ангажирана наказателната ѝ отговорност), се заключава в участието в срещите на 16 март и 11 април 2018 г, при които са обсъждани корупционните отношения със св. Ваклин и е взето решение за искане на подкупа, респективно за поддържане на това искане, при едновременното разширяване на предмета на корупционното правоотношение, увеличаване на общият размер на наследващия се дар, но и намаляването му по единица

---

¹⁴⁴ Преди довършването на деянието е налице опит. А деянието по опита се поглъща от постигане на целения престъпен резултат. Поради което, ако едно лице няколко поредни дни се опитва да извърши дадено престъпление (например пробва различни комбинации на банков сейф, за да отнеме паричната сума в него), ще носи отговорност за деяние, разположено различно във времето, в зависимост дали е успял или не. Ако е заловен преди да отвори сейфа, ще бъде осъден за опит за кражба, продължила целия период от време; но ако успее да отвори сейфа и да вземе парите – ще бъде осъден за кражба – която е осъществена в последния ден на усилията му.

застроена площ. Поради което тя бе оправдана за останалите периоди от време, посочени в обв. акт¹⁴⁵.

Респективно приносът на подс. Дюлгеров се заключава в участие в срещата на 11 април между тримата подсъдими и предаване на постигнатото съгласие на св. Ваклин (на тази среща и на предходната, от 16 март) - по телефона и чрез лични срещи; това е станало в периодите, посочени от СпПр (19 март, 12 и 13 април).

При все това, доколкото СпПр претендира търсене на наказателна отговорност за 17 април 2018 г само относно приемане на подкупа (т.е. реалното получаване на преди това поискания наследващ се дар), но не и за поддържане на корупционното искане, както и предвид становището на съда, че не е възможно да се ангажира едновременно наказателната отговорност за искане и за приемане на подкуп (§149-161), то е налице процесуална пречка да бъде осъден по подпомагане на подс. Иванчева да иска подкупа на 17 април (както е налице и такава пречка самата подс. Иванчева да бъде осъдена за продължаваното искане на подкуп и на 17 април). Поради което той бе оправдан деянието му да продължава и на тази дата.

§115. Относно субектите и съдържанието на съгласието при проведените срещи между подсъдимите

В диспозитива на обв. акт се посочва, че на организиранияте срещи между тримата подсъдими, за които се търси наказателна отговорност, на 16 март и 11 април 2018 г, те тримата взели общо решение - а именно постигнали съгласие за размера на подкупа (срещата на 16 март 2018 г), за неговото увеличение (срещата на 11 април 2018 г), а също така, и на двете срещи, постигнали съгласие за условията за получаването му - вкл и това съгласие се отнася до провеждане на телефонни разговори между подс. Дюлгеров и св. Ваклин, уговаряне на срещи между тях, както и провеждането на такива срещи, респективно на 16 март 2018 г в Кафетерия Еспресо в гр. София, бул. Княгиня Мария Луиза 19-11, както и на 11 април 2018 г в Ринг Мол, гр. София, кв. Симеоново, Околовръстен път 214.

Съдът приема, че действително тези срещи са се състояли, като действително на тях се е обсъждал въпросът за подкупа, предмет на делото - а именно на 16 март 2018 г двете подсъдими взели решения да поискат подкуп (с уточнение на определен алтернативен размер - между 3 или 5 % от РЗП или 20 евро на кв.м. от РЗП - и посочване на действието по служба, което подс. Иванчева ще предприеме в замяна), а на 11 април 2018 г също така те тримата, въз основа на новата информация, изложена им от подс. Дюлгеров - а именно бъдещите инвестиционни намерения на св. Ваклин, взели решение за промяна на параметрите на този подкуп - а именно той е едновременно намален (като искана сума за единица кв.м. - а именно от 20 евро на кв.м. на 15 евро на кв.м. за първия обект и по 10 евро на кв.м. за бъдещия проект) и увеличен (като обща съвкупна искана сума - а именно от приблизително четвърт милион на приблизително половин милион евро).

Т.е. съдът приема, че действително подс. Дюлгеров е взел участие в тези срещи, вкл и в обсъжданията - но също така приема, че в първата от тези срещи, тази на 16 март 2018 г, самото корупционно решение е било взето само от подс. Иванчева и подс. Петрова, но не и от него самия. Напротив - той е бил само посредник, като е предавал информация между двете страни в корупционното правоотношение - подс. Иванчева и подс. Петрова като носители на властнически правомощия и поставящи изисквания за получаване на подкупа и св. Ваклин, като частен субект, търсещ предприемането на определени

---

¹⁴⁵ Така се оказва, че тя е осъдена за деяния, осъществени на различни дати от изпълнителското деяние на подс. Иванчева. Това е нормално, доколкото помагаческото и изпълнителското деяние са различни по естеството си и може да се осъществят и на различни дати - §89.

административни действия от страна на администрацията на район Младост, Столична община. Ролята на подс. Дюлгеров е била само на свързващо звено, предаващо изявленията помежду им. Несъмнено тази роля е включвала и предаване на допълнителна информация - като вид отношение, нагласа, степен на готовност св. Ваклин да има поведението, искано от подс. Иванчева и подс. Петрова. Но при все това не може да се приеме, че той самият е участвал във взимането на решението от 16 март 2018 г. Неговият глас е бил само консултативен, а не решаващ.

Само за втората среща се установи, че и тримата подсъдими са постигнали съгласие за размера на наследващия се дар, като също така подс. Дюлгеров допълнително е подпомогнал подс. Иванчева с предаване на това съгласие на св. Ваклин през следващите два дни.

Поради тези мотиви съдът постанови оправдателни диспозитиви и за тримата подсъдими относно наведените твърдения, че подс. Дюлгеров е участвал не само в провеждането на срещите, но също така и във взимане на решенията по определяне на размера на подкупа на 16 март и неговото последващо увеличение на 11 април 2018 г.¹⁴⁶.

От друга страна, съдът приема, че на тези срещи, между тримата подсъдими, не се е взело общо решение относно определени аспекти на условията на получаване / предаване на подкупа - а именно не е взето решение подс. Дюлгеров да провежда телефонни разговори със св. Ваклин и да организира двете срещи на 16 март и 11 април 2018 г. Напротив - този въпрос е бил оставен в оперативна самостоятелност на подс. Дюлгеров, който е бил напълно свободен да прецени кога и как да влезе във връзка със св. Ваклин, какъв разговор да проведе, къде и кога да се срещне с него. Тези въпроси поначало не са били обсъждани между него и двете подсъдими.

Поради това и съдът постанови оправдателен диспозитив относно обвинението, че тези условия за получаване на подкупа са били взети със съгласието на подс. Иванчева и подс. Петрова.

На последно място съдът постанови и оправдателен диспозитив относно твърдението в диспозитива, че изпълнителното деяние на подс. Иванчева се изразявало и в постигане на съгласие при срещите ѝ на 16 март и 11 април 2018 г. Такова съгласие между нея и подс. Петрова несъмнено е било достигнато - но то е било част от взимане на решение да поиска подкупа и поради това по своето естество е приготвление за корупционното изявление, а не самото корупционно изявление.

§116. Относно обвинението за новите обекти.

По делото несъмнено е установено, че корупционното отношение е било разширено, по инициатива на св. Ваклин. А именно първоначално то е обхващало само администрирането на преписката по обявяване на Заповед № РА-50-390/14.06.2017 г на главния архитект на СО, а след това, след като той е уведомил подс. Иванчева и подс. Петрова (чрез подс. Дюлгеров) за своите бъдещи инвестиционно намерения, то е обхванало и бъдещите благоприятни за св. Ваклин административни действия относно административното обслужване по бъдещия строеж на новите УПИ - У УПИ I-44, 263, 266, 351, 376, кв. 38, местност ЖГ "Камбаните - Младост 4" и УПИ II-267, 352, кв. 37 местност ЖГ "Камбаните - Младост 4", собственост на "Ваклин груп Камбаните" ЕООД.

---

¹⁴⁶ Трябва да се направи уточнение. Относно срещата на 11 април 2018 г подс. Дюлгеров е признат за виновен, че е постигнал съгласие с другите подсъдими за размера на наследващия се дар, но е признат за невинен, че на същата среща е постигнал съгласие с тях за увеличението му. Възможно е да се приеме, че е налице противоречие в диспозитива. Всъщност той е осъден за подпомогане на определенето на размера от 187 500 евро и оправдан за увеличаване на размера на подкупа до 500 000 евро, доколкото самото увеличение на корупционната претенция е несъставомерно - §116.

Тази част на обвинението е оспорена от адв. Ганчева, която посочва, че в този период не е имало преписки относно втората група имоти на св. Ваклин – тези с именно УПИ I - 44, 263, 266, 351, 376 от кв. 38 в местността ЖГ „Камбаните – Младост 4” и УПИ II – 267, 352 от кв. 37 в местността „Младост 4 – Камбаните; счита, че не е било възможно да се извърши длъжностно престъпление относно тези нови имоти, доколкото не е следвало да се извършват действие по служба с тях – тъй като самата общинска администрация не е била сезирана; следователно подсъдимите не са могли да извършат действия по служба относно тези имоти. Цитира и реплика на св. Ваклин, че не е имало точна дата за даване на пари за втория проект. Подробно аргументира тезата си. Иска подс. Петрова следва да бъде оправдана по това обвинение.

Съдът напълно споделя тези аргументи. Несъмнено задължителен елемент от фактическия състав на корупционното деяние е „за да извърши ... действие по служба“. Има се предвид конкретно действие, което е предоставено на пълномощията на длъжностното лице. Няма пречка това действие да е в миналото „загдето е извършило или не е извършило такова действие“, но ако се отнася за бъдещето, възникват множество основателни въпроси, поставени от адв. Ганчева.

Съобразно становището на настоящия състав, е възможно корупционно деяние относно бъдещо служебно действие. Би следвало законовата формулировка „за да извърши...действие по служба“, доколкото е в инфинитивна форма, да се разбира не само относно настоящо, но и относно бъдещо действие. Така в ежедневната реч подобен изказ би могъл да означава не само настоящо, но и едно бъдещо действие, обичайно близко бъдещо действие.

Но като задължително условие следва да се постави това действие да е ясно индивидуализирано в съзнанието на дееца – а именно деецът съзнава към кой момент от бъдещето ще възникне неговото правомощие да извърши определено служебно действие, както и какво точно ще бъде това действие. Тази индивидуализация следва да бъде ако не идентична, то поне сходна с индивидуализацията на текущото, настоящо или минало, вече извършено служебно действие. Следва да са налице и достатъчно конкретни обстоятелства, които да правят това бъдещо служебно действие за много вероятно или дори неизбежно.

Липсата на такава ясна и конкретна индивидуализация на това бъдещо действие води до извода, че корупционното изявление, макар и несъмнено противоправно, не отговаря на изискванията на чл. 301 НК.

Такъв е и настоящият случай. Действително, както посочва адв. Ганчева, служебното действие относно втората група имоти на св. Ваклин е не само бъдещо, но и напълно неясно. То е до такава степен неясно, че дори и СпПр не го е индивидуализирала в обв.акт. Видно от доказателствата по делото, тези бъдещи благоприятни за св. Ваклин не са били обсъждани от подсъдимите в тяхната конкретика.

Поради което доводите на адв. Ганчева, които съдът подкрепя изцяло, са основание за постановяване на оправдателна присъда относно тази част на обвинението.

Тези аргументи може да бъдат разширени. По делото не се установи това корупционно отношение да е имало една и съща степен на развитие относно двата различни вида служебни действия, които подс. Иванчева е следвало да извърши.

Налице е пълно развитие относно служебните действия по администриране на преписката по обявяване на № РА-50-390/14.06.2017 г на главния архитект на СО - като съвсем ясно е било дефинирано от подс. Иванчева и подс. Петрова, че за да се осигури придвижването на тази преписка, т.е. да се осигури нейното надлежно администриране от подс. Иванчева, е необходимо да се заплати определен подкуп. Тези условия са били определени на срещата между подсъдимите на 16 март и официално обявени от подс.

Дюлгеров на св. Ваклин на 19 март. Т.е. още към 19 март 2018 г е имало пълна яснота относно поставените условия, като в последващите контакти между подсъдимите и св. Ваклин тези условия само допълнително са били потвърдени и уточнени, като в обещаното служебно съдействие се е включило и законосъобразните административни действия по различните етапи на строителството, както и договорката сумата да се плати на три части.

Обратното - корупционното отношение спрямо новите инвестиционни намерения на св. Ваклин, относно застрояването на УПИ I-44, 263, 266, 351, 376, кв. 38, местност ЖГ "Камбаните - Младост 4" и УПИ II-267, 352, кв. 37 местност ЖГ "Камбаните - Младост 4", собственост на "Ваклин груп Камбаните" ЕООД, са останали само на фазата на намерения. И по-конкретно св. Ваклин е уведомял подсъдимите за тези си строителни намерения, като им е изпратил (чрез посредничеството на подс. Дюлгеров) данните на конкретните УПИ; така подс. Петрова е можела да провери предвиденото в тях застрояване и поне приблизително да прецени каква би била разгърнатата застроена площ; респективно двете подсъдими са можели да преценят какъв размер подкуп биха могли да очакват. Този размер е бил предмет на обсъждане първоначално между подс. Дюлгеров и св. Ваклин, а след това между тримата подсъдими. Същевременно от събраните делото доказателства не е установено дали е постигнато общо съгласие.

И по-конкретно - св. Ваклин се е съгласил да заплати сумата по 10 евро на кв.м. (макар и симулативно); подс. Иванчева е обмисляла да получи тази сума - видно от записа в тефтерчето ѝ (където се умножава предполагаемата разгърната застроена площ от 40 000 кв.м. на 10 евро на кв.м. и достига до крайния резултат от 400 000 евро - изписано като "400---"; макар и тя да не го е изписала, е несъмнено, че този запис е въз основа на разговор, провеждан с нея и този запис е станал нейно достояние). Но все пак не може да се приеме, че е била достигната окончателна договорка за заплащането на тази сума, камо ли за естеството на дължимите срещу нея служебни действия.

И по-конкретно, от проведените разговори между подс. Дюлгеров и св. Ваклин е видно, че всички уговорки по корупционното правоотношение са се основавали само относно задвижването на преписката по обявяване на № РА-50-390/14.06.2017 г на главния архитект на СО; респективно и сумата от 70 000 евро е била възприета от тях само и единствено като първата от трите вноски - приблизително една трета от общо дължимата сума от 185 000 евро, поискана от подс. Иванчева и Петрова за надлежното административно обслужване на строежите на двете новобразно парцела на св. Ваклин.

Поради тези причини съдът приема, че корупционното отношение по бъдещи административни действия относно УПИ I-44, 263, 266, 351, 376, кв. 38, местност ЖГ "Камбаните - Младост 4" и УПИ II-267, 352, кв. 37 местност ЖГ "Камбаните - Младост 4", собственост на "Ваклин груп Камбаните" ЕООД не е достигнало до онзи етап от своето развитие, поради което и да запълва състава на престъплението по чл. 302 НК. Не е налице дори опит, а по-скоро приготвяне - а именно обмисляне за възможностите за развитие на такова бъдещо корупционно правоотношение.

При все това е налице и практическа последица от това разширяване на корупционното правоотношение - а именно съгласието на подс. Иванчева и подс. Петрова да намалят своята претенция от 20 евро на кв.м. на 15 евро на кв.м относно преписката по обявяване на № РА-50-390/14.06.2017 г. Това има отношение към повдигнатото обвинение, като води до извод за намаляване на степента на обществена опасност на деянието им.

На следващо място по делото не е установено и квалифициращото обстоятелство "чрез изнудване посредством злоупотреба с обществено положение". В нито един момент нито подс. Иванчева, нито подс. Петрова не са обективирали такова изнудване относно втората група имоти.

Следва изрично да се посочи, че такава изнудване е налице относно първоначалната преписка - по обявяване на Заповед № РА-50-390/14.06.2017 г на главния архитект на СО. Но то не е налице относно бъдещите строителни намерения на св. Ваклин относно УПИ I-44, 263, 266, 351, 376, кв. 38, местност ЖГ "Камбаните - Младост 4" и УПИ II-267, 352, кв. 37 местност ЖГ "Камбаните - Младост 4", собственост на "Ваклин груп Камбаните" ЕООД.

Както бе посочено по-горе, това развитие на корупционното отношение е било започнало от св. Ваклин и развито по инициатива на подс. Дюлгеров, като се е развило само до приготвяне - а именно обмисляне от страна на подс. Иванчева и Петрова, изразяване на готовност и възлагане на подс. Дюлгеров да предадена св. Ваклин тяхното най-общо позитивно отношение към бъдещото корупционно сътрудничество - като те не са осъществили деяние, което да може да се квалифицира корупционно деяние, още повече осъществено чрез изнудване посредством злоупотреба с обществено положение.

СППр е повдигнала обвинение, че след обсъждане на новите инвестиционни намерения на св. Ваклин, подсъдимата Иванчева е отправила искане за получаване на сумата от 500 000 евро, като общо плащане на подкуп както за администрирането на преписката по обявяване на Заповед № РА-50-390/14.06.2017 г на главния архитект на СО, както и за другите административни действия по същия инвестиционен строителен проект, но така и за бъдещи инвестиционни намерения на св. Ваклин, а именно за бъдещите административни действия на районната администрация, свързани с бъдещия строеж на новите УПИ - У УПИ I-44, 263, 266, 351, 376, кв. 38, местност ЖГ "Камбаните - Младост 4" и УПИ II-267, 352, кв. 37 местност ЖГ "Камбаните - Младост 4", собственост на "Ваклин груп Камбаните" ЕООД.

Такова искане не се е установи тя да е отпращала. Напротив - налице са множество доказателства, че корупционното ѝ намерение относно тези обекти се е развило само до фазата на обмисляне; не е налице конкретно корупционно искане.

Въз основа на тези мотиви съдът прие, че следва да се постанови оправдателен диспозитив относно обвинението, че подс. Иванчева е направила, а подс. Петрова и Дюлгеров са я подпомогнали, корупционно искане относно УПИ I-44, 263, 266, 351, 376, кв. 38, местност ЖГ "Камбаните - Младост 4" и УПИ II-267, 352, кв. 37 местност ЖГ "Камбаните - Младост 4", собственост на "Ваклин груп Камбаните" ЕООД - както самото искане за получаване на парична сума (над 187 500 евро до 500 000 евро), така и относно това, че получаването на сумата от 70 000 евро да е част от общо исканата сума от 500 000 евро, вкл и относно това, че корупционното изявление относно втората група имоти да е било направено чрез изнудване посредством злоупотреба с обществено положение; очевидно е, че това изнудване се е отнасяло само до първата група имоти, към която пряко се отнася спряната от подс. Иванчева преписка, но не и относно втората, за която само са се водили най-общии разговори и е имало корупционни намерения¹⁴⁷.

В подобен смисъл е и едно решение на ВКС, където деецът е имал трайно установена корупционна практика и готовност регулярно да приема подкупи за определен вид служебно поведение, като тези качества на дейността му не се приемат за извършване на конкретно корупционно деяние¹⁴⁸; с аргумент за по-силното основание, при еднократно

---

¹⁴⁷ Отново е възможно диспозитивът на присъдата да бъде неразбран правилно. Изнудването посредством злоупотребата с обществено положение фигурира в осъдителния диспозитив (относно деянието за поискване на подкуп от 187 500 евро, за първата група имоти) и в оправдателния диспозитив (относно деянието по искане на подкуп за втората група имоти). Това са различни неща.

¹⁴⁸ Решение № 101 от 16.07.2015 г. на ВКС по н. д. № 56/2015 г., II н. о., НК. По това дело е направено възражение за процесуално нарушение - непризоваване на обвиняемия за разпит на свидетел пред

искане на подкуп и обмисляне за второ искане на подкуп, това обмисляне не може да се приеме като ново и самостоятелно престъпление.

§117. Относно намаляване на размера на подкупа за единица площ

§117.1. По делото несъмнено се установи, че първоначалното искане за подкуп е било за 20 евро на кв.м. застроена площ. Такова е постигнатото съгласие при обсъждането на 16 март 2018 г между подс. Иванчева и подс. Петрова, такава е била волята на подс. Иванчева, която тя предала на подс. Дюлгеров, такава искане той е направил пред св. Ваклин при срещата им на 19 април (това искане е алтернативно на искането между 3 и 5 % РЗП; доколкото за последното не е повдигнато обвинение, не следва да се обсъжда). Или в един първоначален момент искането за подкуп е било за сумата от 250 000 евро - предвид 12 500 кв.м. застроена разгърната площ.

Впоследствие това искане е било намалено - а именно на 15 евро на кв.м. Това е станало след намесата на св. Ваклин, който е уведомил подс. Иванчева, чрез подс. Дюлгеров, за бъдещите си инвестиционни намерения. При новите обсъждания при срещата на 11 април 2018 г, подс. Иванчева, подпомогната от подс. Петрова, се е съгласила на тази намалена сума. Това води до извода, че е налице доброволен отказ от страна на подс. Иванчева от част от исканата сума като подкуп. Или тя вече не иска сумата от 20 евро на кв.м. (т.е. четвърт милион евро), а иска сумата от 15 евро на кв.м. (или 187 500 евро, което е производението от разгърнатата застроена площ от 12 500 кв.м. и 15 евро на кв.м.).

Налице е доброволен отказ, доколкото тази промяна в становището на подс. Иванчева е станала при съзнателно взето от нея решение, без да бъде обект на принуда. Това решение е постигнато след съгласуване и обсъждане и с другите двама подсъдими.

Не може да се приеме, че не е налице доброволен отказ поради факта, че се касае и за увеличение на общия размер на подкупа - а именно разширяване на предмета на корупционното правоотношение, което да обхваща и УПИ I-44, 263, 266, 351, 376, кв. 38, местност ЖГ "Камбаните - Младост 4" и УПИ II-267, 352, кв. 37 местност ЖГ "Камбаните - Младост 4", собственост на "Ваклин груп Камбаните" ЕООД. Това са две различни неща - едновременно намаляване на първоначалното корупционно искане и разширяване на това искане относно нови, различни действия, които подс. Иванчева може да извърши като длъжностно лице. За всяко едно от тях се носи самостоятелна отговорност. Обстоятелството, че не може да се носи отговорност за това разширено приложно поле на

съдия. ВКС приема, че това възражение не е основателно, доколкото към датата на този разпит не само обвиняемият не е бил привлечен в това качество, но дори и инкриминираното деяние все още не е било извършено. От значение са аргументите защо се приема, че трайно установената корупционна дейност не е равнозначна на конкретно корупционно изявление, предмет на делото: "Преди всичко, към момента на разпита от 15.05.2014 г. изпълнителното деяние приемане на подкуп все още не е било осъществено, като единствено са събирани данни за неговото търсене въз основа на установени от подсъдимия тарифи, за което е разказвал и св. И. Съответно, на този етап органите на ДП са събирали доказателства, които да покриват критерия за достатъчно данни за повдигане на обвинение, като това е сторено непосредствено след реализиране на приемането на подкупа на 23.05.2014 .... Фактите по делото такива, каквито са установени и признати от подсъдимия, са сочели, че въз основа на предварително уточнени от него тарифи за съответните категории водачи на МПС, той е търсел и получавал от инструкторите конкретни суми, предоставени от кандидатите, за да вземат успешно изпита за правоспособност. Това се е случило и през м. май 2014 г., като св. Г. Ив. е приел от четиримата св. А., А., М. и Т. общо 500 лв., които в деня на изпита - 23.05.2014 г., е предал на подсъдимия.

...Преди всичко св. Ив. е този, който доброволно е сигнализиран и е съдействал за разкриване на "схемата" с тарифите, изработена от подсъдимия, довело и до ефективното му залавяне с получените 500 лв. от четиримата кандидати. Сторил е това преди изпълнение на инкриминираното престъпление. "

корупционното правоотношение, не води до извода, че намаляването на размера на корупционното искане относно първоначалното му приложно поле е ирелевентно.

Не може да се приеме, че това намаляване на корупционното искане не може да породи своето действие, доколкото е резултат от провокация към престъпление. Последното обстоятелство, установено от съда, води до невъзможност да се ангажира наказателна отговорност за съответното деяние - но не и до пречка подсъдимият да се ползва от благоприятните последици от своите действия. Т.е. формалната пречка да се утежнява положението на подсъдимия при провокация към престъпление не може да бъде използвана като аргумент да не се облекчава неговото положение, ако са налице законите предпоставки за това.

Поради което и съдът приема, че след като на 16 март 2018 г. подс. Иванчева е поискала четвърт милион, на 11 април 2018 г. тя е намалила своето искане до 187 500 евро - като следва да извлече благоприятните последици от това намаляване на корупционното искане; такива благоприятни последици следва да извлекат и помагачите.

---

§117.2. Възниква въпросът - в какво се изразяват тези благоприятни последици.

Този въпрос е резонен, доколкото ненаказуемостта при самоволен отказ от извършване на престъпление се отнася само до опита - чл. 18 ал.3 НК, вкл. и в случаи, когато е налице частичен отказ от извършване на цялото намислено престъпление, при което се извършва част от него. А в случая не е налице опит - напротив - налице е довършено деяние. Това деяние макар да е резултатно (резултатът е узнаването от гражданина на направеното корупционно искане, като тогава деянието е довършено; опитът е отправяне на такова искане, преди то да стане достояние на гражданина), все пак не зависи от реалното получаване на подкупа. Поради което и намаляване на корупционната претенция, макар и да води до намаляване на размера на корупционния дял, не може да се подведе и под нормата на чл. 18 ал.3 б."б" НК.

Ако съдът бе споделил тезата на СпПр за три самостоятелни деяния, този въпрос нямаше да възникне, доколкото този доброволен отказ е осъществен след довършването на първото деяние. Поради което и нямаше да има пречка подсъдимите да носят отговорност за първото деяние, съответна на исканата сума от 250 000 евро, респективно за последващите деяния за намаления размер от същата сума от 250 000 евро..

Същевременно съдът прие, че се касае за едно единствено деяние по чл. 301 НК §18. Поради което и възниква въпросът какво е правното значение на доброволния отказ от част от корупционната претенция.

Съобразно становището на настоящия съдебен състав законът не дава изричен отговор - какъвто отговор съществува относно опита.

Отговор следва да се намери съобразно фактическите особености на случая - а именно периода от време, протекъл между първото и последващото намалено корупционно искане; причините за това намаление; обстоятелствата при това намаление; как това намаление се отразява на обществената опасност на деянието. Целта е да се установи дали окончателното корупционно изявление в достатъчна степен отговаря на действителната обществена опасност на деянието и дееца, проявени в цялостното корупционно отношение, в неговото развитие.

Този подход е обоснован контекста на чл. 9 ал.2 НК - а именно налице ли е действителна обществена опасност, ако едно длъжностно лице поиска подкуп, но в кратък срок след това, по своя собствена подбуда, се откаже от своето искане и веднага извърши по правомерен начин действието по служба; или ако се съгласи да получи подкуп, но след това отново в кратък период от време и по своя подбуда откаже да го получи. В тези и подобни хипотези реалната обществена опасност на деянието основателно може да се

постави под въпрос. Всъщност чл.18 ал.3 НК е частен случай на общото правило на чл.9 ал.2 НК.

По конкретното дело. На първо място е установено, че искането за четвърт милион подкуп е направено на 16 март, а намалението му на 11 април - или близо месец по-късно. Това е значителен период от време. На второ място е установено, че това намаление е било продиктувано от алчност - а именно от възможността да се разшири предметът на корупционното правоотношение с нови обекти, което да доведе до удвояване на крайната сума, независимо от намаляване на размера за единица площ. На трето място е установено, че намаляването на размера на подкупа не е съпроводено от нито едно правомерно действие, насочено към изпълнение на служебните задължения по администриране на преписката - напротив - изнудването със служебното положение е продължено. На последно място това намаление на корупционната претенция, при тези особени обстоятелства, не би могло да доведе до извод за намаляване на обществената опасност на деянието; по-скоро обратното - налице са аргументи за нейното повишаване, предвид демонстрираната гъвкавост и адаптивност, при преследване на очевидно неправомерна цел - а именно чрез намаляване на искането за единица площ да се достигне удвояване на наследващия се корупционен дар.

Поради което и - на пръв поглед - не са налице законовите предпоставки подсъдимите да черпят благоприятни последици от намаляване на корупционната претенция от 250 000 евро на 187 500 евро.

---

§117.3. При все това настоящата съдебна инстанция предостави на подсъдимите именно тези благоприятни последици - като прие, че следва да носят наказателна отговорност само за тази намалена сума. Причина за този на първи поглед неадекватен и нелогичен извод е липсата на абсолютна сигурност, че предприетият подход от съда е правилен.

Несъмнено е, че законът не регулира пряко тази хипотеза. При проучване на съдебната практика съдът не намери убедителни прецеденти.

Поради което и съдът предпочете да подходи консервативно и изцяло в полза на подсъдимите - като автоматично придаде благоприятни последици от намаляването на корупционното искане.

Поради което и съдът придаде едно голямо и решаващо значение на простия факт, че корупционното искане е било намалено по собствена инициатива на подсъдимите, като реши, че те не следва да носят наказателна отговорност за корупционното искане за сумата над 187 500 евро до пълния посочен размер от 250 000 евро.

§118. Относно продължаваното престъпление

СпПр е повдигнала обвинение за извършване на три самостоятелни корупционни деяния, обединени в едно единствено продължавано престъпление. Тези три деяния са от 16-19 март, 11-13 април и 17 април 2018 г, като всяко от тях има своите индивидуални особености.

Настоящият съдебен състав приема, че не се касае за три самостоятелни деяния, а за едно единствено.

Биха били налице три самостоятелно деяния, ако за всяко едно от тях е налице отделен и самостоятелен умисъл, който е възникнал самостоятелно за всяко едно от тях. А именно тези корупционни отношения са насочени към различни лица (три различни лица в трите различни дати), или към различни обекти (това се наблюдава относно деянието от 11-13 април 2018 г, относно УПИ I-44, 263, 266, 351, 376, кв. 38, местност ЖГ "Камбаните - Младост 4" и УПИ II-267, 352, кв. 37 местност ЖГ "Камбаните - Младост 4", собственост на "Вақлин груп Камбаните" ЕООД - но за този разширен предмет не може да се търси

наказателна отговорност). Т.е. необходимо е първоначално взетото решение да се иска подкуп да не обхваща по-късното второ и трето корупционно изявление; напротив, последващите второ и трето корупционно изявление следва да бъдат самостоятелни и отделни. Само в такава ситуация ще има три отделни корупционно изявления - всяко едно от тях самостоятелно изпълващо състава на чл.301 НК. Само в такава хипотеза е възможно те да се обединят в едно продължавано престъпление.

Настоящата фактическа хипотеза е съществено различна. Налице е едно единствено корупционно изявление, което търпи определени промени (изключение е разширяване на обхвата му с новите УПИ на "Ваклин груп Камбаните" ЕООД). А именно то е отправено към един и същи субект - св. Ваклин, отнася се до един и същи предмет - а именно администриране на Заповед № РА-50-390/14.06.2017 г на главния архитект на СО, като само се променя искането - а именно с първото изявление от 16 март се иска една парична сума, а с второто от 11 април тя се намалява, респективно с третото деяние се получава първата вноса от исканата парична сума.

Поради което и разграничението на трите момента от развитието на корупционното правоотношение в отделни и самостоятелни престъпления е изкуствено и ненужно. Напротив - касае се за едно единствено деяние, което се развива във времето.

Ако съдът възприеме тезата на СпПр, ще установи три корупционни деяния - първото за сумата от 250 000 евро, второто за сумата от 500 000 евро и третото за сумата от 70 000 евро, първа част от сумата от 500 000 евро. Съобразно чл. 26 ал.2 НК ще следва да определи наказанието съобразно общия престъпен резултат - който е 1 250 000 евро, от които реално получени 70 000 евро. Очевидно е драстичното противоречие на този правен резултат с действителното фактическо положение. А именно с трите деяния се иска всеки път една и съща сума, като с второто деяние нейният размер се променя (едновременно намалява за първото служебно действие, но и се увеличава, предвид добавяне на ново действие по служба), а с третото се получава част от първоначално исканата сума.

Обратното - налице е едно и също корупционно деяние, чийто параметри се променят в течение на развитието на корупционното правоотношение. В този смисъл е постоянната съдебна практика относно няколко корупционните изявления, в рамките на едно и също корупционно правоотношение, които преследват една и съща корисна цел.¹⁴⁹

---

¹⁴⁹ **Решение № 208 от 12.12.2016 г. на ВКС по н. д. № 877/2016 г., П н. о., НК:** "В заключителната част на обвинителния акт се сочи, че престъплението е осъществено "в периода от 22.04.2014 г. До 18.06.2014 г.". Л. е обвинен в извършване на формално престъпление с две форми на изпълнително деяние - поискал и приел. И в двата случая изпълнителното деяние се осъществява чрез конкретно еднократно действие, което следва да бъде индивидуализирано по време. В случай, че деецът осъществи две или повече различни форми на изпълнителното деяние, той извършва едно престъпление, и когато тези различни форми да не са реализирани едновременно. Субектът на наказателна отговорност с поведението си преследва една цел, умисълът включва определена субективна представа, напр. да поиска 2000 лева, а да приеме 500 лева, и действията му по служба са подчинени тъкмо на тази цел, обхваната от прекия умисъл. Реализацията на повече от една от формите на изпълнителното деяние не прави престъплението продължавано или продължено /в този смисъл вж. Р № 461/13 г. П н. о. на ВКС/."

Решение № 237 от 19.01.2017 г. на ВКС по н. д. № 905/2016 г., Ш н. о., НК: "На следващо място, от фактическите положения описани в обвинителния акт е видно, че става въпрос за две форми на изпълнително деяние на усложнения фактически състав на престъплението "подкуп" - искане на наследващ се дар и получаване на такъв дар, с една преследвана от субективна страна неправомерна цел, а не за наличие на две отделни самостоятелни деяния, които наред с останалите изисквания по чл. 26, ал. 1 от НК да обосноват приложението на закона по тази квалификация".

Решение № 372 от 6.03.2015 г. на ВКС по н. д. № 1168/2014 г., Ш н. о., НК: "...От фактическите положения описани в обвинителния акт е видно, че става въпрос за две форми на изпълнително деяние на усложнения фактически състав на престъплението "подкуп" - искане на наследващ се дар и получаване на такъв се дар и с една преследвана от подсъдимата и установена от субективна страна неправомерна цел, а не за наличие на две отделни самостоятелни деяния, които наред с останалите изисквания по чл. 26, ал. 1 от НК

Поради това и подсъдимите бяха оправдани по обвинението по чл. 26 НК.

§119. Относно провокацията към подкуп

Защитата отделя особено внимание на обстоятелството, че е налице провокация към престъпление.

Така адв. Димитър Марковски привлича съдебното внимание на момента, в който св. Ваклин е сезирал правоохранителните органи и предприетите от него правни и фактически действия. Достига до извода, че цялата инициатива по даването на подкупа е на св. Ваклин, доколкото към момента на това сезиране той вече е бил предприел административни и съдебни стъпки да защити правата си.

Повтаря, че и на тази среща св. Ваклин отново активно е водил разговора, като отправя предложението си новите обекти, целейки да ги провокира към взимане на подкуп. Счита, че това е станало с активното подпомагане на държавното обвинение, което не е било удовлетворено от първоначалните параметри на подкупа. Посочва, че св. Ваклин нито тогава, нито понастоящем, не е имал намерение да извърши такова строителство. Счита отново, че подс. Дюлгеров е бил слушател, а св. Ваклин е бил водещият разговора и само той е правил коментари по това предложение.

В своята реплика посочва, че св. Ваклин е търсил нерегламентиран контакт с подс. Иванчева, като е бил разочарован от физическия си контакт с нея. Той е провокирал подкупа, което се извлича от отказа му да даде парите на подс. Дюлгеров на 16 април вечерта, предвид опасенията му, че подс. Дюлгеров може да установи маркирането на парите

Адв. Марин Марковски счита, че забавянето на една преписка не е престъпление; при все това св. Ваклин е сезирал различни служби с това забавяне, доколкото има „темперамент за резилване“; посочва, че държавните служби са се възползвали от този негов темперамент, като са осъществили една „недобросъвестна и невисоко професионална дейност“. Отново посочва този темперамент на св. Ваклин относно изявленията на св. Ваклин, че има и други площи – което е в изпълнение на подадената му линия „да изобличава на всяка цена“.

Счита, че подс. Дюлгеров е жертва на провокация към подкуп, поради което и събраните доказателства са опорочени. Като така опорочени доказателства приема иззетите веществени доказателства; посочва, че „не че не са дадени, не че не са намерени, но не може с провокация за подкуп да се събират доказателства“.

Адв. Тодорова посочва, че св. Ваклин е отишъл на уговорена среща с подс. Иванчева на 09.02.2018 г, с експлоатирани СРС, но не е успял да се срещне с нея, при което при проведен разговор с трето лице казва, че не можело да се чакат следващите

да обосноват приложението на закона по тази квалификация. Ето защо, в тази част на обвинението по чл. 302, т. 2, във вр. чл. 301, ал. 1, във вр. чл. 26, ал. 1 от НК, съдилищата неправилно са приложили закона."

В обратен смисъл:

Решение № 290 от 12.01.2017 г. на ВКС по н. д. № 974/2017 г., II н. о., НК: "При правилно установената фактическа обстановка по делото, решаващите съдебни органи са достигнали до законосъобразния извод, че подсъдимият М. П. П. е осъществил от обективна и субективна страна състава на престъплението по чл. 302, т. 1, б. "а", вр. чл. 301, ал. 2 вр. ал. 1 вр. чл. 26, ал. 1 от НК, тъй като на два пъти поискал и приел дар, който не му се следва - пари в общ размер на 70.00 лева, а именно: първоначално 50.00 лева от А. С. и след това 20.00 лева от А. С. и А. М.. С оглед изложеното, макар и едно, престъплението, извършено от подсъдимия, се състои от две отделни самостоятелни деяния, всяко от които индивидуализирани по време, място и начин на извършване. Това ги дефинира като част от единна верига от деяния, осъществяващи един състав на едно и също престъпление, определящо ги като продължавано такова по смисъла на чл. 26, ал. 1 от НК Р № 220 от 15.12.1988 г. по н. д. № 250/1988 г., II НО, ВС на РБ."

избори, което, отнесено към подс. Иванчева, опровергава твърденията му, че той се е обърнал към ДАНС само за да я принуди тя да изпълни своите служебни задължения

Св. Ваклин носи парите на срещата с подс. Дюлгеров на 03.04.2018 г, без да има такава уговорка и без да са му поискани. Сам поема инициативата да се увеличи площта на имотите, без да има виза за тях. Иска да плати всичко закуп. Цитира негови реплики. Той е първият, който говори за даване на парични суми, въпреки че подс. Дюлгеров му казва в телефонен разговор, че условието на подс. Иванчева била той само да си оттегли жалбата.

Посочва, че на 02.04.2018 г св. Ваклин предава парична сума за белязване, като същата дата прокурорът с Постановление осигурява условията за осъществяване на задържане на подсъдимите.

Посочва реплики на св. Ваклин, чрез които се склонил подс. Дюлгеров да направи корупционното изявление – че му е все тая дали ще даде парите на банката като лихви или на подс. Иванчева като подкуп. Посочва, че сам св. Ваклин е определил сумата, която да бъде предмет на престъплението и сам е я предоставил; преди да бъдат маркирани парите, няма искане за определена сума. Самият той е имал активно поведение, като без него нямаше да стане възможно събиране на доказателства за повдигане на обвинение против подс. Дюлгеров.

Изразява съмнения в достоверността на показанията на св. Ваклин, че не са му давани указания как да води разговори и как да се държи със подс. Дюлгеров; счита, че не следва да се вярва на показанията му, че не се е виждал със следовател или със св. Денев преди срещите му с подс. Дюлгеров, доколкото преди тези срещи е бил оборудван със СРС. Също така няма доказателства за произхода на паричните си средства.

Счита, че умишлено не дава показания за срещата си на 09.02.2018 г, като цитира негова реплика: „Аз имам нещо предвид, но ще ми е трудно“ – за да се реши окончателно проблема с кмета на Младост. Конкретната сума, искана от подс. Иванчева, като дарения, а именно сумата по 20 евро на кв.м., е била разисквана още тогава. Поради което и именно св. Ваклин, а не някой от подсъдимите, е определил тази сума.

Отново посочва, че инициатор за даване на пари е бил св. Ваклин. Той иска от подс. Дюлгеров да се срещне с подс. Иванчева и да коментират предаване на парични суми; същевременно подс. Дюлгеров говори с подс. Иванчева и подс. Петрова само за оттегляне на жалбата на св. Ваклин.

Счита, че преднамерено е била създадена обстановка за извършване на корупционно престъпление. Поради това, след като на 05.02.2018 г св. Ваклин подписва декларация за съгласие за подслушване, започнал да търси хора, които да се срещнат с кмета на район Младост – т.е. съзнателно е искал да злепостави подс. Иванчева. Позовава се на датите, на които е направено искане за даване на разрешение за подслушване – 22 март за подс. Дюлгеров, 29 март за подс. Петрова и 7 февруари за подс. Иванчева. Счита, че св. Ваклин е бързал да уличи подс. Иванчева, доколкото е знаел, че след като административният съд обяви ПУП, то това автоматично ще доведе до отпадане на задължението на кмета на район Младост в тази насока.

Адв. Тодорова поставя въпроса каква е реалната роля на подс. Дюлгеров – дали е бил посредник, посредствен извършител, помагач или е бил използван от св. Ваклин. Счита за верен последния отговор, доколкото св. Ваклин преднамерено е използвал подс. Дюлгеров за постигане на своите собствени цели, като го е накарал да направи корупционните изявления.

Посочва, че самият св. Денев дава показания, че той със св. Ваклин е обсъждал „кога, къде и на кого да дадат парите“ – което противоречи на твърденията на св. Ваклин в обратен смисъл

Счита, че СРС ясно показват, че св. Ваклин е мотивирал подс. Дюлгеров да поиска от него парична сума; св. Ваклин е определил тази сума и той я предоставил. Преди да

бъдат маркирани банкнотите, няма искане за определена парична сума. Св. Ваклин е оказал въздействие върху подс. Дюлгеров, което, ако не е бил извършил, нямало да е станело възможно събирането на доказателства за повдигане на обвинение против него.

Посочва, че видно от файла от 23.03.2018 г св. Ваклин е посочил сумата от 250 000 евро, а не подс. Дюлгеров, както се твърди от прокуратурата

Също така в телефонния разговор от 12 април и последващата лична среща от 13 април никъде подс. Дюлгеров не говори за сумата от 500 000 евро. Единствено св. Ваклин посочва такава сума, коментирания своите имоти.

Счита, че основният въпрос по делото е този по чия инициатива са осъществени срещите и в каква връзка. Спорен не е от доказателствата и показанията на св. Ваклин се установява, че той е поискал от подс. Дюлгеров да осъществи тези срещи; поради това парите са били маркирани предварително, преди поискването им.

Позовава се на два съдебни акта на ВКС – Решение № 485/10 по н.д. № 359/10, относно посредничеството при подкупа и Решение № 450/22.01.13 по н.д. № 1578/12 относно провокацията към подкуп, като цитира абзаци от тях.

В заключение повтаря, че е налице „абсолютна провокация“ от страна на св. Ваклин спрямо подс. Дюлгеров, с цел да zlepостави подс. Иванчева. Деянието на подс. Дюлгеров е несъставомерно, няма поискан и приет дар, няма злоупотреба със служебно положение. Подс. Дюлгеров е искал да помогне на св. Ваклин само за придвижване на преписката; за това е получил хонорар, като няма доказателства, че намерените у подс. Дюлгеров 14 000 евро са част от сумата от 70 000 евро

§120. Съдът признава, че аргументите на защитата са частично основателни - като подкрепя изводът им, че е налице такава провокация (с уговорката по §122 и §131), макар и в значително по-малък обем. Тя обаче няма практическо значение за изхода на делото. Това е така, доколкото провокацията се отнася до деяние, което не е било осъществено и именно поради това за него не може да се носи наказателна отговорност.

Относно фактите по делото:

По делото несъмнено е установено, че първоначален предмет на корупционното правоотношение е било администриране на преписката по обявяване на Заповед № РА-50-390/14.06.2017 г на главния архитект на СО. Самостоятелно и без да бъде провокирана от никого, подс. Иванчева, е направила искането за получаване на сумата по 20 евро на кв.м. (предвид липсата на съответно обвинение, не следва да се обсъжда алтернативното искане, за получаване на между 3 и 5 % от РЗП).

Следователно за това първоначално искане, по 20 евро на кв.м., не може да се приеме, че е било провокирано от каквото и да е деяние от страна на св. Ваклин или на властите.

§121. Такава провокация (с уговорката по §122 и §131), обаче, е налице в последващ момент. Впоследствие св. Ваклин е съобщил на подс. Дюлгеров своите бъдещи инвестиционни намерения относно УПИ I-44, 263, 266, 351, 376, кв. 38, местност ЖГ "Камбаните - Младост 4" и УПИ II-267, 352, кв. 37 местност ЖГ "Камбаните - Младост 4", собственост на "Ваклин груп Камбаните" ЕООД. Целта на това съобщаване е несъмнена - а именно да разшири предмета на корупционното правоотношение. Предвид значението на тези му изявления (т.е. само в полза на защитата), те са цитирани в текста на мотивите, а не в бележките под линия, както е направено с останалите изявления, записани със СРС.

Едва след като св. Ваклин е уведомил подс. Дюлгеров - и то на няколко пъти - за новите УПИ, където ще строи, последният се е заинтересувал, получил е от св. Ваклин данните за тези УПИ, изпратил ги е на подс. Петрова, последната е извършила съответните проверки, като е уведомила и подс. Иванчева. След това подс. Иванчева, след обсъждане с подс. Петрова и подс. Дюлгеров, т.е. подпомогната от тях, е взела решение за разширяване на корупционното правоотношение, чрез включване в него и искането за подкуп и за

административното обслужване на бъдещите строителни действия. Респективно подс. Дюлгеров е съобщил това на св. Ваclin.

§122. Така очертаната фактическа обстановка води до еднозначния извод, че е налице провокация към подкуп, по смисъла на философията, залегнала в чл. 307 НК, макар и извън предметния обхват на тази норма. А именно тази провокация има за цел и последица създаване на условия и предпоставки (или обстановка) за да предизвика искане на подкуп; а чл. 307 НК визира само „предлагане, даване или получаване на подкуп“. Т.е. чл.307 НК е синхронизиран с текста на чл. 301 НК в редакцията му до 2002 г, но не и с настоящата му редакция. Изпълнителното деяние „поиска“ по чл. 301 НК не фигурира в чл. 307 НК. Но при все това е несъмнено, че съобразно философията на чл. 307 НК, то би следвало да фигурира.

Следователно, с горепосоченото условие, е налице провокация към подкуп, извършена от св. Ваclin. Това е така, доколкото без намесата на св. Ваclin по уведомяване на подсъдимите за неговите бъдещи строителни намерения, нито един от тях тримата не би направил последващите си изявления, насочени към получаване на неправомерна облага по администриране на бъдещите административни преписки. Също така е несъмнено, че тази намеса на св. Ваclin е била продиктувана от намерението му да влоши положението на подсъдимите – а именно той им дава възможност да направят допълнителни корупционни искания и така да се създадат доказателства за още по-сериозни корупционни деяния от тях. Това води до изкуствено завишаване на размера на исканата от подсъдимите неправомерна облага. Това е така, доколкото св. Ваclin е съзнавал воденото наказателно производство, ползването на СРС, както и че всяко едно корупционно изявление от тримата подсъдими ще може да се ползва за обуславяне на наказателната им отговорност; сам изрично посочва, че никога не е имал намерение действително да им дава обещания подкуп.

Отново следва да се повтори, че провокацията към подкуп (по смисъла на философията на закона, но не съобразно буквата му) е налице само относно бъдещото администриране на бъдещите преписки, спрямо УПИ I-44, 263, 266, 351, 376, кв. 38, местност ЖГ "Камбаните - Младост 4" и УПИ II-267, 352, кв. 37 местност ЖГ "Камбаните - Младост 4", собственост на "Ваclin груп Камбаните" ЕООД; респективно тя е налице само относно искането на нови по 10 евро на кв.м., около 400 000 евро. Тя не е налице относно първоначалното корупционно отношение - относно преписката по Заповед № РА-50-390/14.06.2017 г на главния архитект на СО, респективно исканата сума от 250 000 евро (по 20 евро на кв.м. РЗП), като практически е довела до намаляване на тази сума до 187 500 евро (по 15 евро на кв.м. РЗП).

Съдът постанови оправдателен диспозитив относно тази част на обвинението - а именно относно допълнителния предмет на корупционното правоотношение, след разширяването му, с оглед липсата на изпълнително деяние (§116).

При все това, с оглед пълноценна защита на интересите на подсъдимите, следва да се изложат и аргументи относно наличие на онези факти, които попадат под института "провокация към подкуп", както и дали е процесуално допустимо носенето на наказателна отговорност от подсъдимите за онова деяние, за което са били провокирани; (като отново се уточнява, че се касае за „провокация“ по смисъла на философията на чл. 307 НК, но не и съобразно буквата на текста).

---

§123. Относно естеството на националният институт "провокация към подкуп" - естество и последици за провокирания.

Провокацията към подкуп се регулира в чл.307 НК, който посочва следното:

"Който преднамерено създава обстановка или условия, за да предизвика предлагане, даване или получаване на подкуп с цел да навреди на онзи, който даде или приеме подкупа, се наказва за провокация към подкуп..."

Годен субект на това деяние може да бъде всяко едно лице, вкл и длъжностно лице, натоварено с наказателно преследване - Решение № 14/23.11.00 на КС на РБ по к.д. № 12/00, както и т.17 от Постановление №8/30.11.1981 г по н.д. № 10/81 на Пленума на ВС.

Съдебната практика по чл. 307 НК практически липсва - доколкото липсват осъждания по този текст. Налице е такава практика в отговор на защитните доводи на подсъдимия длъжностно лице - а именно при негови доводи, че е пострадал от престъплението по чл. 307 НК, поради което и не следва да се наказва. Т.е. налице е съдебна практика кога не е налице "провокация към подкуп" по чл. 307 НК.

А тази практика е еднотипна и постоянна - а именно: *"Провокация към подкуп няма да е налице, когато длъжностното лице, получаващо подкупа, предварително го е поискало."* - т.17 от Постановление №8/30.11.1981 г по н.д. № 10/81 на Пленума на ВС.

Доводите на защитата в почти всички случаи са оставени без уважение, като основание за това са две - а именно първото корупционно изявление е на подсъдимия и също така гражданинът е преследвал и друга облага, освен намерение да навреди.

В този смисъл са множество съдебни актове¹⁵⁰.

---

¹⁵⁰ **Решение № 341 от 15.VII.1996 г. по н. д. № 58/96 г., II н. о.:** "Провокация към подкуп има само тогава, когато лицето, даващо подкупа, цели единствено да разобличи този, който го получава. Това обаче не означава, че разговор за даване, респ. получаване на пари между двете лица изобщо не е провеждан. След като получаващият подкупа предварително го е поискал и този, който го дава, цели да получи някаква облага срещу него, то извършените действия са съставомерни и не може да се поддържа, че е налице провокация.

Решение № 808 от 9.02.2005 г. на ВКС по н. д. № 476/2004 г., III н. о.: "Двете предишни инстанции мотивирано са отхвърлили като несъстоятелен и довода на защитата, че се касае за провокация към подкуп спрямо подсъдимия. Изложените съображения се споделят и от касационния състав. Провокация към подкуп не може да има, когато длъжностното лице, получаващо подкупа, предварително го е поискало (ППВС № 8/30.11.1981 г. по н. д. 10/81 г.). Именно подсъдимият О. Б. е поискал парична сума за пускане в отпуск от болничното заведение на свидетеля Г., като поведението е било насочено към мотивирането му за това. Изпълнителното деяние на подкупа е приключило с неговото приемане. С факта на оставянето на парите и прибирането им в портфейла подсъдимият е установил владение върху тях, с което е осъществен от обективна и субективна страна съставът на пасивния подкуп."

Решение № 446 от 25.01.2010 г. на ВКС по н. д. № 467/2009 г., II н. о., НК: "Провокация към подкуп може да има само тогава когато лицето, което дава подкупа, цели единствено да разобличи този, който го получава....., т.е. в конкретния случай е безспорно установено, че подсъдимата е действала със съзнанието, че получава дар, който не ѝ се следва и че не се е налагало преднамерено създаване на обстановка или условия за даване или получаване, а решението е взето от нея като длъжностно лице преди срещата след конкретно отправено искане за дар, който е във връзка със службата ѝ, поради което не ѝ се дължи."

Решение № 450 от 22.01.2013 г. на ВКС по н. д. № 1578/2012 г., III н. о., НК: "В случая, неоснователно е възражението за неправилно приложение на закона, поради наличието на предпоставките за приложение на чл. 307 от НК т. е. за реализирана провокация от страна на прокурори от Софийска градска прокуратура и ръководни служители от ДАНС - което означава посочените лица преднамерено да са създали обстановка или условия, за да се предизвика предлагане, даване или получаване на подкуп с цел да се навреди на подсъдимия М. като извършител и на подсъдимия Б. като помагач..... Провокация към подкуп не е налице, когато длъжностното лице, получаващо подкупа, предварително го е поискало. Не може да става въпрос за провокация към подкуп и когато съучастниците в престъпната дейност-подбудителят, помагачът и извършителят са координирали действията си към постигане на желаната от тях обща престъпна цел и са предприели активни действия за получаване на неследваща се имотна облага от този, който фактически може да извърши действията /бездействията/, дефинирани в чл. 301 от НК.

Предоставяне на 24000 /двадесет и четири хиляди/ лева от ДАНС на свидетеля М. след белязването им, както и последващото използване на разрешени по надлежния начин СРС е с целта да бъдат разобличени дейците в корупционната схема, а не, те да бъдат преднамерено провокирани към извършване на престъплението."

Решение № 516 от 20.11.2013 г. на ВКС по н. д. № 1507/2013 г., I н. о., НК: "Към казаното от решаващия съд, ВКС намира за необходимо да добави следното: изпълнителното деяние на престъплението провокация към подкуп се изразява в склоняване, убеждаване и мотивиране на длъжностното лице да вземе решение да получи дар, който не му се следва, и то с цел да бъде разобличен онзи, който даде или приеме подкупа. Когато обаче, решението да поиска/получи дар, който не му се следва, е взето от длъжностното лице предварително, без намесата на лицето, от което се иска или което дава, не е налице провокация, по смисъла на чл. 307 от НК."

Решение № 179 от 19.05.2015 г. на ВКС по н. д. № 340/2015 г., I н. о., НК: "Неоснователни са и възраженията, че подсъдимият не е осъществил състава на престъплението по чл. 301, ал. 1 от НК. Съвсем правилно Софийски апелативен съд е потвърдил първоинстанционната осъдителна присъда в тази част, като мотивирано е отказал да приеме, че е налице провокация към подкуп. От нито едно доказателство не може да бъде изведено обстоятелството свидетелят Д. да е създал преднамерена ситуация, в която да предизвика подсъдимия да поиска и получи подкуп. За да е налице провокация към подкуп, трябва подсъдимият да е бил поставен в такава ситуация от друго, че не би извършил престъплението, ако не е било налице провокационното поведение на провокатора. При установените фактически положения решаващите по фактите инстанции са направили правилни и законосъобразни изводи относно присъствието на всички обективни и субективни признаци на инкриминирания престъпен състав по чл. 301, ал. 1 от НК, който е бил осъществен, без да е налице провокативно създадена ситуация от св. Д. По делото няма доказателства, които да сочат на основание за удовлетворяване на подобно възражение."

Решение № 101 от 16.07.2015 г. на ВКС по н. д. № 56/2015 г., II н. о., НК: "ВКС не споделя и възраженията за осъществена провокация към подкуп, която да определя друго разрешение за наказателната отговорност на подсъдимия по повдигнатото му обвинение. Фактите по делото такива, каквито са установени и признати от подсъдимия са сочели, че въз основа на предварително уточнени от него тарифи за съответните категории водачи на МПС, той е търсел и получавал от инструкторите конкретни суми, предоставени от кандидатите, за да вземат успешно изпита за правоспособност. Това се е случило и през м. май 2014 г., като св. Г. Ив. е приел от четиримата св. А., А., М. и Т. общо 500 лв., които в деня на изпита - 23.05.2014 г., е предал на подсъдимия.

При тези факти е невъзможно да се сподели тезата за провокация към подкуп поради проявената от горепосочените четирима свидетели инициатива, а и такава от св. Ив., който да е действал като помагач. Преди всичко св. Ив. е този, който доброволно е сигнализирал и е съдействал за разкриване на "схемата" с тарифите, изработена от подсъдимия, довело и до ефективното му залавяне с получените 500 лв. от четиримата кандидати. Сторил е това преди изпълнение на инкриминираното престъпление. Вярно е, че той е посредничил между четиримата кандидати, предоставили му пари в брой и подсъдимия, на който ги е предал, но е сторил това не въз основа на своя собствена инициатива, а с оглед създадената от Г. "схема", включваща конкретни тарифи за успешно провеждане на практически изпит на съответните категории кандидати за водачи на МПС и конкретен механизъм за получаване на наследващите се облаги. В този смисъл св. Ив. не е проявил онази степен на активност, изразена под формата на склоняване, убеждаване, мотивиране Вж. Постановление № 8/30.11.1981 г. по н. д. № 10/1981 г. на Пленума на ВС., която да позволява извод, че без неговата намеса, то не би се стигнало до искането, респ. до приемането на подкуп в размер на 500 лв., както и че това е извършено единствено с цел изобличаването на подсъдимия Г."

Решение № 4 от 6.02.2017 г. на ВКС по н. д. № 1250/2016 г., III н. о., НК: "Съобразно приетата от въззивната инстанция фактическа обстановка активната страна в комуникацията между двамата е бил подс. М.. Той пръв е повдигнал въпроса за заплащане на инкриминираната сума и е обвързал евентуалното изпълнение на така направеното искане с привличане на свид. Й. в качеството на обвиняем. Нещо повече, действията на разследващия полицай не са се ограничили до еднократна покана за даване на наследващ се дар, макар че и тя би била достатъчна за отхвърляне като несъстоятелна на тезата за провокация. Подсъдимият е продължил да търси контакт със свидетеля и упорито да изисква от него да му плати, за да не бъде променено процесуалното му качество по четирите досъдебни производства. Настоятелността му е ескалирала до степен да посети дома на свидетеля и да се държи предизвикателно и заплашително със съпругата му. Всички тези обстоятелства недвусмислено изключват версията на защитата за провокация по смисъла на чл. 307 от НК."

Решение № 212 от 23.02.2017 г. на ВКС по н. д. № 680/2016 г., II н. о., НК: "В конкретния случай, тезата за провокация към подкуп, заявена от защитата, е била построена върху данни за контакти между лишените от свобода - св. И. и Д. със св. М. и св. В., изводими от разпечатки за провеждани телефонни разговори и лични срещи преди 25.07.2013 г. За това, че св. И. и св. М. действително са имали контакти със св. В. (оперативен работник към затвора в [населено място]) по делото не е било спорно и въззивният съд е потвърдил фактите в тази насока, макар да се е въздържал да коментира броя на провежданите между тях телефонни разговори. Същевременно, в показанията на нито един от посочените свидетели не се съдържат данни те да са действали въз основа на инструкции от св. В., както и самите те да са проявили такава степен

Т.е. трайната съдебна практика автоматично обвързва провокацията към подкуп по чл.307 НПК с основание за изключване на носене на наказателна отговорност на провокирания. Именно за това при обвинение по чл. 301-306 НК се обсъжда хипотезата на чл.307 НК - и то за деяние на трето лице, свидетел по делото (другата страна по корупционното правоотношение).

на активност, която да може да се квалифицира като склоняване, убеждаване или по какъвто и да е начин мотивиране на подсъдимия да приеме подкуп от 200 лв., за да внесе мобилен телефон в затвора. Практически, освен Д., нито един от останалите свидетели не е имал контакт с подсъдимия и дори до срещата на 25.07.2013 г. не е било известно името или длъжността на лицето, поело ангажимент за извърши услугата по внасяне на мобилен телефон в затвора. В обясненията на подсъдимия също липсват каквито и да са индикации някой, вкл. лишеният от свобода Д., да го е склонявал да стори това.

Съответно, след като липсват обективни данни, които да информират, че някой от свидетелите е проявил такова активно по същността си поведение, което да е довело до склоняване на подсъдимия да приеме сумата от 200 лв., за да внесе забранената вещ в затвора, като отсъстват и такива, сочещи св. В. да е въздействал по някакъв начин върху св. И. и М., а и върху Д., то няма основание за възприемане на тезата за провокация, разгледана както като престъпно поведение по чл. 307 от НК, така и като неправомерно действие при разследването, подбудила подсъдимия да извърши нещо, което той не е имал намерение да извършва."

Решение № 33 от 15.03.2018 г. на ВКС по н. д. № 36/2018 г., I н. о., НК: " На плоскостта на това касационно основание се възразява наличието на условията на чл. 307 от НК. .... Към казаното от съдилищата ВКС намира за нужно повторно да вземе отношение. За да е налице провокация към подкуп е необходимо деецът преднамерено да е създал обстановка или условия, за да предизвика даване на подкуп на конкретно длъжностно лице с цел да му навреди, като се изисква да е проявена степен на активност, изразена под формата на склоняване, убеждаване, мотивиране (Постановление № 8/81 г. на ПЛВС на РБ, т. 17). Сходна е и дадената от Европейския съд по правата на човека дефиниция на полицейската провокация, поставяща акцент върху неправомерната дейност при разследването, която е налице, когато служителите - от специалните служби или лица, действащи под техни инструкции, не се ограничават да разследват криминалната дейност по пасивен по същността си начин, а прилагат такова въздействие върху субекта, че го предизвикват, склоняват да извърши престъпление, което той не би извършил, за да стане възможно събирането на доказателства за извършването му и да бъде повдигнато обвинение.

По делото не се съдържат данни който и да било от свидетелите да е действал въз основа на инструкции от св. В., както и те самите да са проявили такава степен на активност, която може да се квалифицира като склоняване, убеждаване или по какъвто и да е друг начин мотивиране на подсъдимия да приеме подкуп от 200 лева, за да внесе мобилен телефон и алкохол в затвора, където работел като надзирател. Нещо повече до срещата на 31.12.2012 г. между подс. В. и св. З., не е било известно името или длъжността на лицето, поело ангажимент да извърши услугата, за която стана дума.

Като липсват обективни данни, които да информират, че някой от свидетелите е проявил активно по същността си поведение, което да е довело до склоняване на подсъдимия да приеме сумата от 200 лева, за да внесе споменатите по-горе вещи в затвора, като отсъстват и такива, указващи, че св. В. е въздействал по някакъв начин върху тях, то няма основание да се възприеме тезата за провокация, по смисъла на чл. 307 от НК или като неправомерно действие при разследването, подбудила подс. В. да извърши нещо, което той не е имал намерение да извършва.

Решение № 190 от 29.11.2018 г. на ВКС по н. д. № 802/2018 г., I н. о., НК:".... за вероятността преднамерено да е била създадена ситуация на поискване и получаване от него на неследващия му се дар в качеството му на вещо лице по воденото срещу нея гражданско дело със сериозен материален интерес, т. е. не той, а тя да е осъществила корупционно престъпление. Съпоставката обаче на тези гласни доказателства с останалите и проверката им за тяхната достоверност по редица съдържащи се в тях относими към главния факт на доказване по делото обстоятелства като контролни са дали основание на съда убедително да отхвърли твърденията на подс. Палазов.... Доказателствено е отречена инициативата ѝ за предлагане на сума в лева като подкуп и вариациите в размера ѝ за постигане на предложения от подс. Палазов краен резултат по възложената му графическа експертиза... Подробно е анализирано ... именно тя да му е предложила подкуп на 29.05.2014 г. с цел да го злепостави, "подготвена" със съответните средства от органите на МВР, както и каква би била ползата за нея при отзоваването му по този начин от делото при последващото му развитие... "

§124. Съобразно становището на настоящия съдебен състав, такова основание за изключване на наказателната отговорност на лице, което е било провокирано да извърши корупционно деяние (провокирано по чл.307 НПК), не може да се намери в националния ни закон. И по-конкретно не може да се приеме, че ако едно лице е било провокирано да извърши корупционно деяние (провокирано по чл. 307 НК), то това лице не следва да носи наказателна отговорност. Обратното - националният закон изрично посочва, че следва да носи такава отговорност.

Основанията за това е историческото тълкуване на нормата:

Първоначалната редакция на нормата на чл. 307 НПК от 1968 г, до промяната ѝ от 2000 г (ДВ бр. 51/2000), е следната:

"(1) Който преднамерено създава обстановка или условия, за да предизвика даване или получаване на подкуп с цел да бъде изобличен онзи, който даде или приеме подкупа, се наказва с ...

(2) В тези случаи провокираният не се наказва."

С оглед нуждата по настоящето дело, основната разлика в тези редакции е отмяната на алинея втора - т.е. отпадането след 2000 г на ненаказуемостта на провокираното лице. По аргумент за противното след 2000 г провокираният да извърши корупционно престъпление носи наказателна отговорност.

Това е единственият възможен смисъл на законодателната промяна. След като е отменена норма, която изключва наказването, то е несъмнено, че волята на законодателя е съответното лице да бъде наказано.

---

§125. При все това настоящият съдебен състав се запозна с изказванията в НС при приемане на новата редакция на чл. 307 ал.2 НК (т.е. отмяната ѝ), предвид подразбиращото се становище в горесцитираните съдебни актове, че провокацията е обстоятелство, изключващо носенето на наказателна отговорност / или наказване за установеното деяние. А от тези изказвания е несъмнена волята на законодателя провокираното лице да носи такава наказателна отговорност и да бъде съответно наказано за корупционното си деяние.

Така при второто четене на Законопроекта за изменение и допълнение на НК, в пленарно заседание от 08.06.2000 г, от името на вносителя (Министерски съвет) се изказал зам.министъра на правосъдието, който изрично посочва, че целта на промяната е именно реалното наказване на лица, които са се подали на изкушението и са нарушили служебните си задължения с користни намерения¹⁵¹.

---

¹⁵¹ **ТРИСТА ДЕВЕТДЕСЕТ И ШЕСТО ЗАСЕДАНИЕ**София, четвъртък, 8 юни 2000 г.
Открито в 9,04 ч.

08/06/2000

„Продължаваме с:

ВТОРО ЧЕТЕНЕ НА ЗАКОНОПРОЕКТА ЗА ИЗМЕНЕНИЕ И ДОПЪЛНЕНИЕ НА НАКАЗАТЕЛНИЯ КОДЕКС.

"§ 12. Член 307 се изменя така: "Чл. 307. (1) Който преднамерено създава обстановка или условия, за да предизвика предлагане, даване или получаване на подкуп с цел да навреди на онзи, който даде или приеме подкупа, се наказва за провокация към подкуп с лишаване от свобода до 3 години. (2) Не се считат за провокация към подкуп действията по ал. 1, извършени в изпълнение на задължения, произтичащи от закон.".....

Има думата заместник-министърът на правосъдието господин Тончев. ЗАМЕСТНИК-МИНИСТЪР ДИМИТЪР ТОНЧЕВ: Уважаеми господин председател, уважаеми дами и господа народни представители! Искам да изясня и кухнята по този текст, по промените в този текст. Основното, което е в този текст, не е промяната на редакцията в ал. 1. Основното е отпадането на бившата ал. 2, че не се наказва провокирания към подкуп.

Защото ние, когато не обсъждаше този текст, се направи едно проучване, този текст действително няма свой аналог в европейските държави. Такъв текст няма абсолютно никъде. И естествено е, че ние не можем да запазваме текстове, които създават възможности за определено лице, което се е поддало дори и на

Следователно, понастоящем, НК не предвижда пречка едно лице да носи наказателна отговорност или да бъде наказан, ако е било провокирано да предложи, даде или получи подкуп. С оглед пълнота следва да се посочи, че такава пречка не е налице нито в особената част на НК - чл. 307 НК, нито в общата част - чл. 9-16а НК, нито в чл. 24 НПК.

Следователно националното наказателно право не поставя пречки да се търси и носи наказателно отговорност за корупционно деяние, което е извършено след провокация към подкуп. И по-конкретно няма пречки да бъдат наказани и двете лица в корупционното правоотношение, дори в хипотезата на провокация към подкуп.

---

§126. Това национално правно разрешение - според становището на настоящия съдебен състав - е логично и последователно.

Изпълнителното деяние на чл. 307 НК е създаване на обстановка или условия за подкуп - т.е. за довършването на това изпълнително деяние не е необходимо съответно корупционно изявление на провокираното лице. Достатъчно е деецът да създаде съответната обстановка или условия, водещи до формиране на предпоставки за съответно изявление от страна на провокирания - а именно такива предпоставки, при които провокираният да направи изявления по предлагане, даване или получаване на подкупа. Към този момент, при осъществяване на деянието на провокатора и при реализиран в пълен обем фактически състав на чл. 307 НК, провокираният не носи наказателна отговорност (доколкото все още не е направил своето корупционно изявление).

Ясно следва да се посочи, че във фактическият състав на чл. 307 НК не се включва изявление на провокираното лице, още повече корупционно изявление. Деянието е осъществено с действията/бездействията на дееца (провокация) по създаване на специфичната обстановка или условия, водещи до повишена възможност за предлагане, даване или получаване на подкупа, както и специалната му цел да навреди на провокирания. Дори не е необходимо тези целени от дееца условия или обстановка действително да са се формирали - достатъчно е полагането на усилия от негова страна, за да се формират (затова законодателят е използвал глагол в сегашно време и несвършен вид - "създава" - за разлика, например, от "е създал").

провокация към подкуп, след като то не е могло да устои на такава провокация, не е нормално да бъде освободено от наказателна отговорност само заради това нещо, че е бил провокиран.....

Но основното, което е в целия текст, в промяната, е отпадането в бившата ал. 2 именно на ненаказуемостта в случаите, в които някой е бил провокиран към подкуп и той го е приел този подкуп. МИХАИЛ МИКОВ (ДЛ, от място): А като го е приел?

ЗАМЕСТНИК-МИНИСТЪР ДИМИТЪР ТОНЧЕВ: И мога да се изразя точно - дали е бил провокиран или не е бил провокиран, за мен това не е толкова важно. Въпросът е, че той се е поддал и че той е нарушил служебните си задължения, а на какво се дължи това, не е толкова важно. Няма такъв текст в европейските наказателни системи. Благодаря ви.

....

ЮРИЙ ЮНИШЕВ (СДС):..... В такъв случай онзи, бих казал, безумен текст на ал. 2 в досегашния чл. 307 също ще отпадне. Благодаря.

.....

Моля, гласувайте § 12, като отпада и обозначаването на ал. 1 - цифрата, остава си само с един текст § 12: "Чл. 307. Който преднамерено създава обстановка или условия, за да предизвика предлагане, даване или получаване на подкуп с цел да навреди на онзи, който даде или приеме подкупа, се наказва за провокация към подкуп с лишаване от свобода до три години."

Моля, гласувайте § 12.

Гласували 121 народни представители: за 86, против 28, въздържали се 7."

Следователно, ако провокираното лице се подаде на провокацията и направи своето корупционно изявление, това негово деяние е ново и самостоятелно, извън чл. 307 НК. Той следва да носи пълна отговорност за него.

---

§127. Всяко едно длъжностно лице следва да спазва закона, вкл и да се въздържа от получаване на подкуп, вкл и при по-специфична обстановка или условия, изкуствено създадени от зависим от правомощията му граждани, които обстановка и условия да водят до повишена степен на възможност за предлагане или даване на подкуп. Обратното също така е вярно - всеки един гражданин също така е длъжен да спазва закона, като се въздържа от предлагане или даване на подкуп, дори и длъжностното лице, от чийто властнически акт е зависим, е създадо такава обстановка или такива условия, при които е засилена вероятността той да предложи или даде подкуп.

Ако съответното провокирано лице (длъжностно лице или гражданин) устоят на тази корупционна обстановка, то не следва да се ангажира наказателната им отговорност; такава следва да се ангажира само на провокиращият ги. Именно в тази насока е правомерното поведение на провокирания - той следва да сезира компетентните институции с оглед разследване на престъпление по чл. 307 НК.

Обратното - неправомерно е възползването от страна на провокираното лице от тази корупционна обстановка, при което това провокираното лице решава да направи съответното корупционно изявление (по предлагане, даване или приемане на подкупа). То разкрива всички белези на корупционното деяние и няма основание да остане ненаказано. Провокацията е белег за чужда инициатива за развитие на корупционното правоотношение, което може да има значение за индивидуализиране на деянието, а в някои хипотези и за прилагане на чл. 9 ал.2 НК - но не може да се приеме, че тази провокация сама по себе си винаги е изключваща отговорността обстоятелство¹⁵².

---

§128. Допълнителни аргументи в тази насока може да се търсят и при поглед върху проблема от гл.т. на института на подбудителството и на вината.

Провокацията към подкуп по чл. 307 НК е сходна с подбудителството¹⁵³, като степента на влияние върху престъпното намерение е много по-слаба. Ако при подбудителството деецът пряко провокира такова престъпно намерение у трето лице, при

---

¹⁵² Частично в този смисъл е и едно изолирано решение на ВКС - **Решение № 427 от 24.11.2015 г. на ВКС по н. д. № 1043/2015 г., I н. о., НК**. Фактите по делото са следните: при данъчна проверка гражданин предлага на двама данъчни инспектори подкуп, за да не съставят акт за нарушения; единият от тях иска по-висок размер на подкупа; гражданинът се съгласява - като дава парите. ВКС приема, че е от значение единствено направеното насрещно искане за по-висок размер от единия данъчен инспектор (и последващото приемане на парите), респективно мълчаливото приемане на парите от другия, за да се ангажира отговорността им; няма наказателно значение първоначалното предложение на гражданина, с което е предложил подкупа; отхвърля твърденията за провокация.

Както посочва съдът: "Няма никакво правно значение в това наказателно производство укоримостта в действията на св. П., макар да няма съмнение, че инициативата, предлагането на дар, който не се следва, произхожда от него и в този смисъл са неговите показания от самото начало. Този свидетел обаче не е предизвикал проверката на данъчните служители, за да може да се твърди, че е налице хипотеза на чл. 307 от НК, а е бил поставен в ситуацията на проверяван от планирани действия на съответната териториална данъчна служба. Колкото и да бъде укорявано поведението на св. П., както в морален, така и в наказателно-правен аспект, съдилищата са били длъжни да се съобразят с обвинението и неговите рамки по отношение на факти и лица, такава каквото е било предявено и надлежно внесено за разглеждане в съда с обвинителен акт.

¹⁵³ В т.17 от Постановление № 8/30.11.1981 г по н.д. № 10/81 на Пленума на ВС се описва провокирането като подбудителство: "За състава на престъплението по чл. 307 НК е необходимо наличие на склоняване, убеждаване и мотивиране на провокирания да реши да приеме или даде дар или друга имотна облага, и то с цел да бъде изобличен след това в извършване на престъпление". След това, обаче, се пояснява, с цитат на законовия текст - "Деянието се изразява в преднамерено създаване обстановка или условия, за да се предизвика даване или получаване на подкуп".

провокацията към подкупа деецът създава нужните предпоставки третото лице самостоятелно да достигне до извода за необходимост да даде, предложи или получи подкупа. Наказателната правна наука не счита, че подбуденият не следва да носи наказателна отговорност, доколкото без деянието на подбудителя подбуденият не би взел престъпното решение; обратното - приема, че той следва да носи такава отговорност, доколкото е можел и е бил длъжен да отхвърли предложението, внушението и другите форми на убеждаване от подбудителя. На по-силното основание и провокираният по чл. 307 НК е длъжен, независимо от създадените условия да предложи, даде или получи подкуп, да се въздържа от такова корупционно изявление. Ако все пак се подаде на специфичните условия и предпоставки, изкуствено създадени от провокатора, следва да носи наказателна отговорност - точно така, както и извършителят се подаде на убеждението на подбудителя и извърши деянието.

Този извод се потвърждава и при изследване на вината на провокираното лице. То съзнава само, че е налице повишена вероятност за развитие на служебното правоотношение в корупционно. А именно гражданинът съзнава, че се намира в такива условия спрямо длъжностното лице, че от предлагането или даването на подкупа зависи определен негов правен интерес¹⁵⁴; респективно длъжностното лице съзнава, че при специфичното развитие на правоотношението му с гражданина е налице повишена вероятност да получи подкуп¹⁵⁵. И по-конкретно провокираното лице не съзнава специфичният субективен елемент на провокатора - а именно намерението му да навреди на провокирания.

От субективна гл.т. на провокираното лице е налице типичен случай на подкуп - като съответният гражданин взема решение да предложи или даде подкуп, а съответното длъжностно лице да го получи. Провокираното лице не знае за намерението на провокатора да му навреди. Именно поради това незнание, повлиян от специалната обстановка или условия, деецът прави своето корупционно изявление - като предлага, дава или приема подкупа.

Т.е. деянието на провокираното лице, ако се подаде на тази обстановка или условия, като направи изявление по предлагане, даване или приемане на подкупа, разкрива всички елементи от обективна и субективна страна на съответното деяние по чл. 301-305а НК. Няма основание наказателната отговорност да бъде изключена поради съществуването на обстоятелства, които не са му били известни - а именно, че тази обстановка и условия, които са го накарали да вземе решение да направи своето корупционно изявление, са били съзнателно създадени от трето лице с намерение да му навреди. Наказателната отговорност може да бъде изключена поради незнание на определени фактически обстоятелства, които са част от фактическия състав на деянието (чл. 14 НК), но не и поради незнание на чужда злонамереност. Наказателната отговорност може да бъде изключена и поради липса на обществена опасност - като извършването на корупционно деяние само по себе си е общественоопасно; същевременно обстоятелството, че то е било провокирано от чужда злонамереност, не изключва тази обществена опасност. Провокирането му, вкл и в неговата засилена форма на подбудителството, би могло да доведе до извода за намаляване на обществената опасност, а в някои случаи и до изключването ѝ; но злонамереността на провокатора сама по себе си няма за резултат автоматично отпадане на наказателната отговорност, което да е валидно за всички случаи на провокация.

---

¹⁵⁴ Например шофьор е преминал на червен сигнал на светофара, а спрелият го полицай изчаква със съставянето на АУАН и го пита "какво да правим".

¹⁵⁵ Например изразена благодарност от адвокат към съдия, постановил благоприятна за клиента му присъда, последвана от покана за посещение на яхтата на клиента.

Отново следва да се направи паралел с подбудителството, при което натискът върху престъпното намерение на дееца е значително по-силен. А именно не се твърди, че изпълнителят може да носи наказателна отговорност само ако е бил подбуден от добронамерен подбудител, действително желаещ постигане на престъпната цел; респективно изпълнителят не следва да се преследва, ако подбудителят му го е накарал да предприеме деянието с ясното съзнание, че ще бъде хванат на местопрестъплението¹⁵⁶. Несъмнено субективната нагласа на подбудителя има значение за наказателната отговорност на извършителя - но също така е несъмнено, че това значение не е равно на автоматичното и абсолютно изключване на наказателна отговорност от страна на извършителя.

---

§129. На последно място на проблема следва да се погледне и от призмата на чл. 306 НК. Съобразно тази норма не се наказва онзи гражданин, който е предложил, обещал или дал подкуп, ако е бил изнуден от длъжностното лице и незабавно и доброволно е съобщил това на властите.

Т.е. ненаказуемостта се отнася само до гражданина, но не и до длъжностното лице; този гражданин следва да е бил изнуден - т.е. една изключително специфична форма на "създава обстановка или условия" по чл. 307 НК; също така е необходимо деецът "незабавно" и "доброволно" да е съобщил на властите.

Няма никакво законово или логическо основание привилегията по чл. 306 НК да се отнася до всеки един случай на провокация към подкуп.

---

§130. В сходен смисъл са и доводите на г-н Б.Велчев, бивш Главен прокурор и настоящ Председател на Конституционния съд. Този въпрос – дали провокацията следва да осигури ненаказуемост – е бил предмет на негова статия „За разкриването на корупционните престъпления“, списания De iure, официално издание на ЮФ на ВТУ „Св.Св. Кирил и Методий“, бр.2/2017 (15), ISSN 2367-8410, където предлага регулиране на провокацията към престъпление, за да се използва ползения ѝ ефект за разкриване на престъпленията; аргументира се подробно.

---

§131. Горепосочените правни аргументи, макар и поддържани теоретично от настоящия съдебен състав, всъщност са относими към фактологията по делото с изрична резерва. Тя е обусловена от стеснения предметен обхват на чл. 307 НК - само до предлагане, даване или получаване на подкуп. Или във фактическия състав на чл. 307 НК не е посочено "поиска" подкуп (§122).

Основното деяние на подсъдимата Иванчева е "поиска" подкуп - и само за него е постановена осъдителна присъда.

Само последното ѝ обвинение е "приеме подкуп", което - дори и да се приеме за идентично с "получаване на подкуп" (както посочва ВС в т.2 от Постановление № 8/81) - не може да попадне под приложното поле на чл. 307 НК, доколкото съдът установи, че получената сума от 70 000 евро се е отнасяла до първата част от корупционното правоотношение, при която е несъмнено, че не е налице провокация по чл. 307 НК.

Следователно е необходимо едно разширително тълкуване на чл. 307 НК, като изпълнителните форми на провокатора да се разширят с новата форма на корупционно деяние "поиска" по чл. 301 НК - и то от гл.т. на вече отменената ненаказуемост на лицето, провокирано да поиска подкуп.

---

¹⁵⁶ Например подбудил го е да извърши обир на банка, като го е заблудил за местоположението на охраната, за кода на сейфа, че в сейфа има диаманти - и дори подбудителят сам анонимно се е обадил на полицията за извършващия се обир.

Т.е. необходимо е едно разширително тълкуване на санкционен закон, веднага последвано от тълкуване на последиците му обратно на волята на законодателя, като се приложи отдавна отменената ал.2 на чл. 307 НК.

Само при такова разширително тълкуване на приложното поле на чл. 307 НК и достигане на извод *contra legem* настоящата редакция на закона, е възможно да се достигне до извода, търсен от защитата – а именно че провокацията осигурява ненаказуемост за корупционно деяние.

Но доколкото тази провокация се отнася до деяние, за което съдът на друго основание постанови оправдателна присъда, за постигане на търсения ефект от защитата е налице необходимост от още една крачка – а именно провокацията с цел разширяване на вече съществуващо корупционно отношение да води до ненаказуемост за цялото това корупционно отношение, вкл и за деяния, осъществени и довършени преди тази провокация (т.е. за първоначалното корупционно правоотношение във вида преди провокацията).

Само след тези три правни стъпки, всяка една очевидно и несъмнено противозаконна, би могло да се мисли за уважаване на доводите на защитата.

Това е така, доколкото защитата се позова само на националния закон – като напълно игнорира богатата практика на Съда по ЕКЧП по този въпрос.

А тя по съществено различен начин разглежда въпроса за провокацията към престъпление. И именно въз основа на практиката на Съда по ЕКЧП евентуално би могло да се търсят аргументи за невъзможност за постановяване на осъдителна присъда при провокация към престъпление.

§132. Относно института "провокация към престъпление" по ЕКЧП

Националният закон, вкл и нормата на чл. 307 НК, не могат да бъдат законово основание за изключване на наказателна отговорност на лице, провокирано да направи корупционно изявление.

Такова основание всъщност е практиката на Съда по ЕКЧП по чл. 6 ЕКЧП и по-специално специфичното тълкуване на изискването за "справедливост" на производството. Без тази практика въпросът за провокация към подкуп въобще не би бил поставян - доколкото съвсем очевидно ал.2 на чл.307 НК е отменен още през 2000 г.

§133. Преди да се изложат аргументи за тази съдебна практика на Съда по ЕКЧП, е необходимо да се акцентира на съществено различния правен подход на националното право и ЕКЧП. Тази разлика се заключава във виждането на съпоставяне индивид-държава, в наказателно-правен аспект.

Националното наказателно право възприема индивида като обвиняем, респективно подсъдим - т.е. лице, за което са налице сериозни основания да се счита, че е извършил престъпление. Основна цел на наказателния процес е разкриване на престъплението, разобличаване на виновния и правилното му наказване¹⁵⁷ - чл.1 ал.1 НПК. За постигането на тази цел държавните власти разполагат с широки правомощия; правата на обвиняемия и на свидетеля имат спомагателно значение - само доколкото допринасят до постигане на целите по чл.1 ал.1 НПК¹⁵⁸. Или в българското наказателно право акцентът е върху

---

¹⁵⁷ В нормата на закона е казано: "правилното прилагане на закона"; предвид предходните две цели е несъмнено, че се има предвид правилното приложение на наказателния закон, след като вече е разкрито престъплението и разобличен виновният за него; т.е. има се предвид правилното наказване на този виновен.

¹⁵⁸ Примерите за това са многобройни; доколкото настоящето дело е за корупционно престъпление, следва да се посочи т.18 от цитираното Постановление 8/81, което задължава съда да прекратява съдебното производство и да връща делото на прокурора с указания за повдигане на съответни обвинения и на свидетели, които съдът установи да са участвали в корупционното отношение; възможността съдът да прекратява съдебното производство и да връща делото на прокурора с указания да повдигне по-тежки

противодействието срещу престъпността. Т.е. държавните органи се възприемат като борци срещу престъпността.

Правото по ЕКЧП си поставя за цел защита на индивида от държавата. То възприема държавата, вкл и държавните органи по наказателното преследване, като носещи потенциала да накърнят правната сфера на индивида; поради което и за всяко едно увреждащо действие се търси достатъчно основание - т.нар. принцип на пропорционалност. Или в правото по ЕКЧП акцентът е върху съпоставяне, съизмерване и степенуване на интересите на индивида и държавата. Т.е. държавните органи може да бъдат и правонарушители, а не само борци против престъпността.

Поради това и философията, залегнала в ЕКЧП, поставя въпроса дали, постигайки наказателните цели, не се увреждат други интереси, също така значими и достойни за защита; както и дали увреждането им може да бъде оправдано с оглед постигане на наказателните цели¹⁵⁹.

Отговорът на този въпрос е повлиян от англосаксонската правна доктрина, която също така противопоставя държава-индивид, без да дава неизменно преимущество на държавата¹⁶⁰. Този отговор е обусловен от принцип на "чистите ръце" (т.е. този, който търси защита срещу противоправно поведение, не следва самият той да има противоправно поведение), както и на "плодовете на отровното дърво"¹⁶¹ (т.е. използване на дотолкова порочни средства за постигане на сама по себе си правомерна цел, че тази цел, постигната по този порочен начин, става порочна).

Именно в този правен и ценностен контекст Съдът по ЕКЧП е формирал своята практика по провокация към престъпление, въз основа на общото изискване по чл. 6 ал.1 ЕКПЧ наказателният процес да е "справедлив"¹⁶².

обвинения или дори съвсем нови обвинения е съществувала до промените през 2000 г, с изключение на началният период след приемане на НПК от 1974 г - когато самият съд е изменял съответно обвиненията. В тези хипотези правата на обвиняемия са защитени именно с връщане на делото в предходен етап.

¹⁵⁹ т. 53 от Ramanauskas: "While the rise in organised crime requires that appropriate measures be taken, the right to a fair trial, from which the requirement of the proper administration of justice is to be inferred, nevertheless applies to all types of criminal offence, from the most straightforward to the most complex. The right to the fair administration of justice holds so prominent a place in a democratic society that it cannot be sacrificed for the sake of expedience.

¹⁶⁰ Например R. v. Looseley (House of Lords), Attorney-General's Reference (no. 3 of 2000) ([2001] United Kingdom House of Lords Decisions 53), цитирано съобразно т. 31 от Edwards and Lewis v. The United Kingdom, 39647/98 40461/98 : "My Lords, every court has an inherent power and duty to prevent abuse of its process. This is a fundamental principle of the rule of law. By recourse to this principle courts ensure that executive agents of the State do not misuse the coercive, law-enforcement functions of the courts and thereby oppress citizens of the State. Entrapment ... is an instance where such misuse may occur. It is simply not acceptable that the State through its agents should lure its citizens into committing acts forbidden by the law and then seek to prosecute them for doing so. That would be entrapment. That would be a misuse of State power, and an abuse of the process of the courts. The unattractive consequences, frightening and sinister in extreme cases, which State conduct of this nature could have are obvious. The role of the courts is to stand between the State and its citizens and make sure this does not happen." Подчертаното не е част от оригиналния текст.

¹⁶¹ Този по-различен поглед към наказателното правосъдие се възприема и в някои национални съдебни актове: Решение № 161 от 15.03.2007 г. по н. д. № 843/2006 г., I н.о. на ВКС, докладчик: съдията Румен Ненков: „От друга страна прокуратурата не трябва да очаква от един уважаващ собственото си достойнство и правилата на справедливия процес съд да приема безрезервно плодовете на отровеното дърво. Това може би е най-същественият извод от изхода на настоящето наказателно дело.“

¹⁶² За пълнота следва да се посочи, че българското право изпитва подозрение към справедливостта като правно понятие. Справедливостта е допустима при невъзможност да се приложат чисто правни критерии (например чл.52 ЗЗД), но не и като цел или критерий за на правно регулиране - Решение № 13/13.10.2012 на КС: Съдът е на мнение, че не съставлява легитимна цел на закона втората уредена в чл. 3, ал. 1 ЗОПДНПИ цел, а именно да се възстанови чувството за справедливост у гражданите. Очевидно е, че "чувството за справедливост у гражданите", доколкото засяга техни индивидуални преживявания и отношение към законите, в случая не съвпада с понятието "интересите на обществото", тъй като двете цели

§134. "Справедливия процес" според Съда по ЕКЧП има множество измерения, като едно от тях е недопускане на "провокация към престъпление". И по-конкретно общият принцип е, че при борбата си с престъпността държавните органи не следва да провокират престъпното деяние, с цел да накажат извършителя. Ако е налице такава провокация, то основополагащото изискване за "справедливост" е нарушено, поради което и събраните при тази провокация доказателства не може да се ползват при постановяване на присъдата.

Решенията на Съда по ЕКЧП относно полицейската провокация са няколко десетки, като в тях неизменно се повтарят общите принципи, от които се води Съдът, при достигане на преценката си дали е налице или не полицейска провокация в съответния случай. Въз основа на аргументите, изложени в три от тези решения¹⁶³ - където те са най-подробно развити, може да се очертае следния път на правни разсъждения, който следва Съдът:

На първо място Съдът подчертава, че въпросът за допустимостта на доказателствата се урежда от националния закон; задача на Съда е да провери справедливостта на националното наказателно производство като цяло. Поради това и преценката на Съда е комплексна, като преценява всички критерии, за да достигне до извода дали тази справедливост е била нарушена.

От друга страна полицейската провокация по своето естество е несъвместимо с изискването за справедливост на наказателния процес; самопризнанията на обвиняемия не санират този порок.

Използването на агент под прикритие (и други тайни техники за разследване) може да е законосъобразно, само ако е обект на ясни ограничения и са налице гаранции за законност; публичният интерес от разкриване на престъпленията, вкл и най-тежките, вкл и корупционните престъпления, които уронват принципа за върховенство на закона, не може да оправдае използването на доказателства, придобити в резултат на полицейска провокация, защото в противен случай обвиняемият ще се окаже лишен от справедлив процес от самото му начало.

Полицейската провокацията се различава от използването на законни тайни техники за разследване. А именно, използването на такива тайни техники за разследване, сами по себе си не накърняват правото на справедлив процес; но при използването им произтича и рискът за полицейска провокация, поради което и провеждането им следва да се ограничава от ясни граници.

§135. Т.е. за да разграничи провокацията от законното разследване, се използват следните критерии:

§135.1. Относими към начина на провеждане на полицейската операция (или условия по същество):

- Имало ли е конкретни и обективни доказателства, обосноваващи специалната операция по разследване - т.е. основания за подозрение за актуална престъпна дейност или склонност да извърши конкретно престъпление, въз основа на които да е пристъпено към тази операция; вкл и дали операцията е била насочена към конкретно лице или към неопределен кръг лица; тази информация трябва да е достоверна - например предходни

са кумулативно посочени. Прегледът на законодателството на Република България показва, че е прецедент поставянето на подобна цел, свързана с постигане, възстановяване или изгубване на определени чувства. Чувството за справедливост, както и поначало всички чувства, не са обективни факти. Още по-малко те са правни категории, за да бъдат въздигани дори като цели на законите. Индивидуалните интереси не могат да бъдат цел на закон, защото той не се занимава с тях. Много закони при определяне на целите си изрично посочват защитата на обществен интерес или защита на свободите, правата и законните интереси на гражданите, но не и формиране на определени чувства".

¹⁶³ Ramanaukas v. Lithuania, 74420/01, разгледано от Голям състав, т. 55 и сл.; Virgil Dan Vasile c. Roumanie, 35517/11, т. 41 и сл; Pătrașcu v. Romania, 7600/09, т.31 и сл.

осъждения, започнало наказателно производство, проверими сведения за престъпна дейност.

- Дали тази специална операция по разследване е регулирана изрично от закона; дали се провежда в рамките на официално образувано производство и под контрола на съдия.

- Дали агентите под прикритие (било членове на силите за сигурност, било лица, действащи под техни инструкции) се ограничават да разследват криминалните действия по пасивен по същността си начин - или пък оказват такова влияние върху разследваното лице, че да го подбудят да извърши престъпление, което в противен случай не би било извършено.

А именно дали деянието би било извършено без намесата на агента под прикритие.

Така агентът трябва да се присъедини към вече започнала престъпна дейност, а не да я подбужда; трябва да избягва поведение, което може да се възприеме като натиск към обвиняемия - например да поеме инициативата да общува с него с оглед извършване на престъпление; да поднови предложението си въпреки първоначалния отказ; настоятелно да иска; да предлага по-висока цена от тази на пазара; да търси съчувствие, показвайки симптоми на абстиненция.

Съдът извършва преценка и *post factum* - а именно с оглед естеството на вече осъщественото престъпно деяние. И по-конкретно приема, че липсва провокация, ако уличеното лице е демонстрирало професионализъм при осъществяване на престъпното деяние - например доброто познаване на цените на наркотичните вещества и способността бързо да намери такова; както и формиране на печалба от сделката (когато купува наркотик по искане на инфилтрирания агент).

---

§135.2. Относими по начина, по който националните съдилища са дали отговор на възраженията на защитата за полицейска провокация (или процесуални условия). Към тази преценка Съдът пристъпя тогава, когато въз основа на горните критерии не може да достигне до извод дали е имало полицейска провокация - което става най-вече когато защитата и националните власти поддържат различни тези за развитие на отношенията между агента под прикритие и осъденото лице. Т.е. установените факти от националния съд с окончателния и влязъл в сила съдебен акт не се приема за задължително от Съда.

Съдът на първо място преценява какъв би бил резултатът, ако се приеме, че е имало провокация - а именно при изключване на съответните доказателства дали крайният резултат би бил различен. Ако приеме, че събраните в рамките на специалната операция доказателства имат решаващо значение за осъждане, пристъпя към преценка на начина, по който националните съдилища са дали отговор на аргументите за полицейска провокация.

Така ако обвиняемият твърди, че е бил подбуден да извърши престъпление, националните съдилища трябва да извършат внимателна преценка на доказателствата по делото; за тази цел защитата трябва да има пълен достъп до всички доказателства, относими към полицейската операция, вкл и онези, въз основа на които тя е била разрешена. Тайният агент и другите замесени лица трябва да бъдат разпитани и от защитата; респективно да се изложат подробни мотиви при отказ да бъдат разпитани, вкл и като свидетели с тайна самоличност.

Производството трябва да е състезателно, задълбочено, изчерпателно и убедително относно крайния извод за провокацията - следва да се отговори защо е предприета тайната операция, естеството и характера на намесата на агента в извършване на престъплението, ясно да се посочи и аргументира всяко едно деяние, което би могло да се приеме за подбуждане или натиск, на което обвиняемият да е бил субект.

Тежестта да се докаже липсата на провокация е на разследващите органи, но само ако твърденията на защитата за такава провокация не са лишени от всякаква достоверност.

Съдът следва да направи внимателна преценка на материалите по делото¹⁶⁴ и да даде подробен отговор на възраженията на обвиняемия; при уважаване на тези доводи съдът следва да изключи събраните чрез тази провокация доказателства.

Липсата на подобно изчерпателно производство относно доводите на защитата за провокация води до автоматичния извод, че е нарушена справедливостта на процеса.

---

§136. Правото по ЕКЧП е прецедентно; поради което, за по-голяма яснота, настоящият състав ще даде резюмета на някои от решенията на Съда по ЕКЧП, за да може по-ясно да мотивира своя извод защо приема, че в конкретния случай не е налице провокация по смисъла на практиката на Съда по ЕКЧП.

Касае се само за част от практиката на Съда; тези решения са групирани, съобразно степента натиск, оказан върху обвиняемите, за да извършат деянието и съобразно участието на граждански лица в евентуалните провокационни действия.

---

§136.1. Случаи, при които агентите под прикритие са полицаи (или граждани под техен контрол) и оказват по-осезаем натиск към обвиняемия, за да извършат престъплението / респективно националните съдилища не са дали адекватен отговор на възраженията за провокация

Teixeira de Castro c. Portugal, 25829/94

В рамките на операция срещу разпространение на наркотици, двама полицейски служители, цивилно облечени, отправят искане към определено лице да им продаде хероин; това трето лице ги запознава с *Teixeira de Castro*, към когото те отново правят това искане; последният отива при трето лице, от когото купува този хероин; при предаването му на полицаите е арестуван. Националните власти го осъждат, приемайки, че провокацията е налице, но тя не изключва наказателната отговорност. Съдът по ЕКЧП приема, че е налице полицейска провокация, доколкото полицейските служители не са го познавали и не са имали основание да го подозират в наркоразпространение; той не е имал в свое държане наркотика; при ареста си е имал у себе си само поръчаната от полицаите дрога - т.е. не е отишъл отвъд онова, за което е бил провокиран; не е имал склонност да извършва престъпления. Поради това Съдът заключава, че полицейските служители не са се ограничили по чисто пасивен начин да разследват престъпната дейност, а са упражнили влияние да го подбудят да извърши престъпление.

Ramanauskas v. Lithuania, no. 74420/01, разгледано от Голям състав

Гражданин предложил на прокурор подкуп от 3000 долара, за да прекрати наказателното производство спрямо трето лице; прокурорът първоначално отказал, но след многобройни настоявания се съгласил. Този гражданин всъщност бил служител на специалната антикорупционна полиция към Министерството на вътрешните работи, като литвийското правителство твърди, че е действал по своя собствена инициатива, доколкото е подозирал прокурора в корупция. След като прокурорът се съгласил да приеме подкупа, този гражданин уведомил началниците си и започнало наказателно производство против прокурора, в рамките на което било формално установено предаването на парите, като то завършило със съдебен процес, в който прокурорът признал вината си и бил съответно осъден. Литвийският ВС оставил без уважение аргументите за провокация към

---

¹⁶⁴ Липсата на такива материали, вкл и ако не се представени от прокурора, които водят до затруднение да се прецени каква е била точната роля на агента под прикритие, водят до еднозначен извод, че правото на справедливия процес ще бъде нарушено, ако така събраните доказателства (чиято законосъобразност не може да се прецени) бъдат ползвани против обвиняемия - *Edwards and Lewis v. The United Kingdom, 39647/98 40461/98*.

престъпление, като е приел, че служителят от антикорупционното звено, предложил и настоявал прокурорът да приеме подкупа, всъщност е бил шофьор, като е действал в частно качество.

Съдът приема, че е налице полицейска провокация, като отхвърля аргумента на правителството, че гражданинът е действал по своя инициатива (т.63); посочва, че: "националните власти не могат да се освободят от своите отговорности за действията на полицейски служители просто твърдейки че, независимо че последните са изпълнявали полицейски задължения, тези служители са действали в частно качество". Акцентира, че първоначалните действия по предлагане на подкуп и убеждаване на прокурора да го приеме не са били обхванати от официално разрешена операция; не са установени и мотивите на полицейския служител (действащ като гражданин) да отправи такова предложение към прокурора, без преди това отнесе въпроса към своите началници, както и защо той не е бил наказателно преследван за това. Заключва в т. 65, че отговорността на държавата по ЕКЧП може да бъде ангажирана и за действията преди започване на официалното разследване; "да се поддържа обратното ще отвори пътя за злоупотреби и произвол, като така ще се позволи на приложимите правни принципи да бъдат заобикаляни чрез "приватизация" на полицейската провокация". В крайна сметка приема, че е била налице полицейска провокация, доколкото властите не са имали обективни данни да подозират прокурора в корупция, като неговото корупционно деяние е резултат от неприкрито подтикване от страна на полицейския служител (действащ като гражданин).

Vanyan v. Russia, 53203/99

Полицията твърди, че е имала информация, че обвиняемият е разпространявал наркотици; поради това убедила негова позната да поиска от него наркотик, за да се провери тази информация; дали ѝ 200 рубли. По нейно искане обвиняемият закупил наркотик от трето лице, като по-късно бил арестуван.

Съдът приема (т.49), че преди тази операция всъщност не е имало доказателства да се подозира обвиняемият в наркоразпространение; полицията не се е ограничила да разследва обвиняемия по пасивен начин; нищо не подсказва, че деянието би било извършено без искането на приятелката на обвиняемия да ѝ закупи наркотик; поради това полицията е подбудила обвиняемия да извърши деянието.

Khudobin v. Russia 59696/00

Агентка под прикритие (така е квалифицирана от Съда; в действителност е гражданка, действаща по поръка на полицията) поискала от обвиняемия да ѝ закупи доза хероин; срещнали се на улицата, където агентката му предала маркирани пари; обвиняемият отишъл до къщата на трето лице, който му дал пликче с 0,05 грама хероин, а той му дал паричната сума; при предаването на това пликче на купувачката, обвиняемият бил задържан. Съдът отчита, че обвиняемият не е бил осъждан; няма достоверна информация, че се е занимавал с наркоразпространение; не е извлякъл печалба от сделката.

Съдът приема, че обвиняемият не е бил разпространител на наркотици; че операцията не е била насочена към него специално, а към всяко едно лице, което се съгласи да закупи наркотик за агентката. Също така разрешението за провеждане на операцията е дадено от административен орган, а не от съд, като законността на тази операция не е била надлежно обсъдена в съдебното производство. Поради това приема, че е нарушена справедливостта на производството, доколкото националните съдилища, въпреки че са имали основание да подозират полицейска провокация, не са изследвали фактическите и правните елементи, които биха им помогнали да разграничат провокацията от законната форма на разследване.

Burak Hun c. Turquie, 17570/04

В рамките на полицейска операция, агент под прикритие, представяйки се за консуматор на наркотици, по телефона поискал от обвиняемия да му продаде 15 хапчета екстази; последният ги закупил от трето лице, получил ги с колет и бил арестуван при предаването им на агента. Впоследствие се отказал от адвокат, като направил признания; в съдебна фаза поддържал само държането, но не и продажбата на наркотиците. В съдебното производство личността на агента под прикритие останала неустановена, като същият не бил разпитан.

Съдът приема, че е била налице провокация към престъпление, доколкото агентът под прикритие е поел инициативата, като е поискал от обвиняемия да закупи наркотика; дори и обвиняемият да е бил предразположен да извърши такова деяние, той не би го извършил без намесата на агента под прикритие; обвиняемият не е бил осъждан и не е бил част от престъпна организация; не е имал наркотика у себе си, като е трябвало да го закупи от трето лице.

Opriş c. Roumanie, 15251/07

В рамките на образувано наказателно производство е разрешено използването на агент под прикритие, който да закупи от обвиняемия килограм хероин; при ареста му в колата му е намерено това количество хероин; в дома му не е намерен наркотик.

В рамките на националното производство е установено, че той го е закупил от трето лице, след настоятелната молба за това от друг агент под прикритие, с цел да го продаде на първия агент под прикритие; разрешението за ползване на агент под прикритие се основава на оперативни данни, без уточнения какво представляват; тайният агент е бил разпитан по делегация, без да се разкрива самоличността му, като е посочил, че не знае дали обвиняемият е бил познат като наркоразпространител; последващото искане на защитата за нов разпит е отхвърлено. Признат е за виновен и осъден.

Съдът отбелязва на първо място, че националните власти не са доказали основания да го подозират в този вид престъпна дейност, като приема, че по-скоро той не се е занимавал с наркоразпространение; също така националните власти не са дали подробен отговор на възраженията му за полицейска провокация; поради това приема, че е налице нарушение на справедливия процес.

Tchokhnelidze v. Georgia, 31536/07

Обвиняемият е заместник областен управител, на когото областният управител възложил да разгледа искане за даване на разрешение за построяване на бензиностанция; твърди се, че е поискал от инвеститорката 30 000 долара подкуп, от които 20 000 за областния управител. След това искане, инвеститорката се е обърнала към съответния антикорупционен орган; в рамките на образуваното наказателно производство било разрешено използването на СРС. Втората среща между обвиняемия и инвеститорката била записана със СРС, вкл и неговото искане за подкуп. При третата среща белязаните пари – 10 000 долара - били предадени, а обвиняемият арестуван.

Пред националния съд обвиняемият твърди, че е жертва на заговор; че не е искал подкуп, а е подпомагал инвеститорката при различни административни формалности; че е получил от нея паричната сума, която е следвало да бъде преведена на строителната компания, която ще построи бензиностанцията. Инвеститорката потвърждава, че е получила неговото съдействие относно административните процедури, както и че парите са дадени, за да бъдат платени чрез обвиняемия на строителната компания; подчертава, че не е сигурна дали обвиняемият е имал намерение все пак да задържи част от тази сума за себе си; при все това, подозирайки налице на противозаконно намерение у обвиняемия в

желанието му да съдейства за превода на парите, е сезирала полицията за разговора си с обвиняемия.

Започнало паралелно наказателно производство против инвеститорката за лъжесвидетелстване, като тя била задържана под стража. След това тя отново променила показанията си, поддържайки първоначалната теза за искане на подкуп, но подчертавайки, че дадените 10 000 долара са във връзка с провежданите от обвиняемия от нейно име преговори със строителни компании, като тя не знае дали той е имал намерение да задържи част от тях себе си. Установява се, че обвиняемият е подпомогнал инвеститора при нотариалните формалности при закупуване на парцела за строеж на бензиностанцията. Приети са и като доказателства запис от телевизионна програма и статия във вестник, в които инвеститорката признава, че е била агент под прикритие на антикорупционния орган по четири други случаи. Пред съда инвеститорката потвърждава това, както и че е започнала операцията именно като агент под прикритие, но с цел да уличи в корупция областния управител, за когото антикорупционният орган е имал сведения, че иска подкупи, като в резултат на разпределение на преписката на заместника му, е уличила обвиняемия. Посочва, че покупката на парцела за строеж на бензиностанция е била фиктивна, сключена под надзора на антикорупционния орган. Искането за разпит на прехвърлителката на парцела е оставено без уважение, тъй като местонахождението ѝ е било неизвестно.

Националният съд признал обвиняемият за виновен, като е приел, че обвинението се доказва от събраните доказателства; отхвърля като опровергани от тези доказателства защитната теза, че парите са за плащане за строежа на бензиностанцията; въобще не коментира доводите за провокация към престъпления. Пред втората инстанция искането за разпит на прехвърлителката на парцела е уважено, същата редовно призована не се явява и след като отново местонахождението ѝ става неизвестно, е заличена. Присъдата е потвърдена, като защитният довод, че парите са били предназначени за строителната компания, е отхвърлен с допълнителния аргумент, че към този момент не е имало издадено строително разрешение, нито архитектурен план, нито план на разходите.

Съдът отбелязва, че инвеститорката трудно може да се приеме за обикновен гражданин, доколкото при първоначалната си среща с обвиняемия вече е действала под инструкциите на антикорупционния орган; същевременно обвиняемият първи е повдигнал въпроса за подкупа от 30 000 долара. Поради което Съдът не може да достигне до еднозначен извод дали инвеститорката е играела активната и решаваща роля за подбуждане към корупционното престъпление. Поради това пристъпва към процесуалния тест, като установява, че националният закон ясно предвижда изключване от доказателствения материал на доказателства, събрани чрез измама или подбуждане, като предвижда възможност на лицето, засегнато от тези незаконни методи, да направи такова искане за изключване. Доколкото такова възражение е било направено от защитата, тежестта за опровергаването му е било върху прокурора; последният, при все това, е запазил мълчание, което може да бъде обяснено с липсата на надлежно разрешение на операцията под прикритие; същевременно националният закон не е предвиждал предварително разрешение от съд. Такова обсъждане на доводите за провокация не е направено и от националният съд, който не е обсъдил защо операцията под прикритие е започнала против обвиняемия, степента на намеса на антикорупционните органи, както и естеството на всяко подбуждане или натиск, на които обвиняемият би могъл да е субект. Въпреки мотивираните възражения на защитата в този смисъл, те не са дали и един разумен отговор. Пропуснато е и да се разпита прехвърлителя на имота, за която може да се предполага, че е била друг агент под прикритие. Поради което е нарушено изискването за справедливост на производството.

Pătrașcu v. Romania, 7600/09

Цивилен полицаи от румънското звено за борба с организираната престъпност, осъществил среща с обвиняемия в дискотека, за да провери информацията, че той бил наркоразпространител; в проведения разговор обвиняемият му казал, че може да го снабди с дрога, като няколко дни по-късно му предложил значително количество екстази. След това започнало наказателно производство, като същият полицаи бил определен като агент под прикритие; той многократно се обаждал с искане да купи наркотика, като обвиняемият му казал, че не разполага с нея, като негов приятел ще е внесе в страната от чужбина. Обвиняемият бил арестуван при сделката, като неговата роля била да свърже агента под прикритие с продавача на дрогата. Той дал обяснения, в които посочил, че е посредничил по сделката само въз основа на настояването на агента под прикритие, който определил цената на дрогата. Бил разпитан и агента под прикритие, като свидетел с тайна самоличност. Националните съдилища оставили без уважение възраженията за провокация.

Съдът констатира, че обвиняемият и националните власти имат различен поглед върху развитието на отношенията между обвиняемия и агента под прикритие; също така не е налице яснота относно онази информация, която е дала основание на агента под прикритие да осъществи първоначалната си среща с обвиняемия; последният не бил осъждан и впоследствие не са открити наркотици у него. Поради което съдът пристъпва към преглед дали националните съдилища са дали адекватен отговор на възраженията на защитата за провокация; констатира, че те не са изследвали въпроса за естеството на първоначалната информация, въз основа на която е започнала информацията под прикритие; част от въпросите към агента под прикритие не са били допуснати (с аргумент, че така би се разкрила самоличността му). Националните съдилища не са обсъдили и настоятелността на агента под прикритие, който няколко месеца е звънял по телефона на обвиняемия, докато бъде осъществена сделката. Съдът отчита и важността на доказателствата, събрани с тази операция под прикритие - доколкото само на тях се основава присъдата. Поради което преценява, че процесът е бил лишен от справедливост, доколкото националните съдилища не са отговорили изчерпателно на защитните доводи за провокация.

§136.2. Случаи, при които агентите под прикритие са полицаи (или граждани под техен контрол) и запазват по-пасивна роля при извършване на престъплението

Eurofinacom v. France, 58753/00

Търговското дружество Eurofinacom експлоатираше социална мрежа, предоставяща възможност на потребителите чрез псевдоними да комуникират помежду си, вкл чрез писмени съобщения. Прокуратурата започнала разследване по подозрения, че тази социална мрежа се използва от проститутки¹⁶⁵, за да комуникират с клиентите си; тези подозрения се базирали на обстоятелството, че описанието към псевдонимите се отнася до определени физически белези¹⁶⁶. Полицейски служител се логнал с псевдонима "AAA", като изпратили следните съобщения на тези потребители: "условия" и "колко", като получил отговори, посочващи определена стойност (напр. "тарифата ми е 1000 франка за сублимен масаж на цялото тяло", "1 000", "1 200", "1500"). Дружеството и управителят му били осъдени за сводничество въз основа на тези интернет данни и на разпити на

¹⁶⁵ С псевдоними: "Лола масаж", "Клер на 37 г", "Кати", "Дупелана", "Зайка", "Елена на 38 г", "Търся черни", "Очи бадеми", "Учаща се", "Катя от първи", "Елоди", "Мъжки роб".

¹⁶⁶ Напр. за "Зайка": "брюнетка, с дълга коса, 170 см, 55 кг, ..., 30 г, любвеобилна, палава, за моменти на взаимност".

проституиращи момичета, като ВКС отхвърлил аргументите, че доказателствата са били събрани в резултат на провокация.

Съдът приема, че френската полиция е имала основания да подозира Eurofinacom в сводничество, като с оглед проверка на тези подозрения е предприета операцията, като са били изпратени и съобщенията "условия" и "колко"; те представляват фиктивни искания за получаване на сексуални услуги, като до някаква степен да допринесли за реализиране на фактите, предмет разследването; при все това полицията е разполагала още преди тази операция с материали, позволяващи да се подозира съществуването на тази сводническа мрежа; поради това и дружеството е било наказателно преследвано не само за фактите, установени с действията при полицейските фиктивни запитвания, но и за дейността му преди това. Също така полицията е действала в рамките на операция, разрешена и контролирана от прокуратурата. Съдът акцентира, че полицаите, макар и да се провокирали предложението за сексуални услуги, което са получили, те самите не са подтикнали дружеството да извършва сводничеството, за което е осъдено и което е негово собствено деяние, а не на проститутките. Поради което осъждането не е следствие от полицейска провокация.

Volkov and Adamskiy v. Russia, 7614/09, 30863/10

В рамките на полицейска операция против пиратски софтуер, агенти под прикритие се обадили по телефон, посочен в обяви за поправка на компютри, като поискали от обвиняемите да инсталират програми на компютрите им; по инициатива и след разяснения от обвиняемите агентите под прикритие се съгласили последните да им инсталират незаконен софтуер; при преговорите за цената обвиняемите ясно посочили, че софтуерът е незаконен.

Съдът приема, че поведението на обвиняемите е решаващия фактор за осъждането им и изключва полицейската провокация (т. 36). Подчертава, че полицията е имала данни за предходно инсталиране на незаконен софтуер от обвиняемите, като в рамките на проверка на тези данни са се осъществили тези операции; агентите под прикритие не са поискали да им се инсталира незаконен софтуер, като не са оказали какъвто и да е натиск в тази насока (т.41). Поведението на агентите е било обичайно за гражданин, искащ такъв вид услуга, като това поведение не е налагало в отговор престъпното деяние на обвиняемите (т.42).

Virgil Dan Vasile c. Roumanie, 35517/11

По предвидения за това ред са инфилтрирани агенти, които на няколко пъти закупували наркотици от обвиняемия (общо 177 хапчета амфетамин).

Съдът приема, че властите са имали основание да подозират обвиняемия в наркоразпространение, като агентите не са го подтикнали да им продаде наркотиците. Акцентира на професионалния начин на осъществяване на сделките по продажба на наркотици, на взетите от него предпазни мерки, ползване на посредници и др - като достига до извод за трайна престъпна дейност, която властите са разследвали по пасивен начин.

Vlachos c. Grèce, 20643/06

Обвиняемият продава на агент под прикритие куфар с фалшиви долари, като е осъден за държане на подправени парични знаци.

Независимо че операцията не е била надлежно разрешена от съд, Съдът по ЕКЧП приема, че не е налице полицейска провокация, доколкото обвинението и осъждането са за държане на тези подправени парични знаци, което означава, че деянието е било осъществено още преди срещата с агента под прикритие; т.е. от значение е, че

националните власти са инкриминирали държането на паричните знаци, а не последващата им продажба.

Bannikova v. Russia, 18757/06

Властите записват поредица от телефонни разговори между обвиняемата и неин приятел (впоследствие също обвиняем и осъден), който ѝ обещава да ѝ достави канабис, който тя да продаде. След това се разрешава използването на агент под прикритие, който да закупи от нея доза наркотик; използват се белязани пари и покупката се записва на видео; при обиска в дома ѝ е намерено значително количество наркотик. Доводите на жалбоподателката, че е била подложена на натиск (вкл заплахи) от трето лице, за да му продаде канабиса и именно въз основа на този натиск тя се е снабдила с него от приятеля си, с цел продажбата му, са оставени без уважение от националния съд, възприето като защитна теза; отказано е и прослушване на телефонните ѝ разговори, в които (според нея) тя е била подложена на натиск да извърши продажбата; отказът е обусловен от аргумент, че няма доказателства за такива разговори, записани съобразно законова процедура.

Съдът приема, че агентът под прикритие, закупил канабиса, се е присъденил към вече замислено престъпление (продажба на наркотик), като не го е подбудил; властите са дали възможност на защитата да го разпита; не е установено и обвиняемата да е провеждала телефонни разговори с третото лице (евентуален друг агент под прикритие), който да е я подложил на натиск да му продаде наркотика. Поради това Съдът приема, че националните власти, доколкото са обсъдили защитните аргументи за полицейско подбуждане, събрали са нужните доказателства и са им дали подробен отговор, не са нарушили правата на справедливия процес.

§136.3. Случаи, при които граждански лица взимат участие в действията, съпътстващи престъпното деяние на обвиняемия, като след това сезират полицията.

Miliniene v. Lithuania, no. 74355/01

Фактите по делото са следните (както са установени от литвийския ВС - т.28): Гражданин записал тайно разговора си със съдия; в този разговор гражданинът поискал от съдията да разгледа жалба против действие на съдия-изпълнител - а именно обявяване за недействителен проведен търг; съдията, макар и неохотно, се съгласила да поеме казуса, искайки от гражданина да продаде старата ѝ кола. Гражданинът се обърнал към полицията, представил този запис и подал молба, че му се иска подкуп.

След спазване на формалните изисквания започнало специфично производство (модел на симулация на престъпно поведение) по разследване. Записани са последващите разговори между гражданина и съдията - а именно искането от съдията към гражданина да продаде старата ѝ кола и с получените пари да ѝ купи нова кола; гражданинът обяснил на съдията разликата в стойността на старата ѝ кола и исканата нова кола, като ѝ предложил да покрие тази разлика със свои собствени пари, като в замяна съдията трябва да поеме неговото дело и да го реши в негова полза. Съдията се съгласила с това предложение.

Латвийският ВС приел, че касационните възраженията за неоснователни. Приел е, че съдията е искала да получи подкупа, поради което незабавно е приела предложението, без каквато и да е външна принуда.

Впоследствие съдията поискала и получила 10 000 долара, с които купила нова кола; получила и 500 долара за зимни гуми; както и още 1000 долара за подкупи на втората инстанция; в замяна на това препоръчала на гражданина определен адвокат; написала му жалбата, уверявайки го в благоприятното решение; регистрирала тази жалба в деловодната система на съда и сама си го разпределила за разглеждане; по своя инициатива се виждала с гражданина, уверявайки го в благоприятния изход на делото (т. 15).

Твърденията на съдията, че е била осъдена след провокация към подкуп са оставени без уважение от Съда в Страсбург. В т.37 съсредоточава своето внимание върху действията на полицията - а именно дали полицията се е ограничила да разследва криминалната дейност по пасивен по своята същност начин. Съдът приема, че инициативата принадлежи на гражданина, който, когато е разбрал, че съдията иска подкуп, за да постанови благоприятно решение, се е оплакал на полицията. Впоследствие започнал моделът на симулация на престъпно поведение. В т.38 Съдът приема, че полицията е повлияла на хода на събитията, само доколкото е осигурила възможност (т.е. създала материалните условия) гражданинът да предложи на съдията подкупа и да запише разговора им. При все това Съдът не намира, че полицията е злоупотребила, предвид задължението ѝ да провери постъпилото оплакване и предвид необходимостта "да осуети корозионния ефект на съдийската корупция върху върховенството на закона в демократичното общество". Също така не приема, че ролята на полицията е била определящия фактор; такива са били поведението на гражданина и на съдията. Съдът приема, че полицията се е присъединила към криминалната активност, а не е я провокирала. Поради което и дейността ѝ е останала в рамките на работата под прикритие, а не на агенти провокатори.

Съдът е достигнал до извод, че не е налице провокация към престъпление, като изрично цитира в т. 36 от решението си правното разрешение в Ramanauskas т. 55.

Това решение е взето единодушно.

Shannon v. the United Kingdom, 67537/01

Журналисти от таблоид се предreshават като шейх от Дубай и неговото обкръжение, като поканват обвиняемия – известен английски телевизионен актьор, за когото имали неофициални сведения, че разпространява наркотици – да участва в откриването на нощен клуб в Дубай; при запитване от шейха обвиняемият многократно потвърждава, че може да осигури кокаин за партито послучай откриване на нощния клуб; потвърждава също така, че и сега веднага може да им осигури наркотик; шейхът му дава пари и кола с шофьор, като обвиняемият за кратък период от време го снабдява с искания наркотик. Всичко това е заснето, като впоследствие е подробно коментирано в таблоида; журналистът посочва, че и преди това е извършвал такива симулации, които да довели до осъждането на 89 лица.

Британската полиция се самосезира от публикацията в таблоида; в образуваното наказателно производство журналистът отказва да съобщи източника си на информация (че обвиняемият е наркоразпространител) и съдът отказва да го задължи да разкрие тази информация; националният съд оставя без уважение възражението за провокация, като приема, че обвиняемият доброволно е предложил и приел да достави дрога, без да е бил обект на натиск; постановена е осъдителна присъда.

Съдът приема, че в случая наказателното преследване е въз основа на информацията, предоставена от журналисти, които са частни лица, а не държавни органи или лица, действащи под техни инструкции. При все това Съдът приема, че и доказателства, събрани чрез „частната провокация“, при някои обстоятелства, също така може да направи процеса несправедлив. Поради което е необходимо да се изследват конкретните обстоятелства.

Съдът посочва, че присъдата е постановена въз основа на действията на журналиста, макар и той да не е представител на държавата; също така той и преди това е бил ангажиран в подобни операции, като нито един път не е бил наказателно преследван за покупката на наркотик. Но също така обстоятелствата, при които тези доказателства са били събрани, са били разгледани от националния съд, като са обсъдени в светлината на провокацията; той е преценил, че обвиняемият доброволно е извършил деянието, без да е

обект на натиск; взето е предвид познаването му на текущите цени на наркотиците, способността му да намери наркотик за 15 минути, както и че въпреки многобройните възможности не се е отказал от поръчката да намери наркотик, преследвайки финансова облага. Втората инстанция е допълнила тези мотиви, като е посочила, че макар и обвиняемият да е бил най-общо окуражен от обстановката и от предоставената му възможност, все пак той доброволно е предприел своето деяние, след като шейхът му е дал да разбере, че иска да се снабди с дрога.

Съдът по ЕКЧП посочва, че напълно се присъдинява към аргументите на националния съд, като допълва, че жалбоподателят не е оспорил автентичността на видеозаписите.

Gorgievski v. "The Former Yugoslav Republic of Macedonia", 18002/02

Обвиняемият е митнически санитарен инспектор, като е уведомил мениджър на компания вносителка, че може на него да даде таксата за санитарно изследване, а той ще изпрати проби от стоката за изследване; мениджъра счита, че му се иска подкуп и уведомява полицията; организира се операция по предаване на белязани пари; обвиняемият е арестуван след като получава сумата. Той възразява, че е жертва на провокация от страна на мениджъра, който насила му е пхнал парите в джоба; това е станало след като мениджъра многократно му е бил правил предложения за подкуп, който той не е бил приел. Съдът приема, че националните съдилища подробно са изследвали обстоятелствата по делото; полицията се е намесила едва след като обвиняемият вече е бил провел разговор с мениджъра, в който е бил поискан подкупът. Приема, че не е била налице провокация към подкуп.

§137. Приложение на критерия "справедлив процес", разбиран като недопускане на полицейска провокация, съобразно юриспруденцията на Съда по ЕКЧП, по настоящето дело.

Най-напред следва да се отбележи, че е налице съществено разминаване в предметния обхват на чл.307 НК и института на полицейската провокация, както е формулиран от Съда по ЕКЧП. А именно чл.307 НК се отнася само до провокацията към някои от изпълнителните деяния на подкупа, докато провокацията по ЕКЧП се отнася до всички видове престъпни деяния; също така чл. 307 НК не поставя изискване за определено длъжностно качество на дееца, докато Съда по ЕКЧП формира своята практика именно въз основа на полицейската провокация (т.е. осъществена от правоохранителните органи), като строгостта на преценка е чувствително занижена, ако тази провокация е осъществена от частен субект; на последно място - и най-важно - чл. 307 НК ясно дефинира създаването на предпоставки или условия за извършване на корупционното деяние като престъпно, докато Съдът по ЕКЧП възприема обратната теза - а именно създаването на такива предпоставки и условия е част от нормалната и законосъобразна дейност на разследване, в рамките на операция под прикритие, като не следва да се премине друга граница - а именно да се подтикне деецът да извърши деяние. Също така Съдът на ЕС изисква и спазването на определени условия за гарантиране на законосъобразността на такава секретна операция и използването на агенти под прикритие - първоначален, текущ и последващ съдебен контрол; наличие на достатъчно основания за започване на операцията; възможност защитата да се запознае с всички доказателства и да разпита всички тайни агенти и трети замесени лица.

---

§138. Предвид преимущественото значение на ЕКЧП (чл.5 ал.4 КРБ), именно тълкуването на Съда по ЕКЧП следва да бъде обсъдено от настоящия съд, при преценка на основателността на доводите на защитата, че е налице полицейска провокация

§138.1. На първо място следва да се посочи, че по настоящето дело е имало т.нар. "операция под прикритие" или "секретно разследване" - доколкото са се експлоатирани СРС - а именно са били подслушвани телефоните на тримата подсъдими и на св. Ваклин; техните срещи са били проследявани и заснемани; били са използвани белязани пари. За всяко едно от тези действия е било искано и давано съдебно разрешение, съобразно нормите на ЗСРС. Изрично следва да се посочи, че не е искано и давано разрешение за използване на агент под прикритие - поради което и по-долу съдът обсъжда дали дейността на св. Ваклин следва да се подведе като такава.

§138.2. На второ място съдът приема, че този първоначален съдебен контрол, изразен в даване на съответните разрешения, е имал своите материално-правни основания. Те се заключават в събраните към този момент общи и конкретни сведения за противоправните действия на подс. Иванчева (§75). Общите сведения касаят множеството сигнали на граждани и инвеститори до различни инстанции, вкл и до прокуратурата, че подс. Иванчева като кмет на район Младост неоснователно забавя техните преписки; сред тях следва да се включи и първоначалния сигнал на св. Ваклин. Конкретните сведения са тези на св. Ваклин, съдържащи информация за поискания му подкуп. Именно последните са имали решаваща роля за отправяне на искане за използване на СРС - първоначално спрямо подс. Иванчева и св. Ваклин (от 07.02.2018 г), а след това, със събиране на допълнителна информация, и за подс. Дюлгеров (от 22.03.2018 г) и за подс. Петрова (от 29.03.2018 г).

§138.3. На трето място съдът приема, че ролята на правоохранителните органи (прокурор, разследващи органи, служители на КПКОНПИ, лица от МВР) е била изключително пасивна. И по-конкретно те само са създали необходимите технически предпоставки за пасивното наблюдение на подсъдимите и св. Ваклин и за закрепяне с аудио и видео запис на срещите и разговорите им, както и белязване на парите. Нито един от тези служители не се е срещал с нито един от подсъдимите, като не е провеждал какъвто и да е разговор с тях; поради което и възможността държавен правоохранителен орган да е оказал натиск върху подсъдимите е напълно изключена. Тази възможност не се и твърди от защитата.

§138.4. На четвърто място съдът констатира, че активна роля при общуването си с подсъдимите е имал св. Ваклин. Той е провел множество телефонни разговори с подс. Дюлгеров, както и лични срещи; еднократно се е срещнал и с другите двама подсъдими. Неговите изявления, доколкото са били предадени от подс. Дюлгеров на подс. Иванчева и подс. Петрова, имат потенциала да окажат определено въздействие върху техните решения, вкл и върху решението има да направят или да не направят определено корупционно изявление. Поради което и именно участието на св. Ваклин поражда определен кръг въпроси, засегнати от защитата.

Св. Ваклин не е имал официален статут на агент под прикритие, по терминологията на Съда по ЕКЧП, респективно, съобразно националната терминология, не е бил определен като служител под прикритие по чл. 10в ЗСРС и не му дадено разрешение да извърши доверителна сделка (а именно изразяване на съгласие да даде подкуп и предаване на паричната сума за този подкуп) по чл. 10б ЗСРС; също така със специален акт не му е предоставен имунитет във връзка с корупционните изявления, които симулативно е трябвало да направи. Причина за това е нормативна - а именно националният закон не предвижда възможността частно лице да бъде служител под прикритие, а само служител на определени ведомства - чл. 10в ЗСРС; също така доверителната сделка се отнася само до прехвърлителна сделка с вещ - чл. 10б ЗСРС; на последно място този имунитет произтича по силата на закона - чл. 12б НК - като се отнася само до служителя под прикритие.

Следователно националният закон не регулира възможността частен субект, който не е служител на правоохранително ведомство, да сътрудничи на полицията, като има поведение, което е идентично с това на служителя под прикритие. Т.е. практически взимането на решение за този вид сътрудничество остава извън общия съдебен контрол за този вид действия. Това - изрично следва да се посочи - е недостатък на националния закон, който създава едни повишени предпоставки за възможност за злоупотреби и накърняване на правата на обвиняемите, а в контекста на настоящия процес - за провокация към престъпление¹⁶⁷. Това налага с особено внимание да се коментират действията на св. Ваклин.

Относно първоначалният съдебен контрол. Такъв е бил осъществен, макар и за разрешаване на подслушване, наблюдение и белязване на пари; аргументите за използването на тези СРС са относими и към използването на св. Ваклин като таен агент. Поради което следва да се приеме, че разследващите органи са имали достатъчно основания да пристъпят към използването на св. Ваклин, за да установят конкретното поведение на тримата подсъдими. Също така поледващият съдебен контрол е осъществен, в рамките на настоящия процес, доколкото св. Ваклин бе разпитан от съда, като на страните бе предоставена възможност да му зададат своите въпроси; също така всички писмени материали, относими към неговото участие в процеса, са налични по делото (с резервата по §72).

§138.5. На пето място съдът обсъди въпроса дали и до каква степен св. Ваклин се е намирал под контрола на правоохранителните органи - а именно дали неговото поведение е било в една по-голяма или по-малка степен продиктувано от инструкциите, които е получил от органите на КПКОНПИ и СпПр.

Видно от неговите показания, единствените инструкции, които той е получил, се отнасят до технически обстоятелства - а именно чисто практически как следва да борави със СРС, така че да осигури запис на провежданите от него срещи; били са му и предавани белязаните пари. Св. Ваклин ясно посочи, че никой не му казвал кога и къде да се среща с подсъдимите, какви изявления да прави, какви искания, какви възражения и прочее, вкл и кога и при какви обстоятелства да даде парите. За всички тези обстоятелства той самият е взимал решение. В този смисъл са и показанията на св. Денев, който е общувал със св. Ваклин, като му предоставял СРС и белязаните пари. Съдът няма основание да постави под съмнение тези аргументи.

§139. Поради което възниква въпросът - дали св. Ваклин е агент под прикритие, съобразно терминологията на Съда по ЕКЧП, респективно дали негово изявление евентуално може да бъде прието като "полицейска провокация" или евентуално като провакация от частен субект. Независимо че съобразно националното право частно правното качество на св. Ваклин е извън всяко съмнение, за да се прецени дали не е налице "полицейска провокация" по смисъла на ЕКЧП, следва да се приложат критериите, изготвени от Съда по ЕКЧП.

§140. Несъмнено е, че до момента, в който св. Ваклин е уведомил КПКОНПИ и СпПр за поискания му подкуп (след разговора с подс. Дюлгеров на 19 март 2018г), той е

---

¹⁶⁷ Т. 45 от *Tchokhonelidze v. Georgia*, 31536/07: "...The Court has found that the line between legitimate infiltration by an undercover agent and the instigation of a crime is more likely to be crossed if no clear and foreseeable procedure was set up under the domestic law for authorising and implementing undercover operations – all the more so if they were also not properly supervised. It has considered judicial supervision as the most appropriate means in cases involving covert operations (see *Khudobin v. Russia*, no. 59696/00, § 135, ECHR 2006-XII (extracts); *Furcht*, cited above, § 53; and *Bannikova*, also cited above, §§ 49 and 50). A lack of procedural safeguards in the ordering of an undercover operation generates a risk of arbitrariness and police entrapment (see *Nosko and Nefedov*, cited above, § 64)."

имал качеството на обикновен гражданин. Всички негови изявления до този момент следва да се преценяват през тази призма.

Съдът прие, че при своите първоначални разговори с подс. Дюлгеров (до 08.02.2018 г, доколкото след тази дата всичките му разговори са записани и няма съмнение за тяхното съдържание), св. Ваклин не е отправял предложения за даване на подкуп, респективно обещания за даване на подкуп. Напротив – прие (§19), че инициативата е произлизила от подс. Иванчева и подс. Петрова, които са накарали подс. Дюлгеров да предаде на св. Ваклин искането им да получат подкуп - между 3 и 5 % от РЗП или по 20 евро на кв.м. от РЗП. Респективно св. Ваклин е сезирал правоохранителните органи (§21). Тези му действия са напълно правомерни и не може да се приемат за провокативни¹⁶⁸.

§141. При все това аргументите на защитниците относно провокацията (§119) биха могли да се приемат, че касаят и първоначалните контакти на св. Ваклин с подс. Дюлгеров, до 19 март 2018 г. Така адв. Д.Марковски посочва, че цялата инициатива за даване на подкупа е била на св. Ваклин; адв. М.Марковски посочва, че св. Ваклин е имал „темперамент за орезилване“; адв. Тодорова посочва, че св. Ваклин е определил сумата за подкупа още в разговора на 09.02.2018 г, като съзнателно е търсил хора, чрез които да влезе във връзка с подс. Иванчева; че св. Ваклин е мотивирал подс. Дюлгеров да му поиска парична сума; счита, че е налице „абсолютна провокация към подкуп“.

Настоящият състав подробно обсъди тези доводи, като прие, че не са основателни; напротив – макар и подс. Дюлгеров да е влязъл във връзка с подс.Иванчева и подс. Петрова въз основа на молба на св. Ваклин, самото корупционно решение и съответно изявление е направено именно от подс. Иванчева и подс. Петрова; то е било посрещнато с недоумение и отвращение от св. Ваклин (§19-21, §53-55, §62-66, §72, §77).

При все това следва да се изложат аргументи и в тази насока, доколкото Съдът по ЕКЧП, когато е сезиран с оплакване за провокация, преценява по какъв начин тази провокация, ако наистина е настъпила, би се отразила на справедливостта на производството. Действително Съдът по ЕКЦП е посочил, че националната юрисдикция дължи произнасяне по тези въпроси само ако доводите на защитата за такава провокация не са очевидно неоснователни. А в случая те са именно такива. Но при все това, с оглед пълноценна защита на подсъдимите, ако бъде възприето посоченото от тях от фактическа страна, следва да се изложат доводи дали е налице такъв вид провокация, който да изключва справедливостта на процеса.

И така, защитата твърди, че св. Ваклин, запознат с практиката на подс. Иванчева да иска по 20 евро на кв.м. РЗП за благоустрояване на района, е натоварил подс. Дюлгеров да ѝ предложи подкуп в този размер (отново следва да се посочи, че това тълкуване е в крещящо противоречие с всички събрани доказателства, със самото естество на отношенията между св. Ваклин и подсъдимите; то е не само голословно – то е напълно невъзможно).

В такъв случай, ако действително предложението за подкуп е било направено от св. Ваклин, то делото би било твърде сходно с това на делата по §136.3. – а именно граждани¹⁶⁹, без знанието на правоохранителните органи, оказват определено

---

¹⁶⁸ Т. 52 от "Gorgievski v. "The Former Yugoslav Republic of Macedonia", 18002/02": ".....The police only became involved in the operation once the applicant had already contacted Mr A. with a view to demanding a bribe. Mr A., who was not a State agent, but a private person importing food and products for general use, considering the consequences of the applicant having demanded a bribe, reported the matter to the police. The Court sees nothing inadequate or arbitrary in that decision".

¹⁶⁹ Към този момент св. Ваклин има качеството на гражданин, а не на агент на държавата; извод за противното не може да се направи от обстоятелството, че още на 30.01.2018 г той е бил сезирал СпПр и на

корупционно въздействие върху държавния служител. Съдът по ЕКЧП е приел по тези дела, че не е налице полицейска провокация, доколкото полицията се е намесила след вече започнатото корупционно правоотношение, като е запазила пасивно поведение. Т.е. акцентът не е дали гражданинът е провокирал държавния служител – а дали след намесата на полицията е имало такава провокация в развитието на корупционното правоотношение, било от полицията, било от гражданина, натоварен от полицията да общува с държавния служител.

Това се отнася и до настоящия случай. Сед като са били сезирани от св. Ваклин на неустановена дата след 19 март 2018 г, органите на досъдебното производство са запазили напълно пасивна роля – само са удостоверявали какво се е случва. А това удостоверяване – снемане на показанията на св. Ваклин и експлоатация на СРС – по несъмнен начин доказва десетки агресивни изявления на подсъдимите по искане на подкуп, респективно множеството изявления на св. Ваклин, че се отказва от корупционната сделка, поради което и подс. Дюлгеров трябва настоятелно да го убеждава да продължат с нея. Абсолютно немислимо е да се твърди, че св. Ваклин не само е направил първото корупционно изявление, но дори и той единствен е настоявал подс. Иванчева да получи подкупа, въпреки съпротивата ѝ. Нито едно доказателство не сочи и най-малката възможност за такова развитие на отношенията им.

Въз основа на тези доводи съдът приема, че изявленията на св. Ваклин, направени до момента на сезирането от него на СпПр и КПКОНПИ след срещата му с подс. Дюлгеров на 19 март 2018 г, не може да се приемат като "провокация", осуетяваща справедливостта на процеса.

§142. Същевременно затруднения буди определяне на качеството на св. Ваклин след като вече е сезирал правоохранителните органи за отправеното му корупционно искане и е имал определени контакти с тримата подсъдими, във връзка с корупционното им правоотношение.

Такива затруднения няма да възникват, ако той е бил получил определени инструкции от прокурора (или друг държавен служител); в този случай е несъмнено, че той фактически би изпълнявал ролята на агент под прикритие, поради което и липсата на адекватна нормативна база няма да е основание да се изключи отговорността на държавата за изявленията му, от гл.т. на провокация към корупционно изявление.

В конкретния случай, обаче, такива инструкции не са били дадени. Поради което и възниква въпросът - по какъв критерии да се оценяват евентуалните му провокационни изявления - като такива на обикновен гражданин (при което Съдът прилага по-толерантен подход и търпимост към провокационни изявления), респективно като на агент под прикритие (при което Съдът е значително налице по-стриктен и нетърпящ провокационни изявления).

Настоящият съдебен състав счете, че следва да реши този въпрос от гл.т. правата на подсъдимите. А именно те не следва да бъдат поставени в по-лошо положение поради

09.02.2018 г е носил СРС при планираната среща с подс. Иванчева. Тази среща не се е реализирала и неговото участие в производството фактически е преустановено. Всички негови последващи действия, по търсене на контакти с познати на подс. Иванчева, намирането на подс. Дюлгеров, провеждане на разговори и срещи с него, вкл и срещата на 19.03.2018 г са резултат на негово собствено решение и инициатива; той дори не е уведомявал разследващите органи за тях. Поради което, евентуалното възникване на качеството агент на държавата (§142) на 09.02.2018 г е било краткотрайно, само за една планирана среща; след тази дата той отново е бил само частен субект – което продължава до новото сезиране на СпПр за резултата от срещата на 19.03.2018 г. След тази дата е уведомявал СпПр за всяка една поседваща среща и е носил СРС – т.е. несъмнено е бил агент на държавата, по смисъла на това понятие от практиката на Съда.

това, че националното право не регулира използването на обикновени граждани в подобен вид разследвания, респективно че конкретните разследващи органи по настоящето дело не са инструктирали св. Ваклин какво поведение да има и какви изявления да прави. След като св. Ваклин фактически е осъществявал дейността на агент под прикритие и това е било създавано и одобрявано от разследващите органи, те следва в пълна степен да понесат евентуалните неблагоприятни последици за разследването, които биха могли да произтекат от негови евентуални провокативни изявления.

Въз основа на тези мотиви съдът прие, че всички изявления, направени от св. Ваклин след 19.03.2018 г, следва да се приемат по същия начин, както изявления на оторизиран от държавата агент под прикритие, като се подходи с максимална строгост към всяко едно изявление, което би могло да се приеме като подбуждащо към извършване на престъпление.

§143. Относно съдържанието на тези изявления няма никакво съмнение. Всички разговори на св. Ваклин с подс. Дюлгеров са били записани; записана е и единствената му среща с подс. Иванчева и подс. Петрова; повечето от срещите между тримата подсъдими, в които се коментират и изявленията и поведението на св. Ваклин, също така са записани. Поради което и няма пречка да се прецени ефектът от тези изявления и това поведение на св. Ваклин върху решението на подсъдимите да направят корупционни изявления.

На първо място следва да се посочи, че първоначалното корупционно изявление е било направено още на 19.03.2018 г (на 16.03.2019 г подс. Иванчева е направила това изявление, а на 19.03.2019 г то е станало достояние на св. Ваклин, предадено му от подс. Дюлгеров) - т.е. евентуалното поведение на св. Ваклин може да има отражение към промяната в естеството и характеристиките на това изявление, но не и за възникването му.

На второ място съдът приема, че въз основана изявленията на св. Ваклин, корупционните изявления на подс. Иванчева и подс. Петрова са претърпели промяна. А именно св. Ваклин се е противопоставил на прекомерния размер на отправеното искане (между 3 и 5 % от РЗП или 20 евро на кв.м. от РЗП), като също така е изразявал резерви дали ако плати искания подкуп, ще получи дължимото административно действие. Тези негови възражения са подробно описани по-горе. Те са били възприети от подс. Дюлгеров, който ги е предал на подс. Иванчева и подс. Петрова; респективно подс. Дюлгеров многократно е окуражавал св. Ваклин да не се отказва от даването на подкупа, като му е давал най-различни гаранции за бъдещото благоприятно развитие на административните процедури, ако плати искания подкуп.

Съобразно становището на настоящия състав, противопоставяне на искания подкуп, възразяване за прекомерно високия му размер, изразяване на съмнения дали си заслужава да даде подкупа, както и заявяване на отказ да даде подкуп - не са действия, които да може да се квалифицират като подбуждане към искане на подкуп. Точно обратното - те заявяват едно нежелание да се участва в корупционното отношение.

Св. Ваклин многократно е твърдял, че исканата му сума е прекалено висока; тези му аргументи са били приемани с разбиране от подс. Дюлгеров, който е обещавал съдействие за намаляването ѝ (§22, §23, §27, §31-32). Тези действия не биха могли да се квалифицират като подбуждане на подс. Дюлгеров да има корупционно поведение. В резултат от тези му изявления би могло само да се достигне до намаляване на размера на искания подкуп, т.е. до намаляване на обществената опасност на деянието на подсъдимите. Тези му изявления не може да доведат до взимане на престъпно решение за искане на подкуп, доколкото към този момент вече е било взето.

Св. Ваклин многократно декларитивно е заявявал отказ да участва в корупционната схема, разочарован от поведението на подс. Иванчева; тези откази са провокирали подс. Дюлгеров настоятелно да го убеждава да продължи с вече замисленото даване на подкуп

(особено показателно в §35). Би било твърде прекалено и пресилено да се твърди, че с тези декларативни и емоционални откази св. Ваклин е целял и действително е подтикнал подс. Дюлгеров с още по-голям интензитет да го окуражава да даде подкупа; също така в крайна сметка той е оттеглил отказа си, като фактически корупционното правоотношение не е претърпяло промяна. Поради това и тези откази не може да се приемат като провокация към корупционно изявление.

Св. Ваклин също така многократно е посочвал своето затруднено положение, изразяващо се в имуществените вреди, които търпи от невъзможността да започне строежа. Това е основният му аргумент да приеме да плати искания подкуп. Посочването на това уязвимо финансово положение несъмнено има потенциала да бъде възприето от подсъдимите като допълнителен стимул да искат подкуп; това и действително е станало така, съобразно записаните разговори между подсъдимите. Но при все това, съобразно становището на настоящия състав, това посочване не може да се приеме като провокация. Това е така, доколкото то не е довело до промяна на корупционното изявление. То само е създадо увереност у подсъдимите, че искания от тях подкуп действително ще бъде получен. Т.е. това изявление не е повлияло на намерението им да искат подкупа. Както бе посочено по-горе, размерът на подкупа е бил определен още на 16.03.2018 г, като е останал непроменен до изявлението на подс. Ваклин, коментирано по-долу.

На последно място св. Ваклин многократно е искал подс. Иванчева да поеме личен ангажимент към него, че след като вземе парите, няма да се отметне от думата си и няма да го излъже. Тези изявления също така не може да се приемат за подстрекаване към правене на корупционно изявление, доколкото по своето естество те се противопоставят на вече направеното корупционно искане, доколкото поставят затруднения, пречки и условия, за да може това корупционно искане да бъде удовлетворено.

Поради което не може да се приеме, че св. Ваклин е подбудил, подтикнал, провокирал, или извършил каквото и да е други действие, чрез словесно изявление или с конклюдентни действия, въз основа на които да накара останалите трима подсъдими да направят корупционно изявление към него.

---

§144. Този извод не се отнася до едно конкретно изявление на св. Ваклин, повторено няколко пъти. Именно това изявление не само е имало потенциала, но и действително е довело до промяна на корупционното изявление на подсъдимите.

Тази промяна е в две насоки - първата е намаляване на първоначалното корупционно искане, а втората е добавяне на ново корупционно искане (това деяние е останало на фазата на приготвянето).

Това изявление е установено само чрез СРС и има следното съдържание:

На 23.03.2018 г св. Ваклин казал на подс. Дюлгеров:

"Просто, ако може и дето се казва, малко по-разумна да бъде. Щото все пак, аз имам, виж, аз имам още четири проекта в Младост....така че бихме могли да работим дългосрочно... тепърва, така че, да бъде разумна" - л. 39/226 том 1 ВДС, папка 2.

На 31.03.2018 г той отново му казал:

"Щото аз имам и - нали ти казах - аз имам още няколко проекта там. На мен не е само за един документ... Е ми още няколко проекта имам в община Младост....Да имаме по-топла връзка".

Същият ден подс. Дюлгеров се срещнал с двете подсъдими (§24), уведомил ги за казаното от св. Ваклин, като конкретният им разговор не е записан; записано е само последващият разговор между него и св. Ваклин, в който той му обяснява какво е станало:

"Дюлгеров: Плюс тва, плюс тва, ъ казах, че нали има и други неща, които може да се вършат.

Ваклин: Разбира се.

Дюлгеров: Тя ме разбра много добре.

Ваклин: Ами да. Аз имам, аз имам още четири проекта там."

В резултат на това изявление подс. Дюлгеров е уведомил двете подсъдими за новите инвестиционни намерения на св. Ваклин, като подс. Петрова е извършила необходимите проверки; в последващ разговор на 03.04.2018 г между св. Ваклин и подс. Дюлгеров именно последният - подс. Дюлгеров - е предложил на св. Ваклин увеличаване на предмета на корупционното правоотношение - а именно едновременното обхващане на новите обекти, но също така и намаляване на цената на един кв.м. РЗП, като св. Ваклин се е съгласил - бележки под линия 55-59.

Това предложение е било представено от подс. Дюлгеров на подс. Иванчева и подс. Петрова, като последните се съгласили да намалят искането си до 15 евро на кв.м., предвид перспективата да поискат допълнително по 10 евро на кв.м. за новите бъдещи строежи. Конкретната предадена сума от 70 000 евро е била първа вноска само за тези 15 евро на кв.м., относно администрирането на горепосочената Заповед за промяна на ПУП, респективно предприемане на другите административни действия по обслужване именно на този строеж.

Следователно изявлението на св. Ваклин е от съществено значение; без това изявление нито един от тримата подсъдимите нямаше да знае за неговите бъдещи инвестиционни намерения, респективно нямаше да се достигне до промяна на корупционното изявление - а именно нито корупционното искане би било намалено от 20 евро на 15 евро на кв.м. РЗП за настоящото инвестиционно намерение, нито би била достигната обща договорка за бъдещо корупционно плащане по 10 евро на кв.м. РЗП относно тези бъдещи строежи.

---

§145. При все това не може да се приеме, че това изявление представлява подбуждане или подтикване към такава промяна на корупционното изявление. Това е така, доколкото изявлението на св. Ваклин е пасивно и неутрално по своя характер. То само създава необходимите условия и предпоставки подсъдимите, възползвайки се от новата информация, да направят промени в своите корупционни искания; това изявление по никакъв начин не е годно да ги подтикне към решението да направят такива промени.

Следва да се прави разлика между две сходни, но все пак качествено различни ситуации. Първата е създаване на условия, при които вече взетото престъпно решение от обвиняемия, се разширява и променя – като това става въз основа на негово собствено решение, след като е осъзнал тези нови условия и предимствата, които може да извлече от тях. Ролята на държавния агент е само да създаде тези условия и ги направи достояние на обвиняемия; последният сам взема криминалното решение. Това е правомерно действие, съобразно практиката на Съда (§136.2). Втората е директно влияние върху волята на обвиняемия, така че той да формира своето престъпно решение или да го разшири. В този случай агентът на държавата мотивира и подтиква обвиняемия да формира съответната престъпна воля. Това е неправомерно и изключва справедливостта на процеса (§136.1).

В случая св. Ваклин, макар и на няколко пъти, само е уведомил подс. Дюлгеров (а чрез него и другите две подсъдими) за другите притежавани от дружеството му имоти, респективно за нуждата от добросъвестно административно обслужване от районната администрация при реализиране на строителните му инвестиционни намерения. Той нито е изразил желание да плаща подкуп за това, нито е направил предложение да му се отправи такова искане. Неговото искане е подсъдимите да бъдат "по-разумни" в корупционната си претенция, като посочва, че биха могли "да работят дългосрочно", да имат "по-топла връзка". Това искане би могло да бъде разбирано най-вече като искане за

намаляване на корупционното искане, но също така и оставя открит въпроса за бъдещи подобни корупционни отношения.

Инициативата за конкретното разширяване на корупционното отношение принадлежи на подс. Дюлгеров. Именно той - т. 55 от бележките под линия - е приел, че корупционното отношение вече ще се отнася и до новите обекти; поради това и предлага двойно намаляване на искането за подкуп. Впоследствие подс. Иванчева и подс. Петрова се съгласяват на частично намаление - на 15 евро на кв.м. РЗП за настоящата строителна инициатива, както и най-общо се съгласяват, че за бъдещите им добросъвестни действия по служба по администриране на бъдещия строеж, ще искат по 10 евро на кв.м. РЗП.

---

§146. Както бе посочено, изявлението на св. Ваклин е в основата на това изменение в корупционното отношение; както бе посочено, че по своето естество създадо необходимите условия и предпоставки, така че спрямо него да бъде отправено ново корупционно изявление - едновременно намаляващо размера на искания подкуп за администриране на обявяване на Заповедта, както и извършване на другите следващи се административни действия по бъдещия строеж, но също така и разширяващо предмета на корупционното изявление.

Това негово изявление, разгледано в светлината на националното право, несъмнено попада под приложното поле на чл. 307 НК, разбирано като философия на формулиране на наказателния текст и като се отчете, че нормата на чл. 307 НК не е синхронизирана с новата редакция на чл. 301 НК от 2002 г, поради което и не инкриминира създаване на предпоставки и условия, за да предизвика искане на подкуп (§122).

Това негово изявление, разгледано в светлината на практиката на Съда по ЕКЧП относно полицейската провокация, е правомерно - доколкото не подбужда нито подс. Дюлгеров, нито подс. Иванчева и подс. Петрова, да направят своето корупционно изявление, а само създава необходимите условия за това. Съответното престъпно решение те взимат самостоятелно, без да да подложени на какъвто и да е натиск от страна на св. Ваклин или който и да е друг.

Съобразно критериите, изложени от Съда, следва да се отчете, че конкретното изявление на св. Ваклин е направено в хода на осъществяване на корупционното отношение - т.е. първоначалното корупционно изявление вече е било направено, или престъпното намерение е било налично, било е демонстрирано и реализирано. Също така това изявление е целяло само намаляване на корупционното искане; въз основа на престъпния начин на мислене от тримата подсъдими, то е било възприето в светлината на възможността да извлекат допълнителна материална облага, като разширят предмета на корупционното отношение. Т.е. това изявление не е водило нито до единствения, нито до вероятния извод, че в негов отговор трябва да се направи корупционно искане; напротив - съответното корупционно искане е резултат от личната преценка на подсъдимите, в следствие от ценностната им система. За да вземат това свое решение, нито един от подсъдимите не е бил подложен на натиск, като поведението им е резултат от свободно взето решение.

Поради това и създаването от страна на св. Ваклин на обстановка, при която подсъдимите, вече демонстрирали своето престъпно намерение, да разширят обхвата на корупционното си искане, не попада под състава на провокацията¹⁷⁰.

---

¹⁷⁰ Следва да се цитира *Shannon v. the United Kingdom*, 67537/01, относно констатациите на английския съд, потвърдени от Съда: "..... In this regard, reliance was placed by the trial judge both on .... although the applicant had a number of opportunities to withdraw from the deal, he did not do so, seeing the financial advantages for himself. The conclusion of the trial judge was upheld by the Court of Appeal which, while noting that the applicant had plainly been encouraged in a broad sense to do what he did by the setting in which he found

Следователно справедливостта на производството, както е разбрана от Съда, не е била нарушена.

----

§147. На последно място следва да се обсъди и въпроса какво би било отражението върху крайния извод на съда, ако все пак се приеме, че е провокационно изявлението на св. Ваклин, довело до насрещно изявление на подсъдимите по промяна на корупционното изявление.

Следва да се отчита естеството на тази промяна - а именно едновременно намаляване на текущото корупционно искане и разширяване на предмета му, с оглед бъдещи корупционни искания. Съдът вече отчете тази промяна на корупционните изявления (§117). Последиците бяха в две насоки. Първата е, че съдът прие, че се касае за самоволен часичен отказ - поради което призна подсъдимите за виновни в това, че са поискали само по 15 евро на кв.м., а не по 20 евро на кв.м. РЗП; за разликата над 15 до 20 евро на кв.м. РЗП бе постановена оправдателна присъда (§117.3). Втората е, че съдът прие, че разширяването на предмета на корупционното правоотношение не е достигнало до онази степен на яснота и определеност, за да запълни състава на предвинето в закона престъпление; т.е. че не е налице "искане на подкуп" по чл. 301 НК, а е налице приготвление за такова искане; отново бе постановена оправдателна присъда (§116).

Ако се възприеме тезата, че изявлението на св. Ваклин е провокационно, то доказателствата, събраните в следствие на това изявление, следва да се изключат от доказателствения материал. Или следва да се изключат всички изявления, водещи до намаляване на корупционното искане и до разширяване на предмета на корупционното отношение. Пряко следствие би било осъждането на подсъдимите за това, че са поискали по 20 евро на кв.м. - което доказателствата по несъмнен начин установяват, като това станало още преди обсъжданите изявления на св. Ваклин. Също така пряка последица е неустановяване на каквото и да е изявление на подсъдимите относно новите бъдещи строителни инвестиционни намерения на св. Ваклин - което отново ще доведе до оправдателна присъда за това обвинение (а именно по обвинението за искане по 10 евро на кв.м. РЗП за тези нови обекти). А тази оправдателна присъда вече е постановена – но на друго основание (§116).

Следователно, ако евеунтално се приеме, че процесното изявление на св. Ваклин е провокативно, то прилагането на правилата на Съда по ЕКЧП ще доведе само до влошаване на положението на подсъдимите.

§148. Настоящият съдебен състав поддържа, че злоупотребата с права е противоправно.

Практиката на Съда относно справедливостта на наказателното производство по чл. 6 ал.1 ЕКЧП, в контекста на защита от полицейска провокация, има за предназначение да защити индивида при водено против него наказателно преследване. Поради това би било злоупотреба с права, ако не се вземе предвид благоприятно за подсъдимите обстоятелство, само защото то е възникнало в резултат на полицейска провокация. Това е така, доколкото с аргумент, че се защитават правата им от полицейска провокация, в действителност правното им положение се влошава. В този случай, независимо че е установена такава провокация, подсъдимите би следвало да извлекат благоприятните за тях фактически и правни последици.

Поради което, ако бъде възприета тезата, че в действителност е провокативно изявлението на св. Ваклин по създаване на предпоставки за изменение в корупционното

---

himself and the opportunity which it appeared to present, found that he had voluntarily and readily applied himself to it when faced early on with M's apparent interest in acquiring drugs."

искане от подсъдимите (а именно намаляване на размера на това искане), това не би следвало да доведе до утежняване на положението им. Този вид провокация не би могло да доведе и до облекчаване на положението им, доколкото основното корупционно изявление вече е било направено преди това. Поради това, в конкретния случай, правата на подсъдимите не може да бъдат нарушени, независимо от естеството на това изявление.

Както бе посочено по-горе, другият елемент от промененото корупционно изявление (а именно разширяване на предмета му, с включване на нови обекти с нови подкупи), не доведе до влошаване на положението на подсъдимите, доколкото по него те бяха оправдани поради чисто вътрешно национални причини - доколкото това изявление е останало на фазата на приготвяне за искане на подкуп, което не е наказуемо.

Въз основа на тези аргументи съдът приема, че доводите на защитата за провокация не са основателни.

----

§149. Относно деянието от 17 април 2018 г

СпПр ясно е посочила, че търси наказателна отговорност за събитията на 17 април само относно фактическото преминаване на сумата от 70 000 евро от св. Ваклин в подс. Дюлгеров, респективно след това и във владението на подс. Иванчева и подс. Петрова.

§150. На първо място следва да се посочи, че по делото - от фактическа страна - несъмнено е установено, че на 17 април се е развила последната, заключителна фаза от корупционните отношения между подсъдимите и св. Ваклин; че при среща между подс. Дюлгеров и св. Ваклин в кафе "Мemento" в гр. София, ул. Раковска 106 последният му предал сумата от 70 000 евро, която подс. Дюлгеров получил и сложил в чантата си; че в телефонен разговор подс. Дюлгеров се уговорил с подс. Иванчева къде да се срещнат; че се провела тази среща между тримата подсъдими; че след това, в колата на подс. Иванчева, подс. Дюлгеров им предал сумата от 70 000 евро, като задържал за себе си 20% от нея, съобразно уговорката им (или им предал фактически 56 000 евро, а задържал 14 000 евро).

На второ място е несъмнено установено, че СпПр е подвела тази фактическа обстановка под нормата на 301 ал.1 пр.2 НК - а именно "приеме дар, който не се следва". Или изпълнителното деяние е "приеме".

Относно първите две деяния, от 16-19 март и 11-13 април, изпълнителното деяние е "поиска дар, който не се следва". Само за деянието от 17 април е "приеме дар, който не се следва".

§151. Тази конструкция, съобразно становището на настоящия съдебен състав, не е възможна. А именно не е възможно едновременното съществуване и на двете предложения на чл. 301 ал.1 НК - "поиска" и "приеме" дар, който не се следва. Те са алтернативни.

При "поиска" инициативата принадлежи на длъжностното лице. А именно това длъжностно лице прави изявление, насочено към гражданина, зависим от неговото служебно поведение, които се заключават в "извърши или не извърши действия по служба, загдето е извършило или не е извършило такова действие". В резултат на това изявление гражданинът разбира за искането на длъжностното лице да получи определен дар. В този момент деянието е довършено.

И по-конкретно не е необходимо реалното предаване на този дар от гражданина на длъжностното лице, за да се приеме, че е налице престъплението "подкуп". Напротив - деянието е довършено с поискването - т.е. в момента, в който искането е станало достояние на гражданина.

Ако последният предаде поисканата сума, като съответно длъжностното лице я получи, това обстоятелство дори не е по-тежко квалифициращо - доколкото липсва съответна норма от закона. То е само отегчаващо отговорността.

При "приеме" инициативата принадлежи на гражданина - който прави изявление, насочено към длъжностното лице, с цел да повлияе на определено решение, което това длъжностно лице може да вземе "за да извърши или да не извърши действие по служба", респективно да изрази благодарност за вече взетото решение "или загдето е извършило или не е извършило такова действие". Деянието не е осъществено с възприемане на това изявление от длъжностното лице - напротив, необходимо е това длъжностно лице да приеме дара.

Необходимо е важно уточнение - ако се ангажира наказателната отговорност на гражданина, самото му изявление по предлагане е достатъчно - чл. 304 ал.1 пр.1 НК. Но в случая предмет на делото е наказателната отговорност на самото длъжностно лице. Ако това длъжностно лице възприеме предложението за дар, то все още не е осъществило състава на чл. 301 пр.2 НК. Необходимо е да изрази съгласие с това предложение (като деянието му се квалифицира по чл. 301 пр.3 и пр.4 НК - "приеме предложение или обещание за дар"); а ако приеме и този дар, то деянието му се квалифицира по чл. 301 пр.2 НК - "приеме дар".

Следователно е налице поглъщане само между "приеме предложение или обещание за дар" и "приеме дар" - съобразно развитието на корупционното отношение, при което длъжностното лице първо се съгласява да приеме дар (което вече е престъпление) и след това реално го приема (което също така е престъпление). Но не може да има поглъщане между "поиска" дар и "приеме" дар. Това е така, доколкото двете форми на изпълнително деяние са качествено различни, като описват различни субекти, предприели инициативата в корупционното правоотношение.

От фактическа страна не само е възможно, но е и обичайно корупционното правоотношение да се развие с фактическо предаване на дара - независимо дали инициативата принадлежи на длъжностното лице или гражданина. Ако инициативата принадлежи на гражданина, отговорността на длъжностното лице е първо за съгласие с отправеното му предложение, а след това и за самото приемане. Но ако инициативата принадлежи на длъжностното лице, неговата отговорност е само за поискване. Самото получаване на поискания от него подкуп не е допълнително инкриминирано от законодателя - нито при условията на поглъщане, нито като допълнително квалифициращо отговорността обстоятелство. Това приемане може да има доказателствено значение – а именно свидетелство за сериозността на искането, както и значението на утежняващо отговорността обстоятелство.

---

§151. От гледна точка на граматическото тълкуване, е налице разлика между "приеме" и "получи". Несъмнено в т.2 от Постановление № 8/81 се посочва, че "Думите "приеме" и "получи", употребени в чл. 301 ал.1 и ал.2 НК, имат еднакво съдържание". Това постановление тълкува стара редакция на закона, при което е било инкриминирано единствено установяване от длъжностното лице на фактическа власт върху подкупа - без значение как това е станало - въз основа на искане от страна на длъжностното лице или въз основа на предложение за предаване на подкупа от страна на гражданина.

Понастоящем законът е променен; вече изрично е криминализирано искането на подкупа от длъжностното лице; криминализирано е и приемане на подкупа от длъжностното лице. От текста на закона е отпаднало изпълнителното деяние „получи“. Поради което възниква въпросът дали все още "приеме" е равно на "получи" - въпреки че последното понятие вече не е законово.

Двете понятия са синоними. Но при все това са налице и разлики в значенията им. Под "приеме", чисто лексикално, се разбира едно съгласие у приемащия, докато при "получи" се акцентира на фактическото преминаване на фактическата власт. Например "получавам оферта" и "приемам оферта". Разликата в субективната нагласа е очевидна.

Човек може да "получи" нещо, което преди това е поискал; но не може да "приеме" нещо, което е поискал; "приеме" означава формиране на съгласие за взимането въз основа на отправено предложение.

Възможни са изразите "получавам похвала" и "приемам похвала", но вторият израз е разбираем, само ако се акцентира на субективната нагласа - "приемам похвалата като заслужена" или "приемам похвалата с удоволствие/притеснения/неохотно" и т.н. За разлика от "приемам", при израза "получавам похвала" се акцентира на самия факт, че са оправени към дееца похвали, без информация за субективната му нагласа към тях.

Доколкото това граматично тълкуване се отнася до приемане и получаване на подкуп, то изразите "приемам подкупи" и "получавам подкупи" има почти напълно едно и също значение, но все пак "приемам" разкрива едно желание и сътрудничество за взимане на подкупи. Това е особено видно в минало свършено време. Изразът "приех подкуп" изразява една окончателност - т.е. подкупът е взет. Изразът "получих подкуп" изразява една висящност - подкупът е получен, но деецът още не е решил дали да го приеме, да го върне, да сезира полицията или нещо друго.

Т.е. под "приемам" се подразбира една субективна ангажираност към онова, което се приема; в повечето случаи тази ангажираност е одобрение - т.е. деецът се съгласява с това, което приемам.

Ако се възприеме това граматическо тълкуване, тогава действието, което се има предвид под „приемане на подкуп“ е взимане от длъжностното лице на предложен от гражданина подкуп. Чрез избора на глагола "приеме" законодателят е искал да акцентира не на получаване на фактическата власт върху подкупа (какъвто е акцентът на "получи"), а на съгласието на длъжностното лице да вземе този подкуп. А необходимостта от това съгласие произтича само ако този подкуп му е бил предложен от гражданина. Ако преди това е бил поискан - то тогава съгласието за взимането му е съвсем очевидно и няма нужда отново да се акцентира върху него.

В заключение следва да се посочи, че към 2002 г, когато е приет текстът, в нормата на чл. 301 НК са фигурирали както "приеме", така и "получи". Поради което законодателят е можел да възприеме и двата текста, като с първия опише приемане на предложен подкуп, а с втория взимането на поискан подкуп. Възприемане само на "приеме" означава отказ да се инкриминира и получаването на вече поискан подкуп - което инкриминиране се явява ненужно, доколкото искането на същия този подкуп вече е инкриминирано.

---

§152. Налице е симетрия между нормите на чл. 301 и чл.304 НК - пасивен и активен подкуп, съобразно концентриране на активността на длъжностното лице или на гражданина. Подкупът е сделка - т.е. изисква съгласувано поведение на два отделни субекта; т.е. налице са взаимни, насрещни и съвпадащи изявления; всяко едно от тези изявления е инкриминирано.

На изпълнителното деяние по чл. 301 ал.1 пр.1 НК "поиска" съответства дянието по чл. 304 ал.1 пр.3 НК "даде" подкуп¹⁷¹. Т.е. длъжностното лице поема инициативата и иска подкупа, а гражданинът, отговарящ на това искане, му го дава. И двете са престъпни. Важното е, че искането предшества даването.

На изпълнителното деяние по чл. 301 ал.1 пр.2 НК "приеме" съответства на деянието по чл. 304 ал.1 пр.1 НК "предложи" подкуп (разбирано като предлагане на конкретната вещь). Т.е. гражданинът поема инициативата и предлага подкупа, а длъжностното лице, отговарящ на това предлагане, го приема. Важното е, че предлагането на подкупа предшества приемането.

---

¹⁷¹ В чл. 301 НК се посочва "дар или облага, която не му се следва", а в чл. 304 НК се посочва "подкуп"; има се предвид едно и също нещо.

На изпълнителното деяние по чл.301 ал.1 пр.3 и пр.4 НК "приеме предложение или обещание" за подкуп съответства на чл. 304 ал.1 пр.1 и ал.2 НК "предложи или обещае"¹⁷² подкуп (разбирано като информирание за бъдещо предаване на този подкуп). Т.е. отново инициативата принадлежи на гражданина, който отправя предложение или обещание за бъдещо предаване на подкупа, а длъжностното лице възприема и одобрява това предложение или обещание.

Тези съвпадащи по своя предмет изявления, които са насрещни едно спрямо друго и които формират престъпната сделка, са инкриминирани не само когато заедно се осъществяват, но и поотделно - а именно когато насрещната страна, макар да е възприела корупционното изявление, не му е отговорила утвърдително.

Така "поиска" по чл. 301 ал.1 пр.1 НК ще бъде инкриминирано, дори ако гражданинът не се съгласи да даде подкупа; такъв е настоящият случай.

От гледна точка на симетрията между нормите на чл. 301 ал.1 и чл. 304 ал.1 НК, под "приеме" следва да се разбира само положителният отговор на длъжностното лице (т.е. установяване на своя фактическа власт), когато преди това му е бил предложен подкуп от гражданина.

Под „приеме“ не би могло да се разбира също така и фактическото получаване на предмета на подкупа, вследствие на отправеното преди това искане. Това е така, доколкото самото искане е криминализирано и не са налице условията нито за реална съвкупност, нито за поглъщане.

---

§153. Следва да се акцентира на съюза "или" в нормите на чл. 301 ал.1 НК и чл.304 ал.1 НК. Този съюз обозначава алтернативност - или едното, или другото. Не е възможно да съществуват едновременно искането и приемането. Това е така, доколкото или инициативата за корупционното правоотношение принадлежи на длъжностното лице, което прави съответното корупционно искане; когато го направи, деянието му вече е довършено; или тази инициатива принадлежи на гражданина, който предлага подкупа, а длъжностното лице го приема; възприемането на предложението не е престъпно; едва приемането на подкупа вече е престъпно.

Следователно, след като длъжностното лице е поискало подкупа, то вече е извършило престъплението; няма значение, от гл.т. на съставомерност, дали ще го получи в резултат на своето искане.

Законовото формулирано изпълнително деяние "приеме" обозначава инкриминирано поведение; то обозначава приемането на предложен подкуп; то не обозначава получаването на преди това поискан подкуп.

Т.е. налице е разлика между получи поискан подкуп и приеме предложен подкуп. Първото не е криминализирано - доколкото самото поискване вече е криминализирано; второто е криминализирано - доколкото възприемането на предложението за подкуп и запзване на пасивна позиция (т.е. липса на изявление за приемането му) не е криминализирано.

---

§154. На този въпрос следва да се погледне и от гл.т. на институтите на реална съвкупност и поглъщане. А именно, налице ли е реална съвкупност, ако едно лице първо поиска, а след това получи подкупа - т.е. следва ли да му се наложат две отделни наказания, които да се кумулират, респективно да се обединят в продължавано

---

¹⁷² "предложи" и "обещае" имат сходен смисъл, като "предложи" е по-конкретно относно естеството на подкупа и условията за предаването му, докато "обещае" съдържа елементи, които следва тепърва да се договарят.

престъпление (такова е обвинението по настоящето дело). Или е налице привидна реална съвкупност, при която по-тежкият резултат поглъща предходния по-лек?

На първо място не може да се приеме, че е налице реална съвкупност. При нея е необходимо не само деецът да предприеме две отделни деяния, всяко едно покриващо състава на наказателен състав - например "поиска" и "приеме" подкуп (ако под "приеме" се разбира "получи поискан подкуп"), но също така и те да се вследствие от отделни решения и деецът да преследва различни цели¹⁷³. А в случая е налице едно естествено развитие на корупционното правоотношение. Още при поискването деецът е формирал престъпна представа не само за искането, но и за получаване на поискания подкуп; както искането, така и получаването му преследват една и съща престъпна цел. Както се посочва: "Всяко от тях (т.е. от деянията) е насочено към самостоятелен непосредствен обект и именно обстоятелството, че едно лице уврежда или застрашава различни обществени отношения, поставя въпроса за обществената реакция срещу него"¹⁷⁴. А в случая е несъмнено, че както поискването, така и получаването на поискания подкуп, се отнасят до едно и също обществено отношение, като в различна степен го накърняват - а именно получаването на поискания подкуп е по-укоримо от единствено искането му.

На второ място не може да се приеме, че е налице привидна реална съвкупност. Последната се характеризира с две или повече деяния, които - на пръв поглед - осъществяват поотделно съставите на различни престъпления, но поради взаимната им връзка осъществяват състава на едно единствено престъпление.

Предвид спецификата на настоящето дело са извън интерес случаите на сложни или съставни престъпления (например чл. 198 НК) или съвкупността (чл. 116 ал. 1 т. 11 НК).

Следва да се обсъдят хипотезите, при които едно лице извършва поредица от действия, насочени към един и същи непосредствен обект, чрез които в нарастваща степен го засяга. Такива са подбуждане и подбудителство; приготвяне и опита, злепоставяне и настъпване на телесна повреда от това злепоставяне¹⁷⁵. Тук действията, макар и да са самостоятелни и отделени едно от друго, макар и от формална страна да покриват състава на различни престъпни деяния, все пак преследват една и съща престъпна цел, като по-новите действия в по-голяма степен я постигат (т.е. в по-голяма степен засягат същото защитено правоотношение) от по-старите. Поради което и последните действия поглъщат предходните. Това е така предвид гаранционната функция на наказателното право - а именно инкриминира се не само засягане на съответните ценности (или обществени отношения), но и застрашаването им. Подбуждането е престъпно за някои деяния при самото подбуждане, независимо дали подбуденият е откликнал позитивно; ако след това, въз основа на продължено убеждаване той се съгласи да извърши деянието, деецът ще носи отговорност само за подбудителство, но не и едновременно за подбуждане, но също така и за подбудителство. Това е така, доколкото чрез подбуждането той застрашава съответната ценност, а чрез подбудителството (т.е. успешното подбуждане) вече я уврежда; но след като става дума за една и съща ценност, то вредоносното му въздействие е едно единствено и съответно наказателната отговорност следва да е една. Аналогична е хипотезата при приготвянето и опита. Във всички тези случаи първоначалното деяние се наказва по-леко от последващото деяние. Във всеки един от тези случаи е налице привидна реална съвкупност, като първоначалното деяние, засягащо в по-малка степен правовия ред, е погълнато от последващото деяние, което вече го засяга в по-голяма степен.

---

¹⁷³ Стойнов, Ал., "Наказателно право, Обща част", Сиела 1999 г, стр. 347.

¹⁷⁴ Пак там.

¹⁷⁵ Стойнов, Ал., "Наказателно право, Обща част", Сиела 1999 г, стр. 348.

Пренесено на плоскостта на настоящето дело: несъмнено е, че искането на подкуп е инкриминирано само по себе си; ако се приеме, че е инкриминирано и получаване на подкупа (т.е. такава съдържание да се вложи в "приеме" дар), то ще се окаже, че получаването поглъща искането на подкупа. Или ако едно лице поиска подкуп, може да носи наказателна отговорност за това. Ако това лице също така и получи този поискан подкуп, вече ще носи такава отговорност само за получаването му, но не и за искането му. Това ще е така, защото получаването на подкупа ще поглъща искането му¹⁷⁶. А ако е налице разминаване между искания и получен подкуп (каквото е настоящият случай), то ще може да бъде осъден за вече реално получения подкуп, но също така и за искането на онази част от искания подкуп, която не е получил; или няма да бъде осъден за искането на онази сума, която е получил¹⁷⁷.

Такива диспозитиви на обв.актове и на осъдителни присъди няма – независимо от множеството дела, при които цялата или част от исканата сума реално е получена.

Отделно от това, този подход се основава на тълкуването *contra legem* на текстовете на чл. 301 и чл. 304 НК, като влага в понятието на "приеме" съдържание, което няма; противно на историческото и телеологическото тълкуване; създава една изкуствена и усложнена конструкция; този подход е и безсмислен, предвид еднаквата наказуемост на "поиска" и "приеме"¹⁷⁸.

Поради което и настоящият съдебен състав не го предприе. Напротив, прие, че само искането на подкупа е инкриминирано - или искането на подкупа е достатъчно само по себе си, за да ангажира наказателната отговорност на дееца. Получаването на поискания подкуп само по себе си не е инкриминирано (ако не се вземе предвид, че получаването разкрива едно съгласие, чрез което се потвърждава първоначалното искане; т.е. получаването, като един доброволен акт, инкорпорира в себе си и потвърждаване на първоначалното искането да се получи и така само по себе си също представлява искане). Това получаване е само отегчаващо отговорността обстоятелство, сочещо на сериозността на направеното преди това искане.

§155. Следва да се пристъпи и към историческо тълкуване на текста на чл. 301 НК. В първоначалната му редакци, до ДВ бр. 92/2002, е криминализирано само приемането / получаването на подкупа (двете понятия са имали едно и също значение, съобразно т.2 Постановление 8/81).

Видно от мотивите на законопроекта, от изказванията в НС при приемането му (първо четене в Пленарно заседание от 20-21.06.2002 г, 120 и 121 заседания, второ четене в Пленарно заседание от 13.09.2002 г, 144 заседание), не може да се достигне до извод за реалното смислово съдържание на изпълнителното деяние "приеме", което законотворците са имали предвид. Причина за това е, че този въпрос въобще не е бил обсъждан. Промяната на чл. 301 НК е част от мащабно преустройство на НК, като е оставена без коментар.

Единствените доводи, които макар и косвено са относими към този проблем, е посочването, че тези промени, специално относно корупционните престъпления, са продиктувани от необходимостта да се приведе националният закон в съответствие с европейското право (правото на Съвета на Европа). Това е направено при разглеждане на

---

¹⁷⁶ Например ако е поискал 100 лв и е получил 100 лв, трябва да бъде обвинен, съответно осъден само за „приемане“ на 100 лв; при обвинение за поискването му следва да бъде оправдан за това искане.

¹⁷⁷ Например деецът е поискал 100 лв и е получил 20 лв; в такъв случай трябва да бъде осъден, че е „приел“ 20 лв и че е поискал 80 лв – доколкото получаването на част от исканата сума поглъща искането ѝ.

¹⁷⁸ Нещо повече – като многократно е посочвано в настоящия акт, фактическото получаване на поискания подкуп е отегчаващо отговорността обстоятелство; ако се приеме, че то е единствено съставомерно, то искането на подкуп и получаване на този поискан подкуп ще се наказват еднакво.

законопроекта в съответните комисии - в Доклада на комисията по правните въпроси¹⁷⁹, в Доклада на Комисията по вътрешна сигурност и обществен ред¹⁸⁰, както и в Доклада на Комисията по европейската интеграция¹⁸¹,

§156. Следователно волята на българския законодател е била да приведе националният закон в съответствие с нормите на европейското право. Т.е. необходимо е да се погледнат съответните разпоредби на актове на Съвета на Европа.

Съобразно чл.3 от Наказателната Конвенция относно корупцията, ратифицирана с резерви със закон, приет от 38-о Народно събрание на 12.04.2001 г. - ДВ, бр. 42 от 27.04.2001 г. Издадена от Министерството на правосъдието, обн., ДВ, бр. 73 от 26.07.2002 г., в сила за Република България от 1.07.2002 г.

"Член 3 - Пасивен подкуп на национални длъжностни лица

Всяка страна приема такива законодателни и други мерки, които са необходими за обявяването за престъпление, съгласно вътрешния закон, когато са извършени умишлено, на поискването или получаването от което и да е нейно длъжностно лице пряко или непряко на каквато и да е наследваща се облага за него или за някой друг или на

---

¹⁷⁹ Както посочва докладчика Анелия Мингова: "Значителна част от измененията и допълненията в законопроекта са насочени към изпълнение на Националната стратегия за противодействие на корупцията, респективно задълженията, поети от държавата по някои международни антикорупционни инструменти, и на тези за привеждане на вътрешното законодателство в съответствие с достиженията на Европейския съюз в областта на правосъдието и вътрешните работи. Тези изменения и допълнения съответстват на стандартите на антикорупционните инструменти на Съвета на Европа, по-конкретно Наказателната конвенция срещу корупцията, ратифицирана от нас; Организацията за икономическо сътрудничество и развитие, съответно Конвенция за борбата с подкупването на чужди длъжностни лица в международните търговски сделки, също ратифицирана, влязла в сила и обнародвана; международните инструменти на Европейския съюз, също конвенциите, няма да ви ги чета, известни са ви.

Промените предвиждат също и разширяване на обхвата на понятието "чуждо длъжностно лице", криминализиране на подкупа в частния сектор, предлага се усъвършенстване на действащите състави по раздел "Подкуп", включително обхващане на неимотните облаги, съответно услуги, от предмета на подкупа и въвеждане на наказание "глоба", криминализиране на пасивния подкуп на чужди длъжностни лица, криминализиране на търговията с влияние, съответно упражняване на влияние с цел облагодетелстване, криминализиране подкупа на арбитри и в определени случаи на защитници и повереници, ограничаване на защитите по чл. 306 от Наказателния кодекс.

Предлаганата нова редакция на чл. 302, т. 1, и разпоредбите на чл. 304а и 305, ал. 2, са пряко насочени към противодействие на корупцията в съдебната власт и във връзка с осъществяването на правосъдието." Подчертаното не е част от оригиналния текст.

¹⁸⁰ Като посочва докладчикът Йордан Соколов: "...Законопроектът за изменение и допълнение на Наказателния кодекс се предлага от Министерския съвет в съответствие с последователно провежданата политика на Република България за предприемане на всички законови мерки и действия, които в своята съвкупност целят синхронизиране на системата на наказания с тези на другите европейски страни и усъвършенстване на уредбата за наказване на корупцията, тероризма, трафика и търговията с хора, компютърните престъпления, производството и използването на химически, бактериологични и токсични оръжия съобразно международните стандарти в съответните области."

¹⁸¹ Както посочва докладчикът Даниел Вълчев: "...С внесения от Министерския съвет законопроект за изменение и допълнение на Наказателния кодекс се изпълняват поетите от Република България задължения по Националната програма за приемане достиженията на правото на Европейския съюз. Основна цел на предложените промени е привеждане на вътрешното ни наказателно законодателство в съответствие с европейските стандарти за наказателно противодействие на корупцията, организираната престъпност, компютърните престъпления, тероризма, детската порнография, трафика на хора и др.

Предложените изменения и допълнения са в съответствие с нормите на: чл. 8 от Конвенцията на ООН срещу транснационалната организирана престъпност; чл. 1 от Конвенцията на Организацията за икономическо сътрудничество и развитие за борба с подкупването на чужди длъжностни лица в международните търговски сделки; членове 2, 3, 5-12 от Наказателната конвенция на Съвета на Европа относно корупцията; членове 2 и 3 от Конвенцията на Европейския съюз от 1997 г. за борба с корупцията, в която са въввлечени служители на европейските общности или служители на държавите - членки на Европейския съюз; чл. 2 и чл. 3 от Протокола от 1996 г. към току-що посочената конвенция; чл. 2 и 3 от Съвместните действия на съвета от 1998 г. за борба с корупцията в частния сектор."

приемането на предложение или обещание за такава облага, за да извърши или да не извърши действие по служба."¹⁸²

Аналогичен е текстът на Конвенцията на Организацията на обединените нации срещу корупцията, Ратифицирана със закон, приет от 40-то Народно събрание на 3.08.2006 г. - ДВ, бр. 66 от 15.11.2006 г. Издадена от Министерството на правосъдието, обн., ДВ, бр. 89 от 3.11.2006 г., в сила за Република България от 20.10.2006 г.

"Член 15

Подкуп на национални длъжностни лица

Всяка държава - страна по конвенцията, приема такива законодателни и други мерки, които са необходими за обявяването за престъпление, когато са извършени умишлено:

а) обещаването, предлагането или даването, пряко или непряко, на каквато и да е наследваща се облага на нейно длъжностно лице, за него или за някое друго физическо или юридическо лице, за да извърши или да не извърши действие по служба;

б) поискването или получаването от което и да е нейно длъжностно лице, пряко или непряко, на каквато и да е наследваща се облага за него или за някое друго физическо или юридическо лице, за да извърши или да не извърши действие по служба".¹⁸³

---

¹⁸² Оригиналните текстове:

"Article 3 – Corruption passive d'agents publics nationaux

Chaque Partie adopte les mesures législatives et autres qui se révèlent nécessaires pour ériger en infraction pénale, conformément à son droit interne, lorsque l'acte a été commis intentionnellement, le fait pour un de ses agents publics de solliciter ou de recevoir, directement ou indirectement, tout avantage indu pour lui-même ou quelqu'un d'autre ou d'en accepter l'offre ou la promesse afin d'accomplir ou de s'abstenir d'accomplir un acte dans l'exercice de ses fonctions."

"Article 3 – Passive bribery of domestic public officials

Each Party shall adopt such legislative and other measures as may be necessary to establish as criminal offences under its domestic law, when committed intentionally, the request or receipt by any of its public officials, directly or indirectly, of any undue advantage, for himself or herself or for anyone else, or the acceptance of an offer or a promise of such an advantage, to act or refrain from acting in the exercise of his or her functions."

¹⁸³ Оригиналните текстове на три от официалните езика:

Article 15. Bribery of national public officials

Each State Party shall adopt such legislative and other measures as may be necessary to establish as criminal offences, when committed intentionally:

(a) The promise, offering or giving, to a public official, directly or indirectly, of an undue advantage, for the official himself or herself or another person or entity, in order that the official act or refrain from acting in the exercise of his or her official duties;

(b) The solicitation or acceptance by a public official, directly or indirectly, of an undue advantage, for the official himself or herself or another person or entity, in order that the official act or refrain from acting in the exercise of his or her official duties.

Article 15. Corruption d'agents publics nationaux

Chaque État Partie adopte les mesures législatives et autres nécessaires pour conférer le caractère d'infraction pénale, lorsque les actes ont été commis intentionnellement:

a) Au fait de promettre, d'offrir ou d'accorder à un agent public, directement ou indirectement, un avantage indu, pour lui-même ou pour une autre personne ou entité, afin qu'il accomplisse ou s'abstienne d'accomplir un acte dans l'exercice de ses fonctions officielles; 18

b) Au fait pour un agent public de solliciter ou d'accepter, directement ou indirectement, un avantage indu, pour lui-même ou pour une autre personne ou entité, afin d'accomplir ou de s'abstenir d'accomplir un acte dans l'exercice de ses fonctions officielles.

Статья 15. Подкуп национальных публичных должностных лиц

Каждое Государство участник принимает такие законодательные и другие меры, какие могут потребоваться, с тем чтобы признать в качестве уголовно наказуемых следующие деяния, когда они совершаются умышленно:

а) обещание, предложение или предоставление публичному должностному лицу, лично или через посредников, какого либо неправомерного имущества для самого должностного лица или иного

Настоящият съдебен състав не се чувства компетентен да тълкува актове на Съвета на Европа или на ООН - още повече като се вземе предвид, че следва да се тълкува само оригиналният текст, на съответните чужди езици; т.е. не би могъл да изложи доводи за реалното юридическо съдържание на "recevoir" и "receipt" в акта на СЕ, респективно за съдържанието на "acceptance", "le fait d'accepter" и "приемане" в акта на ООН в конкретния контекст - а именно дали обхващат не само приемане на предложение за подкуп, но обхващат и получаване на вече поискан подкуп. При все това, доколкото е несъмнено, че тези форми на изпълнителното деяние са алтернативи на искането на подкупа от длъжностното лице, основателно би могло да се предположи, че те обхващат по-скоро приемането от длъжностното лице на предложен му подкуп.

При всяко положение, доколкото нито една от тези конвенции не дефинира наказателни състави, а предвижда задължение на РБ да формулира такива, ще бъде законосъобразно всяко едно тълкуване, което прави борбата с корупцията действително ефективна.

В заключение - от мотивите на законотвореца, както и от съдържанието на относимите международни актове, не може да се достигне до извод дали под "приеме" в нормата на чл. 301 НК се има предвид получаване на преди това поискан подкуп.

§157. Следва да се обърне внимание и на съдебната практика - а именно какво съдържание тя влага в съдържанието на "приеме" по чл. 301 НК, в случаите, когато деецът е длъжностно лице и преди това е поискал подкупа.

От приемането на новата редакция на чл. 301 НК през 2002 г е изминал значителен период от време; формирана е значителна съдебна практика; предвид обема ѝ, беше прегледана само тази от предходните няколко години. В част от тези решения се приема като подразбиращо се, че изпълнителното деяние в тези случаи е "поиска и получи" или "поиска и приеме"; не са изложени каквито и да е мотиви за това¹⁸⁴. Евентуална причина за

физическото или юридическото лице, с тем чтобы это должностное лицо совершило какое либо действие или бездействие при выполнении своих должностных обязанностей;

b) вымогательство или принятие публичным должностным лицом, лично или через посредников, какого либо неправомерного преимущества для самого должностного лица или иного физического или юридического лица, с тем чтобы это должностное лицо совершило какое либо действие или бездействие при выполнении своих должностных обязанностей

¹⁸⁴ **Решение № 56 от 3.04.2018 г. на ВКС по н. д. № 122/2018 г., III н. о., НК:** "..... За да е съставомерно поискването, респективно, получаването на наследваща се имотна облага, то следва да е функционално обвързано с извършването / неизвършването / на съответното служебно задължение. .... Отнесено към настоящия случай, би имало такава обвързаност, ако подсъдимият е поискал дар от 300 лв, за да не състави акт за административно нарушение, респективно, да е получил сумата 60 лв, със същата цел. ...."

Решение № 219 от 7.12.2017 г. на ВКС по н. д. № 939/2017 г., III н. о., НК: "... при престъплението по чл. 301-302а от НК приемането на наследващия се дар е предшествано от предварително взето и съответно обективизирано решение на длъжностното лице да получи подкуп, т.е., налице е активно поведение, изразило се в искане към насрещната страна за заплащане на определена парична сума "

Решение № 168 от 28.09.2017 г. на ВКС по н. д. № 455/2017 г., I н. о., НК: "От нито едно доказателство не може да бъде изведено обстоятелството, че св. Х. е създала преднамерена ситуация, в която да предизвика подсъдимия да поиска и получи подкуп. "

Решение № 70 от 22.05.2017 г. на ВКС по н. д. № 258/2017 г., I н. о., НК: "Първоинстанционният съд е признал подсъдимия О. Е. Б. за виновен в това, че ....поискал от .... дар - парична сума в размер на 10000 (десет хиляди) лева,...и е приел дар - парична сума в размер на 4000 (четири хиляди) лева"

Решение № 1 от 17.02.2017 г. на ВКС по н. д. № 1143/2016 г., III н. о., НК:"... е признат за виновен в това, че на 20.06.2014 г. в [населено място] поискал дар, който не му се следва - парична сума от 500 лева, а на 24.06.2014 г. в същия град и приел дар, който не му се следва - парична сума от 200 лева,

това може да се открие в естеството на касационната проверка - а именно че съдът се произнася само по наведените от страните доводи. Както се посочва в **Решение № 78 от 17.08.2015 г. на ВКС по н. д. № 36/2015 г., III н. о., НК:** "Настоящият състав намира за необходимо да отбележи, че при регламентиране на касационното производство, за разлика от въззивното, законодателят не е предвидил наличието на служебно начало. Съгласно разпоредбата на чл. 347 НПК касационната инстанция има задължение да провери атакувания съдебен акт само в обжалваната му част и по отношение на обжалвалите лица. На това задължение кореспондира и разпоредбата на чл. 351 НПК, където законодателят е предвидил изрично задължение за касационния жалбоподател да посочи касационното основание и данните, които го подкрепят.

Ето защо при касационната проверка съдът се произнася единствено по отношение на отразените в жалбата касационни основания и конкретните доводи свързани с тях. По отношение на непосочени основания или липса на доводи, които да ги подкрепят, за съда не съществува изискване да проверява законосъобразността на атакувания съдебен акт."

Налице са и решения, при които отново се приема, че пасивният подкуп има две проявни форми - "поиска и приеме", респективно "поиска и получи", като аргументи за това са налице, макар и оскъдни¹⁸⁵. Отново от съдържанието на касационните актове не

.... да са създали преднамерена ситуация, в която да предизвикат Д. М. Д. да поиска и получи подкуп"

Решение № 33 от 8.02.2017 г. на ВКС по н. д. № 25/2017 г., I н. о., НК: "... подсъдимият ... е признат за виновен в това, ... е поискал дар - пари в размер на 1 000 лв.....и е направил опит да приеме дар – пари в размер на 500 лв."

Решение № 208 от 12.12.2016 г. на ВКС по н. д. № 877/2016 г., II н. о., НК: "...в периода от 22.04.2014 г. до 18.06.2014 г. .... поискал дар (имотна облага), който не му се следва ..... и на 18.06.2014 г. приел от същия парична сума"

Решение № 150 от 27.06.2016 г. на ВКС по н. д. № 438/2016 г., II н. о., НК, ".... поискал и приел от ....., дар - сумата ..."

Решение № 76 от 8.06.2016 г. на ВКС по н. д. № 219/2016 г., I н. о., НК: "...е поискал и на 1.09.2014 г. в служебния си кабинет е приел дар- сумата ...."

Решение № 26 от 7.06.2016 г. на ВКС по н. д. № 1626/2015 г., II н. о., НК: ".... поискал дар, който не му се следва - 10% от общата сума ..., и на 22.04.2014 г. е приел дар, който не му се следва - парична сума в размер на .... която получил лично в кабинета си, "

Решение № 10 от 7.10.2015 г. на ВКС по к. н. о. х. д. № 1646/2014 г., НК, III н. о.:
...в периода края на юни - началото на юли 2008 г.....поискала дар от 10 000.00 лв. и на 17.07.2008 г. получила ....такъв ....

Решение № 249 от 4.08.2015 г. на ВКС по н. д. № 793/2015 г., III н. о., НК: "....поискал и приел дар - 200 лева,...."

Решение № 78 от 17.08.2015 г. на ВКС по н. д. № 36/2015 г., III н. о., НК: "....поискали дар- парична сума.... и в съучастие като съизвършители приели дар - парична сума ....

Решение № 476 от 26.06.2015 г. на ВКС по н. д. № 1479/2014 г., I н. о., НК
Присъдата - .... е за 550 лева - поискан, и за 400 лева - приет, подкуп .....

¹⁸⁵ **Решение № 70 от 22.05.2017 г. на ВКС по н. д. № 258/2017 г., I н. о., НК;** "Към надлежно установените факти е приложена съответната материалноправна норма, което обуславя законосъобразността на контролирания съдебен акт. Съдът правилно е приел, че е с деянието си подсъдимият Б. е осъществил състава на престъплението по чл. 302, т. 1 и т. 2 във вр. чл. 301 от НК. .... Той е поискал наследващата му се парична сума от 10000 лева, като .... на два пъти е получил общо сумата от 4000 лева. .... Поискването и получаването на сумата е било за да ....."

Решение № 4 от 6.02.2017 г. на ВКС по н. д. № 1250/2016 г., III н. о., НК: "Следва да се отбележи, че дори и разследващият полицаи да беше задържан още преди срещата със свид. Й., на която е получил инкриминираната парична сума, а не след предаването ѝ, то отново не би се стигнало до цялостно оправдаване на подсъдимия, защото той е обвинен не само за това, че е приел дар, но и за това, че е поискал такъв. ...В настоящия казус събитията от 01.09.2014 г. са предшествани от настоятелната покана на подсъдимия към свид. Й. последният да му даде 200 лева, за да запази процесуалното си качество на

свидетел и да не бъде привлечен като обвиняем по четирите досъдебни производства за кражба на бетонни колове край [населено място]. По естеството си това действие представлява искане за наследващ се дар и законосъобразно е квалифицирано от апелативния съд по чл. 301, ал. 1, пр. 1 от НК."

Решение № 237 от 19.01.2017 г. на ВКС по н. д. № 905/2016 г., Ш н. о., НК: "На следващо място, от фактическите положения описани в обвинителния акт е видно, че става въпрос за две форми на изпълнително деяние на усложнения фактически състав на престъплението "подкуп" - искане на наследващ се дар и получаване на такъв дар".

Решение № 290 от 12.01.2017 г. на ВКС по н. д. № 974/2017 г., П н. о., НК: "При правилно установената фактическа обстановка по делото, решаващите съдебни органи са достигнали до законосъобразния извод, че подсъдимият М. П. П. е осъществил от обективна и субективна страна състава на престъплението по чл. 302, т. 1, б. "а", вр. чл. 301, ал. 2 вр. ал. 1 вр. чл. 26, ал. 1 от НК, тъй като на два пъти поискал и приел дар, който не му се следва"

Решение № 208 от 12.12.2016 г. на ВКС по н. д. № 877/2016 г., П н. о., НК: "Д. е обвинен в извършване на формално престъпление с две форми на изпълнително деяние - поискал и приел. И в двата случая изпълнителното деяние се осъществява чрез конкретно еднократно действие.... умисълът включва определена субективна представа, напр. да поиска 2000 лева, а да приеме 500 лева"

Решение № 196 от 17.10.2018 г. на ВКС по н. д. № 294/2018 г., П н. о., НК: "Исключително съществено обстоятелство, което е останало неизяснено, е действието или бездействието по служба, за извършването на което подсъдимият е поискал и приел имотна облага...първоинстанционната присъда, чийто диспозитив гласи, че Ч. поискал и приел дар,....

Неяснотата по въпроса за какво точно е поискан и приет подкуп, не само не е преодоляна в мотивите на атакувания съдебен акт, но дори се задълбочава. .... Без съмнение така описаното поведение кореспондира с крайния извод, че подкупът е поискан и приет, за да не извърши действия по служба....

По принцип няма пречка искането и получаването на един и същ дар, предмет на подкуп, да е станало на различни дати, както и получаването да е съставомерно и без да е инкриминирана датата на искането. В този случай, обаче, съдът следва да мотивира надлежно извода си, че става въпрос за едни и същи отношения, развили се във времето, че полученото по-късно е получено именно по формулирания по-рано повод. Във въззивното решение тази връзка е противоречиво аргументирана. Относно първата сума логическата последователност на мотивите е нарушена, от една страна като е прието, че тя е поискана и получена от подсъдимия, не за да не предприема той действия по установяване и разкриване на държане от С. на акцизни стоки без бандерол, а за да не отидат на проверка неговите колеги. ....

Причината, поради която въззивният съд се е поставил в невъзможност да даде аргументиран отговор на доводите на защитата, касаещи действието по служба, се корени в това, че не е извършен дължимият анализ на доказателствата, установяващи дали, за какво и за кого са били исканите и приети парите и тютюнът. "

Решение № 108 от 21.08.2018 г. на ВКС по н. д. № 422/2018 г., Ш н. о., НК: "'С ... Окръжен съд – Варна е признал подсъдимия Г. Н. Г. за виновен в това, че за периода от началото на м. октомври 2014 г. до 18.11.2014 г. .... е поискал дар в размер на 34 000 лева и приел дар в размер на 23 500 лева.

Със същата присъда подсъдимата Й. П. Г. е била призната за виновна в това, че за периода от началото на м. октомври 2014 г. до 18.11.2014 г. ... е поискала дар в размер на 36 300 лева и приела дар в размер на 24 300 лева, които не й се следват, големи размери, от десет различни земеделски производители,

Подсъдимата Н. Д. В. – М. е била призната за виновна в това, че за периода от началото на м. октомври 2014 г. до 18.11.2014 г. .... е поискала дар в размер на 24 800 лева и приела дар в размер на 23 300 лева, големи размери...

...На следващо място макар и единно престъпление, подкупът е осъществен при две от формите на изпълнителното деяние и при два квалифициращи признака, което също следва да бъде отчетено като отегчаващо обстоятелство.

Решение № 131 от 8.07.2016 г. на ВКС по н. д. № 436/2016 г., Ш н. о., НК: "Фактически обосновани са обстоятелствата досежно ...конкретните действия, с които са осъществени претендираните от обвинението две форми на изпълнително деяние, връзката между поискания и приет недължим дар .... Обвинителната фактология е достатъчно конкретна и ясна по отношение на отделните действия на поискване на парична сума от подсъдимия от свид. М. през м. юни 2014 г. и на приемане на паричната сума от 200 лв. чрез получаване на пощенския запис на 18.07.2014 г., като в обвинителния акт е залегнала позицията на прокуратурата, че се касае до единно престъпление, различните форми на изпълнителното деяние на което са извършени в отделни времеви моменти в рамките на периода. ....

..... Възприетите фактически обстоятелства правилно са обосновали изводите на инстанционните съдилища, че подс. У. е осъществил две форми на изпълнителното деяние на пасивния подкуп. Поискването на дар - на сумата от 200 лв., е осъществено от подсъдимия, като словно е манифестирал пред свид. М. желание да получи посочената сума във връзка със служебната си дейност. Приемането на наследващ се

личи да е бил направен изричен довод за съотношението между "поиска" и "приеме" в нормата на чл. 301 НК, като и липсва съответен отговор.

Налице са и решения, при които под "приеме" се има предвид само приемане на вече предложен подкуп.¹⁸⁶

дар е осъществено, като подсъдимият е установил своя фактическа власт върху получената с пощенски запис сума от 200 лв. Верни и внимателно обосновани са изводите, че поискването и приемането на сумата от 200 лв. са несъмнено свързани с нарушаване на службата, което не съставлява престъпление. Самото получаване на наследващ се дар само по себе си е нарушение на службата от длъжностното лице, като квалификацията по чл. 301, ал. 2 от НК се обосновава от това, че...

Не могат да бъдат възприети и доводите на касатора, аргументиращи провокация към подкуп и претенцията за оправдаване на подсъдимия на това основание. .... В настоящия казус, установената фактология сочи, че подс. У. е поискал наследващия се дар, ... Описаните действия са осъществени след като подсъдимият вече е реализирал една от формите на изпълнителното деяние на престъплението - поискал е дар. Тези действия, макар да могат да бъдат преценени като предпоставящи осъществяване и на другата форма на изпълнителното деяние - приемане на подкупа, не могат да бъдат преценени като такива, мотивиращи и склоняващи подсъдимия да приеме поисканата вече парична сума. .... Самото поискване на подкуп, осъществяването на една от формите на изпълнителното деяние, без да са били създадени нарочно каквито и да било предпоставки за това, сочи, че не може подс. У. да се позовава на провокация към подкуп. Той е извършил едно престъпление, като е осъществил две форми на изпълнителното му деяние - поискал е и е получил наследващ се дар, като тези форми са неразривно свързани както фактически, така и като правна квалификация на извършеното като едно престъпление."

Решение № 360 от 12.02.2016 г. на ВКС по н. д. № 1024/2015 г., П н. о., НК: ".... че има връзка между искането и последващото получаване на дара и неизвършването на действията по служба като длъжностни лица, поради което е направен верен извод, че са осъществили състава на престъплението, за което им е повдигнато обвинение.... Този извод съдът подкрепил с убедителни правни съображения, основани на данните за наличие на всички обективни и субективни признаци на престъпленията, които съставят възприема изцяло, без да се налага да ги повтаря."

Решение № 427 от 24.11.2015 г. на ВКС по н. д. № 1043/2015 г., I н. о., НК: "Според касационната инстанция от фактите по делото безспорно е установено участието на подс. П. в първата от формите на изпълнителното деяние - поискването на подкупа....

При всички случаи изложените доводи са еднакво валидни и за съучастието и в приемането на дар, който не се следва...

Доводите от правна страна на въззивната инстанция са споделими изцяло, няма допуснато нарушение на материалния закон ... резултата от тяхното поведение, което е било насочено към поискване и получаване на дар, който не им се следва. Деянието правилно е квалифицирано от обективна и субективна страна.

Решение № 276 от 7.09.2015 г. на ВКС по н. д. № 580/2015 г., I н. о., НК: ".... поискал и приел дар - 30 лв...."

При правилно и безпротиворечиво установени факти и закона е приложен правилно. ....Същия подсъдим .... поискал и приел дар - 30 лв. ...."

Решение № 372 от 6.03.2015 г. на ВКС по н. д. № 1168/2014 г., III н. о., НК: "...От фактическите положения описани в обвинителния акт е видно, че става въпрос за две форми на изпълнително деяние на усложнения фактически състав на престъплението "подкуп" - искане на наследващ се дар и получаване на такъв се дар и с една преследвана от подсъдимата и установена от субективна страна неправомерна цел, а не за наличие на две отделни самостоятелни деяния, които наред с останалите изисквания по чл. 26, ал. 1 от НК да обосноват приложението на закона по тази квалификация. Ето защо, в тази част на обвинението по чл. 302, т. 2, във вр. чл. 301, ал. 1, във вр. чл. 26, ал. 1 от НК, съдилищата неправилно са приложили закона.

Решение № 179 от 19.05.2015 г. на ВКС по н. д. № 340/2015 г., I н. о., НК,
.... на 01.03.2013 г., ... поискал, а на 06.03.2013 г.... и приел от И. М. Д. от [населено място], обл. София дар - паричната сума от 400 лв., ...

...възникване на ситуацията, при която на 01.03.2013 г. от подсъдимия му е поискан наследващ се дар, за да извърши действия по служба, довели като краен резултат до приетата на 06.03.2013 г. парична сума от 400 лв.

¹⁸⁶ **Решение № 33 от 15.03.2018 г. на ВКС по н. д. № 36/2018 г., I н. о., НК:** "... За да е налице провокация към подкуп е необходимо деецът преднамерено да е създал обстановка или условия, за да предизвика даване на подкуп на конкретно длъжностно лице .....която може да се квалифицира като

Налице са и решения, при които се установява както искане, така и приемане на подкуп, като осъждането е само за приемането му¹⁸⁷, респективно причина за това е чисто процесуална¹⁸⁸.

склоняване, убеждаване или по какъвто и да е друг начин мотивиране на подсъдимия да приеме подкуп от 200 лева,..... до склоняване на подсъдимия да приеме сумата от 200 лева, ..."

Решение № 122 от 23.06.2017 г. на ВКС по н. д. № 282/2017 г., П н. о., НК: " Предлагането на подкуп (според възприетата от обвинението правна квалификация) е формално престъпление. То е довършено със заявяването на готовност да се "плати" с оглед на бъдещо действие или бездействие на лицето, за което е предназначен подкупа без да е нужно да е постигнато и неговото съгласие или да се е стигнало до реализиране на очакваното от него поведение. Достатъчно е това лице да е възприело корупционния акт, за да е довършено престъплението в конкретната форма на изпълнителното деяние."

Решение № 212 от 23.02.2017 г. на ВКС по н. д. № 680/2016 г., П н. о., НК: "С първоинстанционната присъда .... е признал подсъдимия В. И. С. за виновен в това, че .... приел от И. Б. М. сумата от 200 лв.,..... която да може да се квалифицира като склоняване, убеждаване или по какъвто и да е начин мотивиране на подсъдимия да приеме подкуп от 200 лв.....че някой от свидетелите е проявил такова активно по същността си поведение, което да е довело до склоняване на подсъдимия да приеме сумата от 200 лв., за да ..... Комплексната оценка на тези данни правилно е ориентирала въззивният съд да счете, че е налице приемане на наследващата се материална облага съобразно повдигнатото му обвинение. ....

Решение № 213 от 13.07.2015 г. на ВКС по н. д. № 470/2015 г., I н. о., НК С постановената по делото присъда, първоинстанционният съд е признал подсъдимия .... приел дар - сумата от 1500 лева, която поискал от .... поради което и на основание чл. 225в, ал. 1 във вр. чл. 20, ал. 2 във вр. ал. 1 от НК и при условията на чл. 54 от НК, го е осъдил на две години и шест месеца лишаване от свобода, чието изтърпяване е отложил за срок от пет години от влизане на присъдата в сила, както и на глоба в размер на 2000 лева. Оправдал го е по първоначално повдигнатото му обвинение по чл. 301, ал. 1 от НК и за това, да е поискал дара на тази дата.

Признал е подсъдимия ...., приел дар - сумата 1500 лева,.... поради което и на основание чл. 225в, ал. 1 във вр. чл. 20, ал. 2 във вр. ал. 1 от НК и....Оправдал го е по първоначално повдигнатото му обвинение по чл. 301, ал. 1 от НК и за това, да е поискал дара на тази дата.

5. Към установените по делото факти е приложен законът, който е следвало да бъде приложен. За преквалифицирането на деянието от първоинстанционния съд, са изложени изключително подробни съображения и са направени правилни правни изводи, утвърдени и от въззивната инстанция. Съдържанието на постановеното решение позволява на страните и на контролната инстанция да проследят начина, по който е формирано вътрешното убеждение на съда по фактите и по правото, като това е сторено по предписания в закона начин.

Решение № 25 от 11.05.2015 г. на ВКС по н. д. № 1830/2014 г., П н. о., НК

...е приел дар - пари в размер на 60 лв...

...че подсъдимият е бил във връзка както с подсъдимия, така и със св. А. П., като на 27.05.2013 г. при уговорена среща в гр. Б. дол е приел от нея 60 лв. Предназначението на тази парична сума е било подробно изследвано, като положително е установено, че представлява възнаграждение за услуга, която подсъдимият е приел да изпълни - да внесе ....

Въз основата на приетите за установени фактически обстоятелства, коректно интерпретирани от инстанциите по същество, материалният закон е бил приложен правилно с осъждането на подсъдимия за деяние, осъществяващо обективните и субективни признаци от състава на чл. 301, ал. 2, вр. ал. 1, пр. 2 от НК. По този въпрос липсват конкретни оплаквания в жалбата, поради което и ВКС не намира за нужно да излага съображения.

¹⁸⁷ **Решение № 404 от 30.11.2015 г. на ВКС по н. д. № 1304/2015 г., П н. о., НК:** "С ... е признал подсъдимата З. С. Д. за виновна в това, че ... е приела от М. Й. М. ... дар - парична сума в размер на 1500 /хиляда и петстотин/ лева,.... От обективна страна още при първите си срещи със св. Г. подсъдимата е заявила, че ще ги консултира как да си подготвят документите като е поискала от св. Г. сумата от 3 000 лв, а от св. М. сумата от 4 000 лв. На 02.08.2013 г. подсъдимата е приела дар - парична сума в размер на 1500 лв. от св. М.... "

¹⁸⁸ **Решение № 7 от 28.01.2016 г. на ВКС по н. д. № 1520/2015 г., П н. о., НК:**

Първата инстанция е признала подсъдимия за виновен в това, че на 27.11.2012 г., е поискал и приел дар - 200 лева.

Налице е и едно решение, където под "приеме" се разбира отказ на данъчния служител да заплати вече ползвани услуги, без преди това нито той да ги е поискал като подкуп, нито проверяваният от него данъчен субект да му ги е предложил¹⁸⁹.

§158. При обсъждане на тези решения на ВКС се достига до еднозначния извод, че съдебната практика не съзира никакви правни проблеми при осъждане на подсъдим както за искане на подкуп, така и за получаване на вече поискания подкуп, като двете самостоятелни деяния - по искане и по получаване на подкупа - се възприемат като две изпълнителни форми на едно и също престъпление.

§159. Въз основа на горните аргументи съдът приема, че са налице сериозни основания за съмнение дали под "приеме" в текста на чл. 301 НК се има предвид получаване на вече поискан подкуп. Не може да се приеме за установено по безспорен или поне по достатъчно убедителен начин, че волята на законодателя, при формулиране на този текст, е била да се инкриминира и получаването на поискания подкуп, а не само искането му (т.е. да инкриминира както искането на един подкуп, така и получаването на същия подкуп). Стабилната практика в този смисъл, доколкото не обсъжда изрично този въпрос и доколкото не е под формата на ТР, не може да служи като достатъчно убедително основание за игнориране на горепосочените съмнения.

Предвид принципа за законоустановеността на престъпленията, следва всяко едно конкретно проявление на изпълнителното деяние да е ясно и изрично посочено в закона;

Втората инстанция е установила, че искането е от 25.11.2012, като приемането е на 27.11.2012, като съответно е изменил присъдата относно датата на искането.

ВКС е отменил второинстанционното решение, тъй като констатирал, че е нарушено правото на защита на подсъдимия. Без да е изменено обвинението, за първи път с въззивното решение, била приета дата на престъплението, различна от посочената от прокурора. Третата инстанция дала указания за отстраняване на допуснатото нарушение, както и на установените логически необвързаности в мотивите на проверения акт (този акт е посочен в следващата бележка под линия).

След повторна въззивна процедура втората инстанция изменила първоинстанционната присъда, като оправдала подсъдимия по повдигнатото обвинение да е поискал на дар на 27.11.2012 г.

В останалата част присъдата била потвърдена.

¹⁸⁹ **Решение № 7 от 15.04.2015 г. на ВКС по н. д. № 1611/2014 г., Ш н. о., НК:** "По това дело данъчен служител, при проверка на данъчните задължения на хотел, е поискал като подкуп да му се прехвърли собствеността на определен автомобил; този автомобил му е бил прехвърлен; също така е ношувал и се е хранил в ресторанта на проверявания от него хотел – без да заплаща.

"Осъденият е ...поискал и приел ....следните облаги, които не му се следват: да му прехвърли правото на собственост на лек автомобил "...., три нощувки в хотел "име" в [населено място], в периода от 15.08.2011 г. до 17.08.2011 г. на обща стойност 120 лв. и храна, консумирана в ресторант "име" [населено място], на стойност 14,54 лв."

"...С отделните деяния подс. К. е осъществил различни форми на изпълнителното деяние на престъплението - поискал дар и приел облаги, които не му се следват. .... Това поведение несъмнено осъществява "поискване" на дар, понеже подсъдимият, в качеството си на длъжностно лице, е демонстрирал желание да му бъде предоставена определена престагия - да му бъде подарен лек, автомобил, който дар не му се дължи. .... Именно в качеството си на инспектор по приходите, извършващ действия по ревизия, подсъдимият е ползвал нощувки в хотел "Авеню", на стойност 120 лв., без да ги заплати (отказал е да се регистрира в хотела, заявил е на св. М. да не му се издават фактури, защото ще се снабди от другаде с такива), **приел** е тази наследваща му се облага. Наследваща се облага подс. К. е приел и като нито е поискал да заплати, нито е заплатил консумирана храна в ресторанта на хотела на стойност 14,54 лв. Макар подсъдимият да не е поискал тези облаги, обстоятелството, че ги е приел, демонстрирано в обективизираното му поведение, като приемането им е свързано с извършването от него на действия по служба, сочи на реализиране на изпълнителното деяние на пасивния подкуп."

при наличие на основателни съмнения за това, не би могло да се приеме за законосъобразно осъждането на подсъдимите по съответното обвинение. Касае се само за обвинението за деянието от 17.04.2018 г по приемане на сумата от 70 00 евро. Това е така, доколкото предмет на обвинението е приемането на преди това поискания подкуп - чиято самостоятелна криминална съставомерност е обект на основателни съмнения.

---

§160. Поради което и съдът прие, че не може да осъди нито извършителя подс. Иванчева за фактическото получаване на паричната сума от 70 000 евро, нито помагачите подс. Петрова и подс. Дюлгеров за подпомагането ѝ да получи тази парична сума. От фактическа страна това получаване и това подпомагане за получаване са несъмнено установени - но те сами по себе си не са инкриминирани. Те може да послужат само като оттегчаващото отговорността обстоятелство, вкл и като свидетелство за действителна сериозност и обвързваща сила на корупционното изявление.

Тази пречка за осъждане не може да бъде отстранена, ако съдът се въздържа да използва понятието "приеме", посочено в обв.акт, с мотиви, че то описва ситуация, при която инициативата принадлежи на гражданина. Ако съдът вместо това използва друго понятие - например "получи" (като приложи закон за същото престъпление, без изменение на обстоятелствената част) - каквато е преобладаващата цитирана по-горе практика - ще трябва да осъди подсъдимите за деяние, което не е предвидено в закона - което е в пряко нарушение на изискването за законоустановеност.

§161. На последно място съдът обсъди и възможността да ангажира наказателната отговорност на подсъдимите за събитията от 17 април 2018 г не за фактическото преминаване на паричната сума от владението на св. Ваклин във владението на подсъдимите, а за изявленията по поискването на тази сума. Защото е напълно несъмнено, че е имало постигната договорка между подсъдимите на тази среща на 17 април 2018 г подс. Дюлгеров да направи ново поредно искане за получаване на подкупа; че воля за това ново искане е изразила подс. Иванчева; че за да достигне до това поредно еднотипно решение да се иска подкупа тя е била подпомогната от подс. Петрова, чрез поредното ѝ окуражаване и вдъхване на увереност, в рамките на изключително тясното сътрудничество между тях, вкл и относно конкретното корупционно правоотношение; като и че именно в изпълнение на волята на подс. Иванчева подс. Дюлгеров е провел тази среща на 17 април и сам с конклюдентни действия е поискал подкупа. По-горе (§37) подробно е описана тази среща, като от всички доказателства по делото е несъмнено установено поддържане на преди това изразеното искане за получаване на подкупа.. Самото фактическо взимане на тази парична сума ясно изразява искането ѝ.

Т.е. от фактическа страна няма пречка да се ангажира наказателната отговорност за "поиска" дар по чл. 301 пр.1 НК.

Но от правна страна такава пречка съществува - и тя отново се заключава във волята на прокурора (§89). А именно СпПр ясно е посочила, че иска да се ангажира наказателната отговорност за фактическото преминаване на паричната сума от св. Ваклин във владението на подсъдимите. Акцентът е върху получаването на парите - а не върху новото им поредно поискване, което предполага това предаване от св. Ваклин и получаване от подс. Дюлгеров, а след това и от подс. Иванчева и подс. Петров.

Поради което, ако съдът признае подсъдимите за виновни за това, че и на 17 април 2018 са поискали (подс. Иванчева извършител, а подс. Петрова и подс. Дюлгеров помагачи) подкуп, ще излезе извън рамките на обвинението. Касае се не само за прилагане на закон за същото престъпление (чл. 301 пр.1 или пр.2 НК), а и за различен акцент върху

фактичката деятелност на подсъдимите - а именно съдът поправка съзряна грешка на прокурора как би следвало да бъде формулирани обвинението¹⁹⁰.

Поради което и съдът постанови изцяло оправдателна присъда за събитията от 17 април 2018 г.

Относно определяне на наказанието.

§162. На първо място следва да се посочи, че корупционните престъпления, вкл искане на подкуп от длъжностно лице, разкриват една завишена степен на противоположност¹⁹¹.

---

¹⁹⁰ **В този смисъл е и Решение № 249 от 4.08.2015 г. на ВКС по н. д. № 793/2015 г., Ш н. о., НК:** "

За да обоснове допустимостта на направеното изменение на осъждането на П., въззивният съдебен състав в решението си е посочил, че в повдигнатото обвинение е допусната грешка, която може да бъде поправена от въззивната инстанция, като декларативно е заявил, че по този начин не се изменя фактичката обстановка и не се нарушава правото на защита на подсъдимия. Този извод на решаващия съд не може да бъде споделен като правилен.

В принципен план, предмет на наказателното дело е обвинението, което се формулира по окончателен начин от прокурора с внесения в съда обвинителен акт. Този процесуален документ определя фактичките и правни рамки на обвинението, определя параметрите, в които следва да се ангажира наказателната отговорност на подсъдимия, както и предмета на доказване. Съдът следва да се произнесе с крайния си съдебен акт по обвинението, така, както е формулирано от прокурора в обвинителния акт, освен ако в хода на съдебното следствие не бъде предприето изменение на обвинението, с което се е стигнало до частична промяна в предмета на делото.

...

В конкретния казус, в съществена степен е било ограничено правото на защита на подсъдимото лице, тъй като е осъдено за първи път пред въззивната инстанция по непредявено обвинение. Независимо от подробно описаните в обстоятелствената част на обвинителния акт факти по отношение на събития, осъществени от 23.11.2012 г. до 27.11.2012 г., с обвинителния акт подс. П. е обвинен в това, че само на датата 27.11.2012 г. ..., поискал и приел дар - 200 лева. ... Липсва фактическо обвинение за това, подсъдимият да е поискал подкуп на 25.11.2012 г. За пръв път в решението на Варненски АС се формулира, че сумата на подкупа е определена от подс. П. на 25.11.2012 г. и това е моментът на "поискването", без такава фактология да присъства в обвинението. Времето на извършване на деянието е съществен елемент на обвинението, както във фактически, така и в правен аспект и този елемент не може произволно да бъде променян без съответна инициатива от прокурора по указания в чл. 287, ал. 1 от НПК начин (в този смисъл, Решение № 202/12.07.2011 г. по н. д. № 1195/2011 г. на II НО.). След като не е било формулирано такова обвинение (за осъществяване на изпълнително деяние на датата 25.11.2012 г.), без да е изменено обвинението по реда на чл. 287 от НПК, е било недопустимо въззивната инстанция да измени първоинстанционната присъда и да признае за виновен и осъди подс. П. за осъществяване на една от формите на изпълнителното деяние на престъплението на друга дата, различна от посочената от обвинението. Това е така, защото подсъдимият не се защитавал по така възприетите от въззивната инстанция фактически обстоятелства и е осъден по непредявено по надлежния ред обвинение. Не е следвало по този начин, чрез изменение на фактичките обстоятелства на обвинението, въззивният съд да прави опит да поправи съзряна от него грешка на обвинителната власт.

¹⁹¹ Видно от Преамбюла на Наказателната Конвенция относно корупцията, приета от Съвета на Европа: "...подчертавайки, че корупцията представлява заплаха за правовата държава, демокрацията и правата на човека, подкопава доброто управление, безпристрастността и социалната справедливост, накърнява свободната конкуренция, пречи на икономическото развитие и застрашава стабилността на демократичните институции и моралните устои на обществото;"

Решение № 190 от 29.11.2018 г. на ВКС по к. н. д. № 802/2018 г. "Подкупът в най-голяма степен олицетворява корупцията в наказателното право – заради особения субект и користния характер на проявата. Като явление, неразривно свързано с властта, то разяжда държавния апарат и подменя принципите, на които трябва да се основава – законност, съблюдаване на човешките права, професионализъм. То ги подменя с личния интерес на длъжностното лице, професионализмът бива заменен със съмнителни критерии при вземане на решенията при осъществяване на държавна и обществена длъжност, независимо сред коя от властите в държавата. Всички отделни власти изпълняват различни функции, които обаче са част от

Подсъдимите бяха признати за виновни в извършване на деяние по чл.302а НК - като за това деяние законодателят е предвидил кумулативното налагане на пет вида наказания: "лишаване от свобода" за срок от 10 до 30 години, "глоба" в размер до 30 000 лв; "конфискация" на цялото или част от имуществото; "лишаване от право да се заема определена държавна или обществена длъжност" и "лишаване от право да се упражнява определена професия или дейност". Срокът на последните две наказания е поставен в зависимост от срока на наказанието "лишаване от свобода", като не може да го надвишава с повече от 3 години - чл.49 ал.2 НК.

За да определи конкретният размер на тези наказания, съдът следва да вземе предвид смекчаващите и оттегчаващите отговорността обстоятелства. По принцип квалифициращото обстоятелство, доколкото води след себе си повишен размер на предвиденото в закона наказание, не може да се приема за оттегчаващо отговорността обстоятелство. Същевременно наличието на няколко такива квалифициращи обстоятелства е извод за по-висока степен на обществена опасност.

Доколкото едно от тези квалифициращи обстоятелства е "особено тежък случай", той съдържа в себе си оттегчаващите отговорността обстоятелства. Това е така, доколкото съдържанието на "особено тежък случай" включва всички онези характеристики на дееца и деянието, които придават на крайния престъпен резултат една значително и съществено по-висока обществена опасност от типичния случай. Следователно, когато е налице това квалифициращо обстоятелство - "особено тежък случай" - всички утежняващи отговорността обстоятелства следва да бъдат посочени именно при аргументирането му. Не би било правомерно част от тях да се използват за установяването му, а останалите да бъдат запазени за установяване на нови, непосочени в закона утежняващи отговорността обстоятелства¹⁹². Респективно би следвало наказанието да се определи съобразно конкретният интензитет на тези по-тежко квалифициращи отговорността обстоятелства.

---

§163. На първо място следва да се посочи, че са налице освен основните квалифициращи обстоятелства по чл. 302а НК ("особено големи размери", "особено тежък случай"), но също така и тези по чл. 302 т.1 и т.2 НК ("от лице, което заема отговорно служебно положение" и "чрез изнудване посредством злоупотреба със служебно положение"). На второ място е необходимо да се изследват конкретните особености на тези квалифициращи обстоятелства.

§164. Критерият "особено големи размери" е изпълнен многократно над законовия минимум - доколкото размерът на искания подкуп надхвърля повече от 5 пъти сумата от 140 минимални работни заплати. Това сочи на значително завишена обществена опасност, което е аргумент за определяне на наказанието към законовия максимум¹⁹³.

единната държавна власт. Коруцията на държавния апарат има отражение във всички сфери на живота – да засегне не само реда на функциониране на администрацията или на съдебната система, но и да накърни значителни икономически интереси...."

¹⁹² Така **Решение № 276 от 21.12.2016 г. на ВКС по н. д. № 1089/2016 г., I н. о., НК:** "Поначало деянията, субсумирани под нормата на чл. 301 от НК, са насочени против нормалното функциониране на съответните държавни органи, чиято задача е да охраняват държавните интереси, като чрез тях се уврежда авторитета на държавната администрация, намалява се доверието на гражданите в нея. Именно тези характеристики на подобен род поведение е имал предвид законодателят когато е криминализирал деянията от посочения вид, поради което те не следва да се отчитат отново като оттегчаващи отговорността обстоятелства".

¹⁹³ В подобен смисъл е **Решение № 108 от 21.08.2018 г. на ВКС по н. д. № 422/2018 г., III н. о., НК:** „Също така в рамките на квалифициращия признак "големи размери", поисканият дар в размер на 34 00 лева, значително надвишава критерия от 23 800 лева/изчислен съобразно ТР № 1/98 г. на ОСНК на ВКС/, поради което и това обстоятелство правилно е отчетено сред оттегчаващите такива.”

§165. Критерият "особено тежък случай" също така многократно е осъществен - като съдът установи множество отделни и самостоятелни проявления на обществена опасност на деянието и дееца, които - всяко едно самостоятелно - може да характеризират по този начин престъплението. Това също така е изключително убедителен довод за несъмнено завишена обществена опасност, отново водещ до извод, че наказанието следва да се определи към законовия максимум.

§166. Критерият "от лице, което заема отговорно служебно положение", от друга страна, не разкрива дотолкова силен интензитет на обществена опасност - доколкото, макар и подс. Иванчева да заема върха в йерархията на районната администрация, все пак не може да се приеме, че тя заема и високи позиции в системата на публичната власт в страната. От друга страна следва да се посочи, обаче, че тя е имала изключително големи правомощия относно свои подчинени, които сами по себе си, с оглед предоставените им правомощия, също така следва да се квалифицират като заемащи "отговорни служебни положения", вкл и да ги назначава и уволнява. Т.е. от гл.т. на повереното й структура на публичната власт, нейното положение е изключително отговорно - предвид предоставените й правомощия.¹⁹⁴

Поради което и съдът приема, че това квалифициращо обстоятелство, съобразно индивидуалните му проявления по настоящето дело, води до извод за налагане на наказание над средния, макар и не в законовия максимум на предвиденото наказание.

Следва да се посочи, обаче, че до такъв извод може да се достигне само ако е налице само това единствено утежняващо квалифициращо обстоятелство „от лице, което заема отговорно служебно положение“; само в такъв случай наказанието би следвало да се определи над средния размер. В случая са налице няколко такива по-тежко квалифицирани обстоятелства, като наказанието следва да се определи съобразно обществената опасност, разкриваща най-тежкия от тях.

Да се възприеме противното би довело до логически абсурд. А именно, при наличие на едно квалифициращо обстоятелство, налагащо максимално наказание – то да се определя това максимално наказание; но ако има и второ квалифициращо обстоятелство, което обаче само по себе си не налага максимално наказание – то да се определи по-леко от максималното наказание. Така се оказва, че по-тежко квалифициращите обстоятелства са средство за смекчаване на отговорността; а очевидно не това е вложил в тях законодателят.

Така ако двама извършителя споделят едно и също квалифициращо обстоятелство, налагащо максималното наказание, но единият от тях е разкрил една допълнителна обществена опасност, проявила се и във второ квалифициращо обстоятелство, макар и не толкова укоримо в осъществяването си, би било нелогично и незаконосъобразно именно вторият деец, разкриващ още по-голяма обществена опасност чрез второто квалифициращо обстоятелство, да бъде наказан по-леко от първия.

Поради което и липсата на максимално възможната обществена опасност на квалифициращото обстоятелство „от лице, което заема отговорно служебно положение“ не може да бъде възприето като смекчаващо отговорността обстоятелство.

---

¹⁹⁴ **Решение № 4 от 6.02.2017 г. на ВКС по н. д. № 1250/2016 г., Ш н. о., НК:** "И правната теория, и съдебната практика неизменно свързват отговорното служебно положение по чл. 302, т. 1, пр. 1 от НК с кръга от правата и задълженията на длъжностното лице и мястото му в служебната йерархия. По правило длъжностните лица, заемащи отговорно служебно положение, имат организационно-ръководни правомощия по отношение на други, по-низше стоящи длъжностни лица. Те управляват поверената им държавна структура или звено, организират дейността й и ръководят подчинените им служители като издават властнически разпореждания и упражняват дисциплинарна власт спрямо тях. Наред с това, предвид по-високото им място в йерархичната стълбичка те притежават повече правомощия и следователно имат по-голяма възможност да въздействат върху по-широк кръг от обществени задължения."

§167. Критерият "чрез изнудване посредством злоупотреба със служебно положение" също така е реализиран в една относително по-тежка и укорима форма, от типичната за случая, доколкото се е осъществил чрез множество действия, в значителен период от време; това също така е аргумент за определяне на наказанието в по-висок размер.

Следователно, от гл.т. на броя и естеството на квалифициращите отговорността обстоятелства, е налице необходимост да се определи наказание в размер на законовия максимум или близо до него.

---

§168. Следва да се обърне внимание и на смекчаващите отговорността обстоятелства.

Такива в случая не може да се намерят в естеството на деянието - доколкото неговите индивидуални характеристики водят до еднопосочния извод за утежняване на отговорността, а не за намаляването ѝ. Единствено изключение е отношението на подс. Дюлгеров към корупционното правоотношение, което се характеризира с един практицизъм¹⁹⁵ и добронамереност към св. Ваклин - за разлика от злонамереността и цинизма, демонстриран от подс. Иванчева и в по-малка степен от подс. Петрова. Този му вид отношение сочи на една относително по-ниска степен на обществена опасност.

Поради което тези смекчаващи отговорността обстоятелства следва да се търсят в обстоятелства, които са извън съставомерните признаци на деянието, респективно извън обстоятелствата по осъществяването му.

Обичайно като такива се приема младата или напредналата възраст, чистото съдебно минало, трудова ангажираност, здравословно състояние, изразено съжаление, предприети действия по осуетяване на вредите или възстановяването им и др.

В случая нито един от подсъдимите не би могъл да твърди недостатъчна житейска зрялост, свързана с младата възраст, респективно нарушени интелектуални и социални способности, свързани с напредналата възраст. Несъмнено и тримата имат чисто съдебно минало (посочено и от прокурор Николов), което обаче се явява задължителна предпоставка за длъжностното качество на подс. Иванчева и Петрова. Това чисто съдебно минало не може да се приеме за смекчаващи отговорността обстоятелство и за подс. Дюлгеров, доколкото са налице достатъчно доказателства¹⁹⁶, сочещи на трайна сходна

---

¹⁹⁵ Необходимо е уточнение защо съдът приема, че практицизма във въздействието на подс. Дюлгеров при развитие на корупционното отношение се приема за смекчаващо отговорността обстоятелство. Самото корупционно отношение е неправомерно; това е така, доколкото то е форма на лъжа – длъжностното лице, вместо да изпълни поетия ангажимент към държавата за добросъвестно изпълнение на служебните си задължения, поема друг, несъвместим ангажимент към гражданин или – какъвто е настоящия случай – това длъжностно лице самоволно определя правилата, по които да осъществява правомощията си. Така се създава между държавния служител и граждани едно корупционно отношение, паралелно на официалното имслужебно отношение; общите изисквания за добросъвестност се прилагат дори и при този вид правоотношение – поради което и допълнителната лъжа, изразяваща се в неизпълнение на поети корупционни задължения, водят до извода за една действително завишена обществена опасност. Т.е. единствено на фона на поведението на подс. Иванчева действията на подс. Дюлгеров биха могли да се приемат за смекчаващи. Само при сравнение на тяхната обществена опасност може да се приеме, че тази на подс. Дюлгеров е по-лека – доколкото, отчитайки естеството на корупционното отношение, той все пак има по-нормално, по-човешко и по-добронамерено отношение към св. Ваклин и към възможността все пак да се реализира предвидената в закона процедура по обявяване на адм. акт, макар и в рамките на корупционното правоотношение.

¹⁹⁶ Тези доказателства са самите изявления на подс. Дюлгеров, от които може да се направи извод, че посредничеството му на св. Ваклин е част от трайно установена подобна предходна дейност. Така той говори за своята комисионна като нещо трайно установено, което варира според сложността на всеки случай: Разговор 16420848, 31.03.2018 г, том 4 ВДС, л.25/155: „Значи виж сега моите условия, аз, аз по принцип нали горе долу работя да 15, 10-15 процента от сумата, зависи кава е, ама това ще го уточним с тебе, това не е проблем“. Разговор 16420955, 31.03.2018 г, том 4, л. 25/155: „Да, да. Ами виж, моите условия, аз сега

корупционна дейност, които да доведат до извода, че формално чистото съдебно минало не отговаря на действителната обществена опасност, която той е представлявал преди да извърши изпълнителното си деяние.

И двете подсъдими са трудово ангажирани - на именно в рамките на тази трудова ангажираност, и то дори злоупотребявайки с предоставените им властнически правомощия, те са извършили инкриминираното деяние. Поради което и тяхната трудова ангажираност не може да бъде смекчаващо отговорността обстоятелство. Подс. Дюлгеров е бил трудово ангажиран в занятие, което няма връзка с предмета на делото. Тази негова трудова ангажираност е от несъществено значение като смекчаващо отговорността обстоятелство, доколкото по никакъв начин не се е отразила на интензитета на обществената опасност на извършеното от него.

Здравословното състояние и на тримата е увредено, като техните заболявания може да се приемат за нормални за възрастта и начина им на живот – с изключение на офталмологичния проблем на подс. Дюлгеров; несъмнено обостряне на състоянието на подс. Иванчева и подс. Петрова по-скоро се дължи на стреса от ареста и задържането им под стража¹⁹⁷, отколкото на трайно и нелечимо заболяване; оплакванията им чувствително

знаеш, че тия неща са по принцип.. 15 %, да, даже и 20 някъде, в зависимост къде е по-сложна ситуацията“; л.116/167, том 4 ВДС, папка 2 – „Между другото, човече, а, моя процент на тебе разчитам, нали, защото, да кажа, скъсах си нервите, не то правя нали, ако не ме беше помолил – нали аз те виждам, че си много готин човек, аз не работя със всички, не знам дали знаеш. На тука по принцип не работя с хора, които не ми харесват... Викам – не ми харесват някои хора- не работя с тях“.

Следва да се посочат и думите му, свързани с неговите контакти: Том 4 ВДС, папка 2, л. 37/167: „Аз имам страшно контакти и мога да върша доста работа... и други кметове познавам, ако тука нещо ти се наложи, в „Студентски“ го познавам, в „Надежда“, „Връбница“, - при което св. Ваclin му отговаря, че по другите кметства спънки не е имал. Том 4 ВДС, папка 2, л.27 горе - Дюлгеров "познавам от премиера до дето се вика, всички“, както и том 1 ВДС, папка 2, л. 12 – св. Ваclin посочва, че му е било много трудно в ДАТ, едва минал РУП-а, като Дюлгеров: "Нещо при Къдрева казах ти, ако трябва там".

¹⁹⁷ Възможни са съмнения за противоречиви съдебни актове - а именно първата инстанция, в производства по чл. 270 НПК, многократно посочваше, че влошеното здравословно състояние е основание за отмяната на мярката за неотклонение "задържане под стража"; същевременно в мотивите към присъдата си приема, че това влошено здравословно състояние не е от такова естество, че да изиграе значението на смекчаващо отговорността обстоятелство.

Актуалното здравословно състояние е обективен факт, който има различни правни проявления, с оглед приложението на различни правни институти.

В производство по преценка на законосъобразност на задържане това здравословно състояние може да е абсолютно основание за отмяна на задържането, ако условията в ареста са несъвместими със заболяването и поставят на сериозна опасност здравето или дори живота на задържания (по настоящето дело тези условия не се били налице); то може да е относително основание, ако в резултат на заболяването опасността от извършване на престъпление или укриване е намаляла до степен, така че и по-лека мярка за неотклонение да се окаже подходяща.

В производството по чл. 301 ал.1 т.3 НПК - а именно определяне на наказанието - съдът може да отчете като смекчаващо отговорността обстоятелство само онова трайно заболяване, което обективно е нелечимо и чийто особености ще направят престоя на подсъдимия в затвора значително по-мъчителен, в сравнение с лица, без такова заболяване. Ако наличните заболявания не отговарят на тези изисквания, те не следва да се считат при определяне на размера на наказанието.

Неизбежно се повдига въпросът за внезапното влошаване на здравето на осъденото лице, когато започне да търпи влязлото в сила наказание "лишаване от свобода" - доколкото предвид стреса е обичайно обостряне на наличните заболявания. Този въпрос се регулира от чл. 447 ал.1 т.3 НПК, предвиждащ прекъсване на изпълнение на наказанието при тежко заболяване, а в по-общ план и от чл. 415 т.1 НПК, който предвижда отлагане на изпълнението на наказанието, отново при тежко заболяване.

Следователно такова временно и лечимо влошаване на здравето, относимо към подс. Иванчева и Петрова в съдебната фаза на производството, може да е основание за отмяна на задържането им, но също така да не е основание за определяне на по-леко наказание. Новото влошаване на здравето им може да доведе до отлагане на изпълнението или прекъсване на вече започналото изпълнение - но не и да намаляване на размера на наложеното наказание "лишаване от свобода"

намаляха след освобождаването им с мярка за неотклонение "домашен арест", като в периода преди постановяване на настоящата присъда исканията за посещения при лекар се отнасяха само до посещение от подс. Иванчева при гинеколог, с оглед предприемане на асистирана репродукция "ин витро" - което е по-скоро сигнал за достатъчно добро общо здравословно състояние (поне от гл.т. на субективните възприятия на подс. Иванчева). Това не се отнася до подс. Дюлгеров, чието зрение е чувствително отслабено и го грози опасност от слепота, вкл и при неуспешна операция по присаждане на роговицата. Единствено относно него може да се приеме, че здравословното му състояние е достатъчно увредено, за да може да послужи като значим аргумент за смекчаващо отговорността обстоятелство, като не следва да се забравя, че това му влошено зрение не му е попречило успешно да посредничи на двете страни в корупционното правоотношение.

Подсъдимата Иванчева е предприела действие по премахване на вредите от деянието си - а именно веднага след получаване на паричната сума от 70 000 евро се е обадила на св. Стоянова, като ѝ е дала указание да задвижи преписката на св. Ваклин. Това ѝ действие, обаче, не следва да се преекспонира като смекчаващо отговорността обстоятелство, доколкото очевидно не е било продиктувано от намерение да се премахнат причинени от деянието вреди - само в която хипотеза може да бъде възприето като смекчаващо отговорността обстоятелство. Доказателство за това е указанието ѝ към св. Стоянова все пак св. Ваклин да бъде натоварен да облагороди градинка - и то по-голяма градинка, според думите ѝ. Следователно веднага след като е получила подкупа, подс. Иванчева се отмята от даденото обещание; това по-скоро е свидетелство за нейната злонамереност, а не за желание да премахне вредите. Поради това, съобразно становището на настоящия съдебен състав, действията на подс. Иванчева по задвижването на адм.процедура има за предназначение създаване на необходимите условия за получаване и на следващите очаквани суми за подкупа - поради което и не може да се приеме за смекчаващо отговорността обстоятелство.

Доколкото тримата подсъдими са били арестувани непосредствено след това, а подс. Иванчева и подс. Петрова са били и отстранени от длъжност, те не са имали възможност да предприемат каквито и да е други действия по премахване на вредите. Но същевременно и нищо не сочи, че ако не са били задържани, те биха предприели такива действия.

§169. Специално внимание следва да се отдели на обществената дейност на подс. Иванчева като кмет на район Младост, разгледано като смекчаващо отговорността обстоятелство.

Съдът отново потвърждава посоченото в §3.2., че няма компетентност да даде каквато и да е обществено-политическа оценка на дейността на подс. Иванчева като кмет. Доколкото тази дейност е обективен факт, тя може да има значение за наказателния процес в две измерения – а именно да бъде действителен мотив за неоснователно провокирано против нея наказателно преследване (§3.4 и §3.5), а ако се установи, че обвинението против нея е основателно и не е политически мотивирано, същата тази дейност може да се вземе предвид като смекчаващо отговорността обстоятелство (§3.3.).

Предвид естествените ограничения на наказателния процес – а именно дейност, подчинена на нормите на закона, преценката на начина, по който подс. Иванчева е изпълнявала правомощията си като кмет, може да се извърши само от един изключително тесен поглед – а именно дали е бил спазен законът. Съдът ясно осъзнава тези ограничения, водещи до това, че този чисто юридически поглед дава само една частична и поради това непълна представа за действителното обществено значение на мандата на подс. Иванчева като кмет.

Защитата акцентира на определени нейни действия, предприети в защита на интересите на живущите в района, вкл облагородяване на публичните пространства, противопоставяне на незаконното и безразборното строителство, създаване на по-нормални условия за живот.

Поради което и следва да се преценят – само от правна страна – тези нейни действия, които несъмнено биха могли да имат значение като смекчаващи отговорността обстоятелства.

§170. Относно начина, по който подс. Иванчева, подпомагана от своя най-близък съмишленик, подс. Петрова, е изпълнявала служебните си задължения, са налице противоречиви становища. Така прокуратурата посочва, че тя е изнудвала строителните предприемачи за дарения, докато защитата посочва, че подс. Иванчева и подс. Петрова са били изправени пред множество обективни проблеми, вкл и създадени от централната община, което е довело до забавяне на преписките, като цялата им дейност е била насочена към защита на зелената кауза.

И по-конкретно, относно обвиненията за изнудване на предприемачите, адв. М.Марковски посочва, че няма „по-човешки рекет” от нейните действия, доколкото те са насочени за общото благо.

Съдът прие, че подс. Иванчева е била избрана като кмет на район Младост въз основа на протестния вот на гражданите против презастрояването на района (§5); поради това и е предприела специфична политика за борба със строежите (§7); макар и да отчита, че подс. Иванчева е била водена от алтруистични мотиви (поне в началото на мандата ѝ), все пак настоящият съдебен състав не може да окачестви поведението ѝ като правомерно.

Държавната власт в РБ се осъществява от органите, предвидени в КРБ. Конкретно обществените отношения, пряко относими към район в общината, се уреждат от законите, приети от НС и от нормативните актове, приети от ОС. Правомощията на кмета на района са най-вече изпълнителски (чл.44 ЗМСМА) – т.е. той следва да прилага тези нормативни актове. И по-конкретно кметът на района не може да създава правила, които са конкурентни или дори изместващи нормативните правила; това е несъмнено незаконосъобразно.

Относно данъчните вземания, т.е. паричните претенции, които държавата има спрямо лицата под нейна юрисдикция (физически и юридически лица), монополът на държавата е несъмнен – чл.60 КРБ; събирането на данъци е една от най-видимите и несъмнени прояви форми на държавния суверинитет.

§171. Тези общи положения, отнесени към подс. Иванчева, водят до еднозначния извод, че нейните действия са в несъмнено противоречие с правовия ред в страната; те създават прецедент, при който един кмет на район може да управлява своя район в противоречие с общата нормативна рамка – като сам еднолично определя допълнителни фискални вземания, под формата на принудителни финансови претенции (наименовани дарения), които изисква от определена категория лица (най-вече строителни предприемачи); заплащането им е превърнато в условие за изпълнение на съответните задължения по административното обслужване на районната администрация.

От тази гл.т. настоящият съдебен състав не може да се съгласи с доводите на прокуратурата, че е налице „житейско изнудване”. Изнудването е престъпление, насочено против собствеността, докато действията на подс. Иванчева са насочени към основни положения, при които се осъществява държавната власт. Така подс. Иванчева утвърждава модел, при който съсредоточава в свое лице едновременно законодателни правомощия (определя размера на публично вземане, наречено „дарение“) и изпълнителни правомощия (чрез отказа да изпълни задълженията си, принуждава лицата да заплатят тези дарения).

Така тя установява нов и различен, алтернативен модел на упражняване на държавната власт – еднолично и самостоятелно взимане на решение по тези въпроси, при игнориране на общата законова рамка.

§172. От материална страна, този неин подход, съобразно становището на настоящия съдебен състав, в никакъв случай не може да се приеме за противоправен сам по себе си; правната система, вкл и в нейните конституционни основи, не може да се приеме за замръзнала и неизменна ценност; напротив – естествената промяна на обществото задължително предполага и необходимост от промяна на нормативната регулация; това се отнася и до всяко едно правно положение, до всеки един правен принцип, дори и до толкова основополагащ и подразбиращ се, дори и като възприемащ се като без алтернатива – като принципа за разделение на властите.

За действителна адекватност на правната уредба е необходим диалог, изказване на различни становища, както и надлежното им мотивиране; а също така и действени опити да се демонстрират предимствата на един модел на обществена регулация пред друг модел. А най-ефективната форма на такова мотивиране, на такава демонстрация е действителното приложение на новата правна регулация „на терен“, така че нейните предимства и недостатъци, в сравнение с традиционната правна регулация, да са очевидни за всички.

От тази гл.т. действията на подс. Иванчева, макар и на пръв поглед несъмнено противоправни, все пак, съобразно становището на настоящия съдебен състав, при определени условия, биха могли да бъдат възприети като предприети въз основа на правомерни подбуди и насочени към целени правомерни последици.

При всяко положение, обаче, начинът на реализацията на тези подбуди е противоправен; но все пак тази противоправност може да се редуцира значително, дори до приложението на чл.9 ал.2 НК, ако са спазени определени условия. А те са откритото, публично и честно управление.

§173. Т.е., след като подс. Иванчева иска да въведе в район Младост определен модел на управление (тя се позовава на швейцарски модел), би следвало на първо място ясно да дефинира своето намерение, като го направи публично достояние; би следвало ясно да формулира новия модел на управление, с всички негови подробности, като го разпространи в писмена форма сред обществеността; би следвало да предложи на законодателя (НС и ОС) въвеждането на исканите от нея нови данъци – а именно по 20 евро на кв.м. РЗП, пряко насочени за облагородяване на район Младост, като при техен отказ ясно да дефинира условията, при които все пак самата тя ще ги наложи, под формата на официално обявено гражданско неподчинение, макар и осъществено от представител на общинската власт; би следвало стриктно да изпълнява поетите задължения. Т.е. би следвало да развива политическа по своя характер дейност.

§174. Вместо това подс. Иванчева е наложила своя нов модел на управление мълчаливо и подразбиращо се; очаквала е инвеститорите по носещите се слухове да се ориентират за стила ѝ на поведение; отказвала се е да се среща с граждани и инвеститори, за да им разяснява и убеждава в предимствата на своята политика; вместо това при единичните срещи едностранно и императивно е изисквала от тях определени финансови плащания; самоволно е определяла размера на тези плащания, което не е ставало по прозрачен начин; не е изпълнявала поетите ангажменти дори при поето обещание за такова плащане или извършването му. Т.е. нейната дейност не е била политическа по своя характер; тя е представлявала несъмнено правонарушение.

§175. Така подс.Иванчева не се е чувствала обвързана от един предварително прокламиран модел на управление – а сама го е създавала и променяла, интуитивно и в зависимост от различните отношения, в които влизала с различните инвеститори. Вместо да изпълнява предварително определен политически проект, под погледа и контрола на

обществеността, сама се е възприела като такъв политически проект; решила е, че има монопол върху интересите на жителите на район Младост; поставила е знак на равенство между публичната власт в район Младост и собствената си личност.

Тези изводи настоящият съдебен състав прави въз основа на всички материали по делото; особено полезни са показанията на свидетелите, служители в общината и строителните предприемачи; но решаващо въздействие върху съда има поведението на подс. Иванчева в съдебното производство.

§176. Поради което, напълно нормално и естествено, първоначалните алтруистични мотиви са преминали в егоистични; доказателство за това са многобройните сведения за корупционни прояви, предхождащи случая със св. Ваклин.

Такива доказателства може да се открият в изключително тесните ѝ връзки с подс. Дюлгеров, които очевидно нямат никаква връзка с официалните ѝ задължения като кмет на район Младост и могат да имат само корупционни обяснения; показателни са дългите разговори, които тримата подсъдими водят, като случаят на св. Ваклин е само един от коментиранията от тях; а също така и небрежните коментари, които подс. Дюлгеров прави относно корупционната ѝ активност¹⁹⁸; предпазните мерки, които взима, също така говорят за определен натрупан опит¹⁹⁹.

Ясно следва да се посочи, че тази предходна корупционна активност, доколкото би могла да се квалифицира като отделно и самостоятелно престъпление, е извън предмета на делото, като се коментира само с оглед преценката дали специфичната политическа дейност на подс. Иванчева като кмет на район Младост може да се окачестви като смекчаващо отговорността обстоятелство.

§177. Поради което и процесното корупционно деяние следва да се разположи именно в такъв контекст – при който подс. Иванчева, с напредване на мандата ѝ, във все

---

¹⁹⁸ Л.40/167 том 4 ВДС, папка 2: „...виж, сега, на нея това е, това е, тя си е, някой ѝ е казал, че сега пилето е качнало на рамото ѝ. Значи това сега ѝ е обяснено, не знам, може би от майка ѝ, от там от кръга ѝ, нямам идея от кой или от некой. Това ѝ е шанса на живота и трябва дето се вика за там, за година-две да си оправи. И тя, а, на всичко – ударила пълна спирачка на всичко. Аз до тоя извод стигам.... Нали, щото почва – ми аз, сега, какво ще ми дадат тия на мене. Нали първо говори за – какво ще ми дадат на мене. Еми, аз, а нали – ето тия хора, там, еди как си оправили живота“; както и л. 17/167, том 4 ВДС: „Значи, казаха ми, че е станала безумна, безумен рекет, безумно. ... И нали знаеш колко има, ей такива тъпанарчета за едни пари и викам, щото някой ѝ беше ударил колата. Викам, ма те няма – не само ще ти ударят колата, някой може да те бутне с няква кола, всичко става в тоя живота, знаеш какви хора има.“; разговор № 16631798, 08.04.2018 г, л. 75/155: „И плюс това знаеш ли какво си мисля. Хора като Стефчо, като Стефан го знаеш, той е далавераджия, дай да земе там нещо да направи, значи според мен, нали, щом тя се вижда с такива като него, а той, покрай него има много такива, да знаеш, и Дучето, и Мучето, те са всички такива, нали, и според мен тя се е завъртяла в някакви игри, сто процента, и са ѝ казали – да, нали, я не, тука не бързай, дръж ги нали, на , там тия преписки, и да може да е, нали сещаш се за какво да прави, според мен, аз друго обяснения нямам“; л. 64/167 ВДС 4 папка 2: “ Аз я виждам наалнчяла...Помогнал съм ѝ за много неща“.

А също така и за предходни случаи, при които трети лица за записали как тя им иска подкуп и след това са я изнудвали с този запис, поради което и подс. Иванчева вече взима предпазни мерки: л.56/167 том 4 ВДС, папка 2 – „...човек, значи истината е казвам ти го, така е назлобяла, просто така е блокирала абсолютно всичко....Въобщо категорично не иска. Викам, добре, шко те е страх от човека. Направил, неква постановка им е направил някой. И я страх от сянката си, оглежда се като такова.... Ми някъв там накъв нещо се опитвали да я рекетира. Имало нещо.“; л.72/167-73/167 – „Значи казаха ми, че някъде са я записали как си иска пари. И ка казали, нали, е тука ти го, изкарваме то и. Тя така действа. Тя си е поискала. Тя е намерила, от кой да си поиска.... Затова нали разбирам шо я е страх...Е, тя играе ва банк – или-или“; л. 77/167 том 4 ВДС, папка 2 – „Тя вика, ма той може да дойде, нали, обаче ние няма да си говорим. Щото това е, ги слушат. Да знаеш. Кабинетът се подслушва. Не, тя, тя не иска другата. Значи, страх я е.“

¹⁹⁹ Нейно собствено изявление, относно съмненията си да не се окаже измамена от св. Ваклин, базирано на предходен опит: Разговор Иванчева и Дюлгеров № 16830944, 16.04.2018 г, л. 142/155: Иванчева: „Да те питам значи, да ги пускаме нещата? В теб ли са по принцип? Да не се получи като онзи смешния. В смисъл такъв, дето каза – ОК, пък после каза – глей си работата“.

по-голяма степен използва властовите си правомощия в своя собствена полза, само претендирайки защита на онези ценности, за реализация на които е била избрана. (подходящо е да се цитира нейна собствена реплика – а именно при срещата си със св. Ваклин само привидно ще се говори за градинки, като фактически се има предвид подкуп – бележка под линия № 48). Именно поради това е налице и пренасочване на исканите от нея дарения за лично облагодетелстване.

§178. Обсъждайки тези особености в стила на управление на подс. Иванчева настоящият съдебен състав не би могъл да приеме, че първоначалният алтруизъм и добросъвестност, с които подс. Иванчева е започнала мандата си, както и несъмнените ползи за жителите на район Младост от специфичния модел на управление, изразени в спиране или поне забавяне на нежелано строителство, облагородяване на публични пространства, биха могли да се приемат за смекчаващо отговорността обстоятелство. Демонстрираното отношение както към св. Ваклин, така и към останалите инвеститори, разкриват по-скоро една безпardonност, дребнавост и едностранно изискване – като именно тези черти на характера на подс. Иванчева, доколкото са се проявили в периода на извършване на деянието, би следвало да бъдат взети предвид. Придобивките за жителите на район Младост, макар и ценни сами по себе си, все пак са придобити чрез еднозначно противоправни методи; не би следвало тези методи да получат официално одобрение чрез декларирането на резултата им като смекчаващо отговорността обстоятелство.

В заключение съдът приема, че характерът и естеството на дейността на подс. Иванчева като кмет на район Младост не биха могли да се приемат като смекчаващи отговорността ѝ.

Това в пълна сила се отнася и до подс. Петрова, доколкото те фактически задно са взимали всички решения, относими както към управлението на район Младост, така и към тяхното собствено облагодетелстване при упражняване на властническите им правомощия.

---

§179. Поради което следва изводът, че не са налице каквито и да е смекчаващи отговорността обстоятелства спрямо подс. Иванчева и подс. Петрова; такива са налице само спрямо подс. Дюлгеров – трайно влошено зрение, както и добронамереното и практично отношение към св. Ваклин при осъществяване на корупционната сделка, като в по-малка степен и трудовата ангажираност. Относно помагачите подс. Петрова и подс. Дюлгеров следва да се посочи, че самото естество на тяхното изпълнително деяние, в контекста на водещата роля на подс. Иванчева, задължително обуславя определянето на по-леко наказание, в сравнение с нейното.

Поради което и би следвало за подс. Иванчева да се определи наказание към законовия максимум, на подс. Петрова в по-нисък от подс. Иванчева размер, а на подс. Дюлгеров в по-лек размер от този на подс. Петрова.

---

§180. Следва да се посочи, че прокуратурата не иска налагане на такова най-тежко наказание. Напротив, прокурор Николов ясно посочи, че иска налагане на наказание около средния размер. А това означава, че предлага наказание около 20 години лишаване от свобода.

Становището на прокурора не обвързва съда. Напротив – съдът не само може, но е и длъжен суверенно да прецени кое наказание се явява законосъобразно – аргумент по чл.293 НПК.

Т.е. споделянето от настоящия съдебен състав на така отправеното искане от прокурор Николов, че подходящото наказание действително следва да бъде в среден размер, не е достатъчно основание за определянето му; съдът следва да изложи законови мотиви защо приема това основание за законосъобразно определено. А мотивите,

изложени по-горе, все пак сочат на наказание в размер около законовия максимум, или поне относително близо до него – но не и за наказание в среден размер.

---

§181. При все това настоящият съдебен състав приема, че определяне на наказание в законовия максимум (или близо до него) за подс. Иванчева се явява прекомерно тежко - и поради това незаконосъобразно.

Несъмнено наказанието от 30 години (29 години, 28 години) се явява изключително тежко; такова наказание, предвид необратимото въздействие върху съдбата на човека, в някои случаи практически може да се приравни на доживотен затвор. За налагане на такова наказание трябва да съществува действителна обществена необходимост. Макар и личните качества на подс. Иванчева, ясно изразени в инкриминираното деяние, да не бъдат съмнение за адекватността на такова наказание, все пак тези нейни лични качества са се проявили в едно корупционно деяние – които не е свързано с физическа агресия към друго човско същество. Несъмнено това корупционно деяние не е изолирано – то следва да се разгледа в контекста на цялостния стил на ръководство, наложен от подс. Иванчева, при което е установила паралелен правен ред (§175), имащ за пряка последица създаването на съществени затруднения на строителните дейности в района.

И при все това се касае само за корупционно деяние.

Т.е. настоящият съдебен състав изпитва съмнение в удачността на законодателя да предвиди толкова тежко наказание. Ясно следва да се посочи, че тези съмнения са напълно недопустими и очевидно незаконосъобразни; спазването на разделението на властите (коментирано и по-горе, §170-171) напълно изключва възможността правосъден орган да ревизира законодателно решение; още повече това да е първоинстанционен съд, а поставената под съмнение правна норма да е дългогодишно установена, утвърдена и нейното съответствие с основните правни принципи никога да не е подлагана на съмнение; и накрая това поставяне под съмнение дори да не се основава на позоваване на тези основополагащи правни принципи.

§182. Тези съмнения, обаче, са провокирани от практиката на Съда на ЕС – и по-скоро от поредица съдебни решения с преки последици за българския правен ред. Става дума за *Chmielewski C-255/14*, което се отнася до пропорционалността на наказанието, предвидено от унгарския законодател на престъплението по пренасяне през границата на страната на недекларирани парични суми над 10 000 евро (сходно с чл.251 от българския НК); предвиденото в случая наказание е глоба в размер на 60% от сумата. Съдът кратко приема, че това наказание е прекалено тежко (т.30), като се аргументира със свой прочит на обществената му опасност (т.31-33).

Доколкото се касае за преюдициално заключение, това правно разрешение има силата за всички правосъдни органи в ЕС, вкл и за българските; към момента на постановяването му (16.07.2015 г), чл. 251 НК е предвиждал наказание „глоба” в двоен размер от укритата сума, или лишаване от свобода до 6 години; впоследствие, с ДВ бр. 101/17 санкцията е намалена до „глоба” от 20% от стойността на недекларираната сума или наказание лишаване от свобода до 5 години. Остава непроменено изискването за отнемане в полза на държавата на недекларираната парична сума – а именно предмета на престъплението.

Преди законодателната промяна, РС Свиленград е задал преюдициално запитване относно съразмерността на предвидените наказания, както и за европейската законсъобразност на автоматичното отнемане на предмета на престъплението – делото *Pinzaru C-707/17*. Със своя акт от 12.07.2018 г Съдът приема, че тези наказания са несъвместими с европейското право.

Относно допълнителните последици на осъдителната присъда – а именно отнемане в полза на държавата на недеklarираната сума – са зададени две нови български преюдициални запитвания – по С-335/18 и С-336/18 на Апелативен съд София, като Съдът с акт от 30.01.2019 г приема (т.37), че такова автоматично отнемане противоречи на европейското право.

Следователно по други наказателни дела, други съдии (от РС Свиленград и АС София) са намерили законосъобразно средство да поставят официално въпроса дали предвидените в закона санкции не са прекалено тежки; в конкретния случай дори са получили утвърдителен отговор.

Този съдебен състав не би могъл да постави аналогичен преюдициален въпрос – доколкото настоящото дело не разкрива каквато и да е връзка с приложението на правото на ЕС. Нормата на чл. 251 НК е пряко национално приложение на изискванията на Регламент 1889/2005, поради което и тълкуването на Съда на ЕС на този регламент незабавно се отразява на националния закон. Това не може да стане по настоящето дело.

Следователно е неприложим този процесуален път за подлагане на съмнение на удачността на националното правно разрешение, относно тежестта на санкцията за корупционно деяние.

§183. До сходен резултат би могло да се постигне и чрез тълкуване на националния закон – а именно дали волята на законодателя действително е била да предвиди такова изключително тежко наказание от 30 години лишаване от свобода за корупционно деяние, извършено от кмет на район?

Основен аргумент за съмнения в тази насока е глобалният поглед на нормата на чл. 302а НК. Тя следва така да се тълкува, че да дава възможност за едно законосъобразно, умерено и справедливо определяне на наказание на различни категории длъжностни лица.

Нормата на чл. 302а вр чл.302 т.1 НК описва не само корупционните действия на кмет на район, но и евентуални такива действия на лица, заемащи висши държавни позиции. Несъмнено е, че корупционни решения на такива лица, доколкото пряко се отнасят до развитието на цялата държава и цялото общество, са значително по-обществено опасни от корупционно решение на кмет на район, независимо от особено засиленото присъствие на елементите на квалифициращите обстоятелства по чл. 302а НК. Поради което и определянето на едно такова максимално предвидено в закона наказание се явява по-подходящо за деяние на лице, заемащо висша държавна длъжност - а не на лице, заемащо длъжността на районен кмет. Ако все пак бъде определено едно такова тежко наказание, към законовия максимум, поне според становището на настоящия съдебен състав, ще остане усещане за очевидно несъответствие и очевидна несправедливост.

§184. Настоящият съдебен състав не оспорва тезата, че достигането на определена максимална степен на обществена опасност е достатъчно, за да се определи максимума на предвиденото в закона наказание. Т.е. не би следвало съдът да откаже да наложи максималното наказание с аргумент, че теоретично би могло деянието да бъде още по-обществено опасно - или дори че други реално осъществени деяния са още по-обществено опасни.

Достигането на такова ниво би следвало да е основание за такова максимално или близко до максималното наказание.

Подходящо ниво би било, например, повече от пет пъти над законовото изискване за "особено големи размери"; или наличието на поне пет самостоятелни групи обстоятелства, които обуславят извода за "особено тежък случай".

Тези обстоятелства в случая са налице.

§185. При все това следва да се отчете и обстоятелството по чл. 302 ал.1 т.1 НК - а именно конкретното измерение на изискването "лице, което заема отговорно служебно положение"; доколкото подс. Иванчева заема относително ниско място, глобално погледното, в йерархията на публичните длъжности в държавата, определяне на наказание около законовия максимум, се явява очевидно несправедливо, в светлината на чл. 35 ал.3 НК, въвеждащ изискването за пропорционалност - а именно наказанието да съответства на престъплението.

---

§186. Съдът ясно съзнава порочността на този си подход - защото той води до обективна невъзможност един кмет на район да получи максималното предвидено в закона наказание за корупция, независимо от естеството на деянието му - и поради това води до едно фактическо пренаписване от съда на санкционната част на закона.

В този смисъл са и аргументите по-горе, §166.

При все това, доколкото определянето на наказанието е онзи аспект от правораздавателната дейност, който в най-голяма степен е предоставен на усмотрението, морала, житейския опит и съвестта на съдебния състав²⁰⁰, както и предвид принципа, че всяко едно съмнение следва да се използва в полза на подсъдимия, предвид съществените съмнения относно действителната, а не само формална законосъобразност на буквата на закона, ако бъде определено наказание около законовия максимум, съдът приема, че следва да възприеме напълно предложението на прокурора и да определи наказание в среден размер.

При всяко положение втората инстанция би могла да ревизира това становище.

§187. Въз основа на тези аргументи, съдът прие, че на подс. Иванчева следва да се определи наказание от 20 години "лишаване от свобода" (което е средният размер между минимума от 10 години и максимума от 30 години). Това наказание е съответно и на изискването на генералната превенция.

Предвид взаимовръзката между четирите вида наказание, в същия размер следва да бъде определен и техният срок и размер - а именно наказание "глоба" в размер на 20 000 лв, както и двете наказания лишаване от права, отново за срок от по 20 години. Конкретното измерение на лишаване от права следва да бъде такова, което е пряко свързано с особеностите на изпълнителното деяние по настоящето дело - а именно лишаване от право да се заема държавна или общинска длъжност, свързана с упражняване на властнически правомощия, както и лишаване от право да се упражнява професия или дейност в рамките на държавни или общински институции, учреждения или предприятия.

Наказанието "конфискация" следва да обхваща всички вещи и парични вземания, без един жилищен имот.

§188. Относно определяне на наказанията на помагачите.

---

²⁰⁰ Решение № 108 от 21.08.2018 г. на ВКС по н. д. № 422/2018 г., III н. о., НК: "Също така във връзка с определянето на наказанието е необходимо да бъде посочено принципното разбиране на настоящия състав за това, че при индивидуализацията на наказанието няма място за механичен формален подход при съпоставката между броя на смекчаващите и отегчаващи обстоятелства, тъй като не става въпрос за математически величини, а за фактически констатации с различна тежест, които следва да бъдат съотнесени към конкретната степен на обществена опасност на деянието и дееца."

Решение № 122 от 23.06.2017 г. на ВКС по н. д. № 282/2017 г., II н. о., НК: "Съдебната преценка по въпросите на индивидуализацията на наказателната отговорност е всякога конкретна, свързана е с конкретните факти по делото относно извършеното престъпление, условията, при които е извършено то, механизма на реализирането му и останалите негови специфики, данните за личността на конкретния деец.

Съобразно чл. 21 ал.1 НК те следва да бъдат наказани съобразно наказанието, предвидено за деянието на изпълнителя, като се вземе предвид характера и степента на участието им. Не са налице основания да се обсъжда ексцес - а именно деяние на извършителя извън субективното възприемане на помагача. На следващо място, съобразно чл. 21 ал.3НК, помагачите трябва да отговорят и за квалифициращото обстоятелство по чл. 302 т.1 НК, въпреки че не притежават такова (въпреки че, обективно погледното, подс. Петрова като зам.кмет, отговаря на това изискване). При определяне на конкретния размер на тези наказания, съдът следва да прецени и особените обстоятелства, относими за всеки един от двамата помагачи.

По-горе са посочени оттегчаващите и смекчаващите отговорността обстоятелства, които намират приложение и относно двамата помагачи. Налице са и специфики, които обуславят различното третиране на двамата помагачи.

§189. Относно подс. Петрова. По делото е установена една съвсем близка връзка между нея и подс.Иванчева; те винаги са били заедно и заедно са взимали всички решения; подс. Иванчева напълно и безусловно ѝ е вярвала; така подс. Петрова е осъществявала една неизмерима и незаменима помощ на подс. Иванчева. Това специфично отношение между тях е намерило проявление по настоящето дело, относно корупционното изявление. По делото се установи активно подпомагане на подс. Иванчева от подс. Петрова относно взимане на корупционните решения. От тази гл.т. приносът на подс. Петрова е съществен.

При все това нейното участие е и видимо различимо от това на подс. Иванчева - доколкото последната е била длъжностното лице, натоварено да извърши действието по служба - администриране на преписката - и което е взело решението фактически да откаже да го извърши, в един продължителен период от време. Поради което, доколкото основният обществен укор следва да се отнесе нй-вече към деянието на кмета - подс. Иванчева, спрямо подс. Петрова следва да се определи по-леко наказание.

При преценка на конкретното измерение на нейния принос към крайния престъпен резултат, съдът, взимайки предвид критериите по чл. 36 НК, прецени, че наказанието от 15 години "лишаване от свобода" ще отговори на действителната ѝ обществена опасност.

Съразмерно следва да се определят и останалите наказание - а именно глоба в размер на 15 000 лв, както и наказанията лишаване от права, отново за по 15 години г. Естеството на това лишаване от права следва да бъде като на подс. Иванчева – а именно лишаване от право да се заема държавна или общинска длъжност, свързана с упражняване на властнически правомощия, както и лишаване от право да се упражнява професия или дейност в рамките на държавни или общински институции, учреждения или предприятия.

Отново, както при нея, наказанието "конфискация" следва да обхваща всички имоти и вземания, без един жилищен имот.

§190. Относно подс. Дюлгеров. По делото е установена неговата посредническа дейност - като е предавал изявленията на подс. Иванчева на св. Ваклин и обратното; той също така им е съдействал и ги е консултирал относно хода на корупционното правоотношение. По-горе съдът акцентира на неговия практицизъм и добронамереност към св. Ваклин, които качества, макар и в никакъв случай не могат да доведат до извод за отпадане на обществената опасност на деянието, все пак са смекчаващи; също така и влошеното му зрение води до извод за една относително по-малка степен на обществена опасност; следва да се спомене и трудовата му ангажираност.

При преценка на конкретното измерение на неговия принос към крайния престъпен резултат, съдът, взимайки предвид критериите по чл. 36 НК, прецени, че наказанието от 12 години "лишаване от свобода" ще отговори както на нуждите на личното му поправяне и превъзпитание, така и на нуждите да се въздейства на неустойчивите членове на обществото.

Съразмерно следва да се определят и останалите наказание - а именно глоба в размер на 12 0000 лв, както и наказанията лишаване от права, отново за по 12 г. Естеството на това лишаване от права следва да бъде като на подс. Иванчева - а именно лишаване от право да се заема държавна или общинска длъжност, свързана с упражняване на властнически правомощия, както и лишаване от право да се упражнява професия или дейност в рамките на държавни или общински институции, учреждения или предприятия.

Отново както нея, наказанието "конфискация" следва да обхваща всички имоти и вземания, без един жилищен имот.

§191. По делото неизбежно биха се породили съмнения относно законосъобразността на така определените наказания. Тези съмнения се базират на обстоятелството, че така определените тежки наказания съответстват по-скоро на реалната обществена опасност на деянието и дееца - но не и на опасността на деянията, за които СпПр е внесла обв.акт. Т.е. съмнения, че съдът е излязъл извън правомощията си, като е наложил наказания съобразно реално извършеното от подсъдимите - а не съобразно твърденията на прокурора за онова, което те са извършили.

Съдът вече посочи в §89, че действителната престъпна дейност на подсъдимите е по-мощна от онази, която фигурира в диспозитива на обв.акт; както и че поради процесуалните ограничения не може да признае подсъдимите за виновни и да ги осъди за тази реална дейност, която е посочена в обст.част на обв.акт, доколкото прокурорът е избрал само една част от нея да включи в диспозитива.

Тези съмнения не биха били основателни. Процесът на индивидуализиране на наказанието е взимане предвид на всички относими факти, вкл и такива, които не са посочени в диспозитива. Наказанието се определя въз основа на всички относими обстоятелства, установени по делото; съвсем не е необходимо те да са включени в диспозитива, нито дори в обст.част на обв.акт; възможно е те да бъдат за първи път установени в съдебното следствие. Единственото изискване е всички обстоятелства, относими към индивидуализиране на наказанието, да бъдат установени по предвидения в закона ред.

Съобразно становището на настоящия състав, следва да се прави разграничение между обстоятелства, които обосновават носене на наказателна отговорност и обстоятелства, които обуславят конкретния размер на наказание.

Първите са изрично предвидени в закона - и представляват състав на предвидено в закона престъпление. Само за тях е налице задължение за съда да се придържа към рамките на обвинението, като не излиза извън него. Крайният резултат е признаване (евентуално) подсъдимият за виновен по определен текст, при което възниква въпросът за определане на наказанието - доколкото винаги наказанието е с определена минимална и максимална граница, като често има алтернативни или кумулативни наказания. Съдът не би могъл да признае подсъдимият за виновен относно факти или правна квалификация²⁰¹, която не е предмет на обвинението.

Вторите са общо предвидени в закона - като смекчаващи и оттегчаващи отговорността обстоятелства. Съдът може да ги вземе предвид, ако бъдат установени в процеса, независимо дали прокурорът ги е твърдял в обв.акт или не.

---

²⁰¹ Понастоящем се приема за законосъобразно преквалифицирането на същите факти (или поне без същественото им изменение) под тотално различна правна квалификация - стига тя да не е по-тежко наказуема - доколкото по този начин се разбира текстът на чл. 287 ал.1 НПК.

Дори е налице виждане - и то вкл. относно корупционните престъпления - че евентуалните грешки на прокурора при формулиране на обвинението може да бъдат поправени при индивидуализиране на наказанието²⁰².

По настоящето дело съдът, за да ангажира наказателната отговорност на подсъдимите, взе предвид само онези факти, които прокурорите са избрали да посочи в диспозитива на обв. акт, респективно и онова тяхно правно тълкуване, което те са приели за удачно. Несъгласието с подхода на прокурора е изразено в многобройните оправдателни диспозитиви, както и в мотивите. При все това за една част от деянията на тримата подсъдими, посочени от прокурора в диспозитива на обв. акт, се установи съвпадение между фактическите и правните изводи на прокурора и съда; това е основание за тях те да бъдат признати за виновни.

Това и дава възможност да се определи наказание - в рамките на границите, предвидени в закона - но и съобразно действителната обществена опасност на деянието и деца.

Съдът прие, че следва да спре вниманието си и на друг кръг обстоятелства, които – на пръв поглед неотносими към предмета на делото – все пак са свързани с него и имат потенциала да окажат въздействие върху естеството на крайния съдебен акт.

§192. Относно поставянето на белезници на подсъдимите

Защитата, в своите прения, засегна въпроса за начина на арестуване на подс. Иванчева и подс. Петрова, респективно на третирането им по време на този арест.

Така адв. Димитър Марковски посочва, че арестът е демонстрация на сила, че той е безпрецедентен пример за това по какъв начин не се спазват правата на обвиняемите.

Адв. Марин Марковски допълва, че арестът на подс. Иванчева, в която участват „огромни мъже с автомати,... с белезници“ е демонстративна и заменя реалната борба срещу корупцията в България.

Адв. Гинчева изразява съмнения относно спазване на правата на подс. Иванчева при задържането ѝ.

Адв. Ганчева счита задържането за незаконосъобразно, доколкото е осъществено публично, на оживено кръстовище, в присъствието на телевизии и зрители, като ненужно парите се били брояли часове наред пред камерите – което е имало за цел само показност. Пзовава се на нормите на чл. 29 и чл.31 КРБ, както и на чл. 3 ЕКЧП

---

²⁰² **Решение № 122 от 23.06.2017 г. на ВКС по н. д. № 282/2017 г., П н. о., НК:** "Поведението на подсъдимия действително е правно квалифицирано от прокурора като предлагане на подкуп, но приетите от съдилищата за установени факти по делото показват, че активността на С. не е ограничена до мисловна дейност, до сферата на намерението (характерно за обещаването и предлагането на подкуп). .... По този начин той е направил опит да даде подкуп. Обвинението обаче е за предлагане на подкуп и тази правна квалификация е несъмнено по-благоприятна за подсъдимия. Но фактите по случая, доколкото са установени по несъмнен начин, описани са в обвинителния акт и са признати от подсъдимия в процедурата по гл. XXVII НПК, изискват обмисляне от гледище на приложимото наказание, като не подкрепят тезата на защитника за ниска степен на обществена опасност на извършеното. Заплахата, която такова поведение създава за законността и социалната справедливост е с далеч по-реални измерения от предлагането и обещаването на подкуп и това обстоятелство завишава укоримостта на извършеното."

Решение № 427 от 24.11.2015 г. на ВКС по н. д. № 1043/2015 г., I н. о., НК: "Упрекът на защитата за предубеденост на въззивния състав е изцяло неоснователен. Няма процесуална забрана да бъдат изложени съображения във връзка с действително правно положение и квалификация на деянието, в противовес с разбирането на съда от първата инстанция и независимо, че протест в тази връзка не е подаден.

Подс. Петрова посочва, че е бил поискан адвокат, но той не е бил извикан и не е бил допуснат. Била 10 часа с белезници, от тях 4 без достъп до вода и тоалетна.

Преценката на съда. По делото се установи (§42), че при задържането им на 17.04.2018 г на двете подсъдими са били поставени белезници. Задържането се е осъществило в 13,00 часа, като са налице доказателства (прегледания видеозапис от БНТ), че до късно вечерта, приблизително 22,00 часа, подсъдимите са останали на местозадържането или в близост до него; след това са отведени в следствения арест.

Или в един продължителен период от време, с определени прекъсвания, подсъдимите Иванчева и Петрова са били с белезници.

Следва да се посочи при какви условия е законосъобразно поставяне на белезници, както и последиците от евентуалната им незаконсъобразност, за нуждите на настоящето дело.

§193. На първо място следва да се посочи, че поставянето на белезници на арестувано лице е правомерна дейност. Всъщност арестът се осъществява именно чрез ограничаване на свободното придвижване на арестанта, което се гарантира от поставянето на белезници.

В този смисъл са нормите на чл. 85 ал.3 вр ал.1 т.2 и т.3 пр.1 вр чл. 73 вр чл.72 ал.1 т.1 ЗМВР – а именно при задържане на лице, за което има данни, че е извършило престъпление, се ограничава правото на свободно придвижване; това ограничение може да се осъществи чрез използване на белезници, ако задържаният не се е подчинил или оказал съпротива на полицейски орган, респективно при конвоиране. Доколкото в разглеждания период (13,00 – 22,00 часа на 17.04.2018 г) подсъдимите са били задържани именно по реда на ЗМВР (а именно все още не са били привлечени като обвиняеми), то тези норми са относими.

Следва да се отчете, че при ареста им подс. Иванчева и подс. Петрова не са се подчинили на дадените им указания от полицейските служители – а именно подс. Иванчева не е изпълнила указанията да загаси двигателя на колата и да остави ключовете на таблото, като и двете не са се подчинили на указанията да напуснат автомобила; това е довело до нуждата от многократното повтаряне на тези указания, както и до издърпване от автомобила на подс. Петрова от св. Зашева. От тази гл.т. поставянето на белезници, към момента на задържането и непосредствено след това, се явява обосновано. Такова основание за поставяне на белезници е и конвоирането на задържаните подсъдими Иванчева и Петрова – а именно от мястото на задържане (бул. Васил Левски) до сградата на Спортната палата, докато се подготви извършване на огледа, претърсване и изземване от автомобила; а също така, след тези следствени действия, обратно до Спортната палата, където са се извършили личния им обиск и освидетелстване; а след това и транспортирането от Спортната палата до 04 РПУ.

Поради това съдът приема, че поставянето на белезници при ареста им и при изчакване на организирането на тези следствени действия е оправдано, с оглед изискванията за сигурност. Още повече, че те са изчаквали вътре в сградата на Спортната палата, извън погледите на минувачите и медиите (макар и отделни журналисти да са били допуснати в определен момент, видно от записа на БНТ). Поради което и чрез поставяне на белезници в тези моменти не накърнява по незаконсъобразен начин правата им.

От тази гл.т. поставянето на белезници се явява оправдано, с оглед нуждите на осъществяване на ареста, конвоирането и транспортиране на подсъдимите²⁰³.

---

²⁰³ В този смисъл т.48 от *Henaf v France* 65436/01: „48. Le port des menottes ne pose normalement pas de problème au regard de l'article 3 de la Convention lorsqu'il est lié à une détention légale et n'entraîne pas l'usage de la force, ni l'exposition publique, au-delà de ce qui est raisonnablement considéré comme nécessaire.“

§194. Това, обаче, не е така, относно провеждане на следствените действия. Поради което е необходимо да се изследва дали при тези следствени действия подс. Иванчева и подс. Петрова са били с белезници.

Установено е, че при личния им обиск и освидетелстване всяка една от подсъдимите, обект на тези следствени действия, не е била с белезници. Поради което и въпросът за законосъобразността на поставянето на белезници не се поставя.

Същевременно е установено, че по време на огледа, претърсването и изземването от лекия автомобил Грейт Уол, продължило от 14,01 часа до 18,22 часа, подс. Петрова не е имала белезници; това е ясно видимо от видеозаписа, предоставен от БНТ; тя е била седнала на стол, а впоследствие и изправена; без белезници е; поставени са ѝ белезници едва след края на следствените действия, когато е отвеждана. Доколкото се касае за отвеждане от едно място в друго (т.е. конвоиране), което се осъществило в един кратък период от време, съдът приема, че правата на подс. Петрова не са били накърнени в достатъчна съществена степен от това, че е била с белезници на публично място, като е била заснета от медиите.

---

§195. Следва да се обърне особено внимание на положението на подс. Иванчева. За цитирания период от време - от 14.01 до 18, 22 часа на 17.04.2018 г - или повече от четири часа - тя е била с поставени белезници. В този период от време се е извършвало следствено действие - оглед, претърсване и изземване на лекия автомобил Грейт Уол - което пряко я касае. Тя е била допусната да участва, като през цялото време се е намирала в непосредствена близост до водещите разследването. Това е станало на оживено кръстовище в центъра на столицата.

И през цялото време е била с поставени белезници отзад на тялото си.

При това положение възникват въпросите за последиците от това обстоятелство.

§196. На първо място следва да се посочи, че към този момент, съобразно НПК, подс. Иванчева не е имала процесуалния статут на "обвиняем"²⁰⁴. Поради което и за водещия разследването не е възникнало задължението да спазва правата ѝ по чл. 55 ал.2 НПК. Съобразно чл. 224 НПК, дори и да е била вече обвиняема, все пак не е предвидено задължение за водещия разследването да ѝ даде възможност да присъства на огледа, претърсването и изземването от лекия автомобил.

При все това водещите разследването са разрешили този достъп; дали са ѝ възможност да се свърже с адвокат; дали са ѝ възможност да наблюдава непосредствено, от съвсем близко разстояние, всяко едно следствено действие; спирали са тези действия при пристигането на адвокатите ѝ, като са им давали възможност да се консултират с нея и да присъстват лично и непосредствено на последващите следствени действия.

Този подход на разследващите органи следва да бъде подкрепен, доколкото гарантира правата на защитата в една значително по-висока степен от предвиденото в закона. А така се гарантира и разкриването на обективната истина.

Правото на лично присъствие и правото на адвокатска защита несъмнено са били напълно спазени. По този начин - а не само чрез съставянето на съответния протокол по предвидения в НПК ред - е създадена една несъмнена достоверност на събраните доказателства.

---

²⁰⁴ Чл. 219 ал.2 НПК допуска възможността едно лице да бъде привлечено като обвиняем и със съставянето на първото действие на разследването против него; за това е необходимо този протокол да има определено съдържание, посочено в ал.3. В случая, ведно от протокола на л.47, том 5 от досъдебното производство, тази процесуална възможност не е била използвана.

Относно тези обстоятелства никакъв укор не може да бъде отправен към разследващите органи, доколкото са осигурили правото на защита в един много по-висок стандарт от предвидения в закона.

Само с оглед пълнота следва да се посочи, че и при извършване на тези следствени действия не се установи (видно от видеозаписа от БНТ) каквото и да е неуважително или дори пренебрежително отношение от разследващите органи и служители на МВР и КПКОПНИ към двете подсъдими, камо ли унижително третиране. Напротив - демонстрирано е уважение към тях и зачитане на потребностите им, най-вече с оглед да имат непосредствена видимост към следствените действия, но също така и с оглед физиологичните им нужди. Именно защото на подс. Петрова ѝ е прилошало веднага след ареста, са ѝ свалени белезниците и ѝ е даден стол, на който да седне; доколкото може да се прецени от филма на БНТ, тя се е намирала на два или три метра от следствените действия и е имала възможност да ги възприеме, ако желае. Както бе посочено, подс. Иванчева и адвокатите ѝ са се намирали в непосредствена близост до разследващия орган. При поискване им е давано да пият вода от фабрично запечатани бутилки.

Поради което наличието на белезници не е накърнило нито правото ѝ да участва в следствените действия (или по-точно възможността да участва, доколкото законът не ѝ предоставя такова право; тя е участвала по решение на разследващите органи - а не по силата на признато ѝ право), нито правото ѝ да има защитник.

---

§197. На второ място следва да се посочи, че носенето на белезници по време на следствените действия пряко се отнася до презумпцията за невинност.

Не може да се приеме, че подс. Иванчева не се е ползвала от презумпцията за невинност, тъй като все още не ѝ е било повдигнато обвинение - а само обвиняемият се ползва от тази презумпция - чл.31 ал.3 КРБ, чл. 16 НПК; в този смисъл е и чл.6 ал.2 ЕКЧП, чл. 48 от Хартата на ЕС и чл.3 от Директива 343/16.

Националното наказателно право не регулира института на заподозрения (т.е. лице, което е обект на държавна принуда, доколкото за него има сведения, че е извършило престъпление, но все още не е привлечен като обвиняем, доколкото тези сведения се проверяват); това е така дори ако този заподозрян е арестуван именно защото има данни, че е извършил престъпление - чл. 72 ал.1 т.1 ЗМВР. Сред правата, предоставени на задържаното по административен ред лице, не фигурира спазването на презумпцията за невинност.

Този въпрос е предмет на регулация от правото на ЕС и ЕКЧП. А именно се приема, че презумпцията за невинност се прилага от първия момен, в който едно лице е застрашено от наказателно преследване - т.е. дори и ако е само заподозряно, но не и формално обвинено. В този смисъл е изричният текст на съобр. 12 изр.2 от Директива 343/16.

Поради което и подс. Иванчева, от момента на ареста си, се ползва в пълен обем от презумпцията за невинност.

§198. На трето място следва да се посочи, че поставянето на белезници има потенциала за доведе до нечовешко и унижително третиране; а подс. Иванчева, по силата на чл. 3 ЕКЧП, е защитена от такова третиране, вкл и най-вече от страна на държавните органи.

§199. Поради което следва да се посочат последиците от поставяне на белезници на подс. Иванчева по време на тези следствени действия – а именно последиците относно презумпцията за невинност на подс. Иванчева и относно унижителното ѝ третиране.

§200. Презумпцията за невинност е била нарушена по два начина.

На първо място това нарушение се изразява в третиране на подс. Иванчева като виновна, в рамките на следствените действия. След като разследващите органи са взели решение да ѝ дадат възможност сама и с адвокатите си да присъства при огледа, претърсването и изземването, те фактически са я направили участник в наказателния процес. А това автоматично означава, че тя би следвало да се ползва от презумпцията за невинност.

Тази презумпция намира своето най-ярко проявление в рамките на съдебния процес, но също така и в досъдебното производство. Нейно съдържание е забраната едно лице преждевременно да бъде представено като виновно. А това преждевременно представяне ще бъде налице, ако в процеса на събиране на доказателства за такава вина, преди още да бъдат събрани и обсъдени и преди още съдът да е взел своето решение, съответното лице бъде представено като виновно. Най-яркият и недвусмислен начин едно лице да се представи като виновно е фактически да се третира като вече осъдено лице. Един от белезите на представяне на лицето като виновно е поставянето на белезници.

Именно поради за съвременното демократично общество е императив по време на съдебното заседание подсъдимият да не е с белезници; този принцип може да се наруши само при особени и изключителни обстоятелства.

В този смисъл е съображение 20 от Директина 343/2016 г, което изрично посочва, че поставянето на белезници "пред съда или пред обществеността" нарушава презумпцията за невинност.

Поради това следва да се приеме, че презумпцията за невинност на подс. Иванчева е била нарушена, доколкото е взела участие в следствените действия с поставени на ръцете белезници, закопчани зад гърба ѝ. По този начин, по време на следствените действия, тя по недвусмислен начин е била третирана като виновна.

§201. На второ място презумпцията за невинност е била нарушена и предвид публичността на нейното оковаване с белезници зад гърба ѝ. Тази публичност е придобила максималния възможен размер за нашата страна и нашето общество. Не само тя се е намирала - с такива белезници - повече от четири часа в центъра на столицата на страната, на оживено кръстовище, изложена на погледа на минувачите, но също така е бил заснета от журналисти от различни медии; кадрите са били разпространени в цялата страна и са предизвикали масов интерес. Общото впечатление, което е създадено по този начин, е убеждението у средния зрител, че подс. Иванчева е виновна. Това е драстично нарушение на презумпцията за невинност.

В този смисъл третирането на подс. Иванчева от разследващите органи е и в нарушение на съобр 19 от Директива 343/2016, която ги задължава да вземат необходимите мерки, така че пред медиите обвиняемият да не бъде представен от тях като виновен. Поставяйки белезници на подс. Иванчева, със съзнанието, че е заснемана от различни медии (видно от представените видеозаписи, е имало представители на повече от десет медии), те по недвусмислен начин са я представили като виновна.

§202. Следва да бъде отчетено, че на мястото на огледа, претърсване и изземването, са присъствали няколко десетки служители на различни ведомства - СпПр, КПКОНПИ, СДВР, като повечето са били в съответната униформа, а някои и с маски на главата. Така е създадено впечатлението за задържането на изключително опасен престъпник. Това е засилило до максималната възможна степен впечатлението у обществеността за вината на подс. Иванчева в изключително тежко престъпление. Отделно от това и присъствието на служители на КПКОНПИ не е имало законово основание (§76).

§203. На последно място трябва да се посочат и изключенията, при които е допустимо поставянето на белезници при подобни следствени действия - а именно съображения във връзка със сигурността - опасност от бягство, от нараняване на трети лица, унищожаване на доказателства и други. Такива твърдения не се направени и очевидно не са съществували. Подс. Иванчева не е имала агресивно поведение, нито се е съпротивлявала (извън първоначалния ѝ отказ да слезе от автомобила, при ареста ѝ); също така възможността за бягството ѝ, доколкото е била заобиколена от няколко десетки полицаи, е била напълно изключена.

§204. В заключение съдът намира за основателни аргументите на защитата за нарушена презумпция на невинност на подс. Иванчева от страна на държавното обвинение. С оглед пълнота следва да се посочи, че това правонарушение касае само личната сфера на подс. Иванчева и не се е отразило на законосъобразността на наказателния процес. И по-конкретно не може да се поддържа, че събраните при огледа, претърсване и изземване доказателства следва да се изключат от доказателствения материал, като опорочени.

§205. Относно въпроса дали е било налице унижително третиране като последица от поставянето на белезници.

Съобразно становището на настоящия състав, конкретните особености на горепосоченото действие – а именно поставяне на белезници отзад на гърба на подс. Иванчева, в продължение на повече от 4 часа и допускане това да стане известно на огромен кръг от хора - е засегнало начин нейната лична сфера. То е довело до чувство на унижение и срам; причинило ѝ е и физически болки.

Поставя се въпросът дали този вид третиране е правомерен или не. Отговорът на този въпрос зависи от преценката дали е имало действително основание за оставянето на белезниците на ръцете ѝ по време на тези следствени действия. Доколкото съдът вече прие, че при тези следствени действия е следвало да се махнат белезниците, то е неизбежен логическият извод, че наличието им се оказва неправомерно; поради това и неблагоприятните последици върху психиката и физиката ѝ също така са неправомерни.

§206. Доколкото националният закон не регулира ясно и недвусмислено този въпрос и предвид преимущественото правно значение на ЕКЧП, следва той да бъде разрешен съобразно трайната практика на Съда по ЕКЧП.

Правото по ЕКЧП е прецедентно; поради това следва да се посочат конкретни решения, третиращи този проблем; това е особено наложително за първото от тях, което е почти идентично с настоящия случай.

Делото *Mirosław Garlicki v. Poland*, 36 921/07

Обвиняемият Мирослав Гарлицки бил директор на Клиниката по сърдечна хирургия към МВР болница във Варшава, един от малкото лекари в Полша, квалифицирани да извършват сърдечни операции. Сутринта в 07,30 часа, малко преди да започне планирана сърдечна операция, е арестуван в болницата от шест маскирани и въоръжени служители на Централното антикорупционно бюро на Полша; арестът е извършен със събарянето му на пода, затискане на главата му към земята и поставяне на белезници; около един час била претърсвана колата му, като той стоял в близост до нея и окованите му с белезници ръце били видими за всички – а именно от стотиците насъбрали се зрители; следствените действия били заснети от разследващите органи, които след това предоставили записа на медиите. Обвинен е за различни деяния, вкл и взимане на подкупи (45 случая), както и убийство на пациент. Задържан е под стража за период от около два месеца, преди да бъде освободен под гаранция, със забрана да напуска страната; трудовото

му правоотношение с МВР и болницата било прекратено. Медиите широко разпространили ареста му, вкл и обвиненията в корупция (включващи и твърдения, че умишлено е умъртвил пациент, който отказал да даде подкуп).

Веднага след ареста му Главният прокурор (който е и Министър на правосъдието) и ръководителят на Централното антикорупционно бюро дават пресконференция, на която ясно посочват, че обвиняемият е взимал многократно подкупи; Главният прокурор посочва, че благодарение на ареста обвиняемият вече никого няма да лиши от живот. Председателят на полския КС публично упреква Главния прокурор за изказването му, като нарушаващо презумпцията за невинност.

Междувременно обвиняемият завежда граждански иск против Главния прокурор, като съдът уважава частично иска му – като осъжда Главния прокурор да му се извини чрез разпространение по три телевизии на конкретен текст и да му плати парично обезщетение. По-горните инстанции потвърдили решението, като увеличили размера на обезщетението. Извинението било разпространено по трите телевизии, а обезщетението било платено.

Жалбата на обвиняемия е подадена пред Съда по ЕКЧП докато националното дело е все още висящо пред първата инстанция.

Едно от оплакванията на обвиняемия е по т.3 от ЕКЧП - за унизително отношение, в резултат на ненужното поставяне на белезници при ареста му, което целяло само да го унижи. Съдът приема (т.74), че постановяването на белезници само по себе си не нарушава чл.3, ако мярката е предприета в рамките на законов арест, не включва употреба на сила или публично излагане и не надвишава онова, което разумно е считано за необходимо с оглед обстоятелствата; при поставяне на белезници следва да се прецени дали лицето ще се съпротивлява, ще предприеме бягство, ще причини вреди или ще попречи на съирането на доказателства.

Съдът по ЕКЧП приема (т.73 и т.75), че в конкретния случай предмет на сезирането му не е физическо насилие, а унизително отношение по време на ареста, което се състои от използването на дузина маскирани и въоръжени полицаи да извършат ареста на лекаря (въпеки че е било ясно, че той не е представлявал особен риск за сигурността), ненужно поставяне на белезници, излагането на обвиняемия продължително време с тези белезници пред персонала на болницата, пациентите и трети лица, както и предоставяне на медиите на филма от ареста му, за да се предизвика негативна медийна реакция. Съдът изрично посочва, че кумулативното приложение на тези мерки (на неблагоприятно засягане на правната сфера на обвиняемия) може да надвиши обичайната степен на унижение, която е присъща на всеки арест и да попадне под приложението на чл. 3 от ЕКЧП – унизително отношение. А ако обстоятелствата по делото – начинът на ареста и действията на властта, насочени към оповестяването на случая - дават основание за предположение, че властите са били мотивирани от политически причини, Съдът ще разгледа тези обстоятелства със специално внимание.

По конкретното дело това специално внимание не се реализира – доколкото Съдът приема, че не са изчерпани всички национални средства за защита (т.76 и сл) – а именно обвиняемият не е предявил граждански иск. В т.77 Съдът изрично посочва, че според него най-подходящото средство би било завеждане на граждански иск за обезщетение по чл. 23 и чл.24 в чл. 448 от Гражданския кодекс на Полша; в т.78 посочва, че също така обвиняемият би могъл да поиска наказателно преследване на служителите на Централното антикорупционно бюро относно злоупотреба с правата им по време на ареста – чл.231 НК, или относно причиняване на психическо страдание – чл. 247 НК на Полша; също така е можел да подаде жалба против ареста си на основание чл. 246 НПК на Полша, която да изясни как точно арестът му е бил извършен, с цел да се прецени както законността му, така и целесъобразността му. Така Съдът споделя възраженията на правителството в този

смисъл; в тях се посочват различни дела, заведени срещу Полша, при които Съдът е приел, че горепосочените правни средства за защита са достатъчно ефективни (т. 68-70).

В т.133 Съдът приема оплакването във връзка с изявлението на Главния прокурор за недопустимо, доколкото обвиняемият е загубил качеството си на „жертва” по чл. 34 от ЕКЧП – тъй като националните съдилища, уважили иска му за публикуване на извинение и плащане на обезщетение, изрично са признали това изявление като нарушаващо презумпцията за невинност по чл. 6 ал.2 ЕКЧП, като са се позовали на практиката на Съда; също така надлежно са мотивирали решението си за конкретния вид, начин и размер на обезщетение.

За да приеме, че в полското право са налице достатъчно средства за правна защита срещу незаконен арест, Съдът в т. 78 споделя аргументите на правителството в т. 68-70 – като в тях се посочват актове на Комисията и Съда, в които се приема, че полското право предоставя достатъчно адекватна съдебна защита срещу незаконно задържане, както за съдебно оспорване на начина на ареста, така и съдено оспорване на отказа на прокурора да започне наказателно производство против длъжностните лица, осъществили този арест.

Делото *Kazakova v Bulgaria* 5506/00

Обвиняемата е била заподозряна за извършена от нея кражба; полицейски служител я принудил да го придружи до полицейското управление, където била извършена очна ставка с пострадалата; веднага след това полицейския служител я извел в коридора и заключил с белезници за парното (т.9); прекарала там около час и двадесет минути (т.10-12), след което била освободена.

Относно оплакването за заключването ѝ с белезници, Съдът приема, че макар правителството да не е представило аргументи за използването им, доколкото се касае за съвсем кратка продължителност и обвиняемата не е била изложена на публично място, това отношение не е достигнало до нужната степен на суровост, за да попадне в обхвата на чл. 3 ЕКЧП (т. 52-53).

Делото *Henaf v France* 65436/01

75 годишен рецидивист, изгърпяващ наказание „лишаване от свобода“, е транспортиран до болница, където е трябвало да бъде опериран; прекарва нощта преди операцията с белезници - поставени на единия крак и на таблата на леглото. На сутринта той отказва операцията. Предявява иск за неимуществени вреди от това, че е бил с окован с белезници крак през нощта, който е отхвърлен.

Съдът приема (т.47 и сл), че за да попадне под приложението на чл. 3 ЕКЧП, неблагоприятното третиране трябва да достигне до определен праг на тежест; неговата преценка зависи от обстоятелствата по случая – а именно продължителността на това третиране, неговите физически и психически последици, пола, възрастта и здравословното състояние на пострадалия, като следва да се отчете и целта на това неблагоприятно третиране, а именно дали е имало намерение за унижение, като липсата на такова намерение не може автоматично да доведе до липса на нарушение. Поставянето на белезници нормално не поставя въпроси относно чл. 3 ЕКЧП, доколкото е свързано със законно задържане и не е съпроводено с употреба на сила или с публично излагане, извън онова, което разумно се счита за необходимо (т. 48).

По същество Съдът приема (т.50-57), че не е имало данни за възможна проява на агресия или бягство; през деня лицето е бил в леглото си без белезници; поради което не е имало основателна причина да му се поставят такива през нощта – още повече, че пред вратата му са пазили полицаи. Като се отчита възрастта и здравословното състояние на осъденото лице, липсата на предходни агресивни прояви и писмените препоръки на

директора на затвора за нормалното му третиране, Съдът приема, че мярката по оковаване с белезници на единия му крак през нощта преди операцията е непропорционална с оглед необходимостта на сигурността, още повече че двама полицаи са пазили на пост пред вратата му. Поради което е налице нарушение на чл.3 ЕКЧП.

Делото Wieser v Austria 2293/03

Шестима маскирани и въоръжени полицаи пристъпили към арест на обвиняемия по сигнал за извършено от него сексуално насилие над жена му и доведената му дъщеря; имали сведения, че може да окаже сериозна съпритива и да избяга (по сведения на жена му той бил агресивен, редовно консумирал алкохол, няколко години тренирал ръкопашен бой, имал огнестрелно оръжие, с което на няколко пъти я посрещал, когато се прибирала; твърдяла, че той е „готов на всичко“). Той бил арестуван (при което сам хвърлил ножа, с който първоначално искал да се защити), били му поставени белезници, съблечен гол, претърсен за оръжие и отново облечен; поради стреса от ареста уринирал в дрехите си, като не му позволили да се преоблече; прекарал известно време легнал на земята, с белезници, докато претърсвали къщата му; той твърди, че през това време полицаи опрял ножа на врата му и му казал да не мърда, иначе е мъртъв. Това продължило около четири часа. Преди да го изведат от къщата му, по негова молба закопчали белезниците отпред и ги прикрили с дреха, с оглед насъбралите се зритли.

Впоследствие наказателното производство против него било прекратено.

Той подал жалба против начина, по който бил арестуван; в крайна сметка получил парично обезщетение от 2 400 евро единствено заради това, че не му позволили да смени мокрите си долни дрехи.

Съдът по ЕКЧП е приел, че предвид данните за личната обществена опасност на обвиняемия, е имало основание арестът му да бъде извършен от шестима маскирани и въоръжени полицаи; имало е и основание да бъде с белезници около 4 часа, доколкото не е бил публично изложен и това не му е причинило физически или по-дълготрайни психически страдания. Отчита, че националните власти са провели старателно разследване, като не се установили за доказани твърденията му, че е бил заплашен с нож, докато е бил легнал на земята с белезници. Установява нарушение единствено за проведеното голо претърсване, доколкото не е имало основание за това; определя му обезщетение от 3 000 евро.

Делото Gorodnitchev c. Russie, 52058/99.

По националното дело подсъдимият е бил с белезници в съдебната зала, като правителството възразява, че това е било необходимо предвид липсата на клетка за подсъдимите или бариера между тях и останалите лица. Според Съда, за да се приеме определено неблагоприятно третиране като "нечовешко или унижително отношение" по чл.3 ЕКЧП, е необходимо да се достигне до определен минимум на тежест, като отчита и дали целта е била да се унижи лицето, както и дали това е направено публично. Поставането на белезници е законосъобразно, ако е свързано с ареста на лицето и не е съпроводено с използване на сила или публичност извън онова, което е обективно нужно при конкретните обстоятелства.

Съдът приема, че е допуснато нарушение на чл. 3 ЕКЧП, доколкото поставането на белезници не е било обичайно третиране на подсъдим в съдебно заседание и за това не е имало обективни причини; подсъдимият не е имал агресивно поведение.

§207. Въз основа на тази практика на Съда по ЕКЧП, за да се прецени дали арестът и поставянето на белезници са в нарушение на чл.3 ЕКЧП – т.е. дали са довели до нечовешко и унижително третиране, следва да се прецени дали е имало обективна

необходимост от използване на маскирани и въоръжени полицаи; дали е имало реална необходимост от поставянето на белезници; дали подс. Иванчева е била публично изложена (т.е. третирана по такъв начин, че широката общественост да разбере за ареста ѝ).

Съобразно становището на настоящия състав, подс. Иванчева не е представлявала такава обществена опасност, че да оправдае присъствието на униформени и маскирани служители на МВР и КПКОНПИ по време на ареста, а още повече и по време на следствените действия; отделно от това те не е трябвало да присъстват при тези следствени действия, доколкото не са имали никакво процесуално качество (§76). Нуждата тя да бъде охранявана – доколкото е била арестувана – е можела да бъде посрещната с присъствието на един или максимум двама полицаи; нуждата да се осигури пространство, където да се проведат следствените действия, може да бъде осъществена с поставяне на съответни заграждения и участието на редови полицаи от СДВР; наличието на маскирани служители на СДВР и КПКОНПИ е неразбираемо.

Случаят по настоящето дело е твърде подобен с този на *Mirosław Garlicki v. Poland* – където Съдът, макар и да не дава отговор по същество, все пак ясно изразява съмненията си от нуждата да се използват шест маскирани и въоръжени полицаи, за да извършат ареста и да присъстват при едночасовия оглед, претърсване и изземване на автомобила на заподозрения. Също така случая по настоящето дело е коренно различен от този по *Wieser v Austria 2293/03*, където е имало сведения, че мъжът, което е трябвало да бъде арестуван, е въоръжен и опасен.

§208. Поради което съдът приема, че използването на толкова голям брой на въоръжени и маскирани лица при ареста и най-вече при извършването на следствените действия, не е имало своите обективни основания.

§209. На второ място, относно поставянето на белезници. Вече се посочи, че е законосъобразно поставянето на белезници при първоначалния арест и при конвоирането на подсъдимите от едно място на друго; респективно че не е законосъобразно оставянето на белезниците на подс. Иванчева по време на следствените действия. Този извод следва да се потвърди, въз основа на цитираната по-горе практика на Съда по ЕКЧП.

При извършване на следствени действия оставянето на белезниците може да е само изключение - *Gorodnitchev c. Russie, 52058/99*²⁰⁵. Подс. Иванчева не е демонстрирала агресия или намерение за бягство, които да оправдаят белезниците – какъвто е случая по *Wieser v Austria 2293/03*, където арестуваното лице е прекарало сходен период от време – около 4 часа, с белезници, вкл и по време на следствените действия – оглед, претърсване и изземване от дома му; липсата на каквато и да е реална опасност от бягство правят поставянето на белезници обективно ненужно – какъвто е случая с *Henaf v France 65436/01*; на последно място този период – малко повече от 4 часа – е със значителна продължителност, поради което и не може да се приложи подхода по *Kazakova v Bulgaria 5506/00*, където е прието, че период от около час и двадесет минути заключване с белезници, без да има основание, не е достигнало до нужния праг на суровост.

§210. На трето място, относно публичното излагане. Съдът вече установи наличието на такова максимално възможно публично излагане – доколкото следствените действия са били извършени в работен ден, на централно място в столицата, на пресечката

---

²⁰⁵ Тези изключения са следните: - а именно съображения във връзка със сигурността - опасност от бягство, от нараняване на трети лица, унищожаване на доказателства и други. В този смисъл са т.101-102 от *Gorodnitchev c. Russie, 52058/99*, а също така и чл.20 от Директива 343/2016.

на две оживени улици и са били заснети от множество телевизии и отразени от множество медии.

Очевидни са съществените различия с *Kazakova v Bulgaria* 5506/00 и *Henaf v France* 65436/01, където такова публично излагане липсва; както и с *Wieser v Austria* 2293/03, където властите са предприели специални мерки за намаляване до възможния минимум неблагоприятните последици от ареста на лицето – а именно по негово искане са поставили белезниците отпред и са ги прикрили с дреха. Настоящият случай е почти идентичен с *Mirosław Garlicki v. Poland*, 36 921/07, предвид осигуряване на максимална възможна публичност на ареста и следствените действия.

§211. Настоящият съдебен състав не би могъл да се намесва в работата на разследващите органи и прокурора кога и къде да бъде осъществен арестът и да се извършат огледа, претърсването и изземването; но би могъл да подложи на критика взетото от тях решение. Несъмнено е, че след раздялата на тримата подсъдими на ул. Славянска 11, разследващите органи са можели да осъществят ареста във всеки един момент; при взимане на съответното решение е следвало да отчитат необходимостта от провеждане на следствени действия – а именно оглед, претърсване и изземване от автомобила, в който са се придвижвали подсъдимите – което те са взели решение да се осъществи на кръстовището на бул. В.Левски с ул. Гурко, където колата е спряла на червен светофар. Поради това изборът им да осъществят тези действия на кръстовище в центъра на града води след себе си повишени изисквания за спазване на правата на подсъдимите, за да не бъдат третирани по унизителен начин, чрез публичното им излагане като арестувани лица (извън повишените възможности да се наруши презумпцията за невинност, чрез оставяне на белезниците по време на следствените действия).

По настоящето дело разследващите органи и прокурорът са осъществили ареста и са извършили следствените действия по претърсването и изземването от автомобила при максимална публичност, като – относно подс. Иванчева - не са взели никакви мерки, за да намалят ефекта на публичното ѝ излагане като арестувано лице.

§212. Същевременно съдът счита, че конкретните обстоятелства, при които се е осъществил арестът, не водят до извод, че правата на подс. Иванчева и подс. Петрова са били засегнати в достатъчно съществена степен, за да обусловят извод за нарушение на чл. 3 от ЕКЧП. Както съдът вече посочи по-горе, постяването на белезници при този арест се явява оправдано, предвид оказаната конклюдентна съпротива на двете подсъдими – отказ да се подчинят на дадените им разпореждания, както и предвид необходимостта да бъдат конвоирани до сградата на Съдебната палата.

Съдът прие, че ненужно в ареста са взели участие значителен брой полицаи; част от тях маскирани. Следва, обаче, да се отчете, че конкретният арест е бил извършен само от двама редови полицаи от СДВР – т.е. по начин, обичаен за нормалния арест на всеки един обикновен гражданин; останалите маскирани полицаи само са присъствали. Следва да се отчете, че този арест, макар и проведен на публично място (кръстовище на централни булеварди в центъра на града), все пак е траел един относително кратък период от време, като веднага след това двете подсъдими са били отведени в сградата на Спортната палата. Също така към този момент е имало само случайни граждани – но не и представители на медиите и самият арест не е бил заснет и разпространен (както това се е случило с последващите следствени действия).

От тази гл.т. съдът приема, че неблагоприятното въздействие върху правната сфера на двете подсъдими от обстоятелството, че са били арестувани на публично място и в присъствието на множество служители на СДВР, КПКОНПИ, СпПр, част от тях и маскирани, не е от толкова съществено значение, за да обуслови извод, че е нарушен чл. 3

ЕКЧП – т.е. че този начин на осъществяване на ареста е довел до унижителното им третиране.

Това е така, защото е необходимо негативното третиране да достигне до определен минимален праг на суровост, за да се характеризира като „унижително“ по смисъла на чл. 3 ЕКЧП; следва да се отчете и неизбежното нормално и поради това законосъобразно увреждане на правната сфера на лицата, които са задържани.

Поради което и съдът приема, че макар и СпПр да не е положила необходимите усилия да защити правата и законните интереси на двете подсъдими към момента на ареста им, все пак неблагоприятното въздействие върху тях не е в такъв интензитет, че да доведе до нарушение по чл. 3 ЕКЧП²⁰⁶.

Обратното, относно провеждането на следствените действия по оглед, претърсване и изземване от автомобила на подс. Иванчева, продължили повече от четири часа, съдът приема, че нарушенията на правната ѝ сфера са съществени и напълно несъмнено попадат в обсега на чл. 3 ЕКЧП.

§213. Този извод се базира на съвкупната преценка на горепосочените обстоятелства – използването на голям брой служители на МВР и КПКОНПИ, част от тях маскирани и въоръжени, непремахването на белезниците на подс. Иванчева по време на следствените действия, както и извършването им при максимална възможна публичност. Въз основа на тят настоящата съдебна инстанция приема, че е налице унижително отношение по смисъла на чл. 3 ЕКЧП. То е породило чувство на срам, притеснения, угнетение у подс. Иванчева²⁰⁷, доколкото фактът, че е арестувана, е станал известен на огромен кръг лица, вкл и поради това, че е създадено впечатлението за нейната висока обществена опасност.

§214. Защитата навежда доводи за съзнателно предприети действия от страна на държавни институции, вкл и прокуратурата, насочени към публичното унижаване и представяне на подс. Иванчева като виновна.

Тези доводи в никакъв случай не следва да се приемат за неотнормими. Напротив, както посочва Съдът, съзнателното предприемане на унижително третиране е един от факторите за преценка дали е налице нарушение по чл. 3 ЕКЧП²⁰⁸. При все това, доколкото обективните данни са напълно достатъчни, за да се установи несъмнено унижително третиране от страна на разследващите органи спрямо подс. Иванчева, вкл и

---

²⁰⁶ Подобно в т. 116 от *Svinarenko and Slyadnev v. Russia*, 32541/08 43441/08: „In order for treatment to be “degrading”, the suffering or humiliation involved must in any event go beyond that inevitable element of suffering or humiliation connected with a given form of legitimate treatment . . . . Measures depriving a person of his liberty may often involve such an element. Yet it cannot be said that the execution of detention on remand in itself raises an issue under Article 3. Nevertheless, under this provision the State must ensure that a person is detained in conditions which are compatible with respect for his human dignity and that the manner and method of the execution of the measure do not subject him to distress or hardship of an intensity exceeding the unavoidable level of suffering inherent in detention.

²⁰⁷ В този смисъл т.36 от *Wieser v Austria* 2293/03: „Treatment has been considered “degrading” when it was such as to arouse in its victims feelings of fear, anguish and inferiority capable of humiliating and debasing them and possibly breaking their physical or moral resistance.“

²⁰⁸ Отново т. 36 *Wieser v Austria* 2293/03: „...Furthermore, in considering whether treatment is “degrading” within the meaning of Article 3, one of the factors which the Court will take into account is the question whether its object was to humiliate and debase the person concerned, although the absence of any such purpose cannot conclusively rule out a finding of violation of Article 3 (see *Raninen v. Finland*, judgment of 16 December 1997, *Reports of Judgments and Decisions* 1997-VIII, pp. 2821-22, § 55; *Peers v. Greece*, no. 28524/95, §§ 68 and 74, ECHR 2001-III; *Price*, cited above, § 24).“

непредприемане на каквито и да е мерки, за да се намали интензитета му²⁰⁹, не е необходимо да се излагат аргументни дали е налице целенасочено такова третиране или не.

§215. Въз основа на гореизложените аргументи съдът приема, че при извършване на следствените действия в периода 14.01-18,22 часа, правната сфера на подс. Иванчева е била накърнена.

Това накърняване е в противоречие с чл. 3 и чл.6 ал.2 ЕКЧП – а именно неспазване на забраната за унизително отношение и неспазване на презумпцията за невинност. Следователно то е противоположно.

В резултат на това нарушение подс. Иванчева е претърпяла определени неимуществени вреди, изразяващи се в усещание за унижение, осъзнаване на малоценност, срам и възмущение от възприемането ѝ от широката общественост като арестувана, разкриваща толкова мащабна обществена опасност, че да се налага използването на множество служители на различни правоохранителни органи, част от които маскирани.

§216. Следва да се постави въпроса за последиците от тази съдебна констатация.

На първо място следва да се посочи, че обстоятелството, че подс. Иванчева действително е била виновна – съобразно произнесената присъда по настоящето дело – е напълно ирелевантно за правните последици от накърняване на презумпцията ѝ за невинност на 17 април 2018 г. Към този момент тази презумпция е била напълно валидна, проявявала е своята пълна юридическа сила и нарушението ѝ е точно толкова укоримо, колкото и ако подс. Иванчева е била призната със съдебен акт за невинна и оправдана.

Това с още по-голяма сила важи за нарушението по чл. 3 ЕКЧП – дори и окончателно осъдена, тя е защитена от унизително и нечовешко третиране.

Поради което се поставя въпросът за това дали е възможно подс. Иванчева да получи надлежно обезщетение за тези вреди.

§217. Националното право не предвижда специална процедура за компенсиране на този вид вреди; специалният закон в тази материя е ЗОДОВ, който в чл.2 предвижда отговорност за вреди, причинени на граждани от правозащитни органи; нарушаване на презумпцията за невинност, вкл и при особеностите на настоящето дело, не е предвидено като изрична хипотеза. На настоящия съдебен състав не е известна и съдебна практика, която така да тълкува националния закон, че да позволява съдебна защита – а именно изрично признаване на допуснатото нарушение и определяне на подходящо и справедливо обезщетение.

Чл.2а ЗОДОВ предвижда като обща клауза отговорност за незаконосъобразни действия на служители на КПКОНПИ; в случая тези служители само са присъствали, като арестът, вкл и поставянето на белезниците, са извършени от органите на СДВР, под указанията на наблюдаващите прокурори.

Чл.1 ЗОДОВ предвижда обща отговорност за вреди, причинени на граждани от техни органи, при осъществяване на административна дейност. По начало арестът по ЗМВР попада в тази категория; но в случая този арест е в рамките на вече образувано наказателно производство – т.е. налице са действия на разследващи органи; също така порокът не е в самия арест, а в начина на извършване на огледа, претърсването и изземването – при които органите на МВР не са взели каквото и да е участие.

---

²⁰⁹ Например закопчаване на белезниците отпред и прикриването им с дреха, подобно на Wieser v Austria 2293/03

Общата възможност да се предяви деликтен иск по чл. 45 ЗЗД не изглежда функционална; такава съдебна практика не съществува; също така установяването от наказателния съд на нарушението на презумпцията за невинност не обвързва гражданския съд, доколкото е извън чл. 300 ГПК.

Следователно националното право не предвижда процедура за признаване и обезщетяване на вреди от нарушение на чл. 3 и чл. 6 ал.2 ЕКЧП, които вреди са били допуснати в рамките на всякащо наказателно производство.

§218. Този извод не може да бъде поставен под съмнение от обстоятелството, че този въпрос е разискван от настоящия съд, в рамките на настоящето дело. Това е резултат от изричните аргументи на защитата в тази насока.

Причина съдът да отговори на тези аргументи на защитата е възможността този отговор да повлияе на решението по същество.

Възможен резултат от споделянето на тези аргументи е констатиране на допуснато съществено процесуално нарушение, чието следствие би било изключване на определени доказателства; доколкото в обичайния случай се касае за обвинителни доказателства, такова изключване би възстановило нарушената правна сфера на подсъдимия и би довело до запазване на справедливостта на производството.

По настоящето дело, обаче, горепосочените нарушения не са имали за последица опорочено събиране на доказателства. Напротив – въпреки тези нарушения, процесуалните правила са били надлежно спазени, като възможността подс. Иванчева да вземе лично участие в тези следствени действия, вкл и в присъствието на избрани от нея адвокати, е била реализирана дори в степен надвишаваща посоченото в закона.

И по-конкретно, нарушенията на чл. 3 и чл.6 ал.2 ЕКЧП не са се отразили нито на националната законосъобразност, нито на справедливостта на производството по чл. 6 ал.1 ЕКЧП.

Следователно, националният закон, макар и да дава възможност косвено и инцидентно да се установят този вид нарушения на ЕКЧП (а именно в отговор на възражения на защитата за допуснато съществено процесуално нарушение), все пак не предвижда възможност за активни действия на съда – а именно такива, при които да се определи и подходящо и справедливо обезщетение.

§219. Същевременно установените от съда нарушения, не следва да бъдат оставени без последици, доколкото се отнасят до основополагащи принципи не само на наказателния процес (презумпция за невинност по чл.16 и неприкосновеност на личността по чл. 17 НПК), но и на демократичното общество, изградено въз основа на зачитане на правата на гражданите.

Поради което настоящата инстанция се обърна - отново - към практиката на Съда по ЕКЧП.

По делото е несъмнено, че подс. Иванчева представлява "жертва", по смисъла на чл.34 ЕКЧП, доколкото спрямо нея е било извършено нарушение на чл. 6 ал.2 ЕКЧП (нарушена презумпция за невинност), а също така и по чл. 3 (унизително отношение); поради това тя е претърпяла вреди; и по-конкретно тя лично и непосредствено е засегната от тези нарушения²¹⁰.

---

²¹⁰ T. 33 от *Burden v. The United Kingdom*, 13378/05: „The Court notes that, in order to be able to lodge a petition in pursuance of Article 34, a person, non-governmental organisation or group of individuals must be able to claim “to be the victim of a violation ... of the rights set forth in the Convention ...”. In order to claim to be a victim of a violation, a person must be directly affected by the impugned measure (see *Ireland v. the United Kingdom*, 18 January 1978, §§ 239-40, Series A, no. 25; *Eckle*, cited above; and *Klass and Others v. Germany*, 6 September 1978, § 33, Series A no. 28). The Convention does not, therefore, envisage the bringing of an *actio popularis* for the

При успешно производство пред Съда по ЕКЧП тя ще получи признание на тези нарушения и "справедливо обезщетение" - обичайно под формата на парична сума.

§220. Същевременно пострадалият губи качеството си на "жертва" - т.е. губи възможността да получи правна защита от Съда по ЕКЧП, ако още на национално равнище е получил такава защита.

Процесуалната правна защита по ЕКЧП е компенсаторна – тя влиза в действия само ако пострадалият не е получил такава защита на национално ниво. Т.е. целта е тази защита да бъде получена още от националните съдилища²¹¹. Именно поради това изчерпване на вътрешните средства за защита е абсолютна процесуална предпоставка за допустимост на жалбата пред Съда по ЕКЧП²¹².

От тази гл.т. е необходимо да се обърне специално внимание на практиката на Съда по ЕКЧП относно процесуалните и материално правните условия, които следва да бъдат спазени.

Съобразно трайната практика на Съда по ЕКЧП, ако едно лице е пострадало от нарушение на правата му по ЕКЧП, то би могло да получи надлежна правна защита и от националните съдилища; в този случай това лице ще загуби статуса на „жертва”, по смисъла на чл. 34 ЕКЧП²¹³, при наличието на три кумулативни условия.

Първото е инкорпориране на ЕКЧП в националното право по такъв начин, че националните съдилища да могат директно да се позовават на ЕКЧП в правораздавателните си актове, като директно прилагат нормите ѝ, както са разтълкувани от Съда по ЕКЧП²¹⁴.

Второто е изричното признаване от страна на националните съдилища, че е допуснато нарушение на ЕКЧП; това признание следва да бъде недвусмислено и категорично, като ясно се посочи нарушената норма на ЕКЧП; не е достатъчно признанието, че е нарушена вътрешна национална норма, дори тя да има сходно съдържание²¹⁵.

---

interpretation of the rights set out therein or permit individuals to complain about a provision of national law simply because they consider, without having been directly affected by it, that it may contravene the Convention (see *Norris*, cited above, § 31).

²¹¹ Както се посочва в т. 130 от *Mirosław Garlicki v. Poland*, 36 921/07: „The Court reiterates that it falls firstly to the national authorities to redress any violation of the Convention.“

²¹² Така в т.30 от *Henaf v France* 65436/01: „La Cour rappelle que la finalité de l'article 35 de la Convention est de ménager aux Etats contractants l'occasion de prévenir ou redresser les violations alléguées contre eux avant que ces allégations ne soient soumises aux organes de la Convention (voir, par exemple, les arrêts *Hentrich c. France*, 22 septembre 1994, série A no 296-A, p. 18, § 33 ; *Remli c. France*, 23 avril 1996, *Recueil* 1996-II, p. 571, § 33). Ainsi, le grief dont on entend saisir la Cour doit d'abord être soulevé, au moins en substance, dans les formes et délais prescrits par le droit interne, devant les juridictions nationales appropriées (*Cardot c. France*, arrêt du 19 mars 1991, série A no 200, p. 18, § 34).“

²¹³ Съответният текст: „...any person... claiming to be the victim of a violation by one of the High Contracting Parties of the rights set forth in the Convention or the Protocols thereto...”. Този текст е тълкуван така в т.50 от *Brumarescu v. Romania*, 28342/95: „It is the settled case-law of the Court that the word “victim” in the context of Article 34 of the Convention denotes the person directly affected by the act or omission in issue, the existence of a violation of the Convention being conceivable even in the absence of prejudice; prejudice is relevant only in the context of Article 41.“

²¹⁴ Т. 67 от *Eckle v. Germany*, 8130/78: „As the Convention forms an integral part of the law of the Federal Republic of Germany, there was nothing to prevent the courts of the country from holding, if appropriate, that the Convention and, in particular, Article 6 par. 1 (art. 6-1) had been breached.“

²¹⁵ В този смисъл т. 66 от *Eckle v. Germany*, 8130/78: „Consequently, mitigation of sentence and discontinuance of prosecution granted on account of the excessive length of proceedings do not in principle deprive the individual concerned of his status as a victim within the meaning of Article 25...”, в подобен смисъл т. 93 от *Sisojeva and Others v. Latvia*, 60 654/00: „In the above-mentioned *Eckle* judgment, the Court indeed held that a decision or measure favourable to the applicant was not sufficient to deprive him of his status as a “victim” unless

Третото е определяне на подходящо обезщетение, което е сравнимо с онова, което лицето би получило със съответното решение на Съда по ЕКЧП.

По този начин лицето, пострадало от нарушение по ЕКЧП, би било поставено в позиция, която е сходна или дори идентична, ако е завело жалба по ЕКЧП и тя е била уважена. Поради това то загубва качеството на „жертва“, което е процесуална пречка жалбата му да бъде разгледана по същество²¹⁶.

Ако националните съдилища само са пристъпили към намаляване на размера на наказанието, без изрично да признаят нарушението по ЕКЧП, това по принцип не отнема качеството на пострадалия от нарушението по ЕКЧП на „жертва“ по смисъла на чл. 34 ЕКЧР, респективно не прави недопустима жалбата му²¹⁷; това намаляване на размера на наказанието му може да има значение само за размера на вредите, които той е претърпял²¹⁸.

§221. Тези условия са налице по настоящето дело.

На първо място, съборазно закона и трайната съдебна практика, ЕКЧП е част от националното право, има преимущество пред всеки национален закон, който ѝ противоречи, като се прилага пряко от съда. Това положение произтича от чл. 5 ал.2 КРБ и дотолкова безспорно, че не следва повече да се мотивира²¹⁹.

На второ място съдът вече ясно и недвусмислено призна нарушението на чл. 3 и чл.6 ал.2 ЕКЧП, произтичащо от поставяне на белезници на подс. Иванчева в периода 14.00 – 18.22 часа на 17 април 2018 г, като надлежно мотивира изводите си.

На трето място следва да се определи и подходящо обезщетение.

Относно определяне на неговия вид и размер са възможни два подхода.

---

the national authorities acknowledged, either expressly or in substance, and then afforded redress for, the breach of the Convention“, както и т. 34 от *Lüdi c. Suisse*, 12433/86.

²¹⁶ Отново т. 66 от *Eckle v. Germany*, 8130/78: „In such circumstances, to duplicate the domestic process with proceedings before the Commission and the Court would appear hardly compatible with the subsidiary character of the machinery of protection established by the Convention. The Convention leaves to each Contracting State, in the first place, the task of securing the enjoyment of the rights and freedoms it enshrines“.

²¹⁷ Т.33 от *Lüdi c. Suisse*, 12433/86” Partant, l’atténuation d’une peine n’enlève à pareille personne la qualité de victime que si les autorités nationales ont reconnu, explicitement ou en substance, puis réparé la violation de la Convention ...Or les décisions des juridictions suisses, et notamment les arrêts du Tribunal fédéral (paragraphes 21-22 ci-dessus), montrent à la fois que l’intervention de l’agent infiltré concernait directement le requérant et que les autorités nationales, loin de lui reconnaître le caractère d’une violation, l’ont explicitement jugée compatible avec les engagements découlant de la Convention. Il y a donc lieu de rejeter l’exception.” В този смисъл и т. 130 от *Mirosław Garlicki v. Poland* 36921/07: „A decision or measure favourable to the applicant is not, in principle, sufficient to deprive him of his status as a “victim” for the purposes of Article 34 of the Convention unless the national authorities have acknowledged, either expressly or in substance, and then afforded redress for the breach of the Convention“.

²¹⁸ Отново т. 66 от *Eckle v. Germany*, 8130/78: „Consequently, mitigation of sentence and discontinuance of prosecution granted on account of the excessive length of proceedings do not in principle deprive the individual concerned of his status as a victim within the meaning of Article 25 (art. 25); they are to be taken into consideration solely for the purpose of assessing the extent of the damage he has allegedly suffered“. По-долу, в т.68 се констатира, че немските съдилища са намалили наказанието поради нарушение на разумния срок, което се оказало недостатъчно, предвид липсата на признание за нарушение на ЕКЧП, в т. 69: „It is apparent from the foregoing that none of the relevant courts expressly acknowledged the existence of a breach of Article 6 par. 1“

²¹⁹ Едно от последните и поредните задължителни потвърждения на този принцип е ТР №4/18, където се казва: „Наказателният характер според автономното значение на понятието по Конвенцията на дисциплинарното наказание „изолиране в наказателна килия“, налагано по отношение на лишени от свобода лица, е недвусмислено изяснен от Европейския съд по правата на човека (ЕСПЧ) с решенията по делата *Engel and others v. the Netherlands*; *Ezeh and Connors v. the UK*; *Campbell and Fell v. the United Kingdom*. Изведените в тях критерии и основни постановки следва да се прилагат пряко от националните съдии.“

Първият е да се следва практиката на Съда по ЕКЧП в тази насока – а именно това обезщетение да бъде ако не аналогично, поне сходно с онова, което подс. Иванчева би получила при успешно производство пред Съда.

Вторият е съдът да пристъпи към своя собствена преценка относно това, кое би представлявало справедливо обезщетение.

Относно практиката на Съда е несъмнено, че определянето от него обезщетение е единствено парично; също така в т.77 от *Mirosław Garlicki v. Poland*, 36 921/07 Съдът изрично посочва, че според него най-подходящото средство би било завеждане на граждански иск за обезщетение по чл. 23 и чл.24 вр чл. 448 от полския Гражданския кодекс. Горепосоченото дело е почти аналогично с настоящето – доколкото се касае за публично излагане на обвиняем, с поставени белезници, по време на следствени действия, като обвиняемият е фигура с обществено значение; поради което е налице и сериозни основания да се приеме, че определянето на парично обезщетение, според критериите на Съда, би представлявало подходящо по своя вид обезщетение. Относно конкретния размер, настоящият съдебен състав, доколкото му е известна практиката на Съда в тази насока, приема, че обезщетение в размер на около 5 000 евро (а съобразно националната валута, около 10 000 лв), би представлявало справедливо обезщетение, като се вземе предвид продължителността на неправомерното третиране – малко повече от 4 часа, общественото положение на подс. Иванчева към този момент, както и широкото публично разпространение на следствените действия, при които тя е показана с белезници.

Няма формална пречка за присъждане на това обезщетение – доколкото съдът вече достигна до извода за необходимост от налагане на наказание „глоба“ от 20 000 лв. Чрез приспадане на сумата от 10 000 лв, евентуално определена като обезщетение, тази глоба ще бъде редуцирана на 10 000 лв. По този начин дължимото обезщетение ще има формата на намаляване на размера на наказанието „глоба“.

Относно собствената преценка на съда за вида и размера на справедливото обезщетение. На първо място следва да се посочи, че Съдът определя парични обезщетения, предвид липсата на правомощия да задължи националните юрисдикции да постановят определен съдебен акт. Същевременно съобразно конкретните особености на всяко едно дело е възможно различни видове обезщетения да се окажат справедливи. И по-конкретно не винаги паричната сума – независимо от размера си - е достатъчна, за да се обезщетят неимуществените вреди.

Нещо повече – Съдът по ЕКЧП ясно е посочил, че целта на приложението на ЕКЧП на национално ниво е всяка държава сама да предприеме необходимите действия, така че да гарантира максимална ефективност на разпоредбите на конвенцията. Т.е. възможни са различни средства, различен механизъм за защита на основните права, съобразно национални особености²²⁰.

И по-конкретно е възможно друг вид обезщетение, освен предоставяне на парична сума. Възможно е намаляване на размера на наложеното наказание „лишаване от свобода“. Налице е национална практика в този смисъл, при констатиране от съда, че е

---

²²⁰ Така в т.90 от *Sisojeva and Others v. Latvia*, 60 654/00: „The Court further reiterates that the machinery for the protection of fundamental rights established by the Convention is subsidiary to the national systems safeguarding human rights. The Convention does not lay down for the Contracting States any given manner for ensuring within their internal law the effective implementation of the Convention. The choice as to the most appropriate means of achieving this is in principle a matter for the domestic authorities, who are in continuous contact with the vital forces of their countries and are better placed to assess the possibilities and resources afforded by their respective domestic legal systems (see *Swedish Engine Drivers' Union v. Sweden*, 6 February 1976, § 50, Series A no. 20, and *Chapman v. the United Kingdom* [GC], no. 27238/95, § 91, ECHR 2001-I).“

нарушено изискването за осъществяване на правосъдието в разумен срок; тази констатация автоматично се приема за смекчаващо отговорността обстоятелство, водеща до автоматично намаляване на размера на наказанието „лишаване от свобода“, понякога и под законовия минимум.

Отчитайки естеството на нарушението, неговата продължителност, както и всички други относими обстоятелства, съдът приема, че подходящо би било редуциране на наказанието „лишаване от свобода“ с размер от 4 месеца.

Изправен пред тази алтернатива – да редуцира било наказанието „глоба“ с 10 000 лв, било наказанието „лишаване от свобода“ с 4 месеца, съдът приема, че следва да възприеме първият вариант. Причина за това е обстоятелството, че подходът на съда по коментиране на нарушения на ЕКЧП, признание за съществуването им и определянето на обезщетение е нетипичен за едно наказателно дело; този подход неизбежно ще предизвика множество възражения; тези възражения не биха били така остри, ако настоящия съдебен състав се придържа към трайно установената практика на ЕКЧП относно вида обезщетение и се въздържа да прилага нов вид обезщетения.

Доколкото този вид е само парично обезщетение, съдът приема, че следва да редуцира съответно наказанието „глоба“.

Въз основа на тези аргументи съдът приема, че като окончателен размер на наказанието „глоба“, наложено на подс. Иванчева, следва да бъде определена сумата от 10 000 лв.

Следва да бъде ясно и недвусмислено посочено, че при прилагане на критериите на националния закон, този размер е 20 000 лв; той е редуциран до 10 000 лв единствено като краен резултат от прилагане на чл.13 ЕКЧП – а именно ясното и изрично признаване на нарушенията на правата на подс. Иванчева по чл. 3 и чл.6 ал.2 ЕКЧП при извършеното претърсване и изземване на 17 април 2018 г в периода 14.01-18,22 часа и определяне на парично обезщетение от 10 000 лв за тези нарушения.

§222. Относно аргументите на защитата, относими към действието на св. Зашева по запушване на устата на подс. Иванчева.

По делото се установи, че такова действие не е било осъществено. Конкретният момент от записа бе многократно възпроизведен, като съдът установи – и страните не са се възпротивили – че подс. Иванчева, викайки, отправя реплики към представители на медиите, които заснемат следствените действия, вкл и нея самата. При една от тези реплики св. Зашева, която е натоварена с охраната ѝ, повдига ръката си към устата ѝ, с предполагаемо намерение да ѝ попречи да вика, като не се осъществява досег между ръката ѝ и устата на подс. Иванчева. И по-конкретно ръката на св. Зашева се намира на известно разстояние от устата на подс. Иванчева за период около секунда. След това тя я сваля. Подс. Иванчева не е възпрепятствана нито преди този инцидент, нито след него, да общува с представители на медиите по избрания от нея начин – като им извиква определени реплики.

Конкретното действие на св. Зашева несъмнено показва нейното неудовлетворение от обстоятелството, че подс. Иванчева, в непосредствена близост до нея, извиква своите реплики. То обаче няма необходимия интензитет да се бъде възприето като „запушване на устата“ или каквато и да е друга форма на възпрепятстване на правото на подс. Иванчева да изрази своето отношение към ареста и следствените действия.

Поради което, според становището на настоящия съд, това действие не нарушава правата на подс. Иванчева, признати от националния закон и от ЕКЧП.

§223. Относно другите аргументи на защитата за накърнено право на защита на подс. Иванчева и подс. Петрова.

Макар и не в рамките на съдебните прения, в многобройните производства по оспорване на законността на задържането, защитата е посочвала, че подс. Иванчева и подс. Петрова са били настанени в стъклена клетка по време на взимане на съдебното решение по окончателното им задържане под стража; че са били с белезници в съдебната зала по време на второинстанционното производство по отстраняването им от длъжност; че незаконосъобразно са били лишени от свобода от въззивния съд.

Настоящият съдебен състав не би могъл да отговори на тези аргументи. Те касаят твърдени пороци при провеждане на съдебната фаза на процеса. Настоящата първа инстанция не би могла да коментира законосъобразността на действията на други съдебни състави, още по-малко на тези на втората инстанция.

Налице е съществена разлика с аргументите на защитата, свързани с особености при провеждане на следствените действия при огледа, претърсването и изземването на автомобила на подс. Иванчева – тези аргументи са пряко относими към следствени действия от досъдебната фаза; а настоящият съд е задължен да им отговори, предвид възможността при уважаването им тези следствени действия да се окажат порочни и събраните доказателства да се изключат от доказателствения материал.

Останалите аргументи на защитата касаят действия в съдебната фаза, извършени от други съдебни състави; преценка за тяхната законосъобразност настоящият съд не може да прави; дори и те да се окажат незаконосъобразни, това не се отразява на събраните доказателства и изводите по същество.

Поради това и съдът приема, че не може да даде отговор на тези аргументи.

§224. Относно злонамерената медийна кампания

На следващо място подсъдимата Петрова посочва, че презумпцията ѝ за невинност е била нарушена „с множество изяви и неистини по телевизията и в съдебната зала“. Също така адв. Йорданов посочва за „това, което се опитват да ни прочетат услужливи електронни сайтове от умишлено изпуснати ВДС по делото“.

Съдът отчита, че твърденията на подс. Петрова за множество неистини в съдебната зала визират показанията на определени свидетели и доводите на прокурорите. Това е част от нормалното развитие на процеса – като задача на съда е да посочи на кои свидетели дава вяра и кои аргументни на прокуратурата подкрепя

По-специално внимание следва да се обърне на твърдението, че презумпцията за невинност може да бъде нарушена с негативни изказвания по медиите.

На първо място следва да се посочи, че адресат на презумпцията за невинност са единствено представителите на държавата, пряко ангажирани с осъществяване на наказателното преследване (съдии, прокурори), както и висши държавни фигури; частните лица, може свободно да формират своето становище дали определено лице е виновно или не; това е така, доколкото тяхното становище няма каквато и да е обвързваща правна сила, поради което и няма значение начинът, по който това становище е формирано - дали въз основа на предварително изградено становище или при обективно обсъждане на доказателствата. Медиите застават между тези две крайности – като се отчита както ролята им да разпространяват обществено значима информация, така и опасностите, които влече това спрямо презумпцията за невинност. Тези интереси са балансирани, като е признато правото на медиите да разпространяват обективни факти, вкл и за осъществен арест или повдигнато обвинение, но не и да правят съждения за вина. Следователно правото на медиите да информират обществото не може да доведе до разпространяване на ясни и категорични декларации за вина.

На второ място съдът приема, че възражението на подс. Петрова и на адв. Йорданов следва да се разгледа от гл.т. на въпроса за справедливостта на производството, в светлината на значителния обществен отзвук по настоящето дело. И по-конкретно дали този обществен отзвук, включващ противоположни становища дали подсъдимите са виновни или не, се е отразил на безпристрастността на съда, а оттам и на законосъобразността на крайния акт по същество.

Несъмнено е установено, че в рамките на висящото наказателно производство, преди съдът да се е постановил крайния си акт по същество, част от медиите са застъпили категоричното си становище, че подсъдимите са виновни. Това становище е подкрепено с позоваване и дори пряко цитиране на част от доказателствения материал по делото, най-вече изявления на подсъдимите, събрани с използване на СРС; това е станало дори преди съдът официално да е приел тези материали като доказателства. Следователно е налице несъмнено враждебна към подсъдимите медийна кампания, представящи ги по явен и еднозначен начин като виновни, с позоваване на доказателства за това.

От друга страна е налице и противоположна насока в друга част от медиите – те също така ясно и еднозначно представят подсъдимите като невинни, а наказателния процес срещу тях – като скалъпен. Те също така се позовават на събраните по делото доказателства.

Също така самите подсъдими, както и техните защитници, са имали възможност да влязат във връзка с представители на медиите и да изразят пред тях своето становище – което многократно се е случвало. Такава възможност винаги е съществувала за защитниците, като изтърпяването на мярката за неотклонение „задържане под стража” от подсъдимите в периода от образуване на съдебното производство до замяната ѝ на 22.12.2018 г с „домашен арест” не е било пречка те да се срещат с представители на медиите и да правят такива изявления, които са счели за подходящи. В този период подсъдимите Иванчева и Петрова двукратно са искали от съда да им разреши да се срещнат с представители на телевизионна медия, като съдът е уважил това искане и им е предоставил необходимите условия за осъществяване на такава среща – а именно определена съдебна зала и подходящ по продължителност период от време. След освобождаването им от ареста вече не е имало никакви процесуални пречки за срещи на подсъдимите с представители на медиите. Дори, в рамките на съдебните прения, по искане на подс. Иванчева, съдът даде почивка; подс. Иванчева използва тази почивка, за да даде поредно интервю в коридора пред съдебната зала. Следователно защитата също така е имала достъп до медиите, където да изрази своето становище по съществото на делото.

Въз основа на гореизложеното съдът приема, че силният обществен отзвук по настоящето дело е несъмнен. Това поражда определени съмнения дали той евентуално се е отразил на обективността и безпристрастността на съда, разглеждащ делото.

Доколкото националното право не регулира този въпрос, той следва да се разгледа в светлината на практиката на Съда по ЕКЧП. Същевременно ЕКЧП защитава правата на личността, но не и правата на държавното обвинение; поради това и този въпрос следва да се разгледа единствено в контекста на правата на подсъдимите.

Поради това следва да бъде обсъдено дали правото на подсъдимите на обективен, непредубеден и безпристрастен съд, е било нарушено от негативните коментари и еднозначните изводи за виновност, направени в част от медиите.

Този въпрос следва да бъде разрешен съобразно практиката на Съда по ЕКЧП.

По делото *Ninn-Hansen v. Denmark* 28972/95 Съдът признава, че яростната негативна медийна кампания може да засегне справедливостта на процеса – както от гл.т.

на безпристрастността на съда, така и от гл.т. на презумпцията за невинност²²¹. Въпреки наличието на такова негативно медийно отразяване на наказателното производство против Ninn-Hansen (министър на правосъдието в Дания), при все това Съдът приема, че по делото няма доказателства, че съдът е бил повлиял от този вид публичност.

По делото *Natsvlshvili and Togonidze v. Georgia*, 9043/05 фактическите обстоятелства са сходни с настоящия случай, доколкото арестът на значима обществена фигура е бил заснет по телевизията и широко разпространен; защитата твърди, че това е станало по поръчка на прокурора и правителството. В т.105 Съдът приема, че не се касае за злонамерена медийна кампания, насочена срещу справедливостта на производството, нито че тази телевизия е била подтикната от прокурора, правителството или друга държавна институция. Според съда, медийното отразяване на случая не надвишава информирането на обществото за този арест. Подобно е *Shuvalov v. Estonia*, 39820/08, 14942/09, т. 82.

Относно към настоящия случай, защитата не твърди, че СпПр, КПКОНПИ или друга държавна институция са извикали на мястото на ареста представители на медиите, които да заснемат подс. Иванчева и подс.Петрова, първата с поставени белезници отзад на гърба, както и четиричасовите следствени действия, вкл и намирането и броенето на паричната сума от 70 000 евро. За съда е несъмнено, че представителите на медиите са действали по своя инициатива, изпълнявайки задължението си да отразят този значим обществен факт – арестът на кмета на втория по големина район в гр. София, по подозрение за подкуп. Също така и съдът приема, че това медийно отразяване по своето естество е обективно – доколкото се заснема и след това излъчва онова, което реално се е случило, като не би могло да се приеме, че е злонамерено или насочено към утвърждаване на вината на подсъдимите. Доказателство за това становище е и подходът на съда по настоящето дело да изгледа един от тези записи, като отрази словесно в протокола най-важните моменти от него и така го приобщи към доказателствения материал, въз основа на който да постанови присъдата си.

Следва да се посочи и едно българско дело - *Tsonev v. Bulgaria*, 45 963/99 - където този въпрос е бил засегнат – а именно лидер на политическа партия (с малобройни членове) и кандидат за президент е обвинен за това, че е пътувал във влака с подправен превозен документ; за това е осъден на наказание три месеца лишаване от свобода, условно. Процесът и присъдата, заедно със снимка на г-н Цонев в съдебната зала, се появили в някои печатни издания; тази осъдителна присъда била потвърдена. Съдът по ЕКЧП приема, че не се касае за злонамерена медийна кампания, доколкото интересът на медиите не може да се квалифицира така, както и че тези публикации не са се отразили на законосъобразността на наказателното производство.

Отчитайки тази практика на Съда по ЕКЧП, по настоящето дело съдът приема, че негативна медийна кампания, представяща подсъдимите като виновни, не е оказала съответно въздействие върху членовете на съдебния състав, разглеждащ дело; крайният акт по същество е постановен въз основа на събраните в процеса доказателства и доводите

---

²²¹ “The Court accepts that, in certain cases, a virulent press campaign can adversely affect the fairness of the trial and involve the State’s responsibility (cf. application 8403/78, decision of 15 October 1980, DR 22, p. 100). This is so with regard to the impartiality of the Court under Article 6 § 1 (cf. the Crociani case at p. 222) as well as with regard to the presumption of innocence embodied in Article 6 § 2 (cf. applications 7572/76, 7586/76 and 7587/76, *Ensslin, Baader and Raspe v. Federal Republic of Germany*, decision of 8 July 1978, DR 14, p. 64).”

на страните за тяхното правно значение – но не и въз основа на достигнати изводи в медиите относно вината им.

Доказателства за това са в две насоки.

На първо място настоящият съдебен състав постанови няколко съдебни акта, които бяха в полза на защитата – а именно след като първоначално отказа замяната на мерките им за неотклонение от „задържане под стража“ в по-лека, аргументирайки се с опасността подсъдимите да въздействат на определена група свидетели, след разпита на тези свидетели съдът постанови замяна на задържането с „домашен арест“. Независимо че втората инстанция отменяше тези актове, настоящият съдебен състав още няколко пъти постановяващо освобождаването на подсъдимите. Този конфликт между първата и втората инстанция бе съпроводен с ескалация на медийните становища за виновност или за скалъпен процес. В крайна сметка поредният акт на първата инстанция за освобождаването на подсъдимите от ареста бе потвърден от втората инстанция.

След като яростната негативна медийна реакция не попречи на настоящия съдебен състав да постановява няколко поредни акта за отмяна на задържането на подсъдимите, дори против многократно изразяваното изричното становище на втората инстанция за продължаване на задържането (което формално е задължително за спазване), то следователно тази медийна реакция не е оказала въздействие върху съда, в ущърб на защитата.

Този извод следва да се направи и за постановяване на крайния акт по същество; а именно присъдата е обусловен единствено от събраните по делото доказателства.

На второ място негативната медийна кампания е уравнивесена от защитната медийна кампания, представяща подсъдимите като жертви на скалъпен процес. Също така подсъдимите, независимо от задържането им под стража, са имали възможност да се срещнат с представители на медиите и да изразят своето становище пред тях. Следователно не е налице еднозначно и еднопосочно негативно медийно представяне.

Поради това и различните становища, защитени в различните медии, имат по-малък потенциал да въздействат върху справедливостта на производството, отколкото едностранното негативно представяне.

Медийното представяне, позитивно за подсъдимите, има и друго, по-категорично въздействие върху вътрешното убеждение на съда. А именно настоящият съдебен процес бе открит – т.е. всеки, който е имал желание, е можел да присъства. Практически в залата имаше само привърженици на подсъдимите; те по всякакъв начин демонстрираха тяхна подкрепа. В заключителния етап на процеса, в рамките на съдебните прения, техните реакции ескалираха – като се изразяваха в присмех и охулване на доводите на прокурорите и одобрителни възгласи и ръкопляскане при доводите на подсъдимите. По своето естество тяхното поведение би могло да бъде само в полза на защитата – поради което и е силен контрабаланс срещу негативните становища, възприети от част от медиите.

Най-накрая съдът приема, че са налице и други, допълнителни гаранции за законосъобразност на съдебния акт – а именно бъдещата му въззивна проверка. В *Jaspers v. Belgium* 8403/78 Съдът приема, че ако са налице съмнения, че съдът е постановил акта си в резултат на въздействието на медийна кампания, обстоятелството, че доводи на защитата в този смисъл може да бъдат обсъдени и взети предвид от по-горните инстанции, само по себе си представлява ефикасно и достатъчно средства за защита против този вид правонарушение.²²² Съобразно НПК втората инстанция извършва пълен и неограничен

---

²²² Dans une affaire où il était allégué que les membres d'un jury auraient été particulièrement influençables par une campagne de presse, la Commission a déjà admis qu'une demande de renvoi pour cause de suspicion

контрол върху законосъобразността на първоинстанционния акт, вкл по служебен почин. Поради което и въззивната инстанция би могла, ако установи определена степен на такава пристрастност, да вземе необходимите мерки, така че негативният ефект да бъде отстранен – а именно да обсъди по обективен и безпристрастен начин събраните доказателства, като достигнедо краен извод по същество, обусловен единствено от тях, а не от начина, по който медиите са възприели подсъдимите.

§225. За съдебната грешка

Относно естеството на крайния съдебен акт, както и най-вече относно размера на наказанието, защитата излага особени емоционални доводи; предвид необичайната им убедителна сила, на този въпрос съдът служебно прие, че следва да се спре по-внимателно.

Така адв. Димитър Марковски посочва относно исканото от прокурор Николов наказание около средния размер, счита, че това е наказание от 20 години лишаване от свобода, което представлява „съдебна грешка с изключително тежки и фатални последици върху личността на Иванчева“.

Респективно адв. Марин Марковски моли за постановяване на оправдателна присъда; отчита авторитета на прокуратурата, „желанието на институциите да блеснат“, като счита, че над тях се намира честният, независим, почтен, отговорен и квалифициран съд, доколкото се касае за съдбата на болен човек, който иска да има дете, който заслужава правосъдие.

В своята реплика посочва, че когато става дума за факти и съдби, съдът следва да е особено внимателен. Заключение, че когато става дума за човешки съдби, следва да се събират и обсъждат доказателствата скучно, търпеливо и внимателно. Исканата от прокурора присъда от 20 г лишаване от свобода унищожават човешката съдба. Посочва, че изтръпва от отговорността на съдийската професия.

Т.е. защитата насочва вниманието на съда към опасностите, които възникват при осъдителна присъда, резултат от „съдебна грешка“ – и по-конкретно разрушителното въздействие на тази присъда върху съдбата на подсъдимите.

Всяка една осъдителна присъда е неделимо цяло от три елемента – установяване на фактите, подвеждането им под правна квалификация, определяне на наказание. Те следват един след друг, като се обуславят – след като са установени фактите, се обсъждат и се приема определена фактическа обстановка; въз основа на нея се определя правната квалификация на наказателен състав; след като се установи приложимия наказателен закон, се налага предвиденото за това престъпление наказание, като се взимат предвид оттегчаващите и смекчаващите отговорността обстоятелства; в крайна сметка се индивидуализира определен по вид и размер наказание.

Във всеки един етап при установяването на тези три елемента съдът е обвързан от множество формални процесуални правила, които в повечето случаи може да доведат до разминаване между вътрешното убеждение на съда и крайния му акт, което обаче почти винаги е в полза на защитата; такъв е и настоящия случай, където тези правила попречиха на съда официално да установи и да подведе под правна квалификация онези елементи от дейността на подсъдимите, които не са изрично посочени в диспозитива на обв.акт (§89).

---

légitime pouvait constituer un recours vraisemblablement efficace et suffisant (cf. Rapport sur requête N° 788/60. Autriche c/Italie, paragraphe 75) .

Rien ne permet de penser qu'un tel recours serait, en Belgique, théorique ou illusoire . Le Gouvernement en a du reste donné un exemple d'application récente, dans des circonstances analogues à celles de la présente requête (Cass . 12 décembre 1960 - Pas . 61, 1, 402).”

В конкретния случай относно първия елемент – установяване на фактите – съдът не изпитва каквото и да е съмнение. Обратното, налице са множество самостоятелни, убедителни и категорични по своята яснота доказателства за извършване на корупционното деяние и участието на всеки един от тримата подсъдими и св. Ваклин в него. По този въпрос въобще не може да се постави въпроса за „съдебна грешка“. Възможност за оправдателна присъда на това основание (деянието не е извършено) съществува само ако съдът тотално игнорира почти всички събрани по делото доказателства, като обсъди само една малка част от тях, разгледани изолирано и пристрастно (например обсъди само и единствено официално направените изявления на подс. Иванчева пред свидетелите инвеститори, както и на срещата ѝ със св. Ваклин на 13 април 2018 г – и нищо друго).

Относно втория елемент – приложението на наказателния закон. Защитата не твърди, че така установените факти не попадат под нормите на чл. 301-302а НК, като оспорва определени квалифициращи обстоятелства – „изнудване посредством злоупотреба със служебно положение“, „особено тежък случай“. Съдът е абсолютно уверен в своята правота при подвеждане на установените факти под тези норми; единствени съмнения храни относно частичното оправдаване на подсъдимите, базиращо се на правния извод, че получаването на вече поискания подкуп не може да се подведе под изпълнителното деяние „приеме“ по чл. 301 НК; а също така и за частичното оправдаване за сумата над 187 500 евро до сумата от 250 000 евро. Тези съмнения, решени в полза на защитата, могат да доведат до извода, че ако е налице съдебна грешка, то тя е изцяло в полза на защитата. Следователно и относно този елемент, прилагане на наказателния закон, не е допусната съдебна грешка в ущърб на защитата.

Относно третия елемент – определяне на наказанието. Най-важното от петте предвидени кумулативни наказания е наказанието лишаване от свобода. Неговият минимум е 10 години, а максимум 30 години.

Това наказание е изключително сериозно; фактически неговият максимум попада в изключението по чл.39 ал.2 НК – което сочи, че законодателят е квалифицирал този вид подкуп като „особено тежко умишлено престъпление“ и е предвидил възможно най-тежкото наказание лишаване от свобода.

Размерът на наказанието се определя от съотношението на смекчаващи и оттегчаващи отговорността обстоятелства. Смекчаващите водят до извод за налагане на наказание към минимума, а оттегчаващите към максимума. Доколкото законодателят е предвидил такъв максимум, това означава, че в определени хипотези е възможно именно максималното наказание да се наложи.

Тези хипотези са свързани с множество оттегчаващи и малко или липса на смекчаващи отговорността обстоятелства.

В настоящия случай се наблюдава именно такава конфигурация. Налице са множество квалифициращи обстоятелства, повечето от които реализирани самостоятелно от различните аспекти на инкриминираното деяние. Следователно, чисто логически погледнато, при обективно и безпристрасно правосъдие, при хладнокръвна математическа преценка на реалното значение на оттегчаващите квалифициращи обстоятелства (множество) и смекчаващите обстоятелства (налични само за подс. Дюлгеров, относими основно към влошеното му зрение), се налага необходимост от налагане на наказание, което да бъде около или дори в размер на законовия максимум - относно подс. Иванчева - и съответни по-леки наказания за двамата помагачи, отчитайки естеството на приноса им в общия и краен престъпен резултат.

Но съдът наложи на подс. Иванчева наказание в среден размер и съответни по-леки наказания на другите двама подсъдими. Мотивите за това съдебно решение в никакъв

случай не може да се нарекат убедителни. Но все пак, ако се касае за съдебна грешка, то тя е изцяло в полза на защитата.

Следователно, ако е допусната такава евентуална съдебна грешка, то тя е породена от убеждението, че наказанието от 30 години лишаване от свобода се явява прекомерно.

А това убеждение е провокирано най-вече от доводите на адв. Марковски, посочени по-горе. Тези доводи, макар и житейски по своя характер и чисто емоционални, без досег с юридическите правила за определяне на наказанието, все пак имаха определена убедителна сила.

В заключение, посоченият аргумент от защитата, касаещ допускане на съдебна грешка по настоящето дело, според убеждението на настоящия съдебен състав, може да има реално измерение само в хипотезата, при която тази съдебна грешка е допусната в полза на подсъдимите.

С оглед на тези съображения, Съдът постанови присъдата си.

ПРЕДСЕДАТЕЛ: